

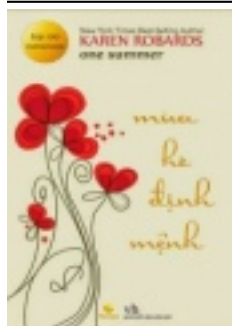
Mùa Hè Định Mệnh

Contents

Mùa Hè Định Mệnh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	44
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	55
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	69
21. Chương 21	70
22. Chương 22	72
23. Chương 23	77
24. Chương 24	81
25. Chương 25	85
26. Chương 26	89
27. Chương 27	92
28. Chương 28	97
29. Chương 29	98
30. Chương 30	99
31. Chương 31	101
32. Chương 32	107
33. Chương 33	112
34. Chương 34	116
35. Chương 35	118
36. Chương 36	121
37. Chương 37	122
38. Chương 38	125
39. Chương 39	130
40. Chương 40	131
41. Chương 41	131

42. Chương 42	135
43. Chương 43	136
44. Chương 44	140
45. Chương 45	146
46. Chương 46	148
47. Chương 47	150
48. Chương 48	153
49. Chương 49	154
50. Chương 50	158
51. Chương 51	159
52. Chương 52	161
53. Chương 53	165
54. Chương 54	168
55. Chương 55	177

Mùa Hè Định Mệnh

Giới thiệu

Chuyện học trò yêu cô giáo, một chuyện xưa như trái đất, nhưng không phải lúc nào cũng cũ. Johnny

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-he-dinh-menh>

1. Chương 1

Kể từ buổi bình minh kinh hoàng đó, Rachel Grant không thể chịu đựng được mùi hoa của cây bụi mùa hè[1] nữa. Thật mỉa mai là đúng vào lúc này, mùi hương đó dường như đang khiến cô ngọt ngào đến khó thở.

[1] Nguyên văn: “summersweet” – loài cây bụi sống phía nam và phía đông bờ biển nước Mỹ, có những chùm hoa màu trắng rất thơm.

Cô đang đứng trên con đường oi ả trước trạm xe bus ở Greyhound để đón Johnny Harris về nhà. Johnny Harris, cậu học trò ngỗ ngược mà cô đã dạy môn tiếng Anh ở trường cấp ba cách đây nhiều năm. Johnny Harris, đứa con trai ngêngh ngang của một kẻ bất hảo trong vùng. Người ta chỉ mong ông ta cư xử với thằng bé như một người bố

nhưng thực chất ông ta còn tệ hơn thế rất nhiều.

Johnny Harris bị kết án giết người và bị buộc tội cưỡng hiếp một cô gái mười bảy tuổi trong nhóm cổ vũ ở trường cấp ba cách đây mười một năm. Hôm nay, với sự giúp đỡ của cô, Johnny Harris sẽ về nhà.

Tiếng động cơ đập vào tai cô trước khi xe bus xuất hiện trong tầm mắt. Rachel căng thẳng, liếc xung quanh xem có ai đang nhìn mình không. Bob Gibson, nhân viên bán vé, trông chẳng khác nào một vết mờ đáng

sau ô cửa kính phía trước trạm xe bus vốn là một nhà kho của Tylerville. Jeff Skaggs – mới tốt nghiệp cấp ba tháng Năm vừa rồi và bây giờ làm việc ở cửa hàng 7-Eleven[2] – đang thả tiền xu vào máy bán Coke tự động ở hông tòa nhà. Nhìn qua chiếc xe tải nhỏ đang đỗ của anh ta, cô phát hiện ra bụi cây mùa hè với những chiếc lá màu xanh lục sáng lấp lánh và những bông hoa trắng tinh.

[2] Chuỗi cửa hàng tiện lợi hoạt động dưới hình thức nhượng quyền thương hiệu rất thông dụng tại Mỹ và nhiều quốc gia khác trong đó có Việt Nam. Thương hiệu này được sở hữu bởi công ty mẹ Seven & I Holdings Co.

Tìm ra nguồn gốc của mùi hương khiến Rachel cảm thấy tốt hơn một chút. Tuy vậy, sự trùng hợp vẫn thật kỳ quái. Thi thể đầm máu của Marybeth Edwards được tìm thấy trong một bụi cây mùa hè cách đây mười một năm gần sát với đỉnh điểm của đợt nắng nóng giống như Tylerville đang trải qua lúc này. Những cánh hoa có lẽ đã bị rơi rụng trong lúc cô gái chống cự lại kẻ tấn công che phủ lên xác cô. Mùi hương ngọt ngào của chúng gần như át đi mùi máu tanh nồng. Cũng như bây giờ, lúc đó là cuối tháng Tám, trời nóng như thiêu như đốt. Rachel, khi ấy đang trên đường đến trường cấp ba Tylerville để nhận lớp cho năm học mới, là một trong số những người có mặt đầu tiên ở hiện trường. Cảnh tượng kinh hoàng đó chưa bao giờ phai nhạt trong cô.

Và cả niềm tin rằng Johnny Harris nổi tiếng trong cách cư xử dịu dàng với cô gái tóc vàng xinh đẹp ấy không hề giết người cũng vậy. Hắn đã bí mật hẹn hò với Marybeth, chống lại những mệnh lệnh của bố mẹ cô ấy, và khi người ta phát hiện ra xác cô gái với tinh dịch của hắn trong cơ thể, vụ án dường như mở ra và khép lại ngay lập tức. Hắn bị bắt trong vòng một tuần sau đó, bị đưa đi xác minh, rồi bị kết án giết người, dựa trên giả thuyết rằng đêm đó Marybeth đã bảo với hắn rằng cô ấy không muốn qua lại với hắn nữa. Vụ hiếp dâm bị bác. Có quá nhiều người, chẳng hạn như Rachel, biết đích xác mối quan hệ giữa Marybeth và Johnny. Cô chắc chắn rằng cậu học trò mà mình biết không thể phạm phải tội ác tày trời đó được. Cậu ta chỉ có một tội thôi, tội là người nhà Harris.

Bây giờ cô chỉ cầu nguyện rằng mình đã đúng.

Với tiếng bánh xe nghiền ken két vào mặt đường và tiếng phanh rít lên, chiếc xe bus ghé vào trạm rồi dừng lại. Cửa mở ra. Rachel nhìn cánh cửa trống không, tay cô nắm chặt vào quai túi xách. Gót giày mềm màu trắng nhỏ xinh của cô như lún sâu vào lớp nhựa đường và cơ thể cô như căng lên vì chờ đợi.

Và rồi hắn xuất hiện ở cửa lên xuống. Johnny Harris. Hắn đi đôi giày cao bồi màu vàng đã sờn, mặc một chiếc quần bò tả tơi và áo phông cotton màu trắng. Vai hắn rộng đến nỗi kéo căng chiếc áo bó sát. Bắp tay phồng lên với các múi cơ, và làn da rám nắng đến ngạc nhiên. Hắn rất gầy. Không, đó không phải là từ thích hợp – phải nói là gầy trơ xương mới đúng. Gầy, cứng và rắn chắc như da thuộc vậy. Tóc hắn vẫn vậy, đen như mun, chẳng khác gì trước đây, mặc dù bây giờ nó đã dài hơn, gần chạm vai, và xoăn nữa. Mặt hắn vẫn như trước – cô có thể nhận ra khuôn mặt đó ở bất kỳ đâu, mặc dù râu ria vài ngày chưa cạo đã vạch ra những đường mờ mờ đánh dấu quai hàm và cằm hắn. Cậu con trai có vẻ đẹp u sầu xưa kia giờ vẫn u sầu như thế, vẫn đẹp trai như thế, nhưng không còn là một cậu con trai nữa. Cậu ta đã trưởng thành, biến thành một người đàn ông có vẻ bề ngoài nguy hiểm.

Cô rất sốc khi nhận ra Johnny Harris lúc này đã gần ba mươi tuổi. Nếu trước đây cô biết ít nhiều về hắn thì bây giờ cô chẳng còn biết gì nữa.

Hắn đã ở trong nhà tù tiểu bang suốt mười năm nay.

Johnny Harris bước xuống lòng đường và liếc nhìn quanh. Rachel, lúc ấy đã đứng sang một bên đường, run rẩy trong lòng và bắt đầu bước tới. Gót giày của cô mắc vào những khe nhỏ trên vỉa hè, và cô trượt chân suýt ngã. Khi cô lấy lại được thăng bằng, mắt hắn đang chiếu vào cô.

“Cô Grant.” Hắn không mỉm cười mà nhìn cô từ đầu đến chân, trơ trẽn đánh giá những nét nữ tính của cô bằng ánh mắt xúc phạm. Ánh mắt ấy khiến cô chới với. Đó không phải là ánh mắt mà với tư cách là một giáo viên cô trông chờ sẽ nhận được từ một học sinh nam, hay nói khác đi là một học sinh cũ. Trong đó không có sự tôn trọng.

“J... Johnny. Chào mừng em về nhà.” Thật ngớ ngẩn khi vẫn xưng hô với người đàn ông với khuôn mặt ngổ ngáo này giống như hồi hắn còn là một học sinh cấp ba, nhưng tên hắn tự động hiện ra trên môi cô, hình

như cũng giống với việc hắn quay trở lại thói quen xưng hô với cô như khi cô còn dạy hắn.

“Nhà.” Hắn nhìn ra xung quanh, môi mím chặt. “Phải, đúng như vậy.”

Nhìn theo ánh mắt hắn, cô thấy Jeff Skaggs, tay đang đưa ly Coke lên miệng, mắt trở ra nhìn họ. Cho đến giờ ăn khuya, tin Johnny Harris quay trở về sẽ lan truyền khắp Tylerville, chắc chắn là thế. Idell Skaggs – mẹ của Jeff – là người buôn dưa lê đình đám nhất trong thị trấn. Không phải là Rachel muốn giữ bí mật sự trở về của Johnny. Chẳng có bí mật nào ở Tylerville, Kentucky hết, chỉ ít là chúng không tồn tại được lâu. Mọi người đều biết việc riêng của nhau. Tuy vậy, cô đã hy vọng có thể cho Johnny cơ hội đến và làm quen một chút trước khi cơn bão phản đối không tránh được xảy ra. Chỉ cần một vài người biết trước rằng Johnny Harris sẽ quay trở lại Tylerville, họ sẽ tìm mọi cách để đuổi hắn đi.

Bây giờ họ đã biết, hoặc chẳng bao lâu nữa họ sẽ biết, nhưng đã quá muộn để họ có thể làm gì đó rồi. Sẽ có những phản đối kịch liệt, chủ yếu là chĩa về phía cô. Nhưng cô đã biết trước điều đó kể từ khi đọc lá thư Johnny nhờ cô xin việc để hắn được ra tù sớm và cô đồng ý giúp đỡ.

Rachel rất ghét tranh cãi. Đặc biệt là khi cô trở thành trung tâm của cuộc tranh cãi. Nhưng cô đã từng cảm thấy chắc chắn rằng cậu con trai mà mình quen biết xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn so với những gì cậu đã nhận được. Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy như vậy.

Chỉ có điều người đàn ông lạ mặt, cao lớn và cẩu kính đứng bên cạnh cô lúc này đây không phải là cậu con trai mà cô còn nhớ. Cái liếc mắt khiếm nhã vừa rồi đã chứng minh cho điều đó, chưa kể đến vẻ bề ngoài đã đổi thay của hắn.

Tài xế xe bus bước xuống, mở khoang chứa hành lý ra. Rachel cố tỏ vẻ bình tĩnh:

“Lấy đồ của em thôi.”

Hắn cười. Đó là tiếng cười chế giễu hơn là thích thú. “Thưa cô Grant, em đang giữ chúng đây.”

Cái túi vải bạt cấu bẩn lúc trước treo lủng lẳng trên một bên vai hắn giờ đang đong đưa trước mắt cô như để cô kiểm chứng.

“Ồ. Vậy thì chúng ta đi chứ?”

Hắn không nói gì. Cô quay người để dẫn đường đến ô tô của mình, cảm thấy bối rối kỳ lạ. Tất nhiên là cô không hoàn toàn trông chờ sẽ gặp lại cậu con trai mười tám tuổi mà mình từng dạy bước ra khỏi xe bus, nhưng cô cũng không chuẩn bị tinh thần cho người đàn ông này.

Mình thật ngốc quá đi!

Cố không hoảng loạn, Rachel đến chỗ chiếc Maxima của mình, mở cửa, rồi ngoảnh đầu lại và kịp nhìn thấy Johnny Harris đang chửi thề Jeff Skaggs. Hình ảnh ngón tay giữa dài chỉ thẳng lên trời đầy tục tĩu đó là tất cả những gì cô cần để khẳng định mối nghi ngờ về Johnny Harris. Cô sẽ còn phải chịu đựng nhiều hơn nữa.

“Chuyện đó có thực sự cần thiết không?” Cô hỏi nhỏ khi hắn đến gần.

“Có chứ.”

Hắn đi vòng quanh xe, mở cốp sau, ném cái túi vải bạt vào, rồi trườn vào ghế hành khách ở phía trước. Rachel chẳng còn biết làm gì hơn là tự chui vào nốt.

Cô vào xe, và thấy thật kỳ lạ khi chiếc xe Maxima bình thường rất rộng rãi lại trở nên chật chội đến thế khi Johnny Harris ngồi ở ghế hành khách. Đôi vai hắn rộng hơn cái ghế bọc nhung xám, rộng đến nỗi dường như chúng lấn cả sang chỗ của cô. Hai chân hắn dài quá không duỗi ra được nên phải xòe sang hai bên. Một bên đầu gối dựa vào cần gạt số ở giữa hai ghế. Ngồi gần hắn thế này, cô không thoải mái chút nào. Johnny quay đầu về phía cô, và đôi mắt hắn (đôi mắt màu xanh dương sâu thẳm u ám – thật buồn cười là cô lại không nhớ ra điều đó) lại quét trên người cô lần nữa. Lần này thì không thể nhầm lẫn gì về ý nghĩa của nó nữa.

“Em thắt dây an toàn vào đi. Luật là thế mà.” Rachel phải cố gắng lắm mới không so hai vai lại để che ngực khuất khỏi tầm nhìn của hắn. Bình thường cô không dễ bị khó chịu như thế trước đàn ông. Thật ra, cô đã cố ý phớt lờ họ nhiều năm nay rồi. Có một lần, cách đây đã lâu lắm, trái tim ngốc nghếch của cô đã

yêu điên cuồng, bởi vì cô luôn ao ước được yêu một người đàn ông. Anh ta đã lấy đi tất cả tình yêu mà cô trao tặng, kể cả khát khao khờ dại của tuổi thanh xuân nữa, rồi bỏ nó đi như một món quà vô giá trị. Cô đã vượt qua, nhưng thời gian đó đã dạy cô rằng muốn yên ổn thì nên tống khứ đàn ông ra khỏi đầu.

Nhưng với Johnny Harris thì không thể làm thế được. Ánh mắt hắn – không, không phải cô tưởng tượng ra đâu – đang chờ vờn trên ngực cô. Theo bản năng, Rachel cúi xuống nhìn mình. Chiếc váy không tay làm bằng vải cotton thêu những bông hoa tú cầu màu tím sẫm, đường viền cổ áo cao, tròn và chân váy phủ tới tận mắt cá chân khi cô bước đi. Nó vừa tôn dáng vẻ mảnh mai của cô vừa giữ được vẻ quý phái và nhã nhặn. Cách ăn mặc của cô không thể gọi lên ánh mắt khó chịu đó được. Tuy nhiên, với kiểu nhìn của hắn, cô cảm thấy mình phơi bày kinh khủng, gần như là trần truồng vậy, và cô không thích cảm giác đó một chút nào. Phớt lờ hành động của hắn không phải dễ, nhưng vì chẳng nghĩ ra được cách nào khác để đối phó nên cô đành cố lờ đi vậy.

“Chắc chắn là chúng ta không muốn phạm pháp rồi, đúng không cô?”

Nếu có chút giễu cợt nào đó ẩn chứa trong lời nói của hắn thì chỉ ít hắn cũng kéo dây an toàn quanh người và thất lại. Không cảm thấy ánh mắt của hắn trên cơ thể mình nữa là cô đã nhẹ nhõm lắm rồi.

Đến lúc này, Rachel run rẩy đến mức ngón tay cô run lên khi tra chìa khóa vào ổ khởi động. Phải mất ba lần cái chìa mới vào đúng chỗ và động cơ mới nổ. Không khí nóng tràn ra từ khe điều hòa nhiệt độ làm cô gần như ngạt thở.

Rờ rẫm trên các nút, cô hạ kính cửa sổ xuống. Không khí bên ngoài cũng chẳng mát mẻ hơn, và cô có thể cảm thấy mồ hôi đang rịn ra trên trán.

“Trời nóng quá nhỉ?” Một chủ đề nói chuyện hay và an toàn, cô nghĩ vậy.

Hắn lâu bầu đáp lại.

Thế là quá đủ. Cô vào số, nhấc chân ra khỏi bàn đạp phanh và nhấn ga. Nhưng thay vì tiến về phía trước để ra khỏi bãi đậu xe, chiếc Maxima lại vọt về đằng sau. Nó tông thẳng vào cột điện thoại trông trên bãi cỏ ngăn cách giữa kho xe bus và hiệu giặt là tự động Callie's.

Hình như cô đã nhầm sang chế độ lùi. Rachel thảm tử thề.

Cả hai không cử động mất một lúc sau vụ va chạm. Đến lúc Johnny ngọ nguậy trên ghế để kiểm tra thiệt hại thì Rachel vẫn còn chưa kịp hoàn hồn.

“Cô phải tập lái đi,” hắn nói.

Rachel không nói gì. Còn biết nói gì được nữa? Cô cho xe chạy và lái ra ngoài. Nếu cái hãm xung bị lồi thì cũng phải chờ đến lúc Johnny Harris xuống xe rồi cô mới đi kiểm tra được.

“Em làm cô hồi hộp phải không cô Grant?” Hành khách của Rachel hỏi trong lúc cô đang cố gắng lái xe ra con đường hai chiều cắt đôi thị trấn mà không đụng phải phương tiện nào. Không khí ẩm lùa qua các cửa sổ thổi tung những lọn tóc dài đến cằm màu vàng óng mượt của cô, che cả mắt cô khiến việc nhìn đường rất khó khăn. Bối rối, cô vén tóc ra khỏi mặt và lấy một tay giữ phần tóc mái. Đối phó với Johnny Harris và lái xe cứ như là hai hành động loại trừ nhau vậy, cô tự nhủ. Chỉ cần tập trung hơn một chút, chắc chắn là cô sẽ làm tốt cả hai.

“Tất nhiên là không rồi,” cô nói và cố nở một nụ cười. Mười ba năm dạy ở trường cấp ba không phải là vô ích. Đến lúc này thì việc giữ vẻ mặt bình tĩnh trước sự hỗn loạn thường xuyên và những thảm họa thì thoáng xảy ra đã là bản chất của cô rồi.

“Cô chắc chứ? Trông cô cứ như thể đang bắn khoản liệu em có chuẩn bị nhảy bổ vào chơi cô không vậy?”

“S... sao cơ?” Rachel ngạc nhiên đến nỗi không nói thành lời, bàn tay đang giữ tóc tuột xuống vô lăng. Cô choáng váng quay sang nhìn hắn. Tất nhiên cô biết đó là tiếng lóng của bọn thanh niên, có nghĩa là “quan hệ với cô”.

Nhưng cô không tin được là hắn lại nói một điều như thế với mình. Cô lớn hơn hắn năm tuổi, và ngay cả khi cô còn trẻ cũng chưa ai dám nghĩ rằng cô là món đồ chơi tình ái của họ. Thêm nữa, lạ Chúa, cô từng

là giáo viên của hắn, và lúc này cô đang cố gắng hết sức để trở thành bạn của hắn.

Dẫu cho việc kết bạn với Johnny Harris hóa ra lại khó khăn hơn rất nhiều so với cô tưởng tượng.

“Dù sao thì suốt mười năm qua, bây giờ em mới có hân hạnh được đi cùng xe với một người đàn bà. Ồ, xin lỗi, trong trường hợp của cô thì em nên nói là một quý cô. Có lẽ cô đang lo lắng vì em hơi hứng tình một chút.”

“Sao cơ?” Lần này là một tiếng thở hắt ra chứ không còn là câu hỏi nữa. Cô nhìn hắn chằm chằm, không tin nổi những gì mình nghe được.

“Mẹ kiếp, nhìn đường đi chứ!” Tiếng gầm đột ngột vang lên làm Rachel nghe lời ngay lập tức, đúng lúc đó tay hắn vớ ra để túm và xoay cái vô lăng. Một chiếc xe tải chở than nặng trĩu rầm rầm lao qua khiến chiếc ô tô bé nhỏ rung mình.

“Cô suýt nữa đã giết chết cả hai đấy! Trời đất quỷ thần ơi!”

Nóng nực và căng thẳng làm Rachel buồn nôn. Cô nhấn nút đẩy cửa kính lên. Luồng khí từ khe điều hòa lúc này thật mát mẻ. Cô tận hưởng cảm giác làn gió mát lành lan tỏa khắp khuôn mặt nóng bừng của mình.

“Vì Chúa, gã quái quỷ nào đã dạy cô lái xe thế? Khiếp quá đi mất!”

Cô không trả lời, và hắn lại ngồi yên trên ghế. Hai tay hắn nắm chặt lại thành hai nắm đấm để trên đùi, đó là dấu hiệu bên ngoài thể hiện sự căng thẳng của hắn. Điều đó, và cả cái cách hai mắt hắn dán chặt vào đường đi nữa.

Ít ra thì cô đã tìm được cách né tránh ánh mắt dâm dăng của hắn. Nhưng có lẽ việc phớt lờ nó đi là một sai lầm. Cách duy nhất mà cô hay bất kỳ ai khác từng phải đối mặt với cậu học trò Johnny Harris là nói thẳng với cậu ta.

Nếu nghĩ là có thể thắng được ai đó, hắn sẽ càng lấn tới.

“Em không được nói như thế với cô,” Rachel nói trong sự yên lặng đầy căng thẳng. “Cô không cho phép.”

Cô túm chặt lấy vô lăng bằng cả hai tay và cố giữ cho mắt nhìn thẳng vào đường đi. Hãy bình tĩnh, nhẹ nhàng và tự chủ, cô tự nhắc mình. Đó là cách xử lý với hắn. Thật không may, trạm xe bus ở đầu bên kia thị trấn, và điểm đến của họ vẫn còn cách mười phút lái xe nữa. Giao thông trong buổi chiều thứ Năm này đông đúc đến kỳ lạ. Thậm chí trong những hoàn cảnh tốt nhất, cô cũng luôn để đầu óc lang thang ra khỏi đường phố. Lúc nào cô cũng xây lâu đài trong không trung, theo như cách nói phóng đại của mẹ cô, thay vì giữ cho chân bám chắc vào mặt đất và đầu óc gắn chặt vào công việc của mình. Hậu quả là cô luôn dính phải các vụ đụng xe nhẹ.

Mà đây chắc chắn không phải là hoàn cảnh tốt nhất rồi.

“Nói thế nào cơ? Ồ, ý cô là đoạn em nói em đang hứng tình á? Em chỉ muốn cam đoan với cô lần nữa thôi mà. Cô không phải lo sẽ bị tấn công hay gì đó đâu. Ít nhất cũng không phải là do em.”

Lời nói nghe có vẻ vô tội này đi kèm với một cái liếc nhìn từ trên xuống dưới khác, và chẳng cần nói cũng biết mục đích của nó: một sự đánh giá lộ liễu về cơ thể của cô. Cứ như thể hắn đang cố gắng hết sức để làm cô khó chịu khi hắn có mặt ở đó, mặc dù nếu hắn có đang làm như vậy thật thì Rachel cũng không hiểu được lý do tại sao. Vào lúc này, cô gần như là đồng minh duy nhất của hắn trong thị trấn, nếu không muốn nói là trên toàn thế giới.

“Em quyết tâm làm cho mọi chuyện khó khăn hơn với mình phải không, Johnny?” Cô khẽ hỏi.

Mắt hắn nheo lại. “Đừng ra cái vẻ giáo viên đó với em, cô Grant. Em không còn học cấp ba nữa rồi.”

“Hồi đó tính cách của em tốt hơn bây giờ.”

“Cả triển vọng của em nữa nhỉ? Bọn chúng đã ngỏm từ hồi đó rồi, và cô biết không? Em chẳng quan tâm chó gì hết.”

Câu này làm cô cứng họng, vì cô biết ý của nó là gì.

Trong yên lặng, họ đi qua siêu thị Wal-Mart, nhà hàng Burger King, siêu thị Kroger, và một chuỗi các cửa hàng bán đồ cổ ở góc đường Vine&Main. Khi đích đến đang sắp tới gần, Rachel bắt đầu thư giãn một chút. Chỉ còn vài phút nữa, cô sẽ thoát khỏi hắn. Cô tập trung lái xe và không gặp rủi ro nào trên đường cua vào bãi đỗ xe ở đằng sau cửa hàng bán đồ dân dụng Grant – cửa hàng mà ông cô đã mở ra từ hồi đầu thế kỷ và bây giờ cô đang trông nom.

“Có một căn hộ bên trên kho hàng. Nó là của em. Đi vòng sang chái nhà và lên cầu thang là đến.” Rachel dừng xe lại và tắt máy. Thò tay vào hộc đựng đồ bên cạnh mình, cô lấy ra một chiếc chìa khóa đơn treo lủng lẳng vào một móc khóa tròn bằng kim loại.

“Đây là chìa khóa. Phí thuê nhà sẽ được trừ vào tiền công hàng tuần của em. Như cô đã nói trong thư, giờ làm việc là từ tám giờ sáng đến sáu giờ chiều, nghỉ ăn trưa một tiếng, từ thứ Hai đến thứ Bảy. Cô muốn em có mặt ở chỗ làm vào lúc tám giờ sáng.”

“Em sẽ có mặt.”

“Tốt.”

Hắn vẫn ngồi, chiếc chìa khóa đang đưa trên ngón tay và nhìn cô bằng ánh mắt mà cô không hiểu được.

“Tại sao cô lại cho em công việc? Cô không sợ một kẻ đã từng hiếp và giết một cô bé sao?”

“Hai ta đều biết rằng em vô tội,” Rachel quả quyết nói, mặc dù để nói thẳng ra như vậy hai tay cô đã phải bầu chặt vào vô lăng. “Cô tin rằng hai đứa em có quan hệ với nhau, như em nói. Và tin rằng cô bé vẫn còn sống khi em rời đi.”

Bây giờ em có thể ra khỏi xe được không? Cô còn có việc phải làm.”

Rachel nhẹ người khi hắn mở cửa và ra khỏi xe mà không nói gì. Nếu hắn không nghe lời thì cô không tưởng tượng nổi mình sẽ phải đẩy hắn thế nào. Đặt chân lên phanh, cô cẩn trọng kéo cần gạt số xuống định lái đi. Khi cô ngẩng lên nhìn, hắn đang đứng cạnh cô, cánh tay đặt lên nóc xe và một ngón tay gõ cộc cộc vào cửa kính.

Bấm môi lại, Rachel nhấn nút hạ cửa xuống. Một lần nữa hơi nóng lại tấn công cô.

“Có điều này em muốn nói với cô,” hắn nói bằng giọng tự tin trong lúc vươn người về phía cô. Mặt hắn rất gần mặt cô, gần quá mức. Hắn lại làm cô khó chịu, và chắc chắn là hắn cố tình làm thế.

Ý nghĩ đó làm xương sống cô cứng lại.

“Sao cơ?” Cô gần như ngắt lời hắn.

“Em đã thêm muốn cô từ khi còn học cấp ba. Đến bây giờ vẫn vậy.”

Rachel há miệng ra vì sốc. Hắn vênh vác cười với cô rồi đứng lên.

Chỉ đến khi hắn bước đi rồi cô mới nhận ra rằng miệng mình đang há hốc. Cô vội ngậm lại.

2. Chương 2

Từ ghế lái xe của một chiếc ô tô màu vàng nhạt khó nhận dạng – chiếc xe đỗ trên lề đường cách cửa hàng bán đồ dân dụng một chút – một kẻ theo dõi bí mật đang nhìn họ không chớp mắt. Đôi mắt hơi dờ dẩn nuốt gọn tất cả những chi tiết của người đàn ông đang chậm rãi đi dọc bãi đậu xe với vẻ ngạo mạn, rồi vòng qua góc đường và khuất khỏi tầm nhìn. Chiếc bánh xe rít lên và chiếc Maxima màu xanh nước biển lùi lại rồi phóng ra đường rất nhanh. Nhưng kẻ theo dõi không để ý đến chuyện đó.

Hắn đã quay về. Johnny Harris đã quay về. Kẻ theo dõi đã chờ đợi giờ phút này lâu lắm rồi... Ồ, cứ như là ngàn năm rồi vậy. Lần này thì những lời đồn thổi đã đúng, mặc dù kẻ theo dõi không dám tin vào chúng

cho đến khi hần bước ra khỏi chiếc xe bus đó và xuất hiện trong tầm quan sát. Johnny Harris. Cuối cùng hần cũng về nhà, và bây giờ là lúc hoàn thành những việc đã bắt đầu từ cách đây mười một năm.

Kể theo dõi mỉm cười đầy toan tính.

3. Chương 3

“Bà đã nghe thấy gì chưa? Idell nói là con trai bà ấy thấy Rachel Grant gặp ai đó ở bến xe bus chiều nay đấy, và bà có ngồi cả buổi cũng chẳng đoán ra là ai đâu!”

“Ai cơ?”

“Johnny Harris.”

“Johnny Harris! Sao cơ, hần đang trong tù mà! Idell nhầm rồi.”

“Không, bà ấy thề là Jeff đã bảo thề. Hần được khoan hồng hay sao ấy.”

“Giết người mà cũng được khoan hồng à!”

“Chắc vậy. Idell nói Jeff đã nhìn thấy rõ ràng là Rachel đi với thằng ấy đấy, có tin được không chứ?”

“Làm gì có chuyện.”

“Đúng đấy, bà Ashton ạ,” Rachel cắt ngang cuộc trò chuyện. “Johnny Harris được khoan hồng, và cậu ấy sẽ làm việc ở cửa hàng dân dụng Grant.” Vẫn còn choáng váng sau vụ chạm trán với Johnny Harris như đã nói ở trên. Rachel phải cố gắng lắm mới nặn ra được một nụ cười bình thản với hai người hàng xóm của mình. Đây là điều hay nhất mà cũng là dở nhất ở Tylervilles: không thể nào tránh được việc bị người ta dòm ngó đời tư của bạn.

Hai người phụ nữ đang đứng ở một quầy thu ngân của siêu thị Kroger [1], và bạn buôn chuyện đến mức không để ý thấy Rachel ở quầy kế bên. Bà Ashton tầm sáu mươi tuổi, bạn của mẹ Rachel, rất hay dòm ngó. Pam Collier trẻ hơn, có lẽ là tầm bốn mươi tuổi, có một đứa con trai mười sáu tuổi hiếu động sắp trở thành học sinh của Rachel vào mùa thu này.

Rachel đã nghĩ rằng với một đứa con trai nghịch ngợm như vậy, Pam sẽ thông cảm đôi chút với hoàn cảnh của Johnny, nhưng hình như là không phải vậy.

[1] Hệ thống siêu thị được thành lập năm 1883 bởi Bernard Krogerd Cincinnati, Ohio, Mỹ.

“Ồ, Rachel, thế còn nhà Edwards thì sao? Họ mà nghe tin đó thì sẽ chết ngất mất.” Nỗi thương cảm của bà Ashton dành cho gia đình của cô gái bị giết hiển hiện rõ trong đôi mắt.

“Cháu rất tiếc cho họ, bác biết là như thế mà,” Rachel nói, “nhưng cháu chưa bao giờ nghĩ rằng Johnny Harris đã giết Marybeth Edwards, và đến bây giờ vẫn vậy. Cháu dạy cậu ấy hồi cấp ba, xin bác nhớ cho như vậy, và cậu ấy không hư hỏng. Chỉ ít là không hư hỏng đến mức độ đó.”

Lương tâm bắt cô phải nói thêm câu cuối cùng ấy, Johnny Harris đã từng hư hỏng, theo kiểu hay bĩu môi, hay cãi, hay mặc áo khoác bằng dạ đen – từng ấy thứ đã đủ khiến những cư dân đảng hoàng của Tylerville ghét bỏ cậu trước rồi. Cậu ta say xỉn, đánh nhau túi bụi, đập vỡ bóng đèn và cửa sổ, nguyên rửa mọi người và đi xe máy. Những thằng con trai mà Johnny giao du cũng rác rưởi chẳng kém, và theo như lời đồn thổi thì cậu ta và bè lũ của mình đã tổ chức những bữa tiệc thác loạn chưa từng thấy ở Tylerville. Johnny góp mặt trong hầu hết những vụ gây rối cả trong lẫn ngoài trường, và miệng lưỡi sắc sảo của cậu ta cũng chẳng lấp liếm được tai tiếng lấy lừng vốn có. Nhưng bù lại trong con mắt của Rachel, cậu ta thích đọc. Thật ra, đó là điều đầu tiên khiến cô nghĩ rằng cậu ta có thể khác so với vẻ bề ngoài.

Vào một ngày mùa thu trong kỳ dạy đầu tiên, cô là một giáo viên tình nguyện. Hồi đó cô mới sắp sang tuổi hai mươi hai, và cô đã thấy một cậu Johnny Harris mười sáu tuổi đi đứng nghênh ngang ngoài cổng trường

như thể cậu ta có tất cả quyền trên thế giới này để làm như thế. Cô đi theo, nghi ngờ cậu này lên hút thuốc hay làm gì đó tệ hại hơn, và cuối cùng cô phát hiện ra cậu ta ở bãi đậu xe, đang nằm duỗi chân trên ghế sau xe của một sinh viên nào đó. Một mình, đôi giày cao cổ bị thủng một lỗ ở bên trái thò ra ngoài cửa sổ, đôi chân dài của cậu ta bắt chéo chỗ mắt cá chân, một cánh tay gấp lại dưới đầu làm gối. Một cuốn sách để mở úp trên ngực áo dài tay.

Sự kinh ngạc của cô gần như đến cùng lúc với sự bức mình khi bị phát hiện của cậu học sinh.

“Cái lũ nhà Harris đó đều xấu xa, từng đứa từng đứa một! Cháu còn nhớ hồi Buck Harris tuyên bố là đã đi tu rồi tự xưng là giáo sĩ, sau đó tự lập nhà thờ riêng chứ? Hắn đã thu không biết bao nhiêu tiền quyên góp, bảo là để hỗ trợ cho những trẻ em đang chết đói ở Appalachia. Thế rồi hắn lấy tiền đó đi đánh bạc, uống rượu và sống như một ông hoàng.

Hắn phải ngồi tù gần một năm vì vụ đó, mà đây chưa phải là điều tồi tệ nhất mà hắn từng làm đâu. Không đời nào, nếu chúng ta biết được tất cả sự thật.” Bà Ashton mím chặt môi, nhớ lại.

Rachel băn khoăn không biết mình có quyền tiền cho “nhà thờ” của Buck Harris không nữa. Chuyện đó âm ỉ khắp thị trấn đến mức chỉ có những người khờ khạo mới bị lừa. Dù sao thì ai mà tin Buck Harris cơ chứ? Cô nhỏ nhẹ nói, “Bác không thể kết tội Johnny vì những việc anh trai cậu ta làm được.”

“Hừm!” Bà Ashton nói, rõ ràng là không thấy thuyết phục.

Rachel nhẹ nhõm vì thấy Betty Nichos, nhân viên thu ngân, vẫn nhanh nhẹn đóng gói đồ tạp phẩm của mình ngay cả khi đang tròn mắt lên nghe câu chuyện ngồi lê đôi mách. Máu dồn lên thái dương cô báo hiệu cơn đau đầu sắp đến. Cô đã bị chứng bệnh đó nhiều năm rồi, từ hồi nhận ra rằng mình sẽ không bao giờ rời Tylerville. Không bao giờ.

Những mối ràng buộc về tình cảm và trách nhiệm bao chặt lấy cô, và bây giờ nó quấn quanh cô như những vòng kim loại. Cô đã chấp nhận điều đó, đã chịu thua trước nó, và cảm thấy sự trào lộng đến trở trêu trước số phận của mình. Cô, người luôn mơ ước được bay xa đến một cuộc đời hoàn toàn khác, cuối cùng đã tự cắt đi đôi cánh của mình. Cô cũng là một nạn nhân của chính cái mùa hè định mệnh cách đây mười một năm.

Cuộc đời cô bây giờ gắn chặt với lối mòn mà nó chắc chắn sẽ đi trong vòng năm mươi năm nữa: cuộc đời của một giáo viên cấp ba ở một thị trấn nhỏ. Trách nhiệm của cô là phải mở mang đầu óc cho giới trẻ của Tylerville, dạy cho chúng sức mạnh và vẻ đẹp của ngôn từ. Lúc đầu, viễn cảnh đó làm cô hứng thú. Nhưng qua nhiều năm, cô nhận ra rằng việc khơi lên trí tưởng tượng và sự sáng tạo không có thành tựu, chẳng khác nào tìm ngọc quý dưới đáy biển đầy hào. Mà công việc gì cũng cần đôi lần thành công để làm động lực.

Johnny Harris từng là một trường hợp thành công như thế. Có khi lại là thành công chắc chắn nhất.

Vừa nghĩ về hắn, đầu cô đã bắt đầu đau nhức. Nhấn mặt, cô rờ rẫm trong túi xách để tìm quyển séc, cách này sẽ giúp cô sớm thoát khỏi cửa hàng tạp hóa. Lúc này, cô cần tránh cái áp lực phải bảo vệ Johnny Harris trước bất kỳ người nào trước khi bản thân cô thấy thoải mái với hắn (dù hắn có không phạm tội giết người đi chăng nữa thì cũng không còn là cậu con trai mà cô nhớ). Bây giờ, cô chỉ khát khao được ở một mình, mười phút thôi là đủ. Đồ của bà Ashton đang được chất lên chiếc xe đẩy, và vài món hàng cuối cùng của Pam Collier đang được đưa đến chỗ máy quét giá. Tạ ơn Chúa, sẽ không còn lâu nữa. Vài phút nữa thôi cô sẽ thoát được ra ngoài.

“Sue Ann Harris đúng là một người đàn bà hư hỏng. Bây giờ cô ta đang sống ở Detroit, nghe nói cô ta là một trong số những bà mẹ tốt phúc có hẳn ba đứa con với ba người đàn ông khác nhau. Và cô ta cũng chẳng cưới ai trong số họ cả.”

“Không phải thế chứ!” Bà Ashton lắc đầu.

Pam gật đầu. “Đấy là tôi nghe thế. Và ai cũng biết Grady Harris từng là kẻ buôn ma túy tầm cỡ nhất trong bang cho tới lúc chết đuối cách đây ba năm. Mà nếu hắn không dùng ma túy quá liều thì đã chẳng chết đuối.”

Rachel hít một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh. Đầu nhức như búa bổ nhưng cô phớt lờ cơn đau. “Cháu lại nghe nói là cậu ta và mấy người bạn tổ chức tiệc trên một con thuyền, rồi cậu ta ngã xuống và đập đầu vào

đầu đó. Không ai có thể minh chứng được cậu ta có làm gì khác ngoài uống rượu bourbon không. Và nếu uống bourbon là một tội thì quanh đây có nhiều tội phạm lắm đấy ạ.” Mặc dù bản thân cô cũng nghi ngờ anh em nhà Harris, nhưng cô thấy mình vẫn phải nói ra sự thật. Như những người khác trong thị trấn, cô cũng biết về những tin đồn. Điều mà cô và mọi người không biết là những lời đồn đại đó đúng đến đâu. Tất nhiên là chuyện đó không thể ngăn người ta nhắc đi nhắc lại chúng được rồi. Chuyện ngồi lê đôi mách là nguồn sống của Tylerville. Nếu ngăn chúng lại thì cô ngờ rằng rất nhiều người dân nơi đây sẽ chết mất.

Mặc dù nếu thẳng thắn đối mặt với vấn đề, cô sẽ phải thừa nhận rằng lời nói của Pam và bà Ashton chứa khá nhiều sự thật. Xét về tổng thể thì nhà Harris không phải là những công dân được yêu mến nhất ở Tylerville. Rachel không nghi ngờ gì về điều đó. Tất cả những gì mà cô muốn làm là cho một cậu con trai - không, giờ là một người đàn ông rồi - cơ hội thứ hai trong đời, và cô tin người này xứng đáng. Cô không cố tôn vinh Johnny Harris lên làm thần thánh. Cô chỉ cảm thấy rằng trong vụ giết người liên quan đến Marybeth Edwards, hẳn đã bị oan.

“Willie Harris có con ở khắp nơi nữa chứ. Thậm chí một số đứa ở Perrytown cũng là con của ông ta nữa, tôi nghe người ta nói vậy.” Pam hạ giọng khi thuật lại chi tiết hay hóm đó. Để hiểu được tầm quan trọng của nó, người ta phải biết rằng Perrytown là một khu vực tách biệt của người da đen nằm ở ngoại ô thị trấn. Mặc dù luật pháp quy định phải có sự đoàn kết và gần như tất cả mọi người ở Tyerville đều là những người lớn tiếng phản đối phân biệt chủng tộc, nhưng thực tế là đa số những người da đen vẫn sống cùng nhau trong cộng đồng bé nhỏ của họ.

“Ồ, tôi không tin điều đó đâu!” Thậm chí cả bà Ashton cũng có vẻ sốc trước lời nói xấu về cha của Johnny.

“Tôi nghe thế mà.”

“Tất cả là ba mươi bảy đô sáu mươi hai xu ạ, thưa cô Grant.”

“Sao cơ?”

Betty Nichos kiên nhẫn nhắc lại số tiền. Nhẹ nhõm vì thấy có việc để làm, Rachel vội vã viết một tờ séc và đưa nó cho Betty. Tất cả mọi người ở Tylerville đều biết nhau. Betty là học sinh cũ của cô, vậy nên cô không cần phải trình giấy phép lái xe hay giấy tờ gì đó tương tự. Cả thị trấn biết séc của nhà Grant có giá trị như vàng, cũng như cả thị trấn không ai chấp nhận bất kỳ tờ séc nào của nhà Harris.

Đó là cuộc sống ở Tylerville.

“Chào bà Ashton. Chào chị, Pam.” Rachel xách mỗi tay một túi và đi ra phía bãi đậu xe.

“Chờ chút, Rachel!” Bà Ashton gọi với theo sau. Pam cũng nói với theo điều gì đó, nhưng Rachel đã đi qua cửa tự động và không nghe được nữa. Cô cũng chẳng bận tâm.

Lái xe về nhà, đầu như búa bổ, Rachel thấy chưa bao giờ mình khôn khổ đến thế trong đời. Có lẽ là do nóng quá. Hoặc là do sự căng thẳng vì phải bảo vệ Johnny Harris.

Ví cô nằm trên ghế hành khách. Kéo nó về phía mình và dò dẫm tìm bên trong, Rachel tìm thấy hộp thuốc đau đầu cô luôn mang theo mình. Mở cái nắp nhỏ bằng kim loại mà không lạc tay lái quả là khó khăn, nhưng cô đã làm được và nuốt khan hai viên thuốc.

“Đây là bức thư của tôi dành cho thế giới/cái thế giới chưa bao giờ viết cho tôi...”

Những từ ngữ của Emily Dickinson vụt qua tâm trí Rachel. Cô vẫn luôn yêu thích thơ ca, và gần đây, cô cảm thấy dòng thơ đó dường như là bản tóm tắt chính xác cuộc đời của mình vậy. Với cô, nó là biểu tượng cho một tâm hồn đầy khát khao bị khóa chặt trong sự nhầm lẫn của một cuộc đời tầm thường. Như Emily Dickinson, dạo này Rachel nhận ra mình khao khát nhiều hơn, mặc dù cô không biết đích xác mình mong muốn điều gì. Cô thường cảm thấy cô đơn kinh khủng cho dù xung quanh cô không thiếu bạn bè. Nhưng không ai trong số những người cô quen biết có thể trở thành một người tri âm tri kỷ.

Qua nhiều năm, cô đã nhận ra rằng mình không phù hợp với cuộc sống ở Tylerville. Cô khác với gia đình mình, khác hàng xóm của mình, khác đồng nghiệp và học sinh của mình.

Cô đọc tất cả những thứ mà mình có thể chạm tay vào: tiểu thuyết và kịch, tiểu sử và thơ ca, báo chí, tạp chí, hộp ngũ cốc... Tất cả mọi thứ. Mẹ và em gái cô đọc sách nấu ăn và tạp chí thời trang. Bố cô đọc Tuần

báo Kinh doanh và Thể thao. Cô có thể ở một mình nhiều giờ liền. Nếu được lựa chọn, cô còn thích được ở một mình hơn. Họ lại không thể vui vẻ nếu không được trò chuyện giao tiếp liên tục. Cô thậm chí còn làm thơ và mơ mộng rằng một ngày nào đó chúng sẽ được xuất bản nữa.

Gia đình cô cười bao dung trước những dòng thơ nguyệt ngọc của cô.

Tuy vậy, cô vẫn yêu họ và họ cũng thế.

Đôi khi cô thấy mình như con thiên nga vụng về trong câu chuyện về chú vịt con xấu xí. Dù có cố gắng đến mấy để giống với những người khác - và cô đã cố thật, suốt bao nhiêu năm - cô vẫn không thể làm được điều đó. Cuối cùng cô học được một cách đơn giản là giả vờ mình cũng giống như họ. Chuyện đó khiến cuộc sống dễ dàng hơn, và lại không hề khó thực hiện. Tất cả những gì cô phải làm là giữ lại tám mươi phần trăm những suy nghĩ và cảm nhận cho riêng mình.

Lái xe vào giữa hai cột đá lớn đánh dấu lối vào trang trại rộng 250 mẫu Anh có tên là Walnut Grove của bao thế hệ gia đình Grant, Rachel cảm thấy sự căng thẳng bắt đầu thoát ra khỏi cơ thể mình. Cơn đau hai bên thái dương bắt đầu giảm dần, và cô nhẹ cả người khi nhận thấy điều đó. Cứ về nhà là cô thấy dễ chịu. Cô yêu ngôi nhà rộng rãi có tuổi đời tính theo thế kỷ mà mình đã lớn lên. Cô yêu con đường lái xe thật dài dẫn vào nhà mới được mở cách đây mười năm, con đường đó uốn lượn quanh co qua các hàng sồi và phong cao chót vót. Cô yêu những bụi sơn phù du và muồng búp đỏ luôn biến khu nhà thành một mảnh đất thần tiên đẹp rực rỡ trong mùa xuân, những cây đào mọc ở đằng sau cho quả sai trĩu trĩu, và cả những cây óc chó rải rác trên đoạn đường gần tới sân, ra những quả cứng màu xanh lục vào mùa thu, chờ đến đông là ăn được. Cô yêu cảnh những con ngựa nhà nuôi đứng nhai cỏ giữa những cánh đồng có hàng rào gỗ phía trước ngôi nhà. Cô yêu chuồng gia súc mà ông nội và cụ của cô đã xây nên, ba cái ao, và cả cánh rừng trải dài ở phía sau ngôi nhà nữa. Cô yêu chiếc cổng ra vào cũ kỹ được mở rộng từ phần hông của ngôi nhà, nơi cô thường đậu xe. Cô yêu nước sơn trắng mềm bị bong đôi chỗ để lộ ra màu của đám gạch hồng xây nên ngôi nhà, cả màu đỏ của mái tôn tạo thành ngôi nhà ba tầng rưỡi với những chóp nhọn và đầu hồi. Cô yêu mái hiên rộng với những hàng, cột to màu trắng tôn thêm vẻ duyên dáng cho mặt tiền của ngôi nhà, cả lối đi lát đá dẫn ra sau nhà nữa. Cô xuôi theo lối đi ấy, hai tay ôm đầy những đồ tạp phẩm, để mặc cho cảnh tượng, mùi hương và âm thanh của nơi này vuốt ve những dây thần kinh đang căng cứng của mình. Như thường lệ, về nhà thật thoải mái.

“Con có mua sườn lợn không? Bố bảo muốn ăn thịt sườn đấy.” Elisabeth Grant, mẹ Rachel, gặp cô ở cửa bếp, giọng bà dạo này vẫn thường hay cau kính. Cao hơn mét rưỡi và nặng khoảng gần bốn nhăm cân, bà truyền cho con gái khổ người của mình. Ngoài ra, giữa họ không có nhiều sự tương đồng. Tóc Elisabeth ngắn và xoăn, trước đây mang màu đen tự nhiên nhưng giờ là đen nhân tạo. Da bà mỏng như tờ giấy, có màu nâu nhạt và nhăn lại sau nhiều năm nằm sưởi nắng, nhưng do được trang điểm kỹ lưỡng và trang nhã nên trông bà vẫn rất xinh đẹp. Thậm chí ngay cả khi chỉ định ở nhà chứ không đi đâu, Elisa—beth vẫn ăn mặc rất chải chuốt. Trang phục của ngày hôm nay là chiếc váy thắt lưng bằng vải lanh màu xanh ngọc cùng với đồ trang sức bằng vàng thanh tú và đôi giày mềm rất hợp. Trước đây Elisabeth là một trang tuyệt sắc, đến bây giờ bà vẫn giữ được những đường nét đó. Rachel luôn cảm thấy mình đã làm mẹ thất vọng vì chẳng xinh đẹp gì. Màu da và hình thức bên ngoài của cô giống bố hơn.

“Có mẹ ạ, con có mua.” Rachel đưa túi đồ cho Til—da, lúc ấy đã bước đến bên cạnh Elisabeth. Phúng phính trong chiếc quần co giãn và áo phong ngoại cỡ cực mốt bất chấp tuổi năm mươi hai của mình, Tilda đã là quản gia của nhà Grant từ khi Rachel còn bé xíu. Bà ấy và chồng là J.D., người cai quản chung của ngôi nhà, gần như là người thân thích của gia đình cô, mặc dù tối tối họ vẫn quay trở về ngôi nhà gỗ nhỏ của mình ở Perrytown.

“Bà Grant ơi, nếu bà cần gì thì phải bảo tôi đi mua chứ.” Giọng Tilda hơi có phần quả trách khi bà mang đồng hồ đến chiếc bàn dài bên cạnh bồn rửa. Rachel như là con gái của bà, hay nói đúng hơn là một trong số những đứa con của bà, vì bà có tới sáu người con và Tilda không thích các con mình bị ai sai bảo làm gì. Kể cả là mẹ đẻ.

“Bà biết là hôm nay tôi cần bà ở đây để giúp J.D. phục vụ Stan mà, Tilda. Cứ theo cái kiểu cách của ông ấy bây giờ, tôi chẳng đủ sức mà chăm ông ấy được nữa.”

“Chắc là hôm nay bố thấy vui nên mới đòi ăn thịt sườn đấy ạ.” Rachel chồm một quả chuối từ cái túi mà

Tilda đang mở ra và bóc vỏ. Stan là người cha kính yêu của cô, thật khó tin là giờ đây ông đã ngoài bảy mươi, ông bị bệnh alzheimer, và chỉ trong vòng tám năm vừa rồi, nó đã lấy đi của ông cả khả năng đi lại lẫn lý trí. Thi thoảng lắm ông mới thoát ra được khỏi làn sương mù u mê và nhận ra họ, hoặc là nói một điều gì đó.

“Đúng thế. Chà, sáng nay bố con nhận ra mẹ đấy. Ông ấy còn hỏi Becky đã trốn đi đâu rồi nữa. Tất nhiên là ông ấy hoàn toàn quên là con bé đã chồng con cả rồi.” Elisabeth cúi xuống để lấy chiếc chảo rán lớn bằng kim loại từ cái tủ bên cạnh lò nướng.

Becky là em gái của Rachel, con bé đang ở Louisville với chồng nó, Michael Hennessey và ba đứa con gái bé bỏng. Con bé là hình ảnh phản chiếu của mẹ, cả hình thức lẫn tính tình. Và Rachel nghĩ đó là lý do tại sao con bé lại được mẹ yêu mến. Elisabeth hiểu thấu Becky. Đầu tiên Becky là một cô nàng trong đội cổ vũ, sau đó là nữ hoàng ở vũ hội, rồi nữ hoàng ở nhà, nó và mẹ còn có chung sở thích về quần áo và đàn ông nữa. Ngược lại, Rachel lúc nào cũng chúm mũi vào sách vở và đầu óc luôn trên mây. Một kẻ mộng mơ, Elisabeth từng gọi cô như vậy, và đó không hẳn là một lời khen ngợi.

Sự thiên vị của Elisabeth không còn là mối bận tâm của Rachel nữa, mặc dù đó là một bí mật và là một nỗi đau thầm kín khi cô và đứa em gái còn nhỏ. Nhưng khi chị em đã lớn lên, Rachel đóng vai trò là con gái của bố, cùng bố đi chơi quanh thị trấn và đi câu cá, cố gắng học tất cả mọi thứ có thể học về việc kinh doanh đồ dân dụng để làm ông hài lòng. Ông không quan tâm xem cô xinh đẹp hay không, cũng không bận bịu khi đôi lúc cô say sưa đọc sách đến mức để cháy cả bữa tối. Mối quan hệ đặc biệt với bố theo thời gian càng trở nên quý giá, và nhờ vậy sự thân thiết của Becky với mẹ đã thôi không còn khiến cô đau khổ nữa.

“Cái thằng Harris đó về rồi à?” Elisabeth mở túi thịt sườn mà Tilda đã đặt lên bàn và nói với giọng chê trách. Rachel giờ đã quản lý gần như mọi việc của cửa hàng, và cô không hỏi ý kiến mẹ trước khi nhận Johnny Harris vào làm việc. Thực ra, đến tận hôm qua cô mới nói với mẹ, mình đã làm gì khi mà không thể lảng tránh được nữa. Như Rachel tiên liệu, Elisabeth đã hoảng sợ khi biết rằng Johnny Harris sắp quay trở lại Tylerville. Về chuyện tuyển dụng hẳn, bà đã nói rằng thà tuyển một con ác quỷ còn hơn. Bà cực kỳ điên tiết với con gái về chuyện đó. Rachel biết rằng mình sẽ phải chịu trừng phạt bằng những cú đòn tấn công tể nhị như chuyện bố cô nhắc đến Becky chứ không phải cô, trong một thời gian dài.

“Phải, mẹ ạ, cậu ấy về rồi.” Rachel cắn một miếng chuối thật to, chẳng còn thấy thích thú nữa, cô ném nửa quả còn lại đi. “Cậu ta rất biết ơn vì nhà mình đã cho cậu ta việc làm.”

Nếu đó là một lời nói dối thì nó cũng vô hại.

Mẹ cô khịt mũi. “Không phải chúng ta cho hẳn việc làm. Mẹ sẽ không bao giờ làm điều như thế. Đó là việc của con, thưa quý cô, và chỉ có mình con phải chịu hậu quả thôi. Rồi xem, hẳn sẽ tấn công cô gái nào đó hay làm điều khủng khiếp gì đó. Lúc nào hẳn chẳng như vậy.”

“Con nghĩ là cậu ta sẽ làm tốt thôi, mẹ ạ. Bác Tilda, bố con đâu rồi?”

“Ông ấy ở trên phòng khiêu vũ ấy. J.D. đưa cho ông ấy một cái đĩa của Elvis mà ông ấy thích, và họ đang ở trên ấy nghe nhạc.”

“Cảm ơn bác Tilda. Con sẽ chạy lên gặp bố một lát. Nếu mẹ cần giúp gì thì cứ gọi con nhé.”

“Con biết là mẹ không cần ai giúp nấu nướng mà.” Khả năng nấu ăn của Elisabeth là niềm tự hào và niềm vui của bà. Rachel nói vậy chỉ để đáp trả cho cú đánh bất ngờ của bà lúc này mà thôi.

“Con biết rồi thưa mẹ.” Giọng Rachel dịu lại, rồi cô mỉm cười với mẹ trước khi ra khỏi bếp và rẽ trái, leo lên cầu thang sau chật hẹp. Họ vẫn luôn châm chọc nhau như thế, nhưng cô vẫn yêu bà. Cuộc đời thật tàn nhẫn khi bắt bà phải chấp nhận tình cảnh của Stan.

Elisabeth yêu chồng mình hơn cả Becky.

Còn chưa đến tầng ba, Rachel đã nghe thấy những giai điệu vui nhộn của bài “Hound Dog.” Phòng khiêu vũ - một cái tên rất kêu cho thứ thực ra là một khu ban công dành để nghỉ ngơi có lắp kính xung quanh chiếm nửa tầng trên cùng của ngôi nhà - chẳng có đồ đạc gì với sàn nhà bằng gỗ cứng không trải thảm để truyền sự sôi động xuống các tầng bên dưới. Âm thanh được khuếch đại lên nhờ sự trống trải của căn phòng. Mặc dù không phải là một fan cuồng của Elvis, Rachel cũng thấy lòng mình rộn rã theo điệu nhạc trong lúc đi

dọc hành lang trên lầu. Bài hát thật cuốn hút. Stan vẫn luôn yêu thích Elvis và đã khóc như thể mất đi một người thân trong gia đình khi ông ấy qua đời.

Cánh cửa dẫn đến thang máy mà gia đình họ đã lắp cho Stan và cái xe lăn của ông vẫn để mở. Lát nữa nó sẽ đưa Stan và J.D. xuống tầng một để ông ăn uống và được đẩy ra ngoài đi dạo. Rồi sau đó nó sẽ đưa ông quay trở lại tầng hai để được tắm, uống một liều thuốc ngủ và được đặt lên giường. Đây là những thói quen hàng ngày không bao giờ thay đổi của ông. Bất cứ khi nào nghĩ đến chuyện người bố hoạt bát của mình bị rơi vào cuộc sống đơn điệu buồn tẻ triền miên đó, Rachel lại muốn khóc. Vậy nên cô cố không nghĩ đến điều đó.

Đúng như cô dự đoán khi rẽ vào phòng khiêu vũ, Rachel thấy bố đang ngồi trong chiếc xe lăn, mắt nhắm lại, đầu gật gù theo nhạc. Nghe nhạc của Elvis là một trong số rất ít những sở thích mà ông vẫn còn duy trì được. Những bài hát ấy có thể chạm được tới ông trong khi không điều gì khác có thể làm được.

J.D. ngồi khoanh chân trên sàn nhà bên cạnh Stan, bụng ông phình ra khỏi cạp của chiếc quần lao động màu xám, cái áo cũng màu xám nhưng nhạt hơn, phanh cúc ra để lộ áo lót màu trắng bên trong. Da đen hơn vợ, J.D. cũng sôi nổi hơn, bất cứ ai đi qua ông đều được tặng một nụ cười. Ông ngâm nga theo nhạc, những ngón tay xương xẩu gõ nhịp lên sàn nhà sáng bóng. Rachel chắc hẳn đã gây ra tiếng động, vì ông ngẩng lên nhìn và cười toe toét với cô. Rachel vẫy tay chào ông. Họ biết nói cũng chẳng ích gì vì loa mở quá to.

Cô đến chỗ bố và cầm tay ông.

“Chào bố.”

Ông không mở mắt, thậm chí còn có vẻ không biết rằng cô đang ở đó cũng như những ngón tay của cô đang đặt lên tay ông. Rachel để tay ở yên đó một lúc rồi nhấc ra và thở dài. Không phải là cô mong chờ phản ứng khác từ ông. Với cô, được thấy ông thoải mái và được chăm sóc kỹ lưỡng đã là đủ rồi.

Đáp ứng những nhu cầu về mặt thể chất của ông là tất cả những gì cô hay tất cả mọi người có thể làm. Ít nhất thì họ vẫn có thể giữ ông ở nhà. Nếu không có J.D., người có thể một mình chăm sóc cho ông khi ông trở nên bướng bỉnh, và nếu không có Tilda giúp đỡ, họ sẽ phải đưa ông vào viện dưỡng lão.

Rachel co rúm lại khi nghĩ đến điều ấy, mặc dù bác sĩ Johnson, người chuyên điều trị cho Stan, đã cảnh báo trước rằng việc đưa ông vào đó sẽ là cần thiết khi mà bệnh tình của ông đã chuyển sang giai đoạn cuối. Elisabeth cứ nghĩ đến chuyện đó là lại khóc nức nở. Họ đã lấy nhau được bốn mươi một năm rồi.

Trước đây Stan là một người to lớn, cao trên mét tám và nặng gần một trăm cân. Bây giờ ông vẫn to lớn như vậy thôi, nhưng dường như bệnh tình đang làm ông nhỏ lại. Hay có lẽ, giờ đây khi mà ông phụ thuộc vào cô thay vì ngược lại, cách nhìn nhận của Rachel về khổ người của ông đã thay đổi. Trong bất cứ trường hợp nào, cô cũng cảm thấy một tình yêu mãnh liệt và bao dung khi nhìn xuống những lọn tóc bạc thưa thớt và cái đầu hói của ông. Già đi không bao giờ là một viễn cảnh thú vị, nhưng căn bệnh lấy đi tâm hồn trước cả cơ thể này thật kinh khủng.

“Con sẽ ở đây bất cứ khi nào bố cần, bố ạ,” Rachel thắm hứa, và tay cô siết chặt tay ông.

Bài “Hound Dog” chuyển sang bài “Love Me Tender,” và trước những nốt nhạc buồn bã, ngọt ngào ấy, Rachel cảm thấy nước mắt mình chực rơi. Thật nực cười. Điều duy nhất mà khóc lóc mang lại cho cô là một cái mũi tắc nghẹt. Khịt mũi, cô vỗ về tay ông một lần nữa, vẫy tay với J.D. và đi ra. Cô sẽ thay đồ trước khi xuống lầu. Nếu mẹ cô đang làm món thịt sườn phương Nam trứ danh của mình - một công việc mất khá nhiều thời gian, thì Rachel sẽ tha hồ sắp xếp lại suy nghĩ của mình trước khi họ ngồi ăn.

Rachel có thể nghe được âm thanh của bài “Heart break Hotel” trong lúc mặc chiếc quần soóc kẻ sọc màu xanh dương và xanh lục, kết hợp với áo thun màu xanh sáng. Một đôi tất trắng và giày mềm hoàn tất nốt bộ trang phục của cô. Đưa lược lên chải tóc rồi lấy tay giữ nhẹ nó ra, Rachel ngắm soi lại mình trong gương. Cô nhận ra là đã lâu lắm rồi mình mới thực sự ngắm nhìn bản thân chứ không phải kiểm tra qua mái tóc hay trang điểm. Thế rồi cô hiểu ra vì sao. Không thể tránh được sự ám ảnh về Johnny Harris thêm nữa, cô đang vô thức cố nhìn bản thân mình qua đôi mắt của hắn.

“Em vẫn thèm muốn cô từ khi còn học cấp ba. Đến bây giờ vẫn vậy.” Vô tình, lời nói của Johnny vọng lại

trong đầu cô. Tay Rachel nắm chặt cái lược cô vẫn đang cầm. Chắc chắn là cậu ta không có ý như vậy. Cậu ta chỉ đang cố làm cho mình thấy khó chịu vì lý do nào đó mà mình không hiểu. Chắc chắn mình không phải là mẫu phụ nữ thường khiến đàn ông ham muốn. Đó là lý do tại sao mình đã bị lóa mắt vì Michael. Một Michael đẹp trai, thông minh... yêu mình. Thậm chí đến bây giờ, mình vẫn không tin nổi điều đó.

Một cơn đau quen thuộc làm Rachel nhăn mặt. Cách đây lâu lắm rồi, anh ta chia tay cô bằng một nụ hôn lên má và giải thích họ không hợp nhau. Trái tim cô tan vỡ, nhưng dường như anh ta không nhận ra hay quan tâm đến điều đó. Cô không còn nghĩ đến Michael nữa. Ít nhất là trong chuyện liên quan đến mình. Anh ta không còn là của cô để mà nghĩ đến nữa. Bây giờ anh ta là của Becky. Chồng của Becky.

Suy nghĩ của cô cứ thế miên man đến một chủ đề rắc rối hơn. Đó là việc cô đã gọi lên “sự thèm muốn” ở một học sinh cấp ba có tên Johnny Harris - một người có nhu cầu tình dục khá cao - chà, chuyện này mới tức cười làm sao.

Đơn giản vì cô không phải là kiểu người như vậy.

Cô ba mươi tư tuổi, gần ba mươi rồi, mặc dù cô nghĩ trông mình không già đến mức đó. Nhờ thường xuyên tránh mặt trời (vì cô toàn bị cháy đen đi chứ không phải có làn da rám nắng) cô đã tránh được những nếp nhăn ngoại trừ một số đường quanh mắt. Hầu hết những cô gái ở tuổi ba mươi đều có những đường cong mà cô ghen tỵ. Bí mật được chôn giấu kỹ nhất của cô là cô có thể, và thường xuyên, mua quần áo ở cửa hàng Grumer chuyên bán đồ cho các cậu con trai. Tóc cô thẳng và có màu nâu, dài đến cằm và cong lại ở đuôi, ôm lấy khuôn mặt cũng ưa nhìn, với những đường nét đậm đậm và khuôn hình trái xoan, tuy nhiên hơi nhợt nhạt. Chắc chắn là không lấy gì làm xinh đẹp rồi. Mắt cô to và đẹp với hàng lông mi đậm và dày dặn, nhưng màu nâu lục nhạt của chúng không thể quyến rũ nổi bất kỳ người đàn ông nào. “Đáng yêu” là từ mà cô thường nghe người ta miêu tả về mình nhiều nhất. Thậm chí ngay cả Rob, người mà cô đã hẹn hò ẩm ương suốt hai năm vừa rồi, cũng nói cô như thế.

Rachel ghét bị coi là đáng yêu. Đó là từ dành cho những em bé tập đi và những chú chó con chứ không phải cho những người phụ nữ đã trưởng thành. Thậm chí nếu nó đúng chẳng nữa, cô vẫn thấy ý nghĩa của nó hơi xúc phạm. Nhưng tất nhiên là Rob không thể biết được điều đó, và cô cũng không nói với anh ta. Anh ta là một người đàn ông tốt, và anh ta nói vậy chỉ để khen ngợi cô mà thôi. Rob có thu nhập khá - anh ta là một dược sĩ và có cửa hàng bán thuốc riêng - và tính tình cũng tốt, trông anh ta cũng khá điển trai. Cô chắc chắn anh ta sẽ là người cha tốt. Và cô đã bắt đầu muốn có con.

Đã đến lúc cô phải kết hôn rồi. Nếu như việc chia tay với Michael đã giết đi thứ gì đó khó nắm bắt trong cô thì, chà, đời là thế mà. Cô đâu phải là người phụ nữ duy nhất từng bị vứt bỏ. Trái tim tan vỡ của cô đã lành lâu lắm rồi. Chắc chắn là cô không còn đau vì Michael nữa. Tuổi tác đã cho cô sự thông thái và quyết tâm cần thiết để tiến tới hôn nhân. Nếu lưỡng lự vì vẫn còn nhớ đến niềm đam mê cháy bỏng với Michael và thấy mối quan hệ giữa mình và Rob thiếu đi điều đó, thì cô chỉ việc nhắc nhở bản thân rằng mình không còn là một đứa con gái ngây thơ với đôi mắt mơ mộng từng yêu hết mình và có niềm tin bất diệt vào hạnh phúc sau này nữa. Cô đã trưởng thành và khôn lớn.

“Rachel! Rachel, xuống đây ngay mẹ bảo!”

Vì mẹ cô không thường hét lên như thế nên Rachel chú ý ngay lập tức. Quay người khỏi tấm gương, cô mở cửa và lao nhanh xuống bếp. Elisabeth đứng ở chân cầu thang, một tay cầm chiếc đĩa dài. Từ vẻ mặt của mẹ, Rachel biết bà đang thất vọng.

“Có điện thoại cho con,” bà nói trước khi Rachel hỏi xem có chuyện gì. “Từ Ben ở cửa hàng. Ông ấy nói con nên đi ngay. Cảnh sát đang ở đó. Có rắc rối gì đó với cái thằng Johnny Harris đấy.”

4. Chương 4

Hai xe cảnh sát đậu trước cửa hàng bán đồ dân dụng. Gần chục người đứng xem bị một viên cảnh sát mặc đồng phục chặn lại bên ngoài. Lúc ra khỏi xe Rachel nhận ra viên cảnh sát đó là Linda Howiett, có em gái

học trong lớp của Rachel cách đây hai năm. Linda thấy Rachel và vẫy tay với cô, rồi Rachel đi nhanh vào cửa hàng. Cảnh tượng chào đón cô khủng khiếp đến mức vừa đi qua lối vào, nó đã khiến cô khựng lại.

Hai người đàn ông nằm sóng soài trên sàn nhà, một sắp một ngã, và ba cảnh sát đang cúi xuống chỗ họ. Greg Skaggs, con trai của Idell và là anh trai của Jeff, đã tham gia vào lực lượng cảnh sát của Tylerville từ năm ngoái. Một đầu gối của cậu ta đè lên cái lưng rộng mặc áo phông trắng, khẩu súng của cậu ta chĩa vào một mái đầu tóc đen đang ngo ngậy. Một cảnh sát khác, Kerry Yates, đang quỳ xuống và vịn tay người đàn ông nằm sắp ra sau lưng. Rachel chỉ cần liếc qua cũng biết đây là Johnny Harris. Cách hẵn vài mét, người đàn ông còn lại rất khó xác định là ai. Cảnh sát trưởng Jim Wheatley cúi xuống, nhấn hai ngón tay vào mạch cổ anh ta, đáng vẻ cho thấy không có gì nguy hiểm. Bên cạnh quầy thu ngân, Olivia Tompkins, cô bé mười chín tuổi làm thêm ở cửa hàng, đang đứng nhìn, đôi mắt tô mascara quá đậm mở to. Ben Zeigler, quản lý cửa hàng, xuất hiện ở buồng kho đằng sau. Rachel lưỡng lự. Rõ ràng là chẳng có ai trong số họ biết về sự xuất hiện của cô, và Ben, có lẽ đang bị chói mắt bởi ánh nắng của buổi chiều muộn xuyên qua cửa sổ, đã không ngay lập tức nhìn thấy cô đứng ở đó.

“Bà Grant nói cô Rachel đang đến,” Ben nói với cảnh sát trưởng Wheatley.

“Tốt.”

“Tránh xa tao ra, thằng khốn! Mày đang làm gãy cái tay chó chết của tao đấy.” Tiếng cầu nhàu vang lên từ Johnny, hẵn giãy giụa để thoát ra nhưng đã bị ngăn lại bởi một cú thúc mạnh vào cánh tay đang bị vịn ngược. Hẵn đáp lại bằng những lời thật tục tĩu khiến Rachel phải chớp mắt. Cô nhận ra rằng, dù trước đây hẵn có vô tội đến thế nào thì lúc này nhà tù cũng đã thay đổi hẵn và biến hẵn thành một mối đe dọa thực sự đối với người dân tử tế nơi đây. Chắc chắn là vừa nãy hẵn đã cư xử chẳng đáng hoàng gì với cô. Còn lúc này hẵn phải gây ra chuyện gì kinh khủng lắm thì lực lượng cảnh sát bình thường rất thoải mái của Tylerville mới phải phản ứng mạnh mẽ như vậy.

“Cứ chống cự đi, thằng bỉ ổi, và tao sẽ xuyên một lỗ vào sọ mày ngay lập tức đấy.”

Lời đe dọa của Greg Skaggs làm Rachel tỉnh lại sau cơn choáng váng. Không cần biết Johnny có tội gì, cô sẽ không đứng nhìn hẵn bị bắn ngay trước mắt mình.

“Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây vậy?” Cô bước vào gắng hỏi.

Cảnh sát trưởng Wheatley, các nhân viên của ông ta và Olivia cùng đồng thời ngẩng lên.

“Chị Rachel, em không thể làm được gì!” Olivia than vãn. “Em đã rất hoảng sợ vì cái tên Johnny Harris đã đến cửa hàng trong khi Ben hứa với em rằng anh ta sẽ không bao giờ có mặt khi em ở đây. Và rồi anh Edwards đến và em biết ngay là sẽ có chuyện, mà đúng như vậy thật! Họ đánh nhau như điên, họ lẫn lộn khắp nơi, đánh đấm nhau loạn xạ, rồi em gọi cảnh sát. Cái tên Johnny Harris đó đâm mạnh vào cổ anh Edwards và làm anh ấy bất tỉnh. Thật kỳ diệu là anh ấy vẫn chưa bị giết chết!”

“Hình như Carl nghe được rằng Harris đang ở đây. Anh ta đến tìm hẵn và thấy hẵn ở đây.

Tôi đã bảo cô thuê Harris là sai lầm mà, cô thấy tôi nói đúng chưa? Hẵn mới ở đây được vài tiếng đồng hồ, và cô xem chuyện gì đã xảy ra.” Ben chỉ tay về phía nhóm người đứng trên sân. “Họ đã ẩu đả ngay trong cửa hàng. Nhìn cái đồng hồ hỗn độn này mà xem!”

Rachel nhìn. Những can sơn, bàn chải, con lăn và các bảng màu bị lật đổ vương vãi trên sàn nhà. Một can sơn đã bật tung nắp làm tràn sơn màu đỏ tươi lên sàn gạch đen trắng.

Một thùng nhựa lúc trước đựng các loại đinh ốc giờ đây nằm nghiêng sang một bên, đồ đạc vương vãi khắp nơi. Những túi thức ăn cho chim lúc trước xếp trong một thùng lớn bằng kim loại giờ đổ tràn ra thảm. Bản thân cái thùng bị lõm vào và nằm lẩn lóc cạnh chân bàn gỗ. Từ vẻ bề ngoài có thể thấy nó đã bị ném vào ai đó.

“Cô nên tham khảo qua ý kiến của tôi trước khi làm một việc vô cùng ngốc nghếch là nhận Harris vào làm việc, Rachel ạ,” cảnh sát trưởng Wheatley nói. “Bất cứ kẻ ngốc nào cũng biết trước rằng những cậu con trai nhà Edwards sẽ sẵn lòng hẵn ta ngay khi hẵn ta về thị trấn. Chuyện em gái của Carl đây đã chết và kẻ giết người vẫn tự do đi lang thang quanh quẩn khắp nơi trong thị trấn là không thể chấp nhận được.”

Vừa nói, cảnh sát trưởng vừa đứng thẳng người lên, và lúc này Rachel nhận ra người còn lại là anh trai của Marybeth Edwards: Carl.

“Cậu làm ơn bỏ cậu ta ra được không?” Rachel nhẹ nhàng nói với Greg Skaggs và chỉ tay vào Johnny. Rõ ràng những người này đã có thành kiến với hấn và sẽ không mảy may ân hận nếu làm hấn bị thương. Cô đã tin hấn suốt bao nhiêu năm bất chấp những ý kiến dư luận mạnh mẽ, và cô sẽ không bỏ mặc hấn chỉ vì hấn không còn là cậu con trai mặt mũi hồng hào mà cô đã ngu ngốc trông chờ. “Tôi không nghĩ là chúng ta sẽ bị cậu ấy đe dọa khi có quá nhiều cảnh sát mang vũ khí đứng xung quanh. Cậu ta không có súng, đúng không?”

“Phải, tôi có thể khẳng định là hấn không có vũ khí.” Kerry Yates miễn cưỡng nói với cảnh sát trưởng Wheatley sau khi đã khám xét nhanh đối tượng.

“Bỏ tao ra, thằng khốn!”

“Ngậm cái mồm lại, nếu không mày sẽ bị tổng vào tù ngay tức khắc đấy,” cảnh sát trưởng Wheatley nói, giọng gầm gừ.

“Mẹ mày.” Câu đáp trả của Johnny khiến Rachel nhăn mặt. Greg Skaggs ấn khẩu súng vào đầu hấn mạnh hơn một chút để cảnh cáo. Kerry Yates giật mạnh cánh tay mà cậu ta đang giữ lên và cười toe toét. Johnny lăm bằm vì đau. Thấy cảnh đó, Rachel bực bội.

“Để cậu ấy đứng lên!” Rachel nói to, điều mà cô ít khi làm. Cảnh sát trưởng Wheatley nhìn cô, rồi nhìn cấp dưới của mình, lưỡng lự, nhưng vẫn gật đầu.

“Cho hấn đứng lên,” ông ta nói. Sau khi Johnny gạt khẩu súng mà Kerry Yates đã nói lỏng ra, ông ta nói thêm, “Liệu mà cư xử, chàng trai, nếu không cậu sẽ lại xuống sàn trước khi kịp lau mũi đấy.”

“Đứng lên đi,” Greg Skaggs nói rồi lùi lại đằng sau gã cựu tù nhân trước khi đứng lên. Cậu ta không tra súng vào bao mà vẫn lăm lăm giữ trong tay.

Phản ứng của Johnny khi đứng lên và đương đầu với họ khó chịu đến mức Rachel cũng phải thông cảm với thái độ căng thẳng đột ngột của những viên cảnh sát. Hấn đứng thẳng bằng trên mũi bàn chân, hai nắm đấm siết chặt bên hông như thể đang nghĩ mình sẽ bị tấn công bất cứ lúc nào, mặt hấn trắng bệch và lăm lăm vết máu, mắt bùng bùng thịnh nộ.

“Một ngày nào đó tao sẽ tìm mày khi mày không mặc quân phục, nhãi con ạ,” hấn nói với Greg Skaggs. “Xem lúc đó mày bản lĩnh thế nào.”

“Tôi nghe như một lời dọa nạt vậy.” Giọng cảnh sát trưởng Wheatley có vẻ cảnh báo.

“Em im ngay,” Rachel quát Johnny, rồi đi thẳng về phía hấn và lấy ngón tay trở gõ vào ngực hấn cảnh cáo. Không có lý do đặc biệt nào hơn là bản năng, bất ngờ và mạnh mẽ, cô đã hoàn toàn trở thành đồng minh của hấn. Hấn liếc nhìn xuống cô, quai hàm siết lại, mắt trừng trừng nhưng trước ánh mắt của cô, hấn im lặng không nói gì thêm nữa. Rachel đứng trước mặt hấn, ngăn giữa hấn và những người khác như một tấm chắn bảo vệ, trong khi đỉnh đầu cô còn chưa đến vai hấn và cân nặng chưa bằng một nửa. Cô không nhận ra điều vô lý ấy ngay, vì sự bất công của tình huống đã làm cô nổi giận. Dù sao thì có việc gì hấn đã làm mà Carl Edwards không làm đâu chứ? Ngoại trừ việc là Johnny Harris ra?

Trên sàn nhà, Carl Edwards rên rỉ, cựa quậy và ngồi dậy, đưa tay xoa gáy. Anh ta nhìn xung quanh, khi thấy Johnny mặt anh ta đánh lại.

“Thằng con hoang,” Carl gầm lên. “Tao sẽ xử mày để rồi xem. Đồ giết người! Mày nghĩ mày có thể giết em gái tao rồi tránh được tội ư?”

“Đủ rồi đấy, Carl,” cảnh sát trưởng Wheatley gay gắt nói và đi lại gần, túm lấy anh ta và kéo lên. “Cậu có muốn kiện Harris vì tội hành hung không?”

“Chó chết, có chứ, tôi...”

“Nói cho công bằng thì Edwards tung nắm đấm trước,” Ben xen vào, giọng lưỡng lự.

“Thấy chưa?” Rachel đắc thắng nhìn cảnh sát trưởng Wheatley. “Sao ông không hỏi Johnny xem cậu ấy có muốn kiện Carl không? Như thế mới công bằng chứ.”

“Rachel...” Cảnh sát trưởng Wheatley có vẻ căng thẳng.

“Tôi không kiện,” Johnny đột ngột nói sau lưng cô.

“Đừng tỏ ra tử tế với tao, thằng khốn!” Carl Edwards ré lên. “Tao sẽ cắt mày ra y như mày đã làm với Marybeth. Mày có nhớ con bé xinh đẹp thế nào không, Harris? Con bé không còn xinh đẹp sau khi mày chiếm đoạt nó, đúng không? Thằng chó... sao mày có thể làm thế với nó cơ chứ? Nó mới mười bảy tuổi thôi mà!”

“Bây giờ thì tôi thấy đó như một lời dọa nạt vậy,” Rachel nói, nhưng sự hài lòng của cô vì đã đảo ngược tình thế biến mất khi cô thấy sự suy sụp đột ngột và đáng thương trên khuôn mặt của Carl Edwards.

“Nào, Carl, để tôi đưa cậu về nhà,” cảnh sát trưởng Wheatley nói nhỏ khi Carl thở hổn hển và những giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống. Rachel thấy tim mình nặng trĩu vì thương cảm. Mất đi người em gái theo cái cách khủng khiếp đó thật là một nỗi đau không thể tưởng tượng nổi. Tuy nhiên, cô vẫn về phe Johnny.

“Ông hãy bảo cậu ta đừng quay trở lại đây nữa, cảnh sát trưởng. Tôi sẽ kiện cậu ta vì tội đột nhập nếu cậu ta làm thế,” Rachel nói rành mạch khi cảnh sát trưởng Wheatley và cấp dưới hộ tống Carl Edwards đang nức nở ra cửa.

“Lạy Chúa, Rachel, cô không có tí lòng trắc ẩn nào với cậu ta ư? Edwards yêu cô em gái bé bỏng của mình. Cô nên thông cảm với cậu ta chứ.” Ben có vẻ kinh hoàng khi nghe thấy lời đe dọa lạnh lùng đó.

“Tôi có thông cảm với cậu ta chứ.” Cô quay lại để nhìn Johnny. Máu từ chỗ môi dưới bị rách đang chảy ra khắp phần mặt bên trái của cậu ta. Khá nhiều máu đỏ loang trên chiếc áo phông lúc trước màu trắng. Bên ngoài, tiếng xe rồ lên báo cho cô biết rằng cảnh sát đã bỏ đi. Cửa hàng lại mở.

“Olivia, quay lại làm việc đi. Ben, đã kiểm hàng xong chưa? Tôi muốn xem qua cùng ông vào sáng sớm mai, nên nếu chưa xong thì ông hoàn thành nốt đi nhé.” Đằng sau cô, tiếng chuông leng keng báo hiệu cửa mở. Một khách hàng, có lẽ là một trong số những người tò mò đứng ngoài đường dò xét, đã vào.

“Tôi có thể giúp được gì ạ?” Ben nhẹ nhàng hỏi và đi đến chỗ người khách. Rachel thậm chí còn không thèm quay lại nhìn.

“Em đi với cô,” cô nói với Johnny, giọng đầy quyền lực. Hồng hách ngoắc một ngón tay trước mặt hắn, cô đi về phía cửa phòng kho. Từ đó có một cầu thang nhỏ dẫn lên căn hộ của hắn, nơi họ có thể nói chuyện riêng. Không ngoái lại nhìn xem Johnny có đi theo không, Rachel vẫn biết hắn sẽ làm thế. Giác quan thứ sáu của cô liên quan tới Johnny Harris chính xác đến kỳ lạ.

5. Chương 5

“Để cô lấy một ít đá chườm miệng cho em.”

Nhà bếp theo kiểu tàu thủy có đầy đủ đồ đạc, gồm cả tủ lạnh với ngăn làm đá. Rachel tìm được một khăn lau bát bên trong ngăn kéo cạnh bồn rửa, mở ngăn làm lạnh để lấy một nắm đá viên, gói chúng vào cái khăn và làm ướt cái bọc. Sau đó cô đưa cho Johnny, lúc này hắn đang dựa vào cái bàn bên cạnh lò nướng. Hắn nhận bọc đá mà không nói nửa lời, rồi ấn nó vào cái môi bị sưng của mình. Từ vẻ mặt nhăn nhó của hắn thì cảm giác có được là đau đớn nhiều hơn là nhẹ nhõm.

“Được rồi, nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra đi.”

“Cô là gì, cán bộ giám sát của em chắc?”

Giọng nói lè nhè kiểu ngông nghênh này là của Johnny Harris ngày xưa. Thật vô lý, nhưng Rachel thấy sự căm ghét của hắn làm mình vững dạ. Thế nghĩa là có điều gì đó của cậu con trai mà cô nhớ vẫn còn đọng lại ở người đàn ông này.

Rachel nhìn vào mắt hắn thật lâu và quả quyết, “Cô là chủ của em, nhớ không? Là người thuê em. Em vừa mới đánh lộn với một khách hàng trong cửa hàng của cô. Cô nghĩ mình có quyền được nghe giải thích.”

“Trước khi cô quyết định xem có nên đuổi em không hả?”

“Chính xác.”

Mắt hắn nheo lại. Rachel khoanh tay trước ngực và chờ đợi. Không ai chịu nhường một phân.

Johnny nhún vai, “Cô muốn biết sự thật ư? Edwards tấn công em. Em tự vệ. Cô tin hay không thì tùy.”

“Cô tin.”

Khi mà hắn đã hạ mình giải thích, dù lời có cụt lủn, giọng có thù địch thì Rachel cũng mong là hắn sẽ giữ thái độ như thế. Sự căng thẳng ở sống lưng cô giảm đi một chút. Dù hắn có thay đổi bề ngoài đến thế nào thì con người cứng như đá bên trong về cơ bản vẫn y nguyên.

Trước lòng tin của cô, quai hàm hắn siết lại, và hắn tung gói đá lên bàn. Mảnh vải bung ra. Đá rơi ra ngoài lách cách. Rachel nhìn theo không hài lòng, và theo bản năng cô nhặt những viên đá vào bồn nước. Đúng lúc đó cô bị hành động đột ngột của hắn thu hút sự chú ý. Chẳng nói chẳng rằng, hắn túm lấy hai bên áo phông và kéo nó qua đầu. Bất giác cau mày và quay lại để đối diện hắn, Rachel thấy mắt mình mở tròn xoe trước khuôn ngực của một người đàn ông, hấp dẫn đến mức cô phải nín thở.

Không biết hắn đã làm gì trong tù, nhưng rõ ràng là hắn đã dành thời gian để tập luyện. Các múi cơ của hắn nổi rõ rệt, bụng phẳng và nổi rõ cơ bắp. Bắp tay hắn phình ra. Eo hắn nhỏ so với bờ vai rộng, và ở giữa ngực hắn phủ một lớp lông đen bóng.

“Không chê vào đâu được”, đó là suy nghĩ bật lên trong bộ não đang choáng váng của cô.

Chiếc áo được tuột ra và cuộn lại trong một tay. Hắn nhìn cô, mắt lóe lên tinh quái. Rõ ràng hắn muốn làm cô bối rối. Với cô, vấn đề là không được để cho hắn biết mình đã thành công. Cô phải tỉnh táo lại ngay lập tức.

“Em đang làm gì thế?” Nếu giọng cô bình tĩnh thì đó là nhờ được tôi luyện qua nhiều năm dạy bọn du con tác oai tác quái.

“Thay áo. Cô nghĩ là em làm gì? Rằng em sắp nhảy bổ vào cô ngay ở đây và bây giờ sao, thưa cô?” Hắn bước về phía cô cho đến khi ngực hắn chỉ còn cách mặt cô vài centimet. Rachel phải nhìn lên, qua những cọng lông ngực màu đen, đôi vai rộng và cái cằm đầy râu lởm chồm để nhìn thẳng vào mắt hắn. Chúng đang nheo lại, hai con ngươi mở rộng, tròng mắt màu xanh dương sâu thẳm.

“Cô đang hy vọng thế ư?” Hắn hỏi, giọng khàn khàn, câu hỏi nghe như một lời thì thầm phảng phất.

Trong một giây - không hơn - máu Rachel dường như ngừng chảy. Hắn đang đe dọa cô, không nghi ngờ gì nữa. Điều khiến cô mình mẫn trở lại sau khi nhanh chóng rơi xuống hố sâu nghi ngờ là sự chắc chắn một trăm phần trăm rằng hắn đến gần cô chỉ để dọa nạt. Hắn như một đứa bé bị người ta cho là xấu xa, đang quyết tâm chứng tỏ rằng họ đúng.

Sự sáng suốt này giúp cô đứng vững trên lập trường của mình.

“Đừng có mơ,” cô nói và khịt mũi, rồi quay đi tiếp tục nhặt những mảnh đá đang tan chảy và bỏ vào bồn như thể chẳng có gì trên đời này khiến cô phải bận tâm.

Hắn yên lặng nhìn cô một lúc lâu. Rachel có cảm giác là hắn đang bối rối. Nhưng nếu hắn định đóng vai Chó Sói và coi cô là cô bé Quàng Khăn Đỏ thì chắc chắn hắn sẽ thất vọng rồi. Cô không bao giờ có ý cụp đuôi và chạy trốn hắn đâu, không bao giờ. Ngay từ những năm đầu đi dạy, cô đã hiểu rằng lỗi lầm lớn nhất mà bất cứ người nào ở địa vị quyền lực có thể gây ra chính là thể hiện nỗi sợ hãi dù là nhỏ nhất trước những người mà họ muốn lãnh đạo.

“Vẫn là cô Grant như thế, em hiểu rồi,” cuối cùng hắn nói, sự khắc nghiệt tỏa ra từ lời nói và ánh mắt. “Cô luôn luôn có câu trả lời cho mọi thứ.”

“Không phải là mọi thứ.” Cô ngẩng lên nhìn hắn và bắt đầu mỉm cười.

“Gần như là vậy.”

Nói xong, hắn quay người và ra khỏi hành lang chật hẹp của nhà bếp. Rachel rũ ra vì nhẹ nhõm. Dựa vào bàn, cảm thấy mình cần một chút thời gian trước khi có đủ sức mạnh tinh thần để tự đứng lên, cô nhìn hắn đi ra. Đó là một sai lầm. Nỗi khao khát cháy bỏng mà hắn gợi lên thật khó tin. Mái tóc quăn đen chấm bờ vai rộng màu đồng hun, tấm lưng rộng cơ bắp, quần bò bó sát bộ đùi đáng ngưỡng mộ, cặp chân dài trong đôi boot cao gót kiểu cao bồi. Việc hắn không làm gì khác để khêu gợi cô mà lại đi ra ngoài khiến âm hộ cô như siết lại.

Nỗi thèm khát nhục dục làm cô choáng váng. Mặc dù không quan hệ bừa bãi nhưng cô không lạ gì với tình dục. Tất nhiên là cô từng có Michael, nhưng trong lúc đang yêu anh ta điên dại, cô cũng còn rất trẻ và dễ bị kích thích, và những lần họ quan hệ đã để lại cho cô cảm giác mà các nhà thơ đã phóng đại lên là khoái cảm của sự gần gũi thể xác. Những năm tiếp theo có hai người đàn ông khác muốn cưới cô. Cả hai chỉ đọc tờ Chủ nhật, và cả hai đều thích sống qua ngày với những việc đều đều buồn tẻ. Cô thấy mình không thể sống cùng với ai trong số họ. Điều kỳ diệu không nằm ở đó.

Chỉ đến khi qua tuổi ba mươi cô mới nhận ra rằng để có một gia đình, cô phải quên đi những phép màu kỳ diệu. Bây giờ cô đã sẵn sàng thiết lập một tình bạn bền vững tốt đẹp với người bạn đời của mình, giống như tình bạn mà cô tin là mình đang gây dựng với Rob.

Anh ta sẽ quản lý hiệu thuốc và đọc tờ Chủ nhật, có khi là Tuần báo Kinh doanh. Cô sẽ có đời sống tinh thần mà anh ta không hề hay biết. Nhưng có lẽ hầu hết các cuộc hôn nhân đều như thế. Nghĩ vậy, cô để Rob làm tình với mình mấy lần, và cô thích những lần như vậy. Nhưng việc làm tình của họ không hề sôi nổi, và chưa bao giờ, ngay cả trong những giây phút gần gũi nhất, cô thấy lửa tình rực cháy như lúc này.

Lạy Chúa, có chuyện gì với cô thế không biết? Cảnh Johnny Harris không mặc áo làm cô nhức nhối.

Chắc chắn là cô, ở độ tuổi ba mươi tư chín chắn, không có nguy cơ gia nhập nhóm cổ vũ cho Johnny Harris, như tờ Thời báo Tylerville đã gọi những cô gái xuất hiện trong phiên tòa xét xử hắn. Cô cũng không bao giờ nghĩ rằng tính cách kiểu trai hư của hắn lại hấp dẫn được mình.

Trong trường hợp của cô, Rachel đoán rằng sự hấp dẫn đó bắt nguồn từ cơ thể hắn hơn là tính cách. Cô nghĩ rằng mình, giống như phần đa phụ nữ, không miễn nhiễm nổi trước vóc người nam tính tuyệt vời như thế.

Vậy nên phản ứng của cô là hoàn toàn bình thường, thậm chí là điều có thể tiên liệu được. Chắc chắn là cô không có lý do nào để phải xấu hổ vì điều đó - đặc biệt là khi không ai ngoài bản thân cô biết.

Điều cô phải làm là kiểm soát ham muốn của mình. Johnny Harris không phải là người đàn ông mà những người phụ nữ khôn ngoan muốn dính vào.

Tiếng cọt kẹt của lớp gỗ lâu năm bên dưới sàn hành lang trải thảm báo cho Rachel biết hắn đã quay trở lại. Đột nhiên cô bận rộn với việc vắt khăn mặt và treo lên. Khi hắn xuất hiện ở cửa bếp, gần như che toàn bộ khung cửa, cô thấy đúng là hắn đã thay một cái áo phông y như cái trước và rửa máu trên mặt.

“Điều cô muốn biết là, lúc đầu em làm gì ở cửa hàng? Sáng mai em mới phải đến cơ mà.”

Vẫn còn hơi hồi hộp và e rằng hắn sẽ phát hiện ra tác động của hắn lên mình, cô chỉ liếc nhìn qua hắn vì đang bận lau chiếc bàn bằng giấy ăn.

“Em nhớ là cửa hàng Grant từng bán đồ ăn vặt, và em định mua một túi khoai tây chiên cùng một chai Coke để ăn tối.” Hình như đã từ bỏ ý định dọa dẫm cô, câu trả lời của hắn có vẻ thờ ơ.

“Lê ra em nên đến Clock để ăn cho tử tế.” Clock là một nhà hàng ẩm áp theo phong cách gia đình do Mel và Jane Morris quản lý. Nơi đó cách đây hai dặm, ở đầu bên kia của trung tâm thị trấn, nhưng hắn có thể đi bộ đến đó dễ dàng. Đa số người dân Tylerville đều đến đó ăn ít nhất là một tháng một lần. Đồ ăn ngon và đa dạng, giá cả cũng phải chăng. Vậy nên Rachel nghĩ rằng có lẽ hắn không đủ tiền để ăn một bữa ở Clock,

và cô thấy xấu hổ vì sự vô tâm của mình. Cô nên trả tiền lương theo tuần cho hẳn trước, nhưng đến lúc này cô mới nghĩ ra điều đó.

“Em có đi. Nhưng con mụ điên ở cửa bảo em là hết chỗ rồi.”

Lúc đó Rachel ngẩng lên, cau mày. “Hết chỗ ư? Nhưng họ không bao giờ...” Tức thì cô hiểu ra.

“Tối nay cũng vậy. Từ chỗ em đứng, em thấy còn bốn chiếc bàn trống nữa. Em đoán là họ không thích phục vụ ‘loại người như em’ ở đó.” Giọng hằn sắc như dao.

“Cô chắc chắn là...” Rachel mở miệng, rất khó khăn nhưng vẫn hy vọng có thể làm giảm đi sự bẽ bàng mà hẳn phải chịu đựng.

“Em cũng chắc. Rằng Tylerville không hề thay đổi.” Hẳn bước lùi lại, cánh cửa vào nhà bếp hiện ra. “Cô nên làm việc của mình đi. Không thì bà Skaggs hay những người khác sẽ có chuyện để nói đấy. Thử nghĩ về vụ bê bối này xem: Cô Rachel Grant tốt bụng lên lầu cùng với thằng Harris đó và một lúc lâu sau vẫn chưa thấy xuống - nói đến đây hẳn liếc nhìn đồng hồ - “đúng nửa tiếng đồng hồ.”

Nhưng lần này nụ cười đều căng trên môi hẳn làm cô nảy ra một ý tưởng.

“Em đi cùng cô,” cô nói, vò nhàu tờ giấy ăn và đi ra khỏi bếp, tiến về phía cửa sau của căn hộ. Khi lướt ngang qua hẳn, cô gạt đầu ra hiệu đầy độc đoán. “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Cô đã ra đến cửa và quay lại nhìn hẳn, một tay để trên nắm đấm, nhưng hẳn vẫn chưa nhúc nhích.

“Chúng ta quay lại Clock và sẽ ăn ở đó. Họ không thể cứ đối xử với em như thế được.”

Johnny chỉ biết nhìn cô. Rồi hẳn lắc đầu. “Em không cần cô phải chiến đấu vì em.”

“Em cần ai đó làm thế. Có vẻ như một mình em làm việc đó không tốt cho lắm.” Giọng Rachel gay gắt.

Họ nhìn chăm chăm vào mắt nhau một lúc lâu. Sau đó Johnny nhún vai đầu hàng.

“Chắc chắn rồi. Sao lại không nhỉ? Em biết ăn cơm mà.”

“Cô cũng thế.” Trong một thoáng, hình ảnh mẹ vất vả chuẩn bị món thịt sườn nhảy nhót trong đầu cô. Elisabeth sẽ tức điên lên nếu Rachel bỏ qua bữa ăn đó để vào Clock, nhưng nếu bà thấy Johnny ở Walnut Grove thì còn khủng khiếp hơn. Cô không thể đưa hẳn về nhà ăn tối, mà cô nhất định phải nhìn thấy hẳn ăn uống. Điều đó quan trọng ngang với việc người dân trong thị trấn không được phép đối xử với hẳn như một kẻ hạ đẳng. Nếu cô cố gắng thì họ sẽ không làm như thế.

Johnny theo sau khi Rachel đi xuống cầu thang. Vì xe cô đỗ ở đằng trước nên cô không còn cách nào khác là phải đi qua cửa hàng. Cô cảm thấy căng thẳng trước cảnh tượng đó, nhưng vẫn ngẩng cao đầu và cố tỏ ra tự tin như mình mong muốn. Quả có vậy, cửa hàng rất đông khách - đông hơn thường lệ khi lúc đó đã là sáu giờ tối, giờ đóng cửa. Rõ ràng là chuyện rắc rối lúc trước đã lan đi. Khi cô bước ra khỏi nhà kho và ra cửa, Johnny đi thò thẩn đằng sau như thể hẳn là chủ của nơi này. Rachel biết tất cả những ánh mắt xung quanh đang dán vào hai người họ. Cô vẩy tay thân mật với những người bạn, và phớt lờ những kẻ tò mò.

“Chị Grant, mẹ chị gọi điện. Bác dặn em bảo chị là bữa tối đã sắp xong, chị nên về nhà sớm.” Giọng cao chót vót của Olivia với theo cô qua cửa hàng.

“Cảm ơn em, Olivia. Em có thể gọi lại và báo cho mẹ chị biết là chị không về nhà được không? Johnny và chị sẽ đi ăn ở Clock.”

Đấy. Vậy là tất cả mọi người trong cửa hàng đều biết. Cả thị trấn sẽ biết trong vài tiếng nữa. Những tin đồn sẽ bùng lên; mẹ cô sẽ lên cơn điên. Rachel nghĩ rằng việc mình đang làm chẳng khác nào đưa ra lời thách đấu.

Đó chính xác là điều mà cô muốn làm lúc này.

Đáp lại lời tuyên bố của cô là sự yên lặng tuyệt đối, Rachel vui vẻ vẩy tay về phía quầy thu ngân, mở cửa và bước ra ngoài cái nóng đang hạ dần của buổi chiều tối mùa hè.

“Cô thích sống kiểu nguy hiểm phải không?” Lần đầu tiên kể từ lúc gặp hân ở bến xe bus, cô mới thấy Johnny mỉm cười thực sự. Đó không phải là nụ cười tươi, chỉ là một cái nhếch môi rất khẽ. Nếu không có ánh thích thú toát ra từ đôi mắt hân, Rachel sẽ ngỡ rằng mình tưởng tượng ra điều đó mất.

“Cô không thích sự bất công,” cô mạnh mẽ nói rồi bước vào trong xe.

6. Chương 6

Vài phút sau, họ bước vào Clock. Ngay lập tức Rachel thấy rằng nhà hàng dù có đông đúc cũng không đến nổi hết chỗ. Khi Jane Morris, một người phụ nữ tầm sáu mươi tuổi, béo tốt và luôn vui vẻ tiến đến, Rachel mỉm cười với bà.

“Ồ, Rachel, thật vui khi được gặp cô!” Jane liếc nhìn ra sau Rachel và thấy Johnny Harris to lù lù, cao lớn, tóc đen và đầy tai tiếng. Nụ cười nồng hậu của bà tắt dần.

“Cháu cũng rất vui khi được gặp bác, Jane ạ. Mel thế nào rồi ạ?” Chồng của Jane đã bị gãy cổ chân cách đây chừng hai tháng, và ông ấy vẫn chưa phục hồi hoàn toàn. Ông vẫn đi khắp khiêng và phải dùng một cái gậy.

“Cũng vẫn vậy thôi. Đến tuổi của bọn bác thì việc lành một vết gãy xương không đơn giản chút nào.” Jane bình thường trở lại sau nỗi ngạc nhiên trước người đi cùng Rachel. Có điều sự tập trung có chủ ý vào Rachel đã để lộ ra nỗi thất vọng của bà.

Nở một nụ cười thật tươi, Rachel quyết định đối mặt với hiểm nguy.

“Bác nhớ Johnny Harris chứ ạ?” Tất nhiên đây là một câu hỏi nực cười. Tất cả mọi người ở Tylerville đều biết nhau từ lúc sinh ra, và Johnny Harris có lẽ là cậu con trai khét tiếng nhất thị trấn. “Bác biết đấy, bây giờ cậu ấy đang làm cho cửa hàng của nhà cháu. Cháu dạy cậu ấy hỏi cấp ba.”

Từ mà họ không nói ra là, “trước khi”. Trước khi Marrybeth Edwards bị phát hiện với mười ba vết đâm trên cơ thể.

“Johnny, chắc chắn là em biết Jane Morris rồi.” Vẫn mỉm cười, Rachel với tay ra quàng lấy cánh tay rắn chắc của Johnny, kéo hân đến đứng cạnh cô. Không mất nhiều thời gian, cả ba người đều cố không để lộ ra rằng đây là chuyến viếng thăm thứ hai của Johnny đến nhà hàng trong tối nay.

Jane nhìn hân từ đầu đến chân, từ mái tóc quá dài đến đôi bốt đã sờn, với ánh mắt chê bai.

“Bà Morris.” Nếu như lời chào của Johnny gọn lỏn thì cái gật đầu mà Jane tặng cho hân còn cộc lốc hơn.

Thêm một đòn tấn công nữa, Rachel thấy hơi buồn cười. “Tối nay có món gì ngon hả bác Jane? Cháu đang muốn ăn thịt cắt lát.”

“Vậy thì cháu may mắn rồi đấy.” Thái độ của Jane dịu đi khi bà chú ý vào Rachel. “Thịt cắt lát và khoai tây nghiền. Cháu có muốn dùng trà đá không?”

Vừa nói bà vừa dẫn hai người họ vào một chiếc bàn ở cuối phòng. Chiến thắng, đúng như Rachel đã chờ đợi. Jane quay người bước đi, ra hiệu cho họ đi theo. Cô cảm thấy cơ bắp trên tay Johnny lỏng ra trước khi cô buông tay. Hình như hân không tự tin vào kết quả của cuộc chiến như cô.

Nhưng cô nghĩ, vì là Johnny Harris nên chắc hân đã quen với sự hất hủi rồi.

“Glenda,” Jane gọi cô phục vụ mặc đồng phục màu hồng khi họ đến bàn. “Cô Rachel đây dùng trà đá và thịt cắt lát.” Mắt bà chuyển qua Johnny, cũng giống như Rachel, hân đang ngồi vào bàn. “Thế còn cậu?”

Nếu giọng bà có chút khắc nghiệt đi chăng nữa thì chỉ ít bà cũng đã nói trực tiếp với hân, trong mắt Rachel đó là một bước tiến lớn. Jane sẽ không bao giờ hất hủi một người vô cơ khi mà bà đã nói chuyện với họ.

“Tôi cũng như thế.”

“Làm hai suất nhé,” Jane gọi Glenda, sau đó mỉm cười với Rachel. “Cho bác gửi lời chào mẹ cháu.”

“Vâng ạ,” Rachel hứa. Khách đến đông nên Jane lại vội vã đi ra.

“Đây là đồ uống. Thức ăn sẽ đến trong một phút nữa.” Glenda chuyển hai ly nước cao từ khay xuống và đặt chúng lên bàn. Hình như tới tận lúc này mới trông thấy Johnny Harris, cô ta mở tròn mắt.

“Ồ, Johnny Harris! Ra tù anh làm gì?”

Rachel cau mày. Johnny nhấp một ngụm trà rồi mỉm cười với người phụ nữ kia.

“Em nên biết là cuối cùng họ cũng sẽ thả anh ra. Vẫn chờ anh chứ?”

Glenda cười khúc khích. “Đâu có, em có bốn mặt con rồi. Không thể chờ lâu thế được.”

“Cũng phải thôi.”

Rõ ràng là hai người này đã biết nhau khá rõ từ trước. Giờ khi nghĩ lại thì cô biết Glenda là ai. Glenda là con nhà Wright, họ cũng bị coi là rác rưởi giống như nhà Harris. Rachel chưa bao giờ đánh giá cao Glenda vì cô ta không học hết cấp ba. Với mái tóc màu vàng uốn lên và những nếp nhăn quanh mắt, trông cô ta già hơn Johnny, nhưng Rachel đoán họ bằng tuổi.

“Hôm qua em gặp bố anh. Ông ấy chẳng nói gì về chuyện anh quay trở về cả.”

Johnny nhún vai và nhấp một ngụm trà khác.

“Glenda! Cháu có thể mang đồ uống đến cho mấy người này được không?” Jane có vẻ căng thẳng.

“Chắc chắn rồi ạ, thưa bà Morris. Rất vui được gặp anh, Johnny.”

“Anh cũng thế, Glenda.”

“Rõ là cô ấy rất vui khi gặp lại em,” Rachel ôn tồn nhận xét sau một thoáng yên lặng lạ lùng.

Miệng Johnny vô tình nhếch lên thành nụ cười nửa miệng khi mắt hắn gặp mắt Rachel.

“Phải. Chắc cũng hơi vui.”

Glenda quay lại với hai đĩa thức ăn đầy tú hụ, cô ta đặt chúng lên bàn. “Cần tương cà chứ?”

“Có.”

“Không.”

Họ lên tiếng cùng một lúc. Rachel nhìn Johnny, sau đó gật đầu với cô phục vụ. Cũng chẳng cần cô phải bận tâm. Glenda đã đặt chai tương cà lên bàn trước khi vội vã đi phục vụ những khách hàng khác.

“Này, thứ này át được mùi vị món ăn,” Johnny nói khi thấy phản ứng trên mặt Rachel lúc hắn với lấy chai tương cà, mở nắp ra rồi đổ phân nửa nước xốt lên món thịt và khoai tây nghiền của mình. Thấy hơi ghê sợ, Rachel gật đầu, sau đó nhìn sang chỗ khác trong lúc hắn bắt đầu ngấu nghiến thức ăn. Cách ăn uống của hắn không được đẹp mắt cho lắm.

Nhưng rồi lương tâm đã chiến thắng. Suy cho cùng thì mười năm qua hắn không được đến trường để mà học các lễ thói và cung cách. Và trước đó, xét về hoàn cảnh, cô ngờ rằng hắn không có nhiều cơ hội để mà học cách dùng dao, đĩa và giấy ăn cho đúng.

“Cô không định ăn à?” Johnny cố nói qua cái miệng nhồm nhoàm.

“Cô không đói đến mức ấy.” Rachel chỉ ăn được ba miếng. Cảm thấy e dè, cô liếc quanh xem có ai để ý cách Johnny tấn công thức ăn không.

Một thoáng yên lặng đột nhiên bao trùm xuống, không bị phá vỡ dù là bởi tiếng đĩa chạm vào đĩa hay âm thanh hắn nhai thức ăn.

Sự yên lặng đó làm Rachel chú ý. Cô liếc nhìn hắn, Johnny nheo mắt lại nhìn cô chằm chằm, cái đĩa đầy thức ăn lơ lửng trên tay. Có một chút nước xốt dính trên mép hắn. Mắt cô dán vào đó, và hắn phải có điều gì đó trên mặt cô thể hiện sự không hài lòng vì hắn mút miệng lại một cách dữ dội. Hắn đặt cái đĩa đánh

cách xuống đĩa sứ, túm lấy tờ khăn ăn còn chưa được mở ra rồi quét nó lên mặt với sức mạnh còn khủng khiếp hơn cả một trong những lời tục tĩu.

“Em đang làm cô mất mặt phải không, cô giáo?”

Ngạc nhiên, Rachel lắp bắp: “Kh... không.”

“Cô nói dối.”

“Thêm trà nhé?” Glenda đứng bên cạnh họ với một bình nhựa lớn màu vàng đầy nước.

“Không, bọn anh ăn xong rồi. Cho anh xin hóa đơn.” Johnny cố nặn ra một nụ cười méo mó với Glenda, nhưng tia sáng lóe lên khi mắt hắn quét qua người đi ăn cùng, bảo với Rachel rằng hắn đang điên tiết.

“Trà ở quầy trước nhé.” Glenda lần tìm đồng hóa đơn thò ra trong túi trước váy, lấy ra một tờ rồi đặt trước mặt Johnny và mỉm cười với hắn. “Lúc nào có dịp thì đến thăm em nhé,” cô ta nhẹ nhàng nói. “Em và bọn trẻ sống ở Appleby Estates, anh vẫn còn nhớ, đúng không? Chỗ nhà lưu động bên cạnh sông ấy? Chồng em và em ly thân rồi. Chắc là sắp ly dị. Khi nào một trong hai người bọn em có đủ tiền để trả cho vụ đó.”

“Rất tiếc khi biết điều đó,” Johnny nói.

“Phải.”

“Glenda! Mấy vị khách này cần trà đấy!”

“Cháu đến đây ạ,” Glenda nhả nhẹn đáp lại rồi đi nhanh, mang theo cả bình nước đến nơi Jane vừa gọi.

“Đưa cho cô,” Rachel nói nhỏ khi Johnny cầm tờ hóa đơn lên đọc. Sự thù địch tỏa ra từ hắn như có thể sờ thấy được.

“Ồ phải. Sỉ nhục kẻ bị xúc phạm thêm một lần nữa, đúng không cô?” Giọng hắn tỏ vẻ thoải mái nhưng mắt hắn nhìn cô lại không hề như vậy.

“Đừng có ngốc thế. Em không có tiền, và...”

“Cô thì có đúng không?” Hắn nói nốt giúp cô, quá lịch sự.

Rachel thở dài. “Nghe này, Johnny, cô xin lỗi nếu cô làm em tổn chương. Chỉ là... cô không thích tương cà cho lắm, nhìn món ăn ngon lành đó bị tương cà bọc kín cô thấy hơi khó chịu. Cô thật thô lỗ khi để em biết cảm giác của mình, cho cô xin lỗi. Nhưng em không cần phải tỏ ra nực cười như thế.” Về mặt của hắn làm cô ngậm miệng lại ngay tức khắc. Rõ ràng là những lời cô nói không hề làm nguôi cơn giận của hắn. Có lẽ hắn sẽ cảm thấy nhục nhã nếu cô trả hóa đơn chứ không phải là hắn. Suy cho cùng, hắn là một người đàn ông, và đàn ông ngớ ngẩn ở một vài điểm nào đó. Mở ví ra, cô lần tìm ngăn bên cạnh và lấy ra một tờ hai mươi đô, cô đưa nó cho hắn theo kiểu nhún nhường nhất có thể. “Được rồi, được rồi. Em thắng. Đây, em trả đi.”

Hắn nhìn vào tờ hai mươi đô như thể nó là một con rắn đang chuẩn bị tấn công hắn vậy.

“Em trả là được rồi. Bằng tiền của em.” Hắn đứng lên, cầm theo tờ hóa đơn. Thò tay vào túi, hắn lôi ra mấy tờ tiền nhàu nát, rồi đập xuống bàn trước khi tiến về phía quầy thu ngân. Sững người, Rachel chẳng còn biết phải làm gì ngoài việc cầm lấy tờ hai mươi đô và đi theo sau.

Từng cái đầu một quay lại khi hắn đi ngang qua, và trong phút chốc, dường như tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về phía hắn. Rachel đi sau một chút nên có thể quan sát đầy đủ phản ứng của những người quen trước Johnny Harris. “Không phải đấy là...?”

“Ôi trời đất ơi, đúng rồi!”

“Hắn đang làm gì ở đây thế?”

“Tôi nghe nói hắn được ra sớm vì nhà Grant đã cho hắn làm việc ở cửa hàng dân dụng của họ.”

“Elisabeth không bao giờ làm chuyện như vậy!”

“Không phải là Elisabeth, mà là Rachel. Nhìn kia, cô ấy đi cùng hần kia kia. Bà có tin được không? Ồ, chào Rachel!”

Câu cuối cùng được nói với âm lượng to hơn hần vì Rachel đã hướng mắt về phía người nói. Cô đáp lại lời chào bằng nụ cười gượng và khẽ vẫy tay. Mặc dù cô biết gần như tất cả mọi người trong nhà hàng này, nhưng chuyện đó chẳng ngăn họ lộ trần cô ra đến tận xương bằng miệng lưỡi của mình.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Vội vã đến quầy thu ngân, Jane hỏi bằng giọng có chút thân thiện hơn khi nhận tiền của Johnny. Hần đưa cho bà một tờ hai mươi đô. Hần lấy đâu ra tiền nhỉ? Rachel có nghe nói rằng chính phủ trả cho các phạm nhân khi họ làm việc công ích trong tù, nhưng lương là mười cent một tiếng. Hần ở đó mười năm, với bốn mươi giờ làm việc mỗi tuần, như vậy sẽ là...

Rachel vẫn còn đang mãi mê ước tính xem số tiền là bao nhiêu thì Jane đã trả lại tiền thừa và hần lao nhanh ra cửa. Nở nụ cười vội với Jane, Rachel đi theo. Hần đã ra đến bãi đậu xe và đi về phía xe cô rồi, đôi chân dài chẹn gọn quãng đường ngắn. Hiển nhiên là hần đang điên tiết, Rachel nghĩ và liếc nhìn hần về trách móc. Cô mở cửa xe và chui vào trong. Hần trượt vào ghế cạnh cô, quai hàm siết lại, mắt đăm đăm. Rachel bặm môi.

“Em cư xử cứ như là một đứa bé đang giận dỗi vậy,” cô bảo hần và cài xe vào số lùi.

“Ồ thế à?” Mắt hần lóe lên tia nhìn khó chịu. “Chà, còn cô thì cư xử như một con mụ hợm của khốn kiếp vậy. Xin lỗi nếu cung cách của em không hợp với cô, thưa Quý cô Cao sang Quyền quý.”

“Cái thái độ của em còn ít hợp với cô hơn đấy,” Rachel bực tức quát. “Và đừng có chửi thề với cô! Em nên biết tôn trọng người khác một chút.”

“Cô muốn thế, đúng không? Muốn em tỏ ra biết ơn cô ấy? Em nên hôn chân hay hôn mông cô đây, thưa cô giáo?”

“Em,” Rachel to tiếng quát, “biến xuống địa ngục đi cho rồi!”

Nói xong, cô nhấn chân ga. Chiếc xe bắn thẳng về đằng sau.

“Nếu cô bất cẩn thì cả hai chúng ta đều xuống đó đấy. Vì Chúa, tập trung vào việc cô đang làm đi,” hần rít qua kẽ răng khi cô đạp chân phanh, còn vài phân nữa là chiếc xe đâm vào bức tường gạch đằng sau. “Mạng sống của em không có giá trị với cô cho lắm, nhưng chắc chắn là em không muốn chấm dứt nó trong một vụ tai nạn đâu.”

Rachel phải cố lắm mới cưỡng lại được mong muốn đạp thật mạnh vào chân ga để dạy cho hần một bài học. Quai hàm siết chặt y như hần, cô tập trung vào việc lái xe và đưa cả hai về cửa hàng mà không gặp phải rắc rối gì nghiêm trọng hơn là một cú va chạm làm móp xe.

Mấy phút sau, khi họ đến bãi đậu xe đằng sau cửa hàng gia dụng của nhà Grant, hai người vẫn không nói với nhau câu nào. Rachel nghĩ rằng sự căng thẳng của Johnny là do kỹ năng lái xe kém cỏi của mình. Cô hít một hơi thật sâu. Nếu hần đang tỏ ra trẻ con với hàng lông mày cụp xuống và cái miệng cau có thì cô cũng phải thành thật mà thừa nhận là mình cũng thế.

“Nào,” cô nói khi đỗ xe lại rồi quay sang nhìn hần, “chúng ta có gì thì nên nói thẳng với nhau đi.”

“Chúng ta không cần nói,” hần vờ ra tay cầm, mở cửa, rồi ra khỏi xe mà không nói một lời. Cánh cửa đóng sầm lại. Rachel cau mày vì thấy mình bị lãng nhục thậm tệ. Nhưng khi cô nhìn theo hần đi vòng qua đầu xe và để ý thấy sự gầy còm của hần, lương tâm cô lại lên tiếng một lần nữa. Dù cô có nổi điên với hần hay không thì gã đó cũng cần ăn uống. Cô rít rít nhấn nút hạ cửa kính xuống.

“Johnny?”

Hần quay đầu lại nhìn cô, lông mày nhướng lên. Rachel vẫy tay. Khi đến bên xe cô, mặt hần rất khó coi, nhưng Rachel còn đang mãi lục ví tìm cuốn séc nên không để ý.

“Sao thế?” Ngẩng lên nhìn, cô thấy lúc này hần đã đứng bên cạnh xe. Các ngón tay cô chạm vào miếng nhựa ở gáy cuốn séc. Cô vui mừng lấy nó ra.

“Cô sẽ trả em tiền lương tuần đầu tiên trước.” Vừa nói, cô vừa mở cuốn séc ra, lấy cây bút vẫn được nhét cẩn thận ở chỗ nếp gấp, rồi bắt đầu viết.

Hắn cúi xuống, một cánh tay đặt lên khung cửa, một phần đầu thò vào bên trong, tay kia vươn về phía cô.

Giật mình, Rachel lùi lại khi cánh tay hắn lướt qua ngực cô, nhưng ngay lập tức cô nhận ra mục đích của hắn không phải là gạ gẫm. Những ngón tay dài của hắn giữ chặt lấy cổ tay cô, ngăn không cho cô viết nốt tên hắn vào dòng “người được trả.”

“Không phải gia ơn cho em,” Johnny cay nghiệt nói, nắm tay siết chặt hơn, những ngón tay hắn khiến làn da mỏng ở cổ tay của cô tím ngắt. “Em không phải là một thằng chết giẫm cần được bố thí.”

Trước khi Rachel kịp đáp lời, trước cả khi cô kịp nghĩ ra một câu trả lời, hắn phát ra một âm thanh gì đó rất khó nghe qua hơi thở khiến cô phải nhìn hắn chằm chằm. Trong một giây, giây dài nhất mà cô nhớ trong đời, Rachel nín thở nhìn mắt hắn chuyển sang mặt cô. Môi hắn hé ra như thể đang chuẩn bị nói gì đó, nhưng rồi chúng đột ngột khép lại. Mắt hắn thất thần như thể có một bức màn rơi xuống che kín phía sau con người. Cô giật tay lại, hắn bỏ tay cô ra và đứng thẳng lên, rồi quay đi.

Nhìn hắn bước đi, Rachel đột nhiên hoảng sợ vì thấy tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực.

7. Chương 7

Hắn nghe thấy tiếng xe không thể nhầm lẫn đang tiến lại gần mình. Johnny không buồn nhìn hay giơ ngón tay lên xin đi nhờ. Ai ở Tylerville này có thể cho hắn đi nhờ cơ chứ?

Không ai cả. Hắn là Johnny Harris, kẻ sát nhân. Người ta tránh hắn còn hơn tránh hủi.

Chó chết, hắn còn không thể ăn cho ra hồn nữa. Nhớ lại sự nhục nhã của mình khi ăn bữa tối, hắn nghiêng rỗng lại. Hắn luôn luôn ăn với mục đích tổng thức ăn xuống họng trước khi kẻ khác chiếm mất. Cung cách hay giấy ăn hay tất tần tật những thứ khác chưa bao giờ là quan trọng. Nhưng chúng lại quan trọng với cô ta. Vậy là, chó thật, hắn sẽ phải học những trò đó. Hắn đau đớn vì bị Rachel coi thường. Hắn tức tối vì cô đã đưa tiền cho hắn. Trả lương trước, cô ta đã nói thế. Nhưng hắn gọi đó là bố thí, và cứ nghĩ đến việc mình trở thành một kẻ ăn xin, hắn lại điên tiết.

Một chiếc xe tải màu đỏ trông còn khá mới nhẹ lướt qua, màu sơn sáng bóng của nó ánh lên trong trời chiều tối sẫm. Johnny nhìn theo nó rất lâu, vẻ ghen tị. Trong khoang xe có một người đàn ông, một người phụ nữ, một bé trai và một bé gái. Hắn luôn mơ được có một gia đình như thế. Chó thật, trong những năm ở tù, hắn đã mơ tưởng đủ thứ kiểu như thế. Mơ tưởng giúp đầu óc hắn giữ được tỉnh táo.

Nhưng vào lúc này hắn đang ở đây, đó là hiện tại. Hắn đang lê bước bên lề con đường nhựa gập ghềnh dẫn đến khu nghèo nhất của hạt. Những ngôi nhà trong nông trại xiêu vẹo với những mảnh sân đầy đồ tạp nham, rải rác quanh đó là những mái lán có sân còn lấm đồ tạp nham hơn. Những người phụ nữ béo ú trong những bộ váy mặc ở nhà ngồi trên bậc hiên xiêu vẹo, đầu gối xòe sang hai bên, nhìn hắn chằm chằm. Những người đàn ông gầy nhẳng mặc những chiếc áo ba lỗ đang gãi nách cũng nhìn hắn khi hắn đi qua.

Những con chó ghê lở gầy trơ xương không biết của nhà nào lao về phía hắn sủa dữ dội.

Chào mừng về nhà.

Thật tồi tệ, hắn là một phần của nơi này, và nó là một phần của hắn. Trước đây hắn từng là một trong số những đứa trẻ đang chơi đùa như thế kia, cũng nhếch nhác và bẩn thỉu như chúng. Mẹ hắn cũng béo và lụm thuộm như những người phụ nữ đang làm hắn sợ co rúm người lại kia. Bố hắn là một gã con hoang ích kỷ chỉ biết đánh đập và chửi bới, và ông ta chỉ mặc một cái áo lót khi ở nhà. Từ những lỗ thủng và vết bẩn luôn luôn bám trên đó thì chắc là ông ta chỉ có một cái duy nhất mà thôi.

Đó là những người quanh hắn. Kinh nghiệm sống của họ cũng là của hắn. Dòng máu tồi tệ của họ thấm vào gen hắn.

Có lần, hắn đã muốn trốn đi.

Có lần, hắn đã mong muốn rất nhiều điều.

Đó là một ngôi nhà gỗ cấp bốn, chỗ nào cũng xiêu vẹo và rách nát, thậm chí còn tệ hơn cả những ngôi nhà tệ nhất mà hắn đi qua, trên nóc có một cái chuông. Một con đường rải sỏi dẫn đến đó. Hai chiếc xe tải han gỉ đậu ở lối đi, một chiếc đã mất lốp, nằm trên những khối xi măng. Gà què bới tung tóe trong sân. Qua cửa trước để ngỏ, hắn thấy thấp thoáng ánh sáng từ tivi.

Có ai đó ở nhà. Johnny không biết nên buồn hay vui nữa.

Hắn bước vào lối đi, lên bậc hiên, rồi nhìn qua cửa kính với vô số những lỗ và mảnh vỡ nhỏ.

Một người đàn ông đang nằm xem tivi trên một chiếc ghế dài lún xuống. Đó là một ông già, tóc hoa râm, gầy rộc, mặc một chiếc áo ba lỗ cấu bẩn đang nốc một chai bia rẻ tiền.

Cảnh tượng đó làm cổ họng Johnny thắt lại.

Nhà. Dù tốt xấu thế nào, hắn cũng đã về nhà.

Hắn mở cửa và bước vào.

Willie Harris liếc lên nhìn hắn, có vẻ như hơi giật mình trước sự đường đột. Sau đó mắt ông ta nheo lại vì đã nhận ra vị khách của mình là ai.

“Mày,” giọng ông ta đầy vẻ khinh miệt. “Tao biết không sớm thì muộn mày cũng sẽ về, y như cái đồng xu đen đui chó chết vậy. Biến ra chỗ khác! Mày đang che tivi đấy.”

“Chào bố,” Johnny nhẹ nhàng nói.

“Tao bảo cút ra chỗ khác!”

Johnny tránh ra. Không phải vì hắn sợ bố hay những trận đòn của ông ta mà vì hắn muốn xem xem phần còn lại của ngôi nhà có gì thay đổi không. Hắn đi vào căn bếp nhỏ với những chiếc bàn trắng men trắng và bàn để chơi bài mà họ vẫn ngồi đó để ăn - khi mà họ có đồ ăn. Nếu không phải là chiếc bàn đó - có thứ gì mỏng manh mà lại tồn tại được lâu đến thế? - thì cái bàn bây giờ với cái bàn ngày xưa cũng là một cặp sinh đôi, vì nó có một mảnh gỗ bị khuyết ở chính giữa mặt bàn. Bát chén bẩn chồng đống bên cạnh bồn, như thường lệ, có điều bây giờ chỉ còn một vài cái. Những tấm rèm hoa màu hồng vẫn thế, rũ rượi và bẩn thỉu hơn bao giờ hết, treo trên cái giá màu vàng đã võng xuống bên trên bồn rửa.

Có hai phòng ngủ bé tí và một phòng tắm cũng bé nốt bên ngoài hành lang, cũng y như trước đây. Johnny liếc nhìn vào mỗi phòng, băn khoăn không biết tấm đệm đôi trên sàn phòng ngủ bé hơn có phải là chiếc ngày xưa mà hắn, Buck và Grady thường ngủ không. Sue Ann, cô con gái duy nhất trong nhà, từng ngủ trên chiếc ghế dài ngoài phòng khách. Bố mẹ hắn ngủ trên giường trong phòng ngủ bên cạnh, cho đến khi mẹ hắn bỏ đi Chicago với một gã khác. Từ đó, bố hắn ngủ ở đây với bất kỳ mụ đàn bà dâm dăng nào mà ông ta vợ được. Đôi khi con trai của ông ta - thường là Buck - cũng ngủ với mụ ta luôn.

Nhà.

Hắn quay trở lại phòng khách và tắt tivi.

“Mẹ nhà mày!” Bố hắn nói, mặt méo xẹo vì tức giận. Ông ta đặt chai bia xuống sàn và ngồi dậy.

“Dạo này bố thế nào?” Johnny ngồi xuống đầu bên kia của chiếc ghế dài sau khi nhấc hai chân trần của Willie lên và nhẹ nhàng nắm lấy tay để ngăn ông ta ngồi dậy bật lại tivi.

Mùi bia trộn với mùi của người già xộc vào mũi hắn.

“Đồ chó, bỏ cái tay khốn kiếp của mày ra ngay!” Willie cố gắng giằng để giật tay ra nhưng không được. Johnny mỉm cười với bố và siết chặt nắm tay hơn. Không đau lắm, nhưng đủ mạnh để cảnh cáo. Mọi thứ đã thay đổi, và hắn sẽ không để bị thui vào bụng hay mồm bất cứ khi nào bố hắn nổi cơn điên nữa.

“Bây giờ bố ở đây một mình à?”

“Liên quan chó gì đến mày? Mày có ở đây đâu mà lo!”

Suốt mười năm không gặp, Willie không hề viết thư, gọi điện hay thăm hỏi gì con mình. Điều đó đã làm mềm đi ký ức của Johnny về ông ta. Thậm chí hắn còn hy vọng là ông ta sẽ vui mừng khi gặp lại mình.

“Con không muốn chuyển về đây ở. Con có một căn hộ trong thị trấn. Con chỉ đến để thăm bố thôi.”

“Tao khỏe hơn rất nhiều trước khi mày vắc mặt về đây.”

Chẳng có gì thay đổi. Chó thật, có thứ gì thay đổi ở cái thị trấn này không thể?

“Dạo này bố có nghe tin gì của Buck hay Ann không?”

Willie khịt mũi. “Sao, mày nghĩ đây là nhà Walton à? Không, tao chẳng nghe tin gì của chúng nó hết. Cũng chẳng thèm quan tâm. Giống như tao chẳng thèm bận tâm xem mày sống chết thế nào.”

Câu nói ấy thật đau đớn. Đáng lẽ ra mọi chuyện không nên như vậy, nhưng sự thật là thế.

Johnny đã định đứng lên, đi ra cửa, và không bao giờ quay lại. Hắn sẽ không bao giờ gặp lại lão già đó nữa.

Nhưng hắn không thể làm thế. Một điều hắn học được trong tù là giá trị của mọi thứ, của mọi người. Của những mối quan hệ. Hầu hết mọi người có chúng mà không cần phải cố gắng gì. Hắn thì chỉ ước ao có được một vài mối quan hệ trong đời.

“Nghe này, bố,” hắn nhẹ nhàng nói. “Bố ghét con và con ghét bố, đúng không? Nhưng không nhất thiết phải tiếp tục như thế mãi. Chúng ta có thể thay đổi mà. Có vô khối người trên thế giới không có người thân. Bố có muốn chết cô độc, không có ai thêm nhò nước mắt khóc thương bố trong đám tang không? Quỷ tha ma bắt, con thì không! Chúng ta là gia đình, bố ạ. Máu mủ ruột rà của nhau. Bố không thấy thế à?”

Ông bố nhìn hắn chằm chằm một phút, sau đó thò tay lấy chai bia rồi tu một hơi dài. Nhìn ông ta, Johnny cảm thấy hy vọng cháy bỏng trong lồng ngực. Có thể, biết đâu đây, bố con họ sẽ làm lại từ đầu.

Willie đặt chai bia xuống và lấy tay lau miệng.

“Chó má, nghe như kiểu nhà tù đã biến mày thành một thằng éo lá chó chết vậy. Chắc mấy thằng mọi trong đó đã nặn mày thành một con mụ mau nước mắt rồi. Tao không có thời gian cho mày. Cút ra khỏi nhà tao ngay!”

Trong một thoáng, Johnny phải cố lắm mới cưỡng lại được mong muốn sục sôi là thụi một quả đấm vào bản mặt đều đặn của lão bố. Nhưng rồi kiềm chế được bản thân, hắn thả cánh tay gầy nhẳng mà mình đang nắm ra rồi đứng lên.

“Tôi mong ông chết rũ dưới địa ngục, lão già ạ,” hắn lạnh lùng nói, rồi xoay người bước ra.

Tiếng cửa kính đóng sầm là câu trả lời duy nhất mà hắn nhận được.

Hắn đi men theo chái nhà qua những chiếc xe tải chở hàng, lên chỗ đường cho xe ô tô và đến nơi trước đây là nhà để xe. Nó vẫn ở đó, hơi nghiêng sang một bên, chẳng khác gì ngày trước. Nhìn con gà mái đậu trên một ô cửa sổ không lắp kính và âm thanh phát ra từ bên trong, hắn biết bây giờ nó được trưng dụng làm chuồng gà rồi.

Johnny cúi đầu xuống dưới cánh cửa thấp và bước vào trong.

Nó vẫn ở đó. Hắn đã không dám hy vọng, nhưng nó vẫn ở đó. Phán gà phủ đầy bên trên, lớp xe đã mục đến tận cùng, và trên ghế ngồi bằng nhựa vinyl có một lỗ thủng làm cho xốp đệm bên trong thò cả ra ngoài. Nhưng nó vẫn dựa cạnh tường nơi trước đây hắn đã để nó ở đó: chiếc xe máy của hắn.

Lạy Chúa, nó đã từng là niềm tự hào của hắn! Một chiếc Yamaha 750, màu đỏ anh đào ánh bạc được mua bằng tiền do chính hắn kiếm được từ những công việc vặt quanh thị trấn, và hắn đã yêu nó như yêu một cô gái đẹp. Khi họ đến bắt hắn, hắn đã cất nó trong nhà xe mà không biết rằng gần mười một năm sau mình mới quay về. Trông nó không có vẻ gì là được ai sờ đến trừ những con gà trong suốt thời gian đó.

Xét về tính năng sử dụng thì nó vẫn còn mới chán. Thay lốp mới, có lẽ là lên dây phanh nữa, rồi nó sẽ chạy ngon y như trước. Hắn sẽ không phải phụ thuộc vào đôi chân hay Rachel Grant để đi đâu đó nữa. Hắn đã có những bánh xe này rồi.

Có thứ gì đó truyền tự tin cho hắn khi có những bánh xe. Hắn đã cảm thấy mình ít đàn ông hơn hắn khi không có chúng.

Có tiếng gầm gừ trầm đục ở đâu đó đằng sau làm John—ny phải ngoái lại nhìn. Một con chó đứng trước cửa ra vào, to lớn, chân cứng đờ, lông dựng đứng lên, răng nhe ra. Âm thanh phát ra từ trong cổ họng nó đầy vẻ đe dọa.

Di chuyển thật chậm, Johnny quay lại đối diện với nó. Bên ngoài trời đã tối, và trong nhà xe còn tối hơn. Ánh trăng bàng bạc rọi trên người con vật. Một con chó xấu xí y như những con khác, nhưng có vẻ to xác hơn. Không được cho ăn đầy đủ, được nuôi theo kiểu bần tiện và có lẽ là rất nguy hiểm.

Trước đây gia đình họ luôn luôn có một con chó như thế. To lớn, xấu xí và đầy thù hận, chắc chắn rồi. Willie đá nó, chòng ghẹo nó, xích nó và bỏ đói nó để biến nó thành đồ hèn hạ. Hèn hạ y như bản thân lão già đó vậy.

Có điều là con chó này không bị xích.

Tiếng gầm gừ trầm hơn, căng thẳng hơn. Đầu nó hạ thấp xuống đầy đe dọa. Johnny thấy các cơ của mình căng lên chờ đợi một cuộc tấn công. Liếc nhìn quanh, hắn tìm thứ gì đó, một khúc gỗ hay đại loại vậy, để đánh con vật khi nó nhảy lên.

Nhưng nó không nhảy. Thay vào đó, sau một tiếng gầm khủng khiếp, nó ngẩng đầu lên, hình như là đang đánh hơi gì đó. Một con gà vỗ cánh và kêu quang quác phía bên phải, nhưng con chó chẳng thèm hướng tai về phía đó. Hình như nó đang nhìn chăm chú vào Johnny.

Giật mình trước thái độ của nó, vừa tò mò vừa sợ, Johnny nhìn lại nó chằm chằm. Khi mắt hắn quét qua màu lông nâu vàng, nhận ra những đặc điểm của cái đầu và đôi tai cũng như độ dày và chiều dài của cái đuôi, hắn chợt nghĩ đến một khả năng lạ thường.

Con chó khê ư ử.

“Wolf?” Không thể nào. Hồi hắn bị bắt, con chó mới bốn tuổi. Giờ thì nó... mười lăm tuổi rồi. Một độ tuổi cực kỳ hiếm với một con chó lai bị ngược đãi thường xuyên đến thế.

“Wolf, là mày phải không?” Hồi đó hắn đã rất yêu con chó này, nghe mới ngu ngốc làm sao. Nó là con của một con chó đi lạc sống trong chuồng gia súc mục nát bỏ hoang ở cánh đồng gần đó. Giống như đám anh em và lũ bạn của hắn, Johnny đã ném đá vào con chó cái và đàn con của nó, nhưng đến đêm hắn lên ra, mang theo một túi quần đầy mảnh vụn thức ăn. Con chó cái không hề mất cảnh giác với hắn, nhưng những con cún lại không e dè, đặc biệt là con to nhất, nó quấn lấy hắn như chú vịt con quấn mẹ. Một ngày kia, khi đàn chó con được khoảng bảy tuần tuổi, hắn thấy chó mẹ nằm chết bên đường. Không biết phải làm gì khác với chúng, hắn đưa lũ chó con về nhà. Hắn phải biết từ trước mới phải. Bố hắn ngay lập tức đã quẳng bốn con lên thùng sau xe tải và chở chúng đi vứt ở chỗ nào chỉ có Chúa mới biết. Con thứ năm, là Wolf, được cho ở lại vì nó to và vì Willie nghĩ rằng nó có thể trở thành một con chó giữ nhà tốt. Mặc cho Johnny phản đối, Willie vẫn ngay lập tức xích con chó lại và bắt đầu khiến nó trở nên hèn hạ. Dù Johnny đã cố bảo vệ con chó, nhưng thủ đoạn của bố hắn vẫn thành công, đến mức mà Johnny là người duy nhất trên thế giới này còn thấy con chó ấy là hữu ích.

Ở trong tù, khi hắn nằm thức cả đêm nhìn chằm chằm lên chiếc giường tầng phía trên đầu mình, Johnny đã nghĩ rằng hắn nhớ con Wolf nhất.

Đó không phải là điều chó chết đáng buồn trong cuộc đời hắn ư?

Con chó lại ư ử lần nữa. Biết là mình đang rất nực cười, rằng mình có thể mất đi cả bàn tay nếu con chó tấn công, Johnny vẫn bước về phía trước, chìa các ngón tay ra để con chó đánh hơi.

“Wolf đúng không?”

Thật khó tin, con vật khổng lồ đó hạ người xuống và rón rén tiến về phía trước, cư xử như thể nó muốn tin nhưng vẫn sợ bị lừa. Johnny khụy hai đầu gối xuống để chào đón nó, tay đưa về phía trước, dò dẫm trong bóng tối, vuốt ve và xoa người con chó trong khi nó rên ư ử, liếm và dụi đầu vào hắn.

“A, Wolf,” hắn nói, cuối cùng cũng chấp nhận sự thật, rằng thứ duy nhất mà hắn từng yêu đã chào đón hắn. Sau đó, khi cái đầu to lớn dúi vào lòng hắn, hắn vòng tay quanh cái cổ dày của con chó và vùi mặt vào người nó.

Lần đầu tiên sau mười một năm, hắn khóc.

8. Chương 8

“Rachel, có chuyện rồi.”

Còn chuyện gì nữa cơ chứ? Rachel mệt mỏi nghĩ trong lúc chuyển điện thoại sang tai bên kia. Trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ kể từ khi Johnny Harris về Tylerville, cuộc sống của cô cứ quay cuồng chao đảo vì phải giải quyết hết vấn đề này đến vấn đề khác, tất cả đều có liên quan đến hắn. Chắc là chuyện này cũng thế, chắc như đinh đóng cột luôn.

“Có chuyện gì thế, Ben?”

“Cô biết lũ trẻ con mà chúng ta vẫn để mất trông chừng chứ? Cuối cùng thì tôi cũng đã bắt quả tang một đứa trong số chúng ăn trộm. Có điều Harris không cho tôi báo cảnh sát.”

“Sao cơ? Sao lại không cho?”

“Tôi đoán là vì bản thân hắn cũng là tội phạm nên hắn thông cảm với những kẻ phạm tội khác. Tôi cũng chẳng biết thế quái nào nữa. Tất cả những gì hắn nói là nếu tôi gọi cảnh sát, hắn sẽ đá vào... chà, tôi không muốn nhắc lại đâu.”

“Nói với cô nhé, Rachel, tôi không biết mình có thể chịu đựng được gã này thêm nữa không. Hắn đúng là một cái gai trong mắt.”

“Đưa điện thoại cho hắn. Tôi sẽ nói chuyện với hắn. Không, tôi nghĩ lại rồi, tôi sẽ xuống cửa hàng, cố gắng giữ kẻ trộm lại cho đến khi tôi đến, được không?”

“Tôi sẽ cố. Nhưng Rachel...”

“Chờ tôi đến rồi nói, Ben.”

Rachel đập máy. Thật không may, mẹ cô lúc ấy đang đứng cạnh lò nướng làm món bánh mì ngô để kích thích vị giác của bố cô, đã nghe thấy mọi lời cô nói. Điều đó được chứng minh khi cô quay lại và thấy những dấu hiệu căng thẳng không lẫn đi đâu được trên khuôn mặt bà.

“Con sẽ không bao giờ nghe lời mẹ phải không, Rachel? Mẹ đã nói với con ngay từ đầu là con đang phạm phải sai lầm rất lớn khi nhận thằng đó vào làm. Mẹ không thể tưởng tượng được là con lại cứng đầu đến thế. Mẹ không thể ngăn đầu mà đi lại trong thị trấn khi nghe bạn bè mẹ nói rằng con đang giao du với thằng đó. Còn phải cố mà viện ra mấy lời giải thích với Vema Edwards khi bà ấy nước mắt rùng rùng gọi cho mẹ...”

“Con biết chuyện đó rất khó khăn cho mẹ, mẹ ạ, và con xin lỗi. Con cũng rất tiếc cho bà Edwards nữa. Nhưng con không tin Johnny đã giết Marybeth. Cậu ta...”

“Con gọi cái thằng đó là Johnny á?” Elisabeth cứng người lại cảnh giác. Cử chỉ của bà làm Rachel nghĩ khi cô tốt nghiệp, trong tay cầm tấm bằng sư phạm và nhận dạy đám trẻ của Tylerville. Không phải là cô xác định suốt đời làm giáo viên cấp ba. Cô đã hoàn toàn chắc chắn rằng cuộc sống vẫn còn điều gì đó tuyệt vời đang chờ mình phía trước. Thế rồi mùa hè định mệnh đó đến - cái mùa hè dài lê thê, âm ỉ cách đây mười một năm, chắc hẳn hồi đó phải có những biến động lớn về chiêm tinh học thì mới xảy ra nhiều chuyện khủng khiếp đến như vậy. Cô đã quay trở lại Vandy để học vài khóa sau đại học với mong muốn nhận được bằng thạc sĩ trong tương lai. Một buổi chiều, cô đi dọc theo con đường lát gạch cắt qua khu học xá, đầu óc vẫn ở trên mây như thường lệ. Cô đang sáng tác một bài thơ cho bài tập về nhà môn viết thì có một người

chạy bộ quỳ xuống trước mặt cô để buộc lại dây giày. Tất nhiên là cô không để ý, nên đã vấp phải anh ta và ngã chúi đầu xuống đất. Anh ta đỡ cô dậy, đẩy về hồi lỗi, và ngay lập tức cô đã bị hút hồn vì vẻ ngoài điển trai của anh ta. Thời gian còn lại của mùa hè họ dính với nhau như hình với bóng. Rachel đã yêu. Cô đã hạnh phúc biết bao khi đưa anh ta về ra mắt gia đình. Họ đã nói đến chuyện cưới xin và cô đã mong được đính hôn chính thức trong buổi gặp mặt vào cuối mùa hè đó.

Nhưng Michael đã để mắt đến cô em Becky sôi nổi hoạt bát và đổ ngay lập tức. Rachel chẳng còn biết làm gì ngoài việc đau đớn nhìn người đàn ông mình yêu đã bị một người khác quyến rũ. Không phải là Becky cố ý làm cô tổn thương. Rachel biết điều đó. Chỉ là Becky chưa bao giờ nhìn nhận mọi chuyện từ góc độ của Rachel. Như chị gái mình, nó cũng đã yêu Michael điên cuồng từ cái nhìn đầu tiên. Họ đính hôn trong vòng một tháng, cưới sau ba tháng. Rachel bước sang một bên với thái độ lịch sự thấy rõ, cô thậm chí còn đóng vai phù dâu danh dự của Becky. Nhưng nếu không có chuyện của Marybeth Edwards vào cùng thời điểm đó, chắc cô đã chết vì đau buồn rồi.

Chuyện tồi tệ hơn là Michael đã đưa Becky quay lại trường Vandy cùng anh ta để hoàn thành nốt năm học thứ ba ở trường Luật của mình.

Rachel không bao giờ còn có thể đối diện với Nashville được nữa.

Vậy là cô ở nhà, trước niềm vui của bố mẹ, những người đang sợ phát khiếp trước ý nghĩ rằng họ sắp mất đi hai đứa con gái cùng một lúc. Chỉ là tạm thời thôi, cô từng nghĩ, cùng lắm là một năm, cô sẽ lấy lại được thăng bằng. Cô quay trở lại trường để dạy, và dần dần tháng năm trôi qua, nỗi đau lớn nhất rồi cũng qua đi. Cô đã cống hiến hết mình cho công việc và học sinh, cô chờ cho niềm vui sướng mà trước đây đã từng chết đi cùng sự phản bội của Michael sẽ quay trở lại.

Có điều, nó chưa bao giờ quay lại. Sau đó bố cô bị chẩn đoán mắc bệnh alzheimer, và bất cứ suy nghĩ nào của cô về việc trốn chạy khỏi Tylerville đều bị ngăn lại. Becky cưới xong là đi luôn, còn mẹ cô quần trí trước số phận đang chờ chồng mình, do đó vai trò của cô trở nên vô cùng quan trọng. Bản thân cô cũng muốn được dành từng giây phút rảnh rỗi bên bố khi mình còn có thể. Nhưng đôi khi cô cảm thấy cuộc sống cứ thế trôi qua tầm tay trong khi cô chờ cái chết đến với bố mình.

Và cô trách móc bản thân, một người con gái ngoan ngoãn, hiếu thảo không thể có suy nghĩ khủng khiếp như thế. Lúc này Rachel cũng đẩy hẳn nó ra khỏi đầu và chỉ tập trung vào buổi tối sắp đến.

Vẫn như hai năm qua, Rob đưa cô đến Heart Beat, buổi hòa nhạc ngoài trời được tổ chức nhằm quyên tiền cho Heart Society - lần trước nó được tổ chức vào thứ Bảy cuối cùng của tháng Tám ở Tylerville Country Club. Thực ra, họ đã đến Heart Beat trong lần đầu tiên hò hẹn.

Đúng ra cô nên gọi điện bảo Rob đón cô ở cửa hàng. Không được - ở bên ngoài cửa hàng thì hơn, để Rob không chạm trán với Jonnny. Rob đã thể hiện quan điểm của anh ta về Johnny rất rõ ràng qua bốn cuộc điện thoại và một bữa ăn trưa trong vòng hai ngày vừa rồi.

Tại sao cuộc đời không bao giờ đơn giản nhỉ? Rachel nghĩ và thở dài. Cô chỉ làm những điều mà cô cho là hợp đạo lý khi cho Johnny cơ hội thứ hai, và hậu quả là cuộc đời cô bị ném vào một mớ hỗn loạn. Sẽ dễ dàng hơn biết bao nếu cô không trả lời lá thư cụt lủn của Johnny. Nhưng Rachel biết, cô sẽ không bao giờ thanh thản với chính mình nếu làm thế.

Hình như có ai đó đã từng nói rằng hạt giống hủy hoại cuộc sống của một người được gieo bằng chính tính cách của người đó, đúng không nhỉ? Hành động tốt bụng (hay là khờ khạo, nếu tin lời Rob) đó là hạt giống hủy hoại cuộc sống hàng ngày đơn điệu của cô. Cuộc đời cô vẫn luôn êm đềm cho đến khi cô gặp chiếc xe bus đó. Từ đó đến nay, cô chưa bao giờ có được một phút giây thanh thản.

Sự thật là Johnny rất rắc rối, rõ ràng và đơn giản. Hẳn luôn luôn như vậy, và nếu không có chuyện gì, hẳn sẽ không thay đổi.

Rachel đỗ xe vào bãi ở đằng sau cửa hàng, thẳng người bước vào cửa hậu. Olivia đang ở quầy thu ngân, nhập tiền một bao tải đinh và mấy dụng cụ làm mộc cho Kay Nelson, một người phụ nữ ba mốt tuổi phúng phính và xinh đẹp - bạn thân của Becky từ hồi hai đứa còn học cấp một. Không giống như Becky, Kay chưa kết hôn. Cô mở một cửa hàng bán hoa và có vẻ khá hài lòng với tình trạng độc thân hiện tại.

Olivia ngẩng lên nhìn, thấy Rachel, liền chỉ về phía nhà kho. “Ồ, chị Rachel, họ ở trong đó.” Rachel gật đầu. Văn phòng của Ben ở đằng sau nhà kho, đó có vẻ là một nơi hợp lý để giữ tên trộm.

“Cảm ơn em, Olivia.” Mặc dù giọng lo lắng của Olivia khiến bất cứ ai tinh ý cũng nhận ra rằng có chuyện gì đó không ổn, nhưng câu trả lời của Rachel vẫn rất thoải mái. Chẳng có nghĩa lý gì khi cho cả thế giới biết có vấn đề với cửa hàng của cô cả. Nếu tin đồn lan đi thì sẽ chỉ cung cấp thêm nhiên liệu cho cái cối xay chuyện phiếm vốn đã phải hoạt động quá tải này thôi.

Quyết định tỏ ra vô tư lự dù điều đó có làm mình khó chịu đi chăng nữa, Rachel mỉm cười với Kay trong niềm hân hoan không giấu giếm, “Chào em. Hôm Chủ nhật vừa rồi chị không gặp em ở nhà thờ. Em ổn chứ?”

“Em ổn cả, chị Rachel ạ. Hôm đó em có chút việc. Em phải hỏi chị câu ‘Chị ổn chứ?’ mới đúng.” Trong giọng Kay chất chứa nhiều sự quan tâm hơn bản thân câu hỏi. Và Rachel hiểu rằng Kay đã nghe nói về chuyện của cô và đang thương hại cô trước sự hiện diện của Johnny Harris trong cuộc đời. Niềm thông cảm không nói ra lời đó khiến Rachel muốn nghiêng răng lại, nhưng tất nhiên là nếu còn muốn tiếp tục tỏ ra bình thân thì cô không thể làm như thế.

“Bình thường thôi. Em định xây gì à?” Gật đầu về phía đồng hồ cô gái mua, Rachel mỉm cười chuyển chủ đề.

Kay liếc xuống đồng hồ trên bàn và vợ chồng lại như thể đang phòng thủ. “Ồ, không, những cái này là cho em trai em. Nó là thợ mộc của nhà em mà. Dạo này chị có nghe tin gì của Becky không?”

Et tu, Brute [1], Rachel nghĩ và nhận ra rằng cũng giống như hầu hết những khách hàng khác trong vòng hai ngày qua, chắc hẳn là Kay cũng đến cửa hàng đồ dân dụng vì tò mò. “Mới tuần trước. Chị nghĩ là nó sẽ về nhà vào Lễ Tạ ơn, cùng Michael và mấy đứa bé.”

[1] Tiếng Pháp, nghĩa là “Cả cô nữa, đồ đáng ghét.”

“Em sẽ qua chơi và thăm nó.”

“Nhớ đến nhé,” Rachel nói, rồi với một cái vẫy tay, cô đi qua quầy thu ngân vào phòng kho. Như cô tiên liệu, cửa phòng làm việc của người quản lý cửa hàng để khép hờ. Điện thoại lắp trên tường bên trái cô, và Rachel dừng lại vừa đủ lâu để gọi một cuộc thật nhanh và khê khàng đến hiệu thuốc Howard của Rob. Cô để lại lời nhắn cho anh ta rồi gác máy. Nhận ra mình không thể trốn tránh thêm được nữa, cô bước vào cánh cửa để mở. Dừng lại ở ngưỡng cửa, Rachel quan sát cảnh tượng trước mặt.

Một thằng bé với mái tóc vàng bờm xờm và khuôn mặt nhọn ngời trên chiếc ghế da lớn của Ben đằng sau bàn làm việc. Johnny ngồi trên thành ghế, nói chuyện với nó, lưng quay về phía cửa. Mái tóc quá dài của hắn được túm lại thành một cái đuôi ngựa gọn gàng và buộc bằng một sợi dây chun màu xanh sau gáy. Trong bộ áo phông, quần bò, trông hắn khác hoàn toàn với một Ben béo ục ịch đeo kính đang dựa vào bức tường bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực. Chiếc quần âu màu xám được là phẳng phiu, chiếc áo sơ mi kẻ xanh và chiếc cà vạt kiểu hải quân của Ben không đắt nhưng lại hoàn hảo để chứng nhận quan điểm của ông về cách ăn mặc của một người ngồi ở vị trí quản lý. Rachel thăm thở dài, bắn khoăn không biết có phải Johnny buộc tóc để chọc tức Ben không. Có lẽ vậy. Đó có vẻ như là điều mà Johnny Harris thích làm.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Rachel chuẩn bị tinh thần để giải quyết vấn đề trước mắt. Ngẩng lên, cô thấy ba cặp mắt khác nhau đang nhìn mình chằm chằm. Đôi mắt Ben tỏ rõ vẻ nhẹ nhõm, trong khi ánh mắt Johnny rất khó giải nghĩa. Cô chưa gặp hay nói chuyện với hắn kể từ bữa tối khó chịu hôm đó. Khi nhớ lại những chuyện khiến họ bất đồng, Rachel lại thấy bồn chồn.

Không biết phải trông chờ gì vào hắn và cũng không biết mình đã mang tội và nóng giận đến đâu, Rachel chỉ nhìn lướt qua hắn. Ánh mắt cô dừng lại ở mắt cậu bé: đôi mắt màu nâu vàng, lông mày rậm, quanh mắt có những vết mờ, và chúng đang mở to, chắc là vì sợ hãi.

“Rachel.” Ben rời khỏi bức tường, cầm từ bàn lên một chiếc đồng hồ báo thức bằng nhựa và giơ nó ra để cô kiểm chứng. “Đây là thứ mà nó đã lấy. Olivia thấy nó làm chuyện đó, và khi ngăn nó lại, tôi thấy cái đồng hồ được giấu trong áo sơ mi, đúng như cô bé nói.”

“Đó là một lời nói dối khôn kiếp!” Phát ra từ thằng bé - mới chừng bảy tám tuổi, và trông không còn có vẻ gì là sợ hãi - lời sỉ nhục đó quả khiến người ta kinh ngạc. “Tôi không lấy gì cả!”

“Bọn tao đã bắt quả tang mày đấy, đồ trộm nhãi con ạ! Mày không thể chối tội được đâu!”

Giọng Ben đầy giận dữ. Ông quay lại vẫy vẫy cái đồng hồ trước mặt thằng bé. “Và đây cũng không phải lần đầu tiên. Mày và các bạn mày luôn luôn đến đây ăn cắp đồ.”

“Bọn tôi không bao giờ lấy gì của mấy người. Ông lấy gì chứng minh là bọn tôi đã làm thế?” Giọng nói tuy nhỏ hơn nhưng vẫn tỏ ra thách thức.

“Thế đấy.” Ben quay lại và lắc đầu với Rachel. “Nó còn chẳng thèm ăn năn. Nếu chúng ta không gọi cảnh sát thì chẳng khác nào mời tất cả lũ trẻ trong thị trấn đến để ăn cắp đồ của cửa hàng.”

“Tôi đã nói với ông về chuyện gọi cảnh sát rồi đấy, Zeigler, và tôi sẽ làm thật đấy.” Tiếng đe dọa nhỏ phát ra từ Johnny, hẳn đã trượt ra khỏi chiếc bàn để nói chuyện với họ sau khi thì thầm điều gì đó với thằng bé.

“Cậu không có quyền bảo tôi phải làm gì, Harris ạ. Cậu làm cho tôi.” Lời đáp trả của Ben tuy khê nhưng không hề kém hung dữ.

“Tôi làm cho Rachel, không phải cho ông.”

Sự xắc láo trong giọng nói của Johnny đi kèm với vẻ xắc láo trong ánh mắt hẳn chiếu lên Ben, khiến ông ta cứng người lại vì giận dữ. Johnny mỉm cười thách thức Ben.

“Cả hai người đều làm cho tôi,” Rachel lạnh lùng nói. Cô ngẩng lên nhìn ánh mắt chằm chằm của Johnny. Ở đó, cô không thấy sự hối lỗi vì chuyện họ cãi nhau lúc trước - kể cả nổi tức giận cũng không. Cô cũng không quên để ý thấy hẳn dùng tên của cô, nhưng đây không phải là lúc tập trung vào điểm gở trong đó. “Ben nói hoàn toàn chính xác: Chính sách của cửa hàng là giao bọn trộm cướp cho cảnh sát, và đứa bé này là một trong số những đứa mà chúng tôi nghi ngờ là ăn cắp đồ của cửa hàng gần sáu tháng nay. Cuối cùng chúng ta cũng bắt được quả tang chúng. Tại sao chúng ta lại không nên gọi cảnh sát chứ?”

“Bởi vì nó mới chín tuổi đầu, và nó đang sợ phát khiếp. Cô là kiểu phụ nữ gì mà có thể giao nộp một đứa trẻ cho cảnh sát chứ?” Giọng hẳn đầy vẻ quở trách.

“Một nữ thương gia,” Rachel rút lên và liếc nhìn đứa trẻ lần nữa. Nó có vẻ sợ, cô nghĩ vậy, khi quan sát ba người lớn nhỏ giọng tranh cãi về số phận của mình, mặc dù rõ ràng là nó đang cố gắng che giấu. Cô liếc nhìn Johnny và thấy trái tim mình bắt đầu lẩn át lý trí. Nó đúng là một đứa trẻ, dẫu nó ăn nói có khó nghe đi nữa. Cô đã không nghĩ là nó mới chín tuổi.

Rachel thở dài, biết rằng mình sẽ không gọi cảnh sát. “Để tôi nói chuyện với nó một phút. Tên nó là gì?”

Ben nhún vai. “Thằng nhãi chẳng nói với chúng tôi nhiều đến thế đâu.”

“Jeremy Watkins. Tôi biết mẹ nó.” Câu trả lời của Johnny đột ngột vang lên.

“Ồ?” Rachel nhìn nó, lông mày nhướng lên.

“Nhớ Glenda, cô phục vụ ở Clock không?”

“Ồ.” Có rất nhiều ý nghĩa trong tiếng ồ đó. Vậy ra đó là lý do tại sao Johnny bảo vệ cho thằng bé - vì mẹ nó. Chẳng hiểu sao điều này không vừa tai Rachel tí nào. Cả cái điều cô mới nhận ra là Johnny rõ ràng đã đáp lại lời mời đến chơi nhà của cô phục vụ. Đột nhiên cô nhớ lại giọng lè nhè: “Mười năm nay, bây giờ em mới có hân hạnh được đi cùng xe với một người đàn bà. Có lẽ cô đang lo lắng vì em hơi hứng tình một chút. Hình như hẳn đã tìm ra cách để bù đắp cho sự thiếu hụt của mình.”

“Bố mẹ nó đang chuẩn bị ly dị. Điều đó rất khó khăn với thằng bé. Tha cho nó đi, được không?”

“Tất nhiên là cậu sẽ tha thứ cho bọn tội phạm rồi, Harris. Phải chi có ai đó dẫn lòng mà trừng phạt cậu từ hồi còn bé, thì cậu đã không phải vào tù rồi.” Lời thì thầm của Ben không hề che giấu vẻ ác ý.

“Và nếu có người sắp xếp lại mặt mũi cho ông khi ông còn nhỏ thì bây giờ ông đã không làm một thằng đầu đất ra về mộ đạo rồi. Nhưng chúng ta không bao giờ biết được, đúng không?”

“Sao, mày...” Hai nắm đấm của Ben siết chặt, mặt ông ta tím lại vì tức giận.

“Thử đi, Zeigler. Lúc nào đây cũng sẵn sàng.” Johnny lại mỉm cười, thật khó chịu, mắt hắn sáng lên. Rachel nhận ra rằng hắn chỉ chực đánh nhau, và Ben cũng chẳng khác gì. Cô đoán rằng Ben chưa động thủ chỉ vì không dám chắc mình có hạ được gã đàn ông trẻ hơn, cao hơn và khỏe hơn kia không.

“Khỉ thật, thế là đủ lắm rồi!” Rachel rất hiếm khi chửi thề. Việc họ lôi kéo cô vào chuyện này khiến cô điên tiết. “Tôi sẽ không nghe một lời nào về cuộc trao đổi này nữa. Ben, ông vui lòng quay lại cửa hàng được không? Tôi chắc là Olivia cần được giúp đỡ đây. Còn về cậu,” - mắt cô liếc sang Johnny, gương mặt hắn không báo trước điều gì tốt đẹp - “Một lát nữa tôi sẽ nói chuyện với cậu. Trước hết tôi cần phải giải quyết thằng bé này đã.”

“Cô mà không kiện thằng ranh con đó, tôi nghỉ việc.” Giọng Ben run lên vì giận dữ.

“Tốt.” Từ đó là đỉnh điểm của sự chế giễu, nhưng hình như Ben không nghe thấy. Trong một thoáng, Rachel chỉ có thể phản ứng lại lời nói của Johnny bằng cái liếc xéo, vì cô còn phải cố gắng hết mình để xoa dịu người quản lý cửa hàng.

“Ông buồn cười quá đấy, Ben ạ. Ông đã làm việc ở đây sáu năm rồi, và tôi không để ông nghỉ việc đâu. Nhưng tôi có quyền không gọi cảnh sát nếu tôi không cảm thấy cần thiết. Ông cũng hiểu rõ như tôi rằng chính sách nào cũng có ngoại lệ mà.”

“Nếu cô không gọi cảnh sát, tôi nghỉ việc,” Ben hung hãn nhắc lại. Quay người, ông ta đi thẳng ra khỏi văn phòng.

9. Chương 9

“Đồ chó,” Johnny nói.

“Cậu im đi.” Tất cả những gì Rachel có thể làm là không quát lên. Thay vào đó, cô bắn cho hắn một tia nhìn giận dữ, quay lưng về phía hắn và đi vòng qua cái bàn để đối mặt với thằng bé.

“Jeremy - là tên cháu hả?”

Nó ngẩng lên nhìn cô, đôi mắt to đầy vẻ nghi hoặc.

“Có thể là thế, có thể không.”

“Cháu có thể tin cô ấy, Jeremy. Cô ấy ồ mà.” Johnny đứng bên cạnh cô, giọng hắn dịu lại khi nói chuyện với thằng bé, Rachel nghiêng rằng lại.

“Cậu làm ơn để tôi giải quyết chuyện này được không?” Cô nói, quá ngọt ngào. Nếu cô nói điều cô thực sự muốn nói với gã khốn đáng ghét này, bằng cái giọng mà cô thực sự muốn hắn nghe, thì cô sẽ dọa thằng bé sợ đến chết mất.

“Xin cứ tự nhiên.” Johnny ngồi xuống mép bàn với cử chỉ cho biết giờ vấn đề là hoàn toàn của cô.

Phớt lờ hắn, Rachel cúi xuống chỗ thằng bé để mắt họ ngang tầm nhau.

“Jeremy, cô biết cháu đã giấu chiếc đồng hồ vào áo, cháu và các bạn đã làm những chuyện như thế rồi. Có lẽ là chuyện đó khá thú vị, đúng không? Chuyện lấy đồ mà không phải trả tiền ấy? Cháu muốn thử xem mình có làm điều đó trượt lọt được hay không. Nhưng cô không nghĩ rằng cháu nhận ra việc mình đang làm là ăn cắp. Ăn cắp là sai trái, và cháu có thể gặp rắc rối lớn vì tội đó. Cảnh sát sẽ đến, họ sẽ bắt cháu và đưa cháu đến gặp một thẩm phán. Chuyện gì xảy ra tiếp theo phụ thuộc vào thẩm phán, nhưng cô đảm bảo là sẽ không vui về gì đâu.” Rachel dừng lại để lời nói của mình thấm vào cậu bé, sau đó cô nói tiếp. “Lần này cô sẽ không gọi cảnh sát, vì cô nghĩ rằng ai cũng xứng đáng được cảnh cáo một lần. Nhưng nếu cháu còn tái phạm, ở đây hay bất cứ cửa hàng nào, cô hay bất cứ người nào khác cũng sẽ không tha thứ đâu. Cháu hiểu chứ?”

Khi cô nói, đôi mắt màu bánh vani của thằng bé hình như hơi ươn ướt, như thể là nước mắt nấp ngay phía sau vậy. Thấy thằng bé tội nghiệp quá, cô vội cúi xuống và vòng tay ôm lấy nó. Ngay khi cô chạm vào nó, Jeremy liền xô cô ra. Rachel ngã bệt xuống đất, đây là nhờ có tay Johnny giữ vai cô lại nên cô mới không bị ngã ngửa ra sau.

“Jeremy!” Johnny quát rồi đứng lên giúp Rachel đứng dậy. Rachel đang lảo đảo. Nếu không đi giày cao gót thì mình đã không ngã rồi, cô bực tức nghĩ, cảm thấy mình như một con ngốc.

“Cô không sao chứ?” Giọng Johnny trầm trầm, tay hắn nắm lấy cánh tay cô ấm áp và đầy an ủi. Cô ngẩng lên, thấy mặt hắn gần đến mức làm cô bối rối. Mặt hắn hiện lên sự quan tâm dành cho cô, và nó làm cô nguôi giận ngay lập tức. Ký ức về vụ cãi nhau ỏm tỏi giữa họ vẫn còn giày vò cô, nhưng thật nhanh chóng, nó đã không còn nhức nhối.

“Tôi nghĩ là tôi vẫn còn sống.” Vừa nói, Rachel vừa phải phần váy đã ngồi bệt xuống nền nhà.

“Ồ đây, để em.” Về mặt quan tâm biến mất, thay thế bằng sự tình nghịch liều lĩnh khi hắn đưa lòng bàn tay lên mông cô y như cô vừa làm, nhưng tay hắn có xu hướng dừng lại ở chỗ mà tay cô không dừng lại. Mặc dù hai hành động giống nhau nhưng hiệu ứng mà chúng tạo ra với cô khác nhau một trời một vực.

“Thôi đi!” Rachel giật mình khi tay hắn chạm vào mình đến mức cô nhảy ra xa, và quở trách bằng cái giọng âm ỉ hơn so với dự định. Lúc đầu, cô ngỡ rằng Ben sẽ lao qua cửa để cứu mình, nhưng cô nhẹ người vì ông ta không làm thế. Chắc hẳn ông ta đã đi xa khỏi tầm nghe thấy rồi.

“Em chỉ giúp cô phải bụi thôi mà,” Johnny ngây thơ nói, nhưng mắt hắn vẫn bồn chồn cô.

Mặt đỏ bừng bừng, Rachel ném cho hắn ánh mắt có thể khiến hắn khụy xuống vì nhục nhã. Mỗi lần cô sắp chúc mừng mình vì đã nhận ra sự đứng đắn đằng sau hành vi kiêu ngạo, hung hăng khiến người khác bực mình của hắn, hắn lại đẩy cô về vị trí cũ. Cô bắt đầu nghi ngờ rằng hắn cố ý làm thế. Rachel vẫn vợ suy nghĩ, rồi đẩy ý nghĩ đó sang một bên để tính sau vì cô nhớ ra sự có mặt của thằng bé. Ngượng ngập, cô chuyển ánh mắt sang nó và thấy nó đang quan sát hai người với vẻ thích thú lộ liễu.

“Cháu có hứa với cô là sẽ không ăn cắp nữa không? Nếu có, cô sẽ không phải gọi cảnh sát.” Suy nghĩ của cô vẫn còn rối rắm vì đang cố hiểu Johnny Harris, nên giọng cô có lẽ nhẹ nhàng và mềm mỏng hơn để có thể đạt được hiệu quả cần thiết. Cô quá để ý đến người đàn ông đang quan sát mình với nụ cười ranh mãnh và sự quấy rầy đáng nguyên rủa đến mức không thể nghiêm khắc với thằng bé được.

“Cô chẳng chứng minh được gì đâu,” thằng bé nói.

Rachel cứng họng mất một lúc trước sự vô ơn trong câu trả lời gắt gỏng đó. Nhưng rồi đầu óc cô tỉnh táo trở lại. Tập trung vào vấn đề trước mắt, cô lắc đầu với thằng bé, “Cháu sai rồi, Jeremy ạ. Nếu ông Zeigler vừa mới ở đây, và cô Tompkins đứng đằng sau quầy thu ngân kia phải ra tòa kiện cháu, thì chúng ta hoàn toàn có thể chứng minh là cháu đã cố ăn cắp cái đồng hồ. Nhưng lần này chúng ta mong không phải làm điều đó. Nếu còn xảy ra lần nữa...”

“Sẽ không có lần nữa đâu. Em sẽ nói chuyện với Glenda,” Johnny đến đứng bên cạnh cô. Thật may cho Rachel, lúc này hắn đã chuyển sang tập trung chú ý vào thằng bé.

“Đừng nói với mẹ cháu!” Sự ương ngạnh của Jeremy bỗng dưng biến mất. Môi dưới của nó run lên, và cuối cùng nó cũng trở lại là cậu bé nhỏ con và sợ sệt như vốn dĩ. “Làm ơn đừng nói với mẹ cháu.”

“Với cái cách cháu cư xử với cô Grant đây, chú không nghĩ là mình còn lựa chọn nào khác.” Ngạc nhiên không kém Rachel khi phát hiện ra gót chân Asin của thằng bé có vẻ ngoài cứng cỏi này, Johnny khoanh tay trước ngực, mặt lạnh lùng. Jeremy liếc nhìn hắn thật nhanh. Sau đó mí mắt sụp xuống, nó nhìn chằm chằm xuống sàn, một hình ảnh điển hình cho sự đau đớn của trẻ con.

“Nếu chú mách mẹ, mẹ sẽ khóc. Đạo này mẹ khóc nhiều lắm. Vì bố cháu có bồ và bỏ mẹ con cháu đi sống với con đầm đó, mẹ con cháu chẳng còn xu nào mặc dù mẹ đã làm việc quần quật suốt ngày. Tuần trước họ cắt điện nhà cháu, và phải mất ba ngày mẹ cháu mới có đủ tiền trả họ để có điện dùng. Toa xe nhà cháu mà không có điều hòa thì nóng kinh khủng. Thịt trong tủ lạnh bị hỏng, và đến hôm qua mẹ con cháu mới có đủ tiền để mua thêm. Chiếc đồng hồ đầu giường mẹ, nó hỏng rồi, mà mẹ thì không mua cái khác được vì đã dành tất cả tiền làm thêm để mua thịt. Thế là mẹ khóc, khóc, và khóc. Có khi mẹ con cháu sẽ phải

đi sống với bố cùng cả con điểm đó, mà họ không thích mẹ con cháu. Nhưng nếu không thế thì tất cả mấy mẹ con cháu sẽ chết đói mất.”

Lời thú nhận lộn xộn ấy xuyên thẳng vào tim Rachel. Cô lại cúi xuống, muốn ôm chặt thằng bé nhưng lần này đã cẩn thận hơn. Cô chạm vào đầu gối mặc quần bò xanh của nó, định bảo rằng nó có thể giữ lấy cái đồng hồ và bất cứ thứ gì nó muốn. Nhưng bàn tay của Johnny trên vai cô ngăn lại, và cô ngẩng lên nhìn hắn. Hắn lắc đầu với cô cảnh báo. Rachel biết lời cảnh báo đó là đúng nên ngậm miệng lại và bỏ tay ra. Quá mềm mỏng với thằng bé lúc này sẽ phá hỏng hết tác dụng của những lời răn dạy của họ trước đó.

“Cháu không muốn mẹ cháu buồn hơn nữa vì thấy cháu ăn trộm và bị bắt, đúng không nào?” Giọng Johnny vừa nghiêm nghị vừa nhẹ nhàng.

Jeremy lập tức ngẩng lên nhìn hắn. “Không ai có thể chứng minh...” Có điều gì đó trong vẻ mặt của Johnny cuối cùng cũng làm thằng bé hiểu, vì sau khi liếc nhanh qua Rachel, nó gục đầu xuống. “Vâng.”

“Ngoan lắm. Vậy thì chẳng ai phải nói gì với mẹ cháu cả - lần này thôi nhé. Nếu còn có lần sau, cô chú sẽ mách mẹ cháu, và cô chú sẽ kể cả chuyện của lần này nữa. Bây giờ cháu hãy xin lỗi cô Grant và đi khỏi đây. Cháu có thể đi bằng cửa sau để tránh mặt những người trong cửa hàng.”

“Ý chú là người đàn ông đó à? Ông ta không thích cháu.”

Rachel cho là thằng bé đang nói đến Ben.

“Không,” Johnny đáp. “Cháu không phải gặp ông ta. Bây giờ thì cháu nói gì với cô Grant nào?”

“Xin lỗi,” Jeremy nói và liếc mắt nhìn Rachel lần nữa. “Cháu sẽ không làm như thế một lần nào nữa.”

Sau đó, ngay khi Johnny gật đầu đồng ý, Jeremy đứng lên và lao ra cửa. Họ nghe thấy tiếng bước chân lên lút trên sàn nhà gỗ cứng, tiếp đó là tiếng cửa kim loại nặng nề mở ra rồi đóng sầm lại, Jeremy đã đi khỏi.

Rachel đứng lên. Cô bối rối đến mức không nhận ra là làm như vậy khiến cô trở nên gần Johnny đến mức vai cô chạm vào ngực hắn, và váy cô quét qua quần bò của hắn. Thấy không thoải mái, cô bước ra xa, che giấu sự lúng túng bất ngờ bằng cách đẩy chiếc ghế mà thằng bé vừa ngồi vào đúng chỗ. Tiếng rít nhỏ của bánh quay nghiêng lên sàn nhà đột nhiên to đến chói tai trong sự yên lặng đột ngột.

“Cảm ơn cô vì đã không gọi cảnh sát,” Johnny nói, và cô không còn lựa chọn nào khác là phải nhìn hắn lần nữa. Lại là sự dụi dằm đó trong đôi mắt hắn, và bất kỳ ai đã quen với vẻ ngênh ngang, bướng bỉnh của hắn đều sẽ thấy ngạc nhiên. Nhưng Rachel luôn luôn cảm thấy nó vẫn ở đó. Nếu mọi chuyện khác đi với hắn, nếu số phận và hoàn cảnh không hòa nhau làm hại hắn, thì hắn sẽ là một người đàn ông rất tốt. “Thằng bé đang phải trải qua một giai đoạn khó khăn.”

“Nếu nó tái phạm thì tôi sẽ phải báo cảnh sát.” Trong thâm tâm Rachel thừa biết rằng thậm chí cả ngựa hoang cũng không thể ép cô giao thằng bé cho cảnh sát sau lời bộc bạch của nó lúc nãy. Lúc nó chạy ra cửa, cô đã phải cố gắng lắm mới không van xin nó mang cái đồng hồ về.

“Nếu nó làm như thế một lần nữa, chính em sẽ tét đít nó một trận như tử để nó không ngồi nổi suốt một tuần,” Johnny nói. “Làm thế có tác dụng với nó hơn là báo cảnh sát, tin em đi.”

“Cô không thích đánh đập trẻ con.”

Hắn mỉm cười với cô. Đôi mắt màu khói đột nhiên hóa xanh trong, và sự chói lọi của nó làm cô lóa mắt. Nhìn vào chúng một lúc mà cô thấy choáng váng y như là nhìn chăm chăm quá lâu vào mặt trời vậy. “Cô có trái tim rất nhân hậu, cô giáo ạ. Em biết cô sẽ không gọi cảnh sát. Cũng như em biết khi em xin cô việc làm, cô không thể nào làm em thất vọng.”

“Dù sao thì, tại sao em lại muốn về đây?” Câu hỏi này đã khiến cô trăn trở suốt hai ngày qua, sau khi sự ăn năn mà cô tưởng tượng là mình sẽ được chứng kiến không hề xuất hiện. Thay vào đó, Johnny Harris của đời thực - người đã bước xuống chiếc xe bus đó - cũng khó chịu y như cậu thanh niên Johnny Harris rắc rối ngày xưa vậy. Sự có mặt của hắn đã khuấy lên sự phản ứng dữ dội trong thị trấn, và hắn là hắn đã biết chuyện đó. Nó còn làm đảo lộn cuộc sống của cô nữa. Theo như Rachel nghĩ, rõ ràng là hắn không hề quay về để làm hòa với cộng đồng. Hình như hắn về để tuyên chiến thì đúng hơn.

Mắt Johnny nheo lại, và ánh sáng đã biến mất trong đó. “Bởi vì đây là quê hương của em, và em thà chết còn hơn để mọi người đuổi đi khi mà em chưa sẵn sàng để đi.”

“Nếu như em chỉ cần...”

“Chỉ cần làm sao cơ?” Một nốt chế nhạo hiện lên trong giọng nói của hắn khi cô ngáp ngừng. Rachel buồn bã chớp mắt nhìn hắn, sau chuyện cung cách ăn uống của hắn lần vừa rồi, cô không thể tìm ra nổi từ để nói với hắn rằng nếu hắn thay đổi quan điểm của mình, mọi người trong thị trấn có lẽ cũng sẽ thay đổi quan điểm của họ.

Nhưng dường như hắn đã đọc được suy nghĩ của cô khá chính xác dù cô không nói ra thành lời. Mặt hắn đan lại khi hắn nhìn xuống cô. Sự dịu dàng không còn trong ánh mắt hắn nữa. Thứ mà Rachel nghĩ là mặt nạ của hắn đã được đeo lại vào vị trí cũ. Điều đó làm cô đề phòng.

Không cảnh báo trước, hắn đưa tay ra tóm lấy cánh tay cô, xoay người cô để ngắm nghía bằng ánh mắt trâng tráo trước khi cô kịp nghĩ ra là phải kháng cự. “Nhân tiện đây, em thích cô mặc chiếc váy này. Nó tôn mông cô lên rất nhiều đấy.”

Rachel vùng ra, hai má đỏ bừng bừng, nhưng cô chưa kịp phản ứng lại thì tiếng bước chân nặng nề bên ngoài cửa cảnh báo rằng có người đang đến.

Đó là Rob. Cổ tỏ ra điềm tĩnh, cô nặn được một nụ cười khi anh ta bước vào. Xét từ bộ mặt đột nhiên cau có của anh ta, dường như nụ cười của cô không tự nhiên cho lắm.

“Em ổn chứ, Rachel?” Anh ta nói, ánh mắt chuyển từ cô sang gần chặt lấy Johnny đầy căm ghét.

“Anh đến đây đúng lúc lắm,” Johnny nói và xắc xược cười toe toét với anh ta. “Tôi đang định cởi quần áo của cô ấy.”

“Sao, cậu...” Rob cứng người lại.

“Tất nhiên là em ổn rồi.” Rachel vừa nhanh chóng đặt một bàn tay lên tay Rob để giữ anh ta lại vừa nhìn Johnny trừng trừng. Bực mình trước suy nghĩ của Rob rằng cô ở một mình với Johnny là nguy hiểm, lại thêm sự bực tức trước thái độ của Johnny, giọng cô đan lại, “Johnny đang trêu thôi. Đúng không?” Sự nhấn mạnh trong câu hỏi mách bảo rằng hắn nên trả lời khẳng định nếu hắn biết điều gì là tốt cho mình.

“Ồ, chắc chắn rồi.” Nhưng cái cách hắn nói lại đầy sự khiêu khích. Rachel tức tối cau mày với hắn. Tại sao hắn cứ phải cố tình làm cho người ta ghét mình đến thế không biết.

“Em sẵn sàng chưa? Bọn mình đến buổi hòa nhạc muộn mất.” Rob đột nhiên nói và cầm lấy tay cô, đan các ngón tay lại với nhau.

Rachel lưỡng lự nhìn hết người này đến người kia. Sự thù địch vẫn lên giữa họ, và rõ ràng là cả hai đều không cần phải giới thiệu với nhau theo phép lịch sự. Sự đối đầu giữa họ lớn đến mức dường như họ đã ghét nhau ngay từ khi mới gặp, thậm chí ngay cả khi họ chưa biết gì về nhau. Ly hôn cách đây ba năm, hiện giờ Rob bốn mươi tuổi, được giáo dục tử tế, trông rất lịch lãm trong bộ vest màu xám đắt tiền và chiếc cà vạt lụa màu hạt dẻ. Chiều cao trung bình và vóc người chắc nịch càng làm tôn lên vẻ sang trọng của một người ở tầng lớp trên trung lưu. Mái tóc màu nâu sáng được cắt ngắn và hoàn hảo không chê vào đâu được, anh ta cũng chẳng buồn che giấu vết hói đang dần lan ra ở đằng sau đầu. Nếu anh ta không đẹp trai bằng gã đàn ông đang đứng trước mặt kia, hay không hấp dẫn đến chết người, thì chắc chắn là anh ta có những tiềm năng lâu dài khác. Và tất nhiên, đó là điều mà một người phụ nữ thông minh tìm kiếm.

“Em sẵn sàng rồi,” Rachel nói và siết nhẹ các ngón tay anh ta. “Nhưng em cần nói chuyện với Johnny một phút trước khi đi. Anh có phiền chờ em ngoài cửa hàng không?”

Rob cúi xuống cau mày nhìn cô, nói rằng anh ta rất phiền. Cô mỉm cười ngon ngọt với anh ta.

“Đi mà? Chỉ một giây thôi, em hứa.”

Anh ta không đáp lại nụ cười của cô mà quay sang nhìn Johnny trừng trừng đầy cảnh cáo.

“Anh sẽ chờ ở nhà kho,” Rob nói với ẩn ý rõ ràng rằng anh ta ở trong tầm nghe nếu cô cần. Rachel thầm thở dài khi anh ta buông tay cô và đi ra cửa. Làm cho những người Tylerville đáng kính thôi nghi ngờ Johnny là một cuộc chiến cực kỳ cam go.

“Em không biết là cô lại ngọt ngào nữ tính đến thế đấy, cô giáo ạ.” Johnny đang mỉm cười, nhưng phần cảm nhô ra không thể hiện sự hài hước. “Cô nói ‘Đi mà,’ đôi mắt mở to chớp chớp, và thế là anh ta tan chảy. Cô có ngủ với anh ta không?”

“Một ngày nào đó,” Rachel nói rành rọt, “người ta sẽ làm cho em ngậm miệng bằng cách tống thẳng nắm đấm vào cái miệng lưỡi sắc lẹm của em đấy. Cô chỉ ước mình là người làm chuyện đó.”

“Trả lời đi: Có hay là không?” Nụ cười đã tắt.

“Đó không phải là việc của em. Và nếu em không cố gắng để hòa hợp với Ben, cô sẽ đuổi việc em. Nếu em không có việc làm, họ sẽ tống thẳng em vào tù đấy. Em thích điều đó chứ, chàng trai cứng đầu cứng cổ?”

Johnny bĩu môi, “Đừng bao giờ hù dọa những điều mà cô không muốn làm. Cô không thể đuổi việc em cũng như không thể gọi cảnh sát bắt thằng bé đó.”

“Đừng cố dựa dẫm vào điều đó.” Mất bình tĩnh, Rachel quay lưng lại và bước ra cửa. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt hằn hắc vào mình, và điều đó khiến cô đột nhiên bối rối. Trên đôi giày cao lênh khênh, cô không thể không lao đảo đôi chút.

Đúng lúc cô ra đến cửa, hần phát ra một âm thanh khiến cô phải giật mình quay lại nhìn.

“Rachel,” lời hần nói không khác gì một tiếng thì thào khàn khàn, mắt hần như khoan vào mắt cô, “đừng ngủ với hần. Hãy ngủ với em đây này.”

Cô ngừng thở mất một lúc vì những lời nói ấy cứ quẩn lấy cô như một con rắn đầy cám dỗ. Chỉ bằng cách bắt mình bước tiếp, cô mới có thể thoát ra khỏi nó.

10. Chương 10

Buổi hòa nhạc tổ chức trong cái rạp khổng lồ bên một hồ nước nhỏ đã diễn ra rất thành công. Hay đó là điều mà sau này Rachel được thông báo lại. Cô mãi mê suy nghĩ đến mức gần như chẳng nghe được nốt nào ra hồn.

Cho đến lúc những nhà tài trợ ăn diện rời khỏi mấy chỗ ngồi trị giá 300\$ thì cảm giác nóng bừng không mong muốn do lời nói của Johnny khơi ra trong cô đã tiêu tan đi phần lớn.

Vừa nghe Mozart với Chopin, trí tưởng tượng bướng bỉnh của cô vừa gợi lên những hình ảnh đăm mờ hời về chuyện ngủ với Johnny Harris. Cô phải mất rất nhiều trí lực mới xua đi được những hình ảnh sống động mà không cần phải liên tưởng nhiều cũng hiện lên rõ mồn một trong đầu. Thậm chí còn khó gạt bỏ hơn là cái ý niệm về sự gần gũi thân xác lúc này đột nhiên xuất hiện đang khiến ngực cô căng lên và âm hộ co thắt. Cô đã cố gắng kiềm chế để cơ thể chỉ hơi nhức nhối đôi chút, nhưng chỉ bằng cách tập trung vào thực tế rành rành trước mắt chứ không phải vào những gì cô mong ước có được. Johnny Harris trong vai trò người tình là điều không tưởng, cho dù cô có thấy hần hấp dẫn thế nào đi chăng nữa. Cô chưa bao giờ quan hệ bừa bãi, và cô sẽ không bao giờ ngủ với một người đàn ông, dù kẻ đó có cuốn hút đến nhường nào, chỉ để thỏa mãn dục vọng của mình. Ở độ tuổi này với ba đứa con của đứa em gái đầy mời gọi trước mắt, thì khi nghĩ đến đàn ông, cô nên nghĩ đến đám cưới và con cái. Tiềm năng của Johnny Harris trong lĩnh vực đó gần như là con số không.

Mặc dù cô không tin là hần phạm cái tội mà vì nó hần đã bị đẩy vào tù, nhưng sự thật thì hần vẫn là một tù nhân, như mẹ cô đã chỉ ra. Vết nhơ đó không bao giờ có thể xóa đi được, cũng như suy nghĩ của cả thị trấn về chuyện hần có tội. Chỉ khi nào kẻ giết người thực thụ để lộ danh tính thì điều đó mới thay đổi được, và Rachel biết rằng kết cục đó gần như không bao giờ có thể xảy ra. Sau khi Johnny bị bắt, cô đã dành

rất nhiều thời gian suy nghĩ những khả năng khác nhau dẫn đến cái chết của Marybeth Edwards, với tất cả những kẻ tình nghi giết người bậc nhất. Thực tế là, cô không thể tưởng tượng được có người nào mình biết lại có thể phạm phải tội lỗi khủng khiếp đến thế, và mỗi kẻ hung ác mà cô nghĩ đến lại càng vô lý hơn kẻ trước. Giả thuyết ưa thích của Rachel là cô gái đó đã trở thành nạn nhân của một kẻ tình cờ đi ngang qua. Một tên giết người hàng loạt, một gã điên, hay một kẻ nào đó chuyên đi săn lùng các cô gái trẻ.

Nhưng ở Tylerville buồn tẻ này, điều đó cũng rất khó xảy ra.

Khi trả lời thư hẩn, cô đã nói chuyện với một Johnny Harris trong trí nhớ. Đó là học sinh của cô, một trong số rất ít những người thích sách vở và thơ ca như cô, dù cậu ta đã cố gắng rất nhiều để che giấu điều đó. Đọc bất kỳ loại sách nào cũng chẳng đáng mặt đáng mày râu, và đọc thơ là cực kỳ ẻo lả. Là một thanh niên, những khuynh hướng đó làm cậu ta thấy xấu hổ và khiến cậu giấu đi niềm đam mê với những trang sách như thể đây là một trò trụy lạc bí mật. Nhưng đôi khi, cô dự dõ được cậu ta nói chuyện về sách vở và thơ ca, từ đó những cuộc nói chuyện của họ đã lan sang rất nhiều lĩnh vực khác: nhân cách, chính trị, tôn giáo... họ đã nói về tất cả. Khi nói, Johnny trở nên sôi nổi, bộc lộ một con người mà cô nghĩ rất ít người khác từng bắt gặp.

Có thứ gì đó ở cậu ta đã thu hút cô từ hồi ấy, một trí thông minh ẩn giấu đâu đó và sự nhạy cảm khác người, như một ngọn nến bập bùng cháy dưới lớp mặt nạ ngang tàng mà hẩn đeo hàng ngày. Cô đã tin rằng Johnny Harris là người đáng để mình tận tâm trau dồi. Cô còn hy vọng mình có thể giúp cậu thoát khỏi cuộc sống tồi tệ mà cậu bị khóa trong đó. Sau này, cô lại ước gì có thể cứu cậu khỏi định mệnh nghiệt ngã ấy.

Nhưng không phải lúc nào những điều ước cũng trở thành sự thật. Sự hoang dã, nét tính cách mà vì nó cô từng quả mắng cậu ta nhiều lần trong những ngày ấy, đã là một nhân tố để người ta luận tội vì họ chẳng có chứng cứ nào rõ ràng. Điều tồi tệ nhất là hẩn là người cuối cùng thấy Marybeth Edwards còn sống. Không nghe lời bố mẹ, cô bé đã lén ra ngoài để gặp hẩn vào đêm hôm ấy. Hẩn đã thừa nhận điều đó, và thậm chí còn thừa nhận là đã quan hệ với Marybeth ở ghế sau chiếc Lincoln của bố cô gái lúc ấy đỗ ngay trên đường vào nhà. Johnny nói rằng hẩn thấy cô bé đi bộ về phía cửa sau của ngôi nhà. Hẩn không nhìn theo cho tới tận khi Marybeth bước vào nhà, mà trèo lên xe máy và phóng đi luôn. Sáng hôm sau, thi thể Marybeth Edwards được phát hiện cách đó khoảng một dặm, nằm dưới một cái rãnh bên vệ đường, phủ đầy máu và cánh hoa bụi mùa hè.

Johnny đã thề, hết lần này đến lần khác, rằng hẩn không giết cô bé. Nhưng người ta không tin, hẩn không bao giờ có được lòng tin của người dân ở Tylerville.

Cô không thể ngủ với hẩn, dù ý nghĩ đó có ngấm ngấm làm cô hưng phấn. Thậm chí nếu hẩn chưa bao giờ bị kết tội giết người thì viễn cảnh đó cũng là không thể. Cô lớn hơn hẩn năm tuổi, và còn là giáo viên của hẩn. Tylerville sẽ chao đảo trước vụ bê bối ấy mất.

Mẹ cô sẽ chết mất.

“Tối nay em rất yên lặng,” một tay ôm quanh lưng Rachel, Rob thì thào vào tai cô khi đưa cô đi dạo trên con đường mòn trải đầy ánh trăng bên hồ. Phía trước họ, những cặp đôi khác cũng đi cùng một con đường, lần lượt ngấm nhìn vầng trăng tỏa sáng lung linh và những ngôi sao sáng trên đầu. Không khí ban đêm ẩm áp, lối đi rải sỏi cứng dưới chân, và hình ảnh phản chiếu mờ ảo của bầu trời đêm lên mặt nước hồ tĩnh lặng đủ bình yên để xoa dịu đi những suy nghĩ bức bối nhất.

Cô sẽ gạt Johnny Harris sang một bên, Rachel quả quyết, và đi sát vào Rob hơn một chút.

“Chắc là vì em hơi mệt thôi.”

“Chúng ta có thể đến nhà anh và, ừm... nghỉ ngơi.”

Rachel hiểu rất rõ điều mà anh ta đang đề nghị, rằng nghỉ ngơi chẳng hề liên quan gì cả. Thật buồn cười, trước đây cô cũng từng nghĩ đến chuyện kết thúc buổi tối của họ như thế. Bây giờ thì ý tưởng đó không còn hấp dẫn nữa. Ngủ với em đây này, dường như cô nghe thấy tiếng Johnny thì thào trong gió êm đềm, và cô rùng mình trong vòng tay của Rob.

“Em lạnh à?”

“Không.”

“Tốt rồi.” Tận dụng lợi thế của một người bảo vệ, lại cao lớn hơn, Rob kéo cô ra khỏi đường đi, lôi cô vào vòng tay của anh ta và hôn lên môi cô. Rachel phải bảo mình thư giãn, phải vòng tay lên cổ anh ta. Lần đầu tiên, việc lưỡi anh ta đi vào miệng cô là một sự xâm phạm. Bản năng bảo cô quay mặt đi.

Rachel phải tự nhắc mình rằng Rob là tương lai của cô. Trong một thị trấn như Tylerville, viễn cảnh cho một người chồng, một người cha tốt hơn là không thể có. Và cô muốn cả hai.

“Này, đôi tình nhân, dừng lại đi. Tôi có ý này.”

Giọng nói đó là của Dave Henley, nha sĩ của thị trấn, anh ta đi cùng với vợ là Susan đến buổi hòa nhạc. Dave là bạn tốt nhất của Rob. Rachel rất thích anh ta, và cô còn thích Susan hơn vì họ là bạn tốt của nhau từ hồi tiểu học. Cô biết cả hai người họ đều mong cô và Rob sẽ đến với nhau. Họ là bộ tứ thân thiết.

“Biến đi, Henley. Cậu không thấy là bọn tớ đang bận sao?” Nhưng giọng Rob lại rất thân mật, và anh ta buông Rachel ra. Nếu thành thật với bản thân, cô phải thừa nhận là mình nhẹ cả người trước sự xen ngang đó. Cô rời khỏi Rob để đến chỗ Susan, cô ấy đang cười đầy bí ẩn với cô.

“Váy ý anh là gì?” Rachel hỏi Dave, không biết phải đáp lại nụ cười của bạn mình như thế nào để làm cô ấy hài lòng.

Dave nói, “Họ mới mở một quán mới trên cao tốc Hai mốt. Hurricane O’Shea’s, hình như tên nó là thế. Ở đó chắc sẽ có nhạc hay, nhảy nhót và...”

“Say túy lúy,” Susan nói nốt, như thể đang nhấn mạnh đến phần quan trọng nhất.

Tylerville nằm trong một địa hạt khô khan, điều đó làm cho sức hấp dẫn của rượu gần như là không thể cưỡng lại.

“Chà chà,” Rachel đáp lại và cười trước sự háo hức phóng đại của Susan.

“Em muốn đi không?” Rob hỏi rồi đến bên và cầm lấy tay cô. Anh ta đang mỉm cười nhìn cô, và cô nghĩ đến lần thứ một trăm kể từ lần đầu tiên hẹn hò với anh ta, rằng đây đúng là một người đáng quý trọng. Cô là loại ngốc nghếch nào mà lại không túm lấy anh ta ngay thế không biết? Chỉ có trong sách vở chuồng mới reo lên, pháo hoa mới nổ và những bài hát thánh thần mới vang lên khi một người phụ nữ tìm thấy người đàn ông hoàn hảo.

Thực tế là chỉ có trong sách mới có một người đàn ông hoàn hảo. Còn ngoài đời thực, đa số phụ nữ tìm được người đàn ông tốt vừa đủ là đã hạnh phúc lắm rồi.

“Chắc chắn rồi, sao lại không chứ?” Ít ra thì trong vòng một hai tiếng nữa cô sẽ không phải quyết định xem tối nay có nên để Rob đưa mình lên giường không. Cô thấy mình đầy tội lỗi, vì đứng trước sự lựa chọn đó, bản năng của cô gào lên là không.

Chuyến đi đến cao tốc 21 mất khoảng hai mươi phút. Khi họ lái vào bãi đậu xe của Hurricane O’Shea’s, vì đó đúng là tên của nó, Rachel không ngạc nhiên khi phát hiện ra nó đông khủng khiếp. Cuộc sống về đêm ở các vùng phụ cận của Tylerville không có nhiều để mà cạnh tranh. Thậm chí ngay cả ở rạp chiếu phim, suất chiếu muộn nhất cũng kết thúc lúc chín giờ.

Âm nhạc đập thẳng vào họ trước khi họ bước đến cửa.

“Mày chọn đúng lúc để bỏ tao lắm, Lucille!”

“Đồ chó cái! Đồ dâm dăng! Đồ đàn đấm!” [1]

[1] Nguyên văn: “You picked a fine time to leave me, Lucille/You bitch! You slut! You whore”. Câu trước là lời ca khúc “Lucille” của Kenny Roger, khi hát xong câu này, khán giả của các bar thường đệm theo bằng câu thứ hai.

Cái gì? Mất Rachel mở to khi những từ không quen thuộc phát ra từ rất nhiều cổ họng trong một bài hát sôi nổi đập vào tai cô. Bốn người bọn họ quay sang nhìn nhau.

“Có vẻ om sòm gớm!” Dave cười toe toét dự đoán và mở cửa. Rob nhún vai, rồi cả bốn đi vào bên trong.

Rachel nhận ra nơi này là một gara ô tô đã sửa lại, với những bức tường xi măng sơn màu đỏ rực. Trên đầu, những sợi dây điện lộ ra và những đường ống nước tỏa bóng mờ xám giống như trần nhà chưa trát vữa. Dưới chân là sàn gỗ cứng nhiều tầng. Đèn neon quảng cáo từ Miller Lite đến The Beatles nhấp nháy trên tường. Hai chiếc piano đôi, với hai ca sĩ náo nhiệt và một cô gái tóc vàng giống chân dài tron bộ quần áo satin màu vàng như bộ đồ của đội trưởng đội cổ vũ, đang khuấy động đám đông.

“Hét lên! Nào em yêu, hét lên nào! Nào em yêu!” Âm điệu khàn khàn làm đám đông nhảy lên, hát hò, hay đúng hơn là rống lên theo. Bốn người mới đến đứng sát vào vách tường đằng sau, ở tầng cao nhất. Trong bốn tầng, mỗi tầng lại thấp hơn tầng kia khoảng ba mươi phân, ba tầng đầy chật những gót chân đang giậm, những nắm tay đang vẫy, với những vị khách đang gào thét. Tầng cuối cùng là sàn nhảy, toàn là những cơ thể đang xoay tròn đầy kích động.

“Nơi này náo nhiệt quá!” Susan nói.

“Ra trò đấy chứ!” Dave đồng tình.

Rob cầm lấy tay Rachel và nắm chặt, như thể anh ta sợ để lạc mất cô trong đồng ồn ào này. May mắn làm sao họ lại tình cờ đi ngang qua một chiếc bàn trong khi túm lấy nó với một tiếng hét đặc thảng.

“Tôi có thể phục vụ gì ạ?” Cô bồi bàn mang theo khay và tập giấy đến sau khi họ ổn định chỗ ngồi.

Họ gọi đồ. Rachel - một người uống rượu kém nhiệt tình - gọi một món đồ uống gì đó không phải rượu nhưng không được - đã chọn một ly daiquiri [2]. Cô thấy món này có thể chấp nhận được, và theo kinh nghiệm thì cô chỉ nên nhấp một ly cho cả buổi tối thôi.

[2] Hỗn hợp rượu rum, nước chanh và đường ướp lạnh.

Rob cau mày khó chịu trước âm lượng khủng khiếp của tiếng nhạc. Rachel sẽ thích hơn nếu âm lượng giảm xuống một hai dB [3], nhưng tiếng trống kích động đến mức cô cũng phải nhịp nhịp ngón chân theo. Dave ăn bỏng ngô, uống bourbon [4] và Coke, trong khi Susan quan sát những người ở đó với sự thích thú y như Rachel. Một số phụ nữ ăn mặc rất kỳ quặc, với những chiếc váy siêu, siêu ngắn, tất mắt lưới và áo lấp lánh các loại hạt. Dưới ánh đèn flash tỏa sáng sàn nhảy, những hạt đó sáng lóe lên như những đồ trang sức đầy màu sắc.

[3] Đơn vị đo tầm nghe của tai người. Tầm nghe của chúng ta khoảng từ 0 đến 125dB.

[4] Một loại rượu Whisky đặc trưng của Mỹ, nguyên liệu là lúa mạch trộn bột bắp.

“Chúa tôi, cậu có thể tưởng tượng được kiểu ăn mặc như thế không?” Susan hét vào tai Rachel trong lúc chỉ tay về phía một người phụ nữ mặc váy da ngắn yếu điệu với mái tóc đỏ chóa vừa ông ẹo đi qua chỗ họ. Thứ làm cho Susan không tin nổi là chiếc áo cánh của cô ta. Nó có màu đen và mỏng dính, trừ một số viên đá được đính có chủ ý. Rõ ràng là cô ta không mặc gì bên trong.

Rachel lắc đầu và dõi theo người phụ nữ, cô ta đã xuống sàn nhảy, đắm mình vào thứ âm nhạc đầy phóng túng. Khi theo dáng uốn éo của cô ta với sự thích thú xen lẫn kinh ngạc, Rachel bị thu hút bởi một người đàn ông cao, gầy nhưng cơ bắp và một người phụ nữ tóc vàng bên cạnh anh ta. Cặp đôi đó uốn éo cùng nhau trong sự cuồng loạn gần như là vượt ve kích thích chứ không phải đang nhảy. Ánh đèn lại nhấp lên, thấp sáng sàn nhảy trong vài giây.

Vài giây ngắn ngủi đó đủ dài. Cảm thấy như bị ai thụi mạnh vào bụng, Rachel nhận ra người đàn ông đi cùng với người phụ nữ tóc vàng là Johnny Harris. Cái đuôi tóc đen nhánh đó quá khác biệt ở Tylerville, và cơ thể có bờ vai rộng cùng cặp hông hẹp kia rất dễ nhận ra. Khi ánh đèn lóe lên lần nữa, cô thậm chí còn nhận ra cả người phụ nữ đi cùng hắn: Glenda, cô phục vụ ở Clock.

11. Chương 11

“Xin lỗi. Em phải vào nhà vệ sinh một lát.” Rachel tuyệt vọng kiểm soát. Cô không thể ngồi đó nhìn Johnny Harris gần như đang làm tình với Glenda. Sau khi cô đã ảo tưởng rất nhiều về hắn. Sau khi chứng kiến cái cách hắn tán tỉnh cô, và cô, lạy Chúa, đã đáp lại.

Tất nhiên, cô cay đắng nghĩ khi tìm đường đến hành lang tối và hẹp dẫn đến nhà vệ sinh nữ, Johnny Harris luôn luôn có cách chinh phục phụ nữ. Thậm chí từ khi còn học trung học, hắn cũng chưa bao giờ thiếu bạn gái. Những cô gái ở những gia đình tử tế bị bố mẹ cấm nói chuyện với hắn cũng luôn dõi mắt theo hắn.

Nếu cô thấy hắn hấp dẫn, và sự thành thật buộc cô phải thừa nhận là đúng như vậy, thì cô có thể xếp tên mình vào một danh sách dài.

Phòng vệ sinh nhỏ bé, sơn màu đỏ như ngoài hành lang với những bức tường gạch đủ dày để ngăn những tràng âm thanh huyền ảo. Vừa có một người bước ra thì Rachel vào. Nhẹ nhõm khi được ở một mình, cô rửa tay, để cho dòng nước mát chảy trên cổ tay một lúc, Sau đó cô chụm tay lại để uống một ngụm nước. Có thứ gì đó, rượu daiquiri, tiếng ồn hay chính cảm xúc của bản thân đã khiến cho bụng cô quặn lên.

Một người phụ nữ khác bước vào và đi vào một ngăn vệ sinh. Rachel lấy khăn giấy lau tay rồi đi ra. Cô sẽ quay trở lại bàn và lấy cốc là ồm, nếu đó là điều cô cần phải nói để có thể ra ngoài. Phòng vệ sinh nam nằm đối diện với phòng nữ, nên Rachel không ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông đang đến gần. Hành lang rất tối, trừ ánh đèn mờ màu tím, ánh sáng đôi lúc lóe lên ở lối ra vào và đèn tín hiệu màu đỏ chỉ dẫn khu vực vệ sinh. Cô ép người vào tường lúc sắp đi ngang qua người đàn ông nọ. Khi anh ta giơ tay ra túm lấy cánh tay cô, Rachel hét lên vì hoảng sợ.

Cô ngược lên và nhìn thẳng vào khuôn mặt của Johnny Harris.

“Đi tham quan khu ổ chuột à?” Hắn hỏi với giọng điệu châm biếm thấy rõ.

“Chắc chắn là cậu thì không rồi,” cô lạnh lùng đáp.

“Vâng, em đang ở nhà mình,” hắn tán thành và cúi xuống gần hơn. Bàn tay trái của hắn quấn lấy tay cô. Rachel có thể cảm thấy sức nóng và sự mạnh mẽ từ các ngón tay của hắn chạy thẳng xuống ngón chân mình. Tay phải hắn cầm một chai bia. Cô sẽ không nhận ra nếu hắn không giơ nó lên để hớp một ngụm.

“Thật ngạc nhiên là bạn trai cô lại đưa cô đến một nơi như thế này. Trông hắn không phải kiểu có thể ăn chơi và xoa hết mình.”

“Cậu vui lòng bỏ tay tôi ra, tôi phải quay về chỗ anh ấy, và chúng tôi sẽ tiếp tục cuộc vui theo cái cách tế nhị của riêng chúng tôi.”

“Em không nói cô tế nhị, Rachel ạ, chỉ có hắn thôi. Cô thiếu gì... người khác.” Cái cách hắn nói từ cuối cùng, cái cách mắt hắn lóe lên khi chúng di chuyển trên mặt cô rồi nhìn xuống phần đằng trước chiếc váy làm những ngón chân của Rachel cong lại vì tức giận.

“Cậu bỏ tôi ra được không?” Giọng cô rần rở.

Hắn giơ chai bia lên để nhấp một ngụm nữa, sau đó chậm chậm lắc đầu. Khi hắn nhe răng ra cười, ánh sáng màu đỏ tía lóe lên làm hàm răng hắn đột nhiên trắng bóng.

“Không, phải để cô nhảy với em đã chứ. Cô vẫn chưa nhảy mà. Em quan sát suốt.”

Việc hắn theo dõi cô từ đầu khiến cô lo ngại. Rachel nuốt khan, rồi lắc đầu.

“Cảm ơn vì đã mời, nhưng không được. Tôi phải quay lại chỗ bạn bè tôi, chắc là cậu cũng thế.”

“Glenda là một cô gái tốt, và bọn em đi cùng một nhóm. Cô ấy sẽ không nhớ đến em đâu, cũng chẳng quan tâm nếu có nhớ ra là em biến mất. Nếu cô đang lo lắng về bạn trai của mình thì anh ta không nhìn thấy cô đâu. Chúng ta sẽ lùi về phía sau sàn nhảy, chỗ đó đẹp và tối lắm.”

Bàn tay hắn trượt xuống túm lấy cổ tay cô, và hắn định kéo cô ra cửa. Rachel cưỡng lại. “Johnny, không được.”

Hắn dừng lại, nhún vai, đan các ngón tay vào tay cô và cúi xuống mỉm cười với cô. “Được thôi. Em nghĩ là mình sẽ phải đưa cô về chỗ bạn bè của cô.”

“Không!” Nỗi sợ hãi làm giọng cô trở nên the thé. Nghĩ đến chuyện có thể xảy ra nếu Rob đánh nhau với Johnny làm cô run bắn cả người.

“Không à? Vậy thì nhảy với em đi, Rachel. Đi nào, sẽ vui lắm đấy, rồi em sẽ để cô đi. Hứa đấy.” Mắt hắn lại chiếu lên cô, đùa giỡn cô, quyến rũ cô. Bị giằng xé giữa hai điều tai họa và đột nhiên bị cảm dỗ đến lạ thường, Rachel nín lặng. Cho rằng sự im lặng của cô là đồng ý, với bàn tay cứng cáp và ầm ập nắm lấy tay cô, Johnny kéo cô ra câu lạc bộ đêm như hang động và lôi ra phía sàn nhảy.

Tức giận, sợ hãi, và phải, cả bị hấp dẫn bởi ý tưởng sắp nhảy với hắn, Rachel không thể từ chối. Cô lo lắng liếc nhìn lên tầng cao nhất, nơi có bàn của các bạn cô. Trong bóng tối, với một đồng người đang nhảy nhót và hát theo nhịp điệu của bài “You’ve Lost That Lovin’ Feelin’,” cô thậm chí còn không định vị nổi cái bàn đó, cũng không thể nhìn thấy Rob.

“Tôi không thích nhảy,” Rachel phản đối khi Johnny đặt chai bia xuống một cái bàn đầy chai lọ gần đó và kéo cô ra sàn. Nhạc của The Righteous Brothers kết thúc bằng một đoạn nhạc du dương, và một người pha trò hét lên, “Sàn nhảy đã đủ tối cho các bạn chưa?”

Câu trả lời là “Chưa!” Ánh đèn lấp lóe bên trên liền đổi thành một quả bóng nhấp nháy quét lên sàn những tia sáng màu đỏ và tím bé tí.

“Như thế đã lãng mạn chưa?” Người pha trò hét lên, sau đó đoạn nhạc dạo bài “Be My Baby” nổi lên.

“Là do cô chưa nhảy với người đàn ông thích hợp thôi.” Johnny nhắc hai tay cô đặt lên vai hắn, sau đó túm lấy eo cô, phía trên bụng một chút, và kéo cô lại gần mình. Thận trọng Rachel đặt tay lên phần cơ bắp cứng và phần xương chắc khỏe trên vai hắn. Hắn lại mặc một chiếc áo phông trắng. Qua lớp vải cotton mỏng, cô có thể cảm thấy những múi cơ khi hắn di chuyển, cả hơi ấm của làn da hắn nữa. Ngay cả khi cô đã đi giày cao gót, hắn vẫn cao hơn cô rất nhiều, và cô không biết mình thích hay ghét cái cảm giác yếu đuối bao trùm lấy mình khi nghĩ đến sự khác nhau về vóc người giữa cô và hắn.

“Cậu nghĩ mình mới là người đàn ông thích hợp chắc?”

Rachel chế giễu. Người hắn tỏa ra mùi mồ hôi và bia. Gần hắn thế này, Rachel thấy mình gặp vấn đề về tư duy, kể cả nói năng cũng vậy. Cô không dính vào hắn. Cơ thể cô chỉ khẽ chạm vào hắn, nhưng hiệu ứng của nó lên các giác quan của cô thì như bị điện giật.

“Có lẽ vậy,” hắn nói, và âm thanh khàn khàn trong giọng nói làm cô phải ngược lên nhìn và thấy hắn đang cúi xuống nhìn cô, không cười. Trong một khoảnh khắc, không hơn, đôi mắt xanh dương màu khói đỏ tối lại và dán chặt vào cô. Sau đó hắn kéo cô áp sát vào hắn và đẩy phần đùi vào giữa hai chân cô rồi lắc lư người cô theo tiếng nhạc ngọt ngào đầy kích động.

“Be my...Be my little baby,” ca sĩ đang ngân nga.

Trong đời Rachel chưa bao giờ nhảy như thế này. Hắn nhảy cùng cô, xoay cùng cô, nhún cô xuống rồi lại kéo cô lên vòng tay hắn. Trong lúc đó, chân hắn cứ chà xát lên hai chân cô làm cô mất hết lý trí.

Sau khi cố gắng thoát ra mà không thành, như bị thôi miên, Rachel không còn cố gắng kháng cự lại hắn nữa. Hắn đang đưa cô lên thiên đàng hay xuống địa ngục, Rachel không biết - và khi sự kết hợp giữa bài hát, người đàn ông này và bản thân cô đã rút cạn mọi lý trí, cô cũng chẳng cần quan tâm tới chuyện đó nữa.

Nhạc dừng lại rồi mà cô vẫn còn bám chặt lấy hắn. Mắt cô nhắm lại, và trán cô dựa vào ngực hắn. Những ngón tay cô bám chặt vai hắn. Tay hắn vẫn đặt trên eo cô. Chân hắn vẫn đặt giữa hai chân cô làm cho chiếc váy dài đến đầu gối bị kéo lên đến đùi. Lớp vải lụa mỏng manh của chiếc quần tất không có tác dụng bảo vệ làn da của cô khỏi sự trầy xước do cọ vào quần bò của hắn.

“Hiểu ý em rồi chứ?” Hắn thì thầm vào tai cô khi MC nói điều gì đó trên loa mà Rachel không nghe thấy. Ánh sáng trên đầu lại bắt đầu nhấp nháy.

Rơi tuột trở lại hiện thực, Rachel nhấc đầu ra khỏi ngực hắn và chớp mắt trước đôi mắt lấp lánh kỳ lạ của hắn. Phải mất một lúc cô mới nhận ra họ gần nhau đến mức nào. Giật tay khỏi vai hắn như thể chúng

bỗng dưng mọc răng và đang cắn vào tay cô, Rachel vùng ra khỏi vòng tay của hắn và lùi lại. Run rẩy, cô không thể làm gì hơn là nhìn hắn chăm chăm.

Trong không gian hư ảo, chiếc áo phong trắng phát ra thứ ánh sáng quái dị, làm nổi bật đôi vai rộng và nước da ngăm đen của hắn. Giống như cơ thể, khuôn mặt Johnny gầy, rắn chắc và có vẻ đẹp nam tính đầy nguy hiểm. Hắn đang nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, không cười, miệng hắn rộng, môi dày và hấp dẫn, và ánh mắt hắn găm trên mặt cô. Đột nhiên Rachel cảm thấy khó thở khi nhìn thẳng vào hắn.

Tiếng đàn piano vang lên đoạn nhạc dạo của bài “Great Balls on Fire” của Jerry Lee Lewis. Quanh họ, các cặp đôi bắt đầu uốn éo với năng lượng phi thường.

“Tôi... tôi phải đi,” cô nói, không biết nhìn đi đâu ngoài đôi mắt đã quá quen thuộc. Trước sự bối rối rõ rệt của cô, miệng hắn ngoác ra thành nụ cười toe toét.

“Cô có thể chạy, cô giáo ạ, nhưng cô không thể trốn được đâu.” Những từ ngữ êm ái đó vừa quyến rũ, vừa đe dọa vừa đồng thời hứa hẹn. Hắn đưa tay về phía cô, rõ ràng là định kéo cô trở lại vòng tay hắn.

“Không!”

Rachel vội vã quay người, lao qua những cơ thể đang uốn éo để đến rìa sàn nhảy. Johnny đi theo cô. Cô biết thế dù không ngoái lại nhìn lấy một lần. Cô có thể cảm thấy hắn ngay đằng sau mình với sự chắc chắn không lẫn đi đâu được, và sự có mặt của hắn dường như làm tóc gáy cô dựng đứng lên.

Không nói với hắn một lời, cô dò dẫm trong bóng tối tìm đường đến nơi cô nghĩ là bàn mà họ đã ngồi. Khi trèo lên, cô nhận thấy hai đầu gối đang run lấy bầy và bụng đang cuộn lên. Với hai bàn tay run run, cô vuốt lại váy quanh chân. Lúc này không phải là lúc nhớ lại chiếc váy đã nhăn nhúm thế nào. Tốt hơn hết là cô nên quên mười lăm phút đồng hồ vừa rồi đi.

Nhưng cô không bao giờ có thể xóa nó ra khỏi đầu được.

Không thể cưỡng lại được, cô nhìn quanh và thấy Johnny trước khi quay lại chỗ Rob. Ánh đèn lóe lên làm cho mọi người rất khó nhận ra. Nếu hắn không mặc áo phong trắng thì cô đã không nhìn ra hắn. Hoặc có lẽ mắt cô đã bị hắn thu hút, cũng như cơ thể cô vậy, dù cô bị phồng hay không đi chăng nữa. Nhưng dù là lý do gì, cô cũng đã tìm thấy hắn, và khi đã thấy, ruột gan cô như tuột hẳn xuống.

Hắn lại đang ở trên sàn nhảy, biểu diễn màn nhảy bản lambada gợi dục với Glenda.

Ít ra thì, Rachel nghĩ, cô cũng biết mình đang đứng ở đâu. Vì lý do nào đó, hắn đã muốn tán tỉnh cô. Hắn muốn cô thèm khát hắn. Nhưng có điều, cảm giác của cô dành cho hắn lại không giống với bất cứ cảm giác nào cô từng có trước đó, trong khi cảm giác của hắn dành cho cô cũng giống y như với vô số những người phụ nữ khác: hứng tình.

Đó là từ mà hắn đã nói, đúng không? Nó rất hợp với hắn, cô bực dọc nghĩ.

Cố gắng lấy lại tư thế, Rachel bước lên cầu thang và không nhìn xuống sàn nhảy một lần nào nữa. Nếu hắn là một con dê dâm dục thì sao cô phải mong là hắn sẽ nhận được những gì hắn muốn chứ? Hắn sẽ không bao giờ có được điều đó ở cô đâu.

Cô phải đi một phần tư quãng đường quanh câu lạc bộ mới phát hiện ra bàn của họ. Rob đang nói chuyện với Dave, và anh ta đang cau mày. Susan đang đứng lên ngó nghiêng, Rachel tiến về phía họ.

Cô sẽ không nghĩ về điệu nhảy vừa rồi với Johnny nữa.

“Xin lỗi, em đi hơi lâu,” cô thì thầm, ngồi xuống ghế bên cạnh Rob. Anh ta cầm lấy tay cô và đưa lên môi.

“Bọn tớ nghĩ cậu đã trốn đi đâu rồi cơ,” Susan vừa nói vừa cười và ngồi xuống.

“Susan đang định đi tìm em. Bọn anh lo cho em quá.” Giọng của Rob như trách móc tính khinh suất của Susan. “Em có sao không?”

Rachel tận dụng cơ hội. “Thật sự là em không được khỏe. Chắc em bị nhiễm phải virus gì đó.” Có tên là Johnny Harris, đó là suy nghĩ đột nhiên hiện ra trong đầu cô. Cô thẳng tay tống cổ nó ra. “Mọi người có phiền nếu chúng ta đi bây giờ không?”

Rachel nhìn những người còn lại, họ lắc đầu. “Tất nhiên là không rồi. Nhạc ở đây hơi to so với sở thích của bọn anh. Đi thôi.”

Rachel nắm chặt lấy tay Rob khi theo anh ta ra khỏi câu lạc bộ và không hề nhìn về phía sàn nhảy lấy một lần.

12. Chương 12

Từ bóng tối rợn rùng bên cạnh sàn nhảy, kẻ theo dõi nhìn Johnny Harris không chớp mắt. Hắn không cảm thấy có ai đó đang nhìn mình chăm chăm ư? Hình như là không, vì hắn không hề liếc về phía kẻ theo dõi.

Kẻ theo dõi mỗi lúc một cảm thấy lạnh lẽo ngay cả khi hơi nóng từ bao nhiêu cơ thể cuồng nhiệt kia được gói lại trong một không gian chật hẹp đến thế, nóng đến mức trán hắn ướt đầm mồ hôi. Sự tức giận bị chôn giấu bao lâu nay ngùn ngụt dâng lên như làn sương mù dày đặc.

Một lần nữa, Johnny Harris lại đang nài xin được dạy cho một bài học.

Kẻ quan sát chắc chắn rằng lần này là bài học mà hắn sẽ không bao giờ quên.

13. Chương 13

Cũng đêm hôm đó, vào lúc hơn hai giờ, Johnny đang ở trong tâm trạng rất tồi tệ. Hắn chạy xe máy dọc những con đường vắng vẻ của Tylerville, cảm thấy hân hoan trước tiếng động cơ xe gầm rú. Nó kêu lên như bảo hắn rằng bộ giảm thanh cần được sửa chữa. Đó là một đêm thật đẹp, ấm áp và gần như không có mây, nên hắn có thể nhìn đường rất rõ nhờ ánh trăng tròn mờ ảo. Chẳng cần đèn đường, mà cũng chẳng có vì Tylerville chỉ có vài cái đèn như thế. Nơi này thật tù túng. Sẽ không đến nỗi tệ nếu hầu hết những công dân nổi trội nhất của thị trấn không khăng khăng đòi duy trì nó như vậy. Khi nào có thể chôn vùi đi cái quá khứ đã ám ảnh hắn suốt mười năm qua, hắn sẽ biến khỏi đây, không thể để nơi này hút cạn ý chí của hắn như nó đã hút cạn từ những người khác được.

Cảm giác làn gió lướt trên mặt và đôi tay trần của hắn thật tuyệt. Chiếc xe dưới chân hắn rất nhanh và mạnh mẽ, và cả hắn cũng thế. Bụng hắn đã no, hắn đã uống nhiều bia hơn giới hạn thông thường, và hắn đã được thỏa mãn thân xác. Vậy tại sao hắn lại cảm thấy mình như đóng phân rữa thối thế này?

Hắn biết câu trả lời, nhưng chuyện đó cũng chẳng giúp hắn thấy khá hơn tí nào.

Người phụ nữ mà hắn đã quan hệ cũng không phải là người hắn muốn. Glenda là bạn cũ, và cô ấy có thân hình rất đẹp, còn hắn không bỏ lỡ cơ hội được làm điều mà hắn thiếu thốn suốt bao nhiêu năm qua. Nhưng Glenda không phải là người mà chỉ cần nhìn thôi đã khiến hắn cương cứng.

Người đó là Rachel. Cô Grant. Cô giáo. Hắn đã thích cô ngay từ hồi học cấp ba. Cô sẽ sốc lắm nếu đọc được những điều trong đầu của cậu học trò mà cô dạy môn tiếng Anh. Hắn đã dành gần như tất cả các tiết học, và cả một phần ban đêm của hắn nữa, tưởng tượng xem cô mà trần truồng thì sẽ như thế nào. Sẽ cảm thấy ra sao. Cô sẽ rên rỉ như thế nào khi lên đỉnh. Nếu cô lên đỉnh.

Nhưng cậu học trò đó chưa bao giờ làm gì nhiều hơn là tưởng tượng. Hắn đã chấp nhận sự thật rằng cô quá cao quý so với hắn, đến mức nhảy lên mặt trăng còn dễ hơn cả việc chui vào quần cô. Tất nhiên là cả sự chênh lệch về tuổi tác nữa. Ở tuổi mười sáu, mười bảy, mười tám, khoảng cách năm tuổi chẳng khác nào một phần tư thế kỉ. Lại còn một thực tế là cô là giáo viên của hắn nữa chứ, còn hắn là một học sinh của cô – một điều cấm kỵ rõ ràng rành rành. Nhưng trở ngại lớn nhất giữa họ, ít nhất là trong suy nghĩ của hắn, là vị trí của hai người trong xã hội. Rachel và gia đình cô có tiền. Họ có một ngôi nhà khổng lồ, những chiếc xe hạng, được giáo dục tử tế, có một người làm vườn và một người giúp việc.

Trong suy nghĩ của cậu chàng Johnny mới lớn, như thế là quá thượng lưu rồi. Trong khi bản thân hắn, theo như những gì mà hắn nhớ được, dường như từ lúc sinh ra đã sống trong một gia đình nghèo kiết xác. Cả thị trấn coi khinh họ. Những đứa trẻ khác đùa cợt vì ông bố bà mẹ suốt ngày say xỉn của hắn, những bộ quần áo tả tơi và cơ thể bần thủ của hắn, chúng còn không thèm mời hắn đến nhà dự tiệc sinh nhật. Khi hắn lớn lên đủ để biết tự chăm sóc cho mình, đủ tàn nhẫn để nhồi nhét nỗi sợ hãi vào những đứa trẻ ấy thì chúng tôn trọng hắn trước mặt, nhưng những đứa khác hơn, những đứa có bố mẹ kiểm tra bài tập về nhà, được rèn giũa theo khuôn khổ và một ngày nào đó sẽ được vào đại học, lại tránh xa hắn. Như đã được mặc định, hắn giao du với bọn xấu. Và từ hồi đó, hắn tự cho mình là đứa xấu nhất trong nhóm.

Rachel Grant không thể nào qua lại với một kẻ như hắn.

Johnny mỉm cười cay đắng khi nhớ lại mình trước đây là một đứa trẻ như thế nào. Hắn đã có những kế hoạch, những kế hoạch lớn. Hắn sẽ rời Tylerville ngay sau khi tốt nghiệp cấp ba và bước ra thế giới rộng lớn để tìm kiếm vận may, mặc dù hắn chưa nghĩ ra mình sẽ phải làm điều đó như thế nào. Hồi đó tiểu tiết không quan trọng. Quan trọng là lúc nào giàu có rồi, hắn sẽ quay lại và vênh mặt lên với những kẻ hợm hĩnh trong vùng – những kẻ đã khinh thường hắn và gia đình hắn, và hắn sẽ tìm cách mua chuộc để có được tình yêu của cô Rachel Grant. Được lòng tự tin của tuổi trẻ vỗ về, hắn thấy chuyện đó như nằm trong tầm tay.

Nhưng cuộc đời lại có cách để chặt chân người ta, và hắn không phải là ngoại lệ. Mười năm cuộc đời hắn đã bị đánh cắp. Bây giờ hắn không thể lãng phí thêm một phút giây nào nữa. Hắn muốn trải nghiệm tất cả mọi thứ mình đã để lỡ, được ăn uống, đọc sách, làm việc và làm tình theo ý thích. Những giấc mơ của hắn giờ đã nhỏ bé đi rất nhiều, nhưng vẫn là giấc mơ, và hắn sẽ theo đuổi chúng với tất cả những gì mình có.

Ưu tiên số một là đưa cô Grant lên giường. Theo như cái cách mà tối nay cô ôm lấy hắn thì chẳng bao lâu nữa hắn sẽ thành công.

Có thể hắn không đủ tư cách để ngồi ăn cùng cô, nhưng hắn đủ giỏi để mang đến cho cô niềm sung sướng nhất mà cô từng biết.

Chiếc xe rồ máy trên đường Main. Cửa hàng đồ dân dụng đã hiện ra phía trước, Johnny đang định giảm ga thì nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đỗ trước mặt. Động cơ đã tắt, đèn cũng tắt, nếu không hắn đã nhìn thấy nó sớm hơn. Mắt nhắm lại, hắn đang nghĩ tới chuyện đổ thêm xăng và tiếp tục phóng đi. Nhưng ở Tylerville chẳng có chỗ nào để đi, và thậm chí nếu hắn trốn được họ thì ngày mai họ cũng sẽ biết phải tìm hắn ở đâu.

Johnny lái vào khu đậu xe và phanh lại, một chân chống xuống đất, người vẫn ngồi trên xe. Viên cảnh sát ra khỏi xe và đi về phía hắn. Một đèn pin bằng kim loại mà Johnny nghĩ là dài gấp đôi gậy tuần tiểu ban đêm được túm chặt trong tay ông ta.

Viên cảnh sát là một gã to lớn và vạm vỡ, và khi gã đó đến gần, Johnny nhận ra đó là cảnh sát trưởng Wheatley. Hồi hắn bị bắt vì tội giết người, ông ta cũng là cảnh sát trưởng.

Không sáng dạ cho lắm, nhưng về cơ bản là công minh. Johnny nghĩ chí ít thì hắn cũng không sợ bị đánh vô cớ.

“Ông muốn gì?” Sự hung hăng toát lên trong giọng nói của Johnny.

“Cậu tắt máy đi được không?” Wheatley phác một cử chỉ ra hiệu vì tiếng gầm của động cơ đã át đi tiếng của ông ta.

Johnny lưỡng lự, sau đó tắt máy. Trong khoảnh khắc im lặng đột ngột tiếp theo, hắn xuống xe, dựng chân chống. Sau đó hắn cúi mũ bảo hiểm, treo nó vào cánh tay rồi quay lại đối diện với viên cảnh sát.

“Tôi phạm luật gì mà tôi không nhớ à?”

“Cậu uống rượu phải không?”

“Có lẽ thế. Tôi không say. Nếu ông muốn kiểm tra thì cứ việc.”

Wheatley lắc đầu. “Tôi không nghĩ cậu ngu ngốc đến thế, mặc dù trước đây tôi đã sai lầm một lần.”

Mất một lúc hai người đàn ông không nói gì, chỉ nhìn nhau đầy nghi ngờ. Có điều gì đó rất lạ trong cung cách của người cảnh sát, gần như là thăm dò. Nó làm cho Johnny, vốn đã quen với sự dọa dẫm và bạo lực đàn áp của luật pháp, hơi sợ hãi.

“Ông có điều gì muốn nói với tôi, hay tối nay ông chỉ đang ở đây ngắm sao?”

“Đồ tài lanh.” Wheatley mím môi và đập chiếc đèn pin vào chân hắn. “Tôi có tin xấu.”

“Tin xấu gì thế?”

“Có một vụ tai nạn.”

“Tai nạn ư?” Rachel. Cái tên đó đột ngột vang lên trong đầu Johnny. Thật là ngu ngốc. Nếu có chuyện gì đó xảy ra với Rachel, hắn sẽ là người cuối cùng được báo tin.

“Phải. Tai nạn rất nặng. Bố cậu.”

“Bố tôi ư?”

“Phải.”

Johnny cảm thấy như đột nhiên toàn bộ hơi thở bị rút ra khỏi phổi. Hắn cố hít hơi để ép mình nói ra cái từ thẳng thừng đó.

“Chết rồi!”

“Phải. Chết rồi. Ông ấy bị tàu đâm, chỗ ngã tư giao cắt với đường ray gần nhà. Có vẻ như ông ấy đã say, nhưng chúng tôi không chắc lắm.”

“Lạy Chúa tôi.” Johnny không có ý định để lộ ra quá nhiều cảm xúc đến thế, không phải là trước mặt viên cảnh sát này. Nhưng hắn không dừng được. Tin này khiến hắn đau buốt, phờ bầy, chảy máu như thể một động mạch vừa bị cắt đứt. Bố hắn, ông già ích kỷ đòi bại ấy, đã chết rồi.

Johnny mím chặt môi lại và ép mình hít một hơi thật sâu qua mũi. Hắn đã học được cách tự kiềm chế trước cơn khủng hoảng vì hắn đã từng gặp phải. Hắn cũng học được rằng, chỉ cần hắn tiếp tục thở được thì cơn khủng hoảng sẽ qua.

“Tôi không muốn đề nghị cậu điều này, nhưng chúng tôi cần một người để nhận diện xác chết. Đó là thủ tục thôi, không còn nghi ngờ gì về danh tính người đã chết nữa. Nhưng...”

“Chắc chắn rồi.”

“Tôi sẽ lái xe đưa cậu đi. Đi nào.”

Đó là lần đầu tiên trong đời hắn bị đưa đi bằng xe cảnh sát mà không phải là bị bắt.

14. Chương 14

Rachel nghe thấy tin đó trong nhà thờ vào buổi sáng hôm sau.

“Đó là sự trừng phạt của Chúa đối với cái gia đình kinh khủng ấy!”

“Ôi, không phải chứ!”

“Ồ, đúng thế đấy! Những kẻ nhà Harris đó đều tồi tệ, tất cả bọn chúng, và tôi cảm thấy rằng Đức Chúa thông thái định sẽ diệt trừ lần lượt từng người trong số chúng để giữ cho vùng này được an toàn. Ít ra thì tôi cũng hy vọng vậy. Hằng đêm tôi sẽ ngủ ngon hơn nếu cả họ nhà chúng không còn.”

“Nhưng như vậy thì khủng khiếp quá!”

“Tôi biết nói như thế là không phải, nhưng tôi chẳng thấy thương tiếc gì cho gã đó hết! Nếu gã không say đến mức ngã lăn ra đường thì chuyện đã không xảy ra. Tự gã rước họa vào thân, giống như những kẻ tội lỗi khác thôi.”

“Nhưng bị tàu cán qua, Idell...”

Máu Rachel đông cứng lại. Mặc kệ Đức Cha Harvey đang thuyết giảng chống lại tính tự mãn ở những người được ban cho sự giàu có, Rachel vẫn quay lại để nói chuyện với hai người đang thì thào trong nỗi ngạc nhiên.

“Bà Skaggs, bà đang nói về ai thế ạ?” Sự gấp gáp trong giọng Rachel làm cho cả hai quý bà phải ngẩng mái đầu bạc lên và há hốc miệng nhìn cô. Bên cạnh cô, mẹ cô chọc mạnh vào sườn, nhưng Rachel không để ý. Phía bên trên, giọng Cha Harvey vẫn tiếp tục vang lên. Xung quanh cô, những người đang thì thào khác cau mày nhìn cô tỏ vẻ không hài lòng.

“Là ai?” Rachel hỏi thì thào nhưng gay gắt.

Bà Skaggs chớp mắt. “Là Willie Harris.”

Khi nghe thấy danh tính của người chết, Rachel nhẹ hết cả người. “Ông ấy chết rồi ạ?”

Giọng cô thấp hơn.

“Phải.”

“Rachel, vì Chúa.” Elisabeth giật mạnh cái váy lụa hoa của con gái. Rachel quay lên và cố gắng lấy lại tư thế ban nãy để chú ý vào bài giảng đạo của mục sư. Sự thật là cô chẳng để lọt vào tai chữ nào.

Willie Harris đã chết. Điều đó có nghĩa gì với Johnny nhỉ? Theo như cô biết, hắn và bố hắn chưa bao giờ thân thiết. Nhưng cô thực sự không biết gì nhiều về gia đình hắn hay cuộc sống trước kia của hắn. Dù sao thì mất đi người cha, một cách đột ngột và trong tình cảnh như vậy, quả là rất kinh khủng. Trái tim cô nhói đau vì hắn.

Sau bài thuyết giáo dài như vô tận, các giáo dân tràn ra sân trước, và mẹ cô, vẫn thanh lịch như thường lệ trong chiếc đầm lụa màu xanh cô-ban và một chiếc mũ nhỏ rất hợp nhau, đang dừng lại nói chuyện với mấy người bạn. Theo kinh nghiệm của Rachel thì không thể kéo mẹ về cho đến khi Elisabeth kết thúc chuyến thăm hỏi sau buổi lễ - một trong những thói quen ưa thích hằng tuần của bà. Cô bèn hòa vào mạng lưới buôn chuyện của thị trấn để nghe ngóng thêm thông tin về cái chết của Willie.

“... và họ sẽ chôn ông ta ở nghĩa trang Calvary trong buổi sáng.” Kay Nelson tổng kết lại bằng giọng thì thào. Đứng cạnh Kay trong một vòng tròn những người quen biết vây quanh, Rachel ngạc nhiên vì thấy cô ta biết rất nhiều thông tin về cái chết và cả việc chôn cất nữa. Chắc hẳn là những chiếc điện thoại đã réo lên inh ỏi ngay từ sáng sớm.

“Nhanh quá nhỉ!” Cô em dâu bé nhỏ của Kay, Amy, tỏ ra thực lòng thương tiếc cho người quá cố. Amy là người ngoài, mới đến Tylerville được hai năm từ khi kết hôn với em trai của Kay là Jim. Vì thế cô không thể hiểu rõ sự phức tạp của việc ai là ai và ai chẳng là ai hết trong thị trấn. Một công dân xuất chúng đột ngột qua đời sẽ được ở trên mặt đất năm đến sáu ngày sau khi chết để người ta có thể tổ chức một đám tang to và long trọng. Với những người như Willie Harris, thời gian đó là không cần thiết.

Jim Nelson nhún vai. “Ông ta có thể được chôn hôm nay là tốt rồi. Tôi nghĩ chả có ai ngoài Johnny đến đám tang đâu. Trừ khi Buck hay cô con gái nhà Harris xuất hiện. Đừng mong là chị sẽ bán được nhiều vòng hoa, Kay ạ.”

Đến lúc đó, trước vẻ dường như quen thuộc giữa Jim và nhà Harris, Rachel mới nhớ ra Jim là bạn học cùng lớp hồi cấp ba với Johnny. Nếu cô nhớ không nhầm thì cậu ta cũng đã hẹn hò với Marybeth Edwards vài lần.

“Em làm chị thấy mình tội tệ rồi đấy. Chị có bao giờ mong mọi người trong thị trấn chết để được hưởng lợi đâu,” Kay nửa phản đối nửa cười đùa và thụi vào tay em trai. “Cũng thật khủng khiếp nếu không có ai đến dự đám tang của người đàn ông khốn khổ đó.”

“Tôi sẽ đi,” đột nhiên Rachel lên tiếng. Jim Nelson liếc nhìn cô. Như Kay, cậu ta có cơ thể vạm vỡ, và trong bộ vest kẻ sọc trông cậu ta thật bảnh. Jim đúng là mẫu luật sư thành đạt ở một thị trấn nhỏ.

“Cô luôn luôn ưu ái Johnny Harris, đúng không, Rachel?” Cậu ta nói. “Em nhớ hồi còn đi học, cô luôn tha tội cho hắn, trong khi chúng em mà mắc lỗi thì bị cô phơi khô luôn.”

“Cô nghĩ rằng hoàn cảnh gia đình đã khiến cậu ta có những hành vi xấu như thế, còn các em thì không giống như vậy,” Rachel vặn lại, và Jim cười toe toét ra vẻ hiểu biết.

“Đừng nói với em là chị dạy Jimmy hồi cấp ba nhé! Ôi, em không tin đâu!” Mắt Amy lướt dọc người Rachel lần nữa, ra vẻ ước lượng, và Rachel gần như đọc được câu hỏi trong đó: Vậy chị bao nhiêu tuổi rồi? Nhưng Amy được giáo dục cẩn thận nên không đến nỗi thốt ra điều đó.

“Đúng thế. Và cô ấy còn rất rắn nữa,” Jim vẫn cười toe toét. “Anh nghe nói bây giờ cô ấy vẫn thế.”

“Này, Jim Nelson!” Giọng Kay đầy căng thẳng. “Nói thế mà nghe được à! Em biết chị Rachel đáng yêu thế nào mà. Cậu ấy đang đùa thôi, Rachel ạ.”

“Em có đùa đâu. Rachel có thể ngọt ngào, nhưng cô Grant là một người vô cùng nghiêm khắc. Chúng em đứa nào chẳng sợ cô. Ngay cả Johnny Harris còn sợ. Hắn ta để ý đến cung cách của mình với cô ấy, nhưng với người khác thì không bao giờ.”

“Anh là bạn của anh ta à? Em cứ tưởng...” Giọng Amy nhỏ dần khi cô ngược lên nhìn chồng đầy băn khoăn.

Jim lắc đầu. “Không. Hắn không chơi với bọn anh. Bọn anh chơi tennis và golf. Hắn và lũ bạn thì lên vào nhà người khác.”

Kay trừng trừng nhìn em. Lông mày Jim nhướng lên vẻ ngạc nhiên.

“Cậu ta không xấu đến thế đâu. Thỉnh thoảng cậu ta cũng cắt cỏ cho nhà mình đấy, khi em còn đang bận chơi tennis hay golf ấy, và cậu ta luôn luôn lịch sự với mẹ và chị. Dù sao thì Johnny cũng đang làm việc cho chị Rachel mà, nhớ không?” Kay nhấn mạnh.

“Ồ phải.” Tia nhìn của Jim chuyển sang Rachel. “Em không hiểu tại sao cô có thể thuê hắn ta được, sau những gì hắn đã làm với Marybeth bé bỏng tội nghiệp. Họ phải xử tử hình hắn mới đúng. Mười năm chỉ là một trò đùa so với những gì hắn đã làm. Ít nhất thì chúng ta cũng phải trục xuất hắn ra khỏi Tylerville.”

“Jim!” Kay liếc nhìn Rachel vẻ xấu hổ.

“Em không thể giấu những điều mình nghĩ được, và em cảm thấy mình như một thằng đạo đức giả nếu không nói thế.”

“Mỗi người đều có quan điểm riêng mà.” Rachel mỉm cười độ lượng. “Quan điểm của tôi là Johnny Harris không giết cô bé đó. Có kẻ khác đã làm.”

“Ồ, Rachel, em cũng muốn nghĩ như vậy, nhưng là ai cơ chứ?” Giọng Kay có vẻ hoài nghi.

Jim nói cùng lúc với chị gái, “Như em đã nói, cô luôn ưu ái hắn mà. Em thì chắc chắn là hắn có tội.”

“Này, Jim-Bob, hai người có thời gian chơi một trận golf chiều nay không?” Wiley Brown, một người bạn lâu năm của Jim, đồng thời là thẩm phán mới được bổ nhiệm của hạt, đến chỗ họ, vỗ vai Jim và gật đầu với những người còn lại. “Hay cô nàng bé nhỏ này vẫn buộc chặt cậu vào tạp dề của cô ấy?”

Amy hơi đỏ mặt trước lời nói đùa đó. Jim véo tai cậu ta và nói, “Ừ, tớ rảnh mà. Khoảng hai giờ nhé? Gặp cậu ở câu lạc bộ. Như thế tớ mới kịp ăn.”

“Nghe được đấy.”

Cuộc nói chuyện chuyển sang chủ đề golf. Trông thấy mẹ mình đang giải lao giữa những cuộc thăm hỏi, Rachel xin lỗi mọi người rồi kéo bà đi trước khi có ai kịp làm thế. Đôi khi làm tài xế cho mẹ cũng thật mệt mỏi.

Trên quãng đường ngắn về nhà, Elisabeth quở trách con gái, “Nói thật nhé, Rachel, con nghĩ gì mà lại nói to như thế trong nhà thờ cơ chứ? Đời mẹ chưa bao giờ xấu hổ đến thế.”

“Con xin lỗi mẹ. Bà Skaggs và bà Ashton đang thì thầm nói chuyện đằng sau chúng ta, và con nghe lỏm được một chuyện làm con ngạc nhiên.”

“Chuyện về cái chết của lão Harris, nếu mẹ đoán không nhầm,” Elisabeth nói. Về thách thức hiện lên trong giọng nói khi bà tiếp tục, “Con định đến đám tang hả?”

“Phải ạ.” Hai tay Rachel bám chặt vào vô lăng.

“Mẹ biết ngay mà! Lúc nào con cũng là đứa trẻ bướng bỉnh nhất quả đất! Chúa tôi, con muốn dính líu sâu đến những người đó lắm ư? Họ chẳng là cái thá gì trên đời này ngoài rác rưởi cả.” Elisabeth nhìn Rachel đầy bức tức.

Rachel nghiêng răng. Kết quả là chân cô tăng áp lực lên chân ga và chiếc xe lao vùn vụt trên con đường hẹp. Mấy cánh đồng rải rác những đàn gia súc của Black Angus và một vài đàn ngựa ăn cỏ trôi qua.

“Vì Chúa, Rachel, chậm lại!” Mẹ cô hét lên, túm lấy chỗ gác tay bên cạnh khi chiếc Maxima ôm một đường cua hình như là trên hai bánh. Rachel lúc ấy mới nhớ ra mình đang ở đâu và đang làm gì, liền nhả chân ga ra. Hít một hơi thật sâu, cô ép mình tập trung vào việc lái xe. Lâu lắm rồi cô không tranh luận với mẹ, vì làm thế chẳng có tác dụng gì. Elisabeth không bao giờ thay đổi suy nghĩ về bất cứ vấn đề nào, dù sự thật có đi ngược lại quan điểm của bà đến đâu đi chăng nữa. Nhưng lần này, Rachel sẽ không cho qua lời nhận xét quá đáng của bà.

“Rác rưởi là gì hả mẹ? Những người nghèo khó ư? Nếu bố mất đi khi Becky và con còn nhỏ, chúng ta cũng sẽ nghèo khó. Chúng ta có trở thành rác rưởi không?” Dù giận dữ, Rachel vẫn cẩn thận giữ giọng ở mức bình thường. Liếc mắt nhìn mẹ, Rachel thấy Elisabeth có vẻ bị sỉ nhục.

“Con biết rất rõ rằng chúng ta không trở thành rác rưởi. Tiền không liên quan gì đến chuyện đó.”

“Vậy thì là cái gì? Tilda và J.D. là rác rưởi ư?”

“Rachel Elisabeth Grant, Tilda và J.D. là những người tốt! Họ là người da đen, nhưng họ sạch sẽ, lịch sự và trung thực hết mực, lại còn đáng tin cậy nữa. Con biết rõ điều đó cơ mà!”

“Vâng, vậy thì Wiley Brown thì sao? Cậu ta là một phẩm phán thật đấy, nhưng cậu ta uống quá nhiều, và mẹ cũng biết rõ điều đó. Sự thật là vào ngày tốt nghiệp cấp ba, cậu ta đã say xỉn đến mức ngủ gật và ngáy o o ngay giữa buổi lễ. Cậu ta có phải rác rưởi không?”

Hay nhà Bowen nữa? Bà Bowen trốn sang châu Âu và bỏ các con mình lại. Họ có phải rác rưởi không? Hay nhà Walsh thì sao? Ông chồng là một bác sĩ khoa nhi, và bà vợ là một y tá, nhưng lúc nào bà ấy chẳng bị tím bầm hay thâm mắt vì đâm sầm vào cửa như bà ấy thường nói. Họ có phải rác rưởi không? Hay là Rob chẳng hạn? Anh ta lỵ dị dẫy. Chuyện đó có biến anh ta thành rác rưởi không?”

“Rachel, mẹ phải thú thật là Chúa đã phái con xuống để làm mẹ điên hết cả đầu! Con hoàn toàn hiểu rằng không ai trong số họ là rác rưởi cơ mà!”

“Vậy thì mẹ giải thích cho con rác rưởi là gì đi. Con muốn biết. Nếu nghèo khó, hay da đen, hay say xỉn, hay bị cha mẹ bỏ rơi, hay bị chồng đánh đập, hay lỵ dị đều không biến thành rác rưởi, vậy thì điều gì mới thực sự là nguyên nhân?”

Elisabeth ấp úng, “Có thể mẹ không thể mô tả được nó, nhưng khi nhìn thấy rác rưởi thì mẹ sẽ biết ngay, và chính con cũng thế!”

Rachel cảm thấy mình đang run lên vì sắp mất bình tĩnh với mẹ - điều mà cô hiếm khi mắc phải. Giọng cô vẫn bình thản: “Mẹ, nghe con nói này. Về việc gọi Johnny Harris là rác rưởi ấy, con đã rất mệt mỏi với mẹ rồi, và cả mọi người trong thị trấn nữa. Trừ khi mẹ có thể giải thích cho con tại sao cậu ta lại là rác rưởi, còn không mẹ đừng có làm như thế nữa!”

“Sao cơ, Rachel? Con nói với mẹ bằng cái giọng đó à!”

“Con xin lỗi mẹ. Nhưng đó đúng là điều con muốn nói.”

Môi Elisabeth mím chặt, mắt bà nheo lại, diện tiết nhìn con gái. “Người ta đồn nhiều về con và thằng đó. Mẹ không để ý lắm vì con là con gái mẹ và con được nuôi dạy tử tế. Nhưng mẹ bắt đầu nghĩ rằng chắc hẳn

là có vấn đề gì đó. Hồi bố con còn trẻ, trước khi lấy mẹ, ông ấy bỗng bột, lơ là và sẵn sàng nhảy bổ vào rắc rối bằng cả hai chân. Thật đau lòng khi phải nói với con rằng con đang trở nên giống bố đấy.”

Lời chỉ trích chĩa vào cả cô và người cha cô kính yêu làm Rachel nhức nhối. Sức chịu đựng của cô lại trượt xuống một ít. Liếc nhìn mẹ hết sức lạnh lùng, cô rẽ vào đường dành cho ô tô của nhà mình.

“Con cũng mong là thế, mẹ ạ. Con cực kỳ ghét nếu chuyện ngược lại xảy ra.”

Mắt Elisabeth mở to nhìn con gái chăm chăm, mặt bà tái mét. Hếch cằm lên thách thức, không thêm nói hay cảm thấy hối hận, Rachel lái xe vào cổng và dừng lại.

“Con phải đỗ trong bãi chứ.” Như tất cả những người hiểu rõ về Rachel, Elisabeth chẳng lạ gì cách lái xe phóng túng của cô.

“Con không dừng lại đâu. Con phải đi có việc. Mẹ cứ vào đi.”

“Có việc ư? Con quên là chúng ta phải chuẩn bị cho bữa cơm ngày Chủ nhật vào lúc hai giờ ư? Sẽ có khách đấy, lẽ ra mẹ không cần nhắc con mới phải.”

“Hai giờ con sẽ có mặt. Mẹ xuống xe đi ạ.”

Phát ra âm thanh nghe như tiếng khịt mũi, Elisabeth ra khỏi xe và cố tình đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng nhưng ý tứ còn rành rọt hơn cả một cú sập mạnh. Sau đó bà cúi xuống và thò đầu qua cửa sổ xe nhìn Rachel.

“Con vào thị trấn gặp cái thằng Harris đó phải không?”

“Phải, mẹ ạ. Và có thể con sẽ đưa cậu ấy về ăn tối cùng nên.”

“Rachel!”

“Con định làm thế đấy, mẹ ạ,” Rachel nói. “Bây giờ thì mẹ lùi lại đi. Con phải đi rồi.”

“Rachel!”

Giọng Elisabeth vừa đau đớn vừa nhục nhã, bà đứng thẳng người lên và lùi lại. Chuyển xe sang chế độ lùi rồi cua một góc rộng, Rachel nhìn qua gương chiếu hậu và thấy sự hoang mang hiển hiện rõ nét trên mặt mẹ. Dáng người mỏng manh, bé nhỏ của bà đứng cô độc trên nền khung cảnh rộng lớn của ngôi nhà màu trắng khổng lồ và những cánh đồng màu xanh thăm thẳm. Nhưng lần đầu tiên trong đời, cô không cho phép mẹ làm mình cảm thấy có tội. Lần này cô thực sự muốn làm điều mình nói.

Hóa ra, cuộc xung đột giữa Rachel và mẹ chẳng có được ích lợi gì. Khi cô đến cửa hàng đồ dân dụng thì Johnny không có trong phòng. Cô dừng lại ở Long’s, một trong hai nhà tang lễ của thị trấn, đồng thời là nơi phục vụ cho những công dân kém quan trọng hơn như Willie Harris, và cũng không thấy Johnny. Ở đó cũng chưa có sắp xếp gì để có thể nhìn thấy xác Willie Harris, mặc dù đám tang của ông được lên lịch là sẽ diễn ra lúc mười giờ sáng ngày mai. Rachel cảm ơn Sam Munson, người làm dịch vụ lễ tang, rồi rời khỏi đó. Một câu hỏi cháy bỏng trong đầu cô: Johnny đang ở đâu? Rachel nghĩ đến Glenda, và rồi đến hình ảnh Johnny đơn độc và đau buồn đang trải qua một biến cố đột ngột. Tất nhiên là hắn ở chỗ Glenda. Hắn chẳng cần gì đến Rachel cả.

Ngực quặn thắt, Rachel từ bỏ ý định và lái xe về nhà. Về nhẹ nhõm trên mặt Elisabeth khi cô xuất hiện một mình đứng giờ ăn chẳng khác nào muối xát vào vết thương của cô.

15. Chương 15

Phần còn lại của Willie Harris nằm trong một chiếc quan tài đóng kín màu xám đặt trước căn phòng ộp gỗ. Năm hàng ghế ọp ẹp, cả thảy khoảng bốn mươi chiếc, được nhà tang lễ xếp lên. Sau đó, thi thể sẽ được đem đi hỏa táng.

Rachel ngồi ở hàng ghế thứ tư với Kay Nelson. Kay, hình như cảm thấy tội lỗi sau cuộc nói chuyện ở nhà thờ, đã lên vào vừa đúng lúc nghi lễ bắt đầu. Ngoài hai người phụ nữ ra còn có năm người dự đám ma nữa: hai người phụ nữ trẻ ăn mặc nhếch nhác, khó coi mà Rachel không biết; Don Gillespie, chủ của ngôi nhà mà gia đình Harris đã thuê trong nhiều năm; và Glenda Wright Watkins cùng con trai, Jeremy.

Johnny không xuất hiện. Hai người con khác nhà Harris cũng không.

Sự có mặt của Glenda mà không có Johnny làm Rachel cảm thấy sốc. Cô đã gọi điện thoại đến căn hộ của hắn không biết bao nhiêu lần kể từ sau khi cô tới đó nhưng không có ai trả lời. Cô đã nghĩ rằng Johnny đi đâu đó với Glenda. Nhưng Glenda đang ngồi trước cô hai hàng ghế, cái đầu màu vàng cúi xuống, tay vòng sang ôm lấy đứa con trai bên cạnh.

Nếu Johnny không ở chỗ họ thì hắn đang ở đâu?

Rachel sốt ruột chờ cho nghi lễ kết thúc để còn nói chuyện với cô ta. Khi lời cầu nguyện cuối cùng cũng vang lên và những người dự đám tang bắt đầu đi ra, Rachel vội vã đứng lên. Bên cạnh cô, Kay cũng đứng lên.

“Đó không phải là điều đáng buồn nhất mà chúng ta từng chứng kiến sao?” Kay thì thào với Rachel. “Chẳng có đứa con nào đến dự. Chị có nghĩ là ông ta đã xử tệ với họ khi còn sống không?”

“Chị không biết nữa,” Rachel đáp, không thành thật lắm. Năm đầu tiên cô dạy cậu ta, Johnny mười sáu tuổi xuất hiện ở trường với đôi mắt thâm tím và đôi môi rách thường xuyên đến nỗi cô đã nghi ngờ rằng cậu ta bị bố đánh đập. Mỗi bận tâm ấy làm cô để ý đến những đứa trẻ khác nhà Harris hơn thường lệ. Anh chàng Buck to cao, đồ sộ, lớn hơn Johnny hai tuổi, đã bỏ học cách đó vài năm nên cô không quan sát được. Nhưng Grady, một cậu bé gầy gò, ít nói, nhỏ hơn Johnny ba tuổi, và Sue Ann vẫn đang học cấp một, cũng thường xuyên phải chịu những vết thương giống như Johnny. Khi Rachel gặng hỏi Johnny xem họ có bị ngược đãi không, cậu ta chỉ cười vào mặt cô và chối bỏ tất cả. Nhưng điều đó không làm giảm đi mối nghi ngờ của Rachel dù chỉ là một chút. Cô quay sang xin bố lời khuyên nên làm gì, nhưng Stan chỉ nói ngắn gọn: Tránh xa chuyện đó ra. Những chuyện diễn ra sau những cánh cửa đóng kín không phải việc của cô.

Lời tuyên bố đó đã khơi mào cho một trong số rất ít những cuộc tranh luận giữa hai cha con.

Bất chấp sự can ngăn của Stan và lời phủ nhận của Johnny, Rachel vẫn quyết định: nếu lần sau cô còn thấy một dấu vết nào trên người một đứa trẻ nhà Harris, cô sẽ báo cáo với ủy ban chăm sóc và bảo vệ trẻ em của hạt.

Nhưng cô chẳng bao giờ nhìn thấy những dấu vết đó nữa. Hồi đó, Rachel đã cho rằng kết luận của mình là quá vội vàng. Giờ đây nhìn lại, cô không biết liệu có phải việc mình tra hỏi Johnny đã được nói lại với Willie Harris, và như thế đã ngăn chặn được ông ta không. Cô mong là vậy.

“Ai thế chị?” Kay vừa thì thào vừa gạt đầu về phía hai cô gái trẻ, một cô mặt đầy nước mắt, quay đi khỏi cái quan tài và bước về phía họ.

“Chị không biết ai cả. Chị xin lỗi, Kay, chị phải nói chuyện với một người.”

Rachel đuổi kịp Glenda ngay trước khi cô ta và Jeremy bước ra khỏi cửa.

“Chào Jeremy. Chào cô Watkins, đúng không ạ? Cô nhớ tôi chứ?” Rachel không thể không lén nhìn bao quát người phụ nữ kia. Glenda mặc một bộ vét màu xanh nhạt. Bộ đồ đó không đắt, chất vải polyester, nhưng những đường cắt may khéo léo ôm gọn lấy thân hình cô ta và vẫn giữ được vẻ phù hợp với không khí của buổi lễ. Mái tóc xù của cô ta được cột lại sau gáy bằng một cái nơ nhung màu đen. Nhìn chung, Rachel phải kết luận rằng Glenda trông đẹp hơn so với tưởng tượng của cô lúc đầu. Có lẽ, theo tiêu chuẩn của đàn ông, Glenda sẽ được cho là hấp dẫn hơn Rachel rất nhiều. Cô ta cao, mảnh mai, tóc vàng và trông có vẻ từng trải, với bộ ngực to như hai quả dưa. Rachel thấy mình đang băn khoăn không biết chúng có phải đồ thật hay không, rồi thầm mắng mình vì sự độc ác đó.

Jeremy không nói gì, chỉ nhìn Rachel chằm chằm đầy cảnh giác. Cậu bé mặc một chiếc quần bò sạch sẽ nhưng đã bạc màu và áo phông phẳng phiu, điều đó cho thấy, không giống như Glenda, thằng bé chẳng còn bộ nào trang trọng hơn. Có lẽ nó đang nghi ngờ là Rachel chặn mẹ nó lại để kể chuyện của nó. Rachel khẽ mỉm cười trấn an cậu bé, nhưng dường như không có tác dụng gì.

“Chắc chắn rồi. Cô là cô Grant.” Glenda gật đầu nồng hậu, và khuôn mặt gầy gò nở một nụ cười làm cô ta bỗng nhiên già đi mấy tuổi, vì hai má hằn lên cả tá những nếp nhăn do mặt trời gây ra. “Cô bạn giáo viên của Johnny. Tôi không biết là cô biết Jeremy đấy.”

Jeremy liếc nhìn Rachel vừa ngang bướng vừa sợ hãi.

“Chúng tôi gặp nhau qua Johnny, đúng không hả, Jeremy? Và khá là quen biết nữa, tôi nghĩ vậy.” Rachel mỉm cười với Jeremy trước khi quay trở lại với Glenda. “Tôi muốn hỏi là cô có gặp Johnny không? Tôi muốn chia buồn với cậu ta, nhưng không thể tìm được cậu ta ở đâu cả.”

Glenda lắc đầu. “Lần gần đây nhất tôi gặp anh ấy là tối hôm thứ Bảy. Chúng tôi về đến nhà tôi khá muộn, cả hai đều say khướt, cô biết đấy, sau đó anh ấy đi thẳng về nhà vì dù có là bạn bè hay không, tôi cũng không cho phép đàn ông ngủ qua đêm ở nhà mình khi các con tôi ở đó. Tôi được nghỉ ngày Chủ Nhật, cả ngày hôm đó tôi chơi với các con, nên tận tối hôm qua tôi mới nghe tin về ông Harris. Tôi nghĩ hôm nay mình nên đến vì tôi và Johnny đã quen biết nhau khá lâu, và lúc này anh ấy không có nhiều người bên cạnh cho lắm.” Cô ta nhún vai. “Nhưng anh ấy không có ở đây. Và tôi cũng không ngạc nhiên gì.”

“Ồ? Sao lại không?”

“Chúng ta đi được chưa, mẹ?” Jeremy ngắt lời, giật tay Glenda. “Mẹ nói chúng ta có thể đi Burger King [1] mà.”

[1] Chuỗi cửa hàng bán hamburger nổi tiếng của Mỹ.

“Một phút nữa thôi, Jeremy. Con biết mẹ nói thế nào về chuyện ngắt lời rồi đấy.” Glenda mỉm cười về hời hởi với Rachel. “Trẻ con mà. Làm giáo viên, chắc cô biết chúng thế nào.”

Nhưng về chuyện Johnny không ở đây, tôi không trách anh ấy. Ông Harris đối xử với anh ấy rất tệ, với tất cả các con thì đúng hơn. Ông ta đánh đập con cái suốt, nhiều đến nỗi tôi không nhớ nổi. Dù có bất kính với người đã khuất hay không,” cô gật đầu về phía quan tài, “tôi cũng phải nói ra sự thật.”

Rachel như ngừng thở. “Trước đây tôi cũng đã từng nghi ngờ chuyện đó. Nhưng khi tôi hỏi Johnny, cậu ta chối phắt.”

Glenda cười. “Hẳn rồi. Con người anh ấy là thế mà.”

“Mẹ...” Jeremy bắt đầu chuyển sang rên rỉ.

“Một phút thôi, Jeremy.”

Kay đến chỗ họ, mỉm cười băng quơ với Glenda. “Xin lỗi một chút, Rachel, chị có thể cho em đi nhờ đến cửa hàng của em được không? Jim chở em đến đây mà.” Giữa Kay và Glenda có sự khác biệt mà cả hai đều nhận thức rõ. Như Rachel, Kay là một phần của tầng lớp thượng lưu, trong khi Glenda chẳng là gì trong mắt những người giàu có của Tylerville.

“Rất sẵn lòng.” Phải cố gắng, nhưng Rachel nghĩ mình đã nguy trang được sự khó chịu vì bị ngắt lời rất giỏi. Glenda đang chuẩn bị nói rõ hơn về cuộc sống trước kia của Johnny, bây giờ cô ta không thể vì Kay đã đến chỗ họ. Rachel biết rõ như thể chính Glenda đã nói ra điều đó vậy. Và đột nhiên cô rất muốn được biết tất cả mọi chuyện về Johnny Harris ngày xưa. “Kay, chị nghĩ là em chưa biết chị Glenda Watkins và con trai chị ấy, Jeremy. Jeremy, Glenda, đây là Kay Nelson.”

Kay gật đầu xác nhận lời giới thiệu. “Chị là người quen của nhà Harris ạ?”

“Tôi là bạn của Johnny,” Glenda giải thích, như thể cô ta chẳng muốn dính dáng gì đến bố Johnny vậy.

“Một người bạn ư, mẹ?” Jeremy cười khúc khích, và mắt cậu sáng lên tinh quái khi ngược lên nhìn mẹ. “Mẹ cho đó là như vậy sao? Đêm hôm trước con thấy chú ấy để tay lên...”

“Jeremy Anthony Watkins!” Đưa tay lên bịt miệng con trai đúng lúc, Glenda đổ mắt nhìn hai người phụ nữ còn lại với ánh mắt ngưỡng chừng, về hời hởi. “Tôi phải đi mua đồ ăn cho thằng bé này thôi, trước khi nó biến thành một con tiểu quỷ thực sự. Hai người biết trẻ con như thế nào khi chúng chưa được ăn rồi đấy. Rất vui được gặp lại cô, cô Grant. Rất vui được gặp cô, cô Nelson.”

Rachel và Kay lẳng bầm chào tạm biệt trong khi Glenda lôi con trai đi.

“Đặt tay lên chỗ nào của cô ta nhỉ?” Kay mơ màng với sự thích thú rõ rệt.

“Chị không biết,” Rachel đáp với giọng chán nản nhất có thể. Cô không thích thú gì khi bàn luận, hay thậm chí là nghĩ về mối quan hệ giữa Johnny và Glenda Watkins.

“Em có thể đoán,” Kay vừa nói vừa cười thầm khi vào ô tô. Nhìn Rachel tra chìa khóa vào ổ, cô ta nói thêm, “Nhưng em không nói đâu. Mặc dù em thật sự ngạc nhiên khi thấy Johnny Harris tìm được một người phụ nữ trong thị trấn này để cặp kè. Thậm chí là một người như thế. Em đã nghĩ rằng họ rất sợ hấn cơ đấy.”

“Chị nghĩ Johnny và Glenda đã biết nhau từ lâu,” Rachel nói cụt lủn. Bị phân tán và muốn thoát khỏi Kay càng sớm càng tốt, Rachel không để ý thấy đồng xi măng đằng trước xe cho đến khi chiếc xe trèo qua đó. Mối mím chặt, cô thề sẽ thận trọng hơn và bắt mình tập trung vào việc lái xe khi hòa mình vào dòng xe cộ.

“Chị có biết hai cô gái đó là ai không?” Mắt Kay sáng lên khi cô xoay người trên ghế để bắt đầu câu chuyện ngồi lê đôi mách. “Don Gillespie có nói với em. Họ là gái điếm, Rachel ạ. Gái điếm thực thụ ấy, chị tin nổi không?”

“Ồ, Kay!” Mắt Rachel rời khỏi đường cái để liếc sang cô bạn đầy vẻ hoài nghi, “Gái điếm ư?”

“Don nói Willie Harris đến Louisville hai tháng một lần, đều như vắt chanh, để gặp một trong số họ. Anh ấy nói ông già đó đã quan hệ với cô ta từ hồi cô ta mới mười hai tuổi.”

“Mười hai ư! Ồ, Kay! Chị không tin đâu!”

Kay nhún vai. “Anh ấy nói Willie Harris đã khoe khoang về chuyện đó mà. Lạy Chúa, Rachel, cẩn thận! Chúng ta đang đi lệch ra khỏi đường rồi kìa!”

Lốp chiếc Maxima nhảy lên gờ sỏi. Rachel giật mình, nhanh chóng bẻ tay lái sang trái, và họ lại ở trên đường.

“Becky luôn nói rằng chị là người lái xe khủng khiếp nhất,” Kay lắc đầu thì thào.

“Becky làm cái gì cũng giỏi nên có tính thích chỉ trích người khác,” Rachel ngọt ngào vặn lại.

“Ồ ồ,” Kay cười toe toét. “Thật là tình chị em thân thiết! Em thấy vui vì mình chỉ có anh em trai thôi. Dừng lại đi, Rachel, chị lái quá cửa hàng của em rồi!”

Chiếc Maxima đúng là đã đi quá ngôi nhà bằng gạch nhỏ nơi Kay mở cửa hàng kinh doanh, tên nó là Hầy Nói Bằng Hoa. Cẩn chặt răng, Rachel quay đầu xe và dừng lại ngay trước cửa hàng.

Kay mở cửa, sau đó quay lại nhìn Rachel. “Tối nay chị có đến buổi họp của hội Bảo tồn không?”

“Chắc là không. Nhưng chị đoán là mẹ chị sẽ đi.”

Kay mỉm cười. “Mẹ chị tuyệt thật. Chị có biết bà đã đóng góp toàn bộ số tiền còn thiếu để khôi phục lại những khu vườn trong nghĩa trang nhà thờ Tin Lành không? Mùa thu này em sẽ có thể tưới và trồng ít củ hoa, đến mùa xuân sẽ hoàn thiện nốt. Chúng sẽ tuyệt vời lắm đấy.”

“Chị rất nóng lòng muốn được xem,” Rachel lịch sự đáp.

Kay cười khúc khích. “Em biết, em biết, không phải ai cũng hứng thú với hoa như em.

Nhưng sẽ đáng xem lắm đấy, em hứa với chị.” Giọng cô ta đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Em rất yêu nơi đó, thật đau lòng khi thấy nó bị bỏ quên.”

“Hội thật may mắn khi có một nữ chủ tịch tận tụy đến thế,” Rachel nói.

“Đúng thế, phải không nào?” Kay cười tươi. “Thôi, em sẽ để chị đi. Cảm ơn đã cho em quá giang. Bảo với mẹ chị giúp em là tối nay em sẽ gặp bà ấy nhé.”

Kay ra khỏi xe và đóng cửa lại. Rachel vẫy tay chào rồi đánh xe đi. Mặc dù cô hoàn toàn nhất trí với mục đích xây dựng nhà thờ Tin Lành đầu tiên của hội Bảo tồn Tylerville, nhưng vào lúc này cô không thấy hứng thú với việc khôi phục và tân trang lại cái nhà nhờ cũ nhất thị trấn ấy. Cô còn đang bận tìm Johnny.

Điểm dừng tiếp theo của cô là cửa hàng Grant để xem Johnny có đi làm thay vì đến dự lễ tang của bố không.

Olivia đứng trước quầy thu ngân, lắc đầu. “Anh ta không ở đây suốt cả sáng nay. Ben bảo là anh ta cũng không gọi đến báo nghỉ.”

Lúc ấy vắng khách, chỉ có một người ngoài tầm nghe đang xem xét các bảng màu, nên việc Olivia vô tâm oang oang thông báo một vấn đề riêng của cửa hàng chỉ có Rachel nghe thấy. Rachel biết rằng lúc nào đó cô sẽ phải góp ý với Olivia về cái miệng toang toác của cô bé, nhưng lúc này cô không muốn trách cứ điều gì. Cô đang thực sự lo lắng cho Johnny.

Nếu hấn không ở chỗ Glenda và cũng không ở chỗ làm, thì hấn đang ở đâu?

“Rachel, tôi nói chuyện với cô một chút được không?” Nghe thấy tiếng cô, Ben thò đầu ra khỏi nhà kho. Rachel muốn từ chối, nhưng Ben đã quay vào văn phòng. Thăm thở dài, Rachel đi theo.

Ben dựa vào thành bàn, tay khoanh trước ngực. Rachel đóng cửa và nhìn ông ta vẻ băn khoăn.

“Sáng nay Johnny Harris không đi làm.”

“Sáng nay là đám tang bố cậu ta mà,” Rachel đáp, vẻ che chở, nhưng không nói thêm chuyện Johnny cũng chẳng đến dự đám tang.

“Hấn vẫn phải gọi điện đến xin nghỉ chứ, cô biết điều đó mà.”

“Có lẽ là vì cậu ta đã quá đau buồn.”

Ben kịt mũi. “Chỉ có tiểu đội xử bắn mới làm hấn buồn được thôi. Rachel, hấn không phù hợp với việc kinh doanh. Một nửa khách hàng của chúng ta không cho hấn ta phục vụ họ, và nửa còn lại chỉ dừng lại để trở mắt ra nhìn hấn! Hấn rất thô lỗ và không chịu phục tùng, trông cái dạng người ấy thì chỉ hợp tham gia vào nhóm đua xe máy, kiểu như Hells of Angels [2] ấy. Hôm thứ Bảy, tôi nói với cô là tôi sẽ nghỉ việc nếu cô để thằng bé đó đi mà không gọi cảnh sát. Chà, cô đã để nó đi. Thự nghỉ việc của tôi ở ngay đây.”

[2] Một câu lạc bộ đua xe nổi tiếng, được thành lập ở Mỹ từ những năm 50 thế kỷ XX, ban đầu thành viên là những cựu binh của chiến tranh thế giới thứ 2. Hiện nay câu lạc bộ đã phát triển ra 29 nước trên thế giới. Nó thường được miêu tả như một huyền thoại hiện đại, đồng thời như một nhóm tội phạm nguy hiểm.

Ông ta cầm một phong bì từ trên bàn lên và giơ nó ra cho Rachel.

“Ồ, Ben, ông không có ý như vậy đấy chứ?” Rachel cầm lấy phong bì và liếc nhìn Ben.

“Thưa cô, tôi có ý đó đấy. Gã đó chọc tức tôi mỗi lần tôi nhìn hấn, Rachel ạ. Tôi thề, chỉ cần thấy hấn trong cửa hàng là tôi điên tiết lên rồi. Tôi chỉ ở lại nếu cô chịu để hấn đi.”

“Nhưng Ben à, tôi không thể. Nếu cậu ta không có việc, họ sẽ lại tống cậu ta vào tù. Tôi biết cậu ta hơi quá đáng một chút, nhưng...”

“Hơi quá đáng,” Ben chế nhạo.

“Nếu ông có thể chịu đựng một chút, tôi sẽ nói chuyện với cậu ta.”

“Nói chuyện với hấn thì khác nào nước đổ lá khoai. Chẳng ích gì đâu, Rachel ạ, và tôi nói là làm đấy. Nếu cô không muốn, hoặc không thể sa thải hấn, thì tôi nghỉ. Tôi đã nhận được lời mời sang làm quản lý cho bộ phận đồ dân dụng bên Wal-Mart rồi.”

Rachel nhìn Ben chằm chằm không nói một lúc. Qua vẻ mặt vừa hối lỗi vừa bướng bỉnh của ông ta, cô biết đó là sự thật.

“Tôi mong ông cho tôi hai tuần để tuyển người,” cô cứng rắn nói. Mối Ben mím lại.

“Cô biết là tôi sẽ làm thế mà.” Mắt ông ta nhìn sang chỗ khác, rồi lại nhìn Rachel. “Tôi thực sự rất tiếc, Rachel.”

“Phải,” Rachel nói, “tôi cũng thế.”

Cô quay người và bước ra khỏi văn phòng, tay cầm phong bì. Khi đi qua cầu thang dẫn lên căn hộ của Johnny, cô lưỡng lự, không biết có nên lên và gõ cửa thử không, để kiểm tra thôi. Ben không cần biết là cô không gặp Johnny suốt sáng hôm đó. Cô chỉ lên xem hắn đã quay lại sau đám tang chưa thôi.

“Harris không ở trên đó đâu,” Ben nói đằng sau cô. “Tôi vừa mới đập cửa cách đây chưa được mười phút. Tôi cứ tưởng hắn đang nằm ườn trên giường.”

“Ồ. Chà, tôi...” Nhưng trước khi cô kịp nói tiếp, Ben đã đặt một tay lên cánh tay cô. Cô quay lại và thấy ông ta cau mày.

“Nghe này, tôi biết tôi không có tư cách để nói ra điều này, nhưng tôi đã thấy cái cách hắn nhìn cô khi cô đến đây, và chuyện đó làm tôi lo lắng. Nghe tôi này, Rachel, hắn rất nguy hiểm. Cô phải sa thải hắn vì lợi ích của chính cô. Nếu hắn bị đưa trở lại vào tù thì cứ để thế đi. Ít nhất là cô sẽ được an toàn.”

“Ben, ông thật tử tế khi đã quan tâm,” Rachel nói. Cô vỗ vỗ lên bàn tay đang đặt trên cánh tay mình, nổi oán giận với viên quản lý cửa hàng tiêu tan hết. “Nhưng tôi không sợ Johnny. Cậu ta có thể trông nguy hiểm, nhưng không phải thế đâu, và cậu ta sẽ không làm hại tôi hay bất kỳ ai.”

“Cứ ở đó mà mơ đi,” Rachel nghe Ben lầm bầm sau khi cô bỏ tay ra và đi ra ngoài.

Lời nhận xét đó làm Rachel nở một nụ cười châm biếm. Nhưng suốt mười hai tiếng sau đó cô không thể cười nổi nữa. Tới lần thứ mười hai lái xe qua cửa hàng xem Johnny đã quay trở lại chưa, cô mới thấy có ánh đèn tỏa ra qua ô cửa sổ căn hộ của hắn. Sau đó sự nhẹ nhõm chuyển thành tức giận, và từ tức giận chuyển thành phần nộ điên cuồng. Đây tức tối, Rachel đỗ xe, hùng hổ đi lên cầu thang phía bên ngoài và gõ cửa.

Một tràng tiếng sửa vang lên trả lời cô. Rachel vừa mới hết ngạc nhiên thì cánh cửa mở ra. Johnny đứng lắc lư ở cửa ra vào, một tay cầm nắm đấm cửa để giữ thăng bằng, hắn sắp say khướt rồi.

16. Chương 16

“Chà, không phải là cô Grant đây sao,” Johnny nói và nhìn cô với nụ cười giễu cợt đã méo đi vì say. “Mời vào, mời vào.”

Mở cửa rộng hơn và lùi lại với một cử chỉ hiếu khách phóng đại, Johnny vấp phải cái thảm trải sàn và suýt ngã. Túm lấy nắm đấm cửa, hắn đứng thẳng người lên và lầm bầm nguyên rửa. Đằng sau hắn, con chó khổng lồ màu xám đã ngừng sửa, nhe răng ra và gầm gừ đầy hung tợn với Rachel. Cô lùi lại, cơn giận dữ ngay lập tức được thay thế bằng sự choáng váng và sợ hãi.

“Đừng sợ nó.” Nhìn theo ánh mắt cô, Johnny vẫy tay với con vật đang nhỏ dãi. “Chỉ là Wolf thôi mà. Ngồi xuống, Wolf.”

Phớt lờ mệnh lệnh như thể chưa từng nghe thấy, con chó vẫn tiếp tục gầm gừ, đôi mắt sáng màu đen dán chặt vào Rachel khiến cô lùi lại. Johnny cau mày.

“Hừ đốn,” hắn nói mà không tỏ vẻ quở trách cho lắm. Con vật vẫn gầm gừ. Lầm bầm thứ gì đó, Johnny buông nắm đấm cửa ra, thò tay xuống để túm lấy gáy con vật, rồi kéo nó vào phòng ngủ. Những bước chân của Johnny không vững, đôi khi hắn lao đảo sang một bên. Trông cứ như là đôi vai khỏe mạnh của con chó đang đỡ hắn lên vậy. Không cần nhiều trí tưởng tượng, Rachel cũng nghĩ ngay được đến cảnh con vật thoát ra, lao đến và nhảy lên cắn thẳng vào cổ họng cô. Cô đứng ép mình vào chân song gỗ của lan can bên ngoài nhà cho đến khi con chó bị tống vào phòng ngủ và cửa đóng sập lại. Đến lúc đó Rachel mới bước vào căn hộ.

“Cái gì thế?” Cô hỏi Johnny khi hắn dò dẫm tìm đường qua phòng khách để đến chỗ cô, một tay bám vào tường để lấy thăng bằng. Con chó sau khi bị nhốt đã không phát ra âm thanh nữa. Rachel cảm thấy điều đó còn đáng lo hơn cả tiếng sửa diên cuồng.

“Cái gì cơ? Ồ, ý cô là con Wolf á? Nó là tài sản thừa kế của em. Tài sản thừa kế duy nhất từ ông bố già của em.” Johnny bắt đầu cười bằng điệu bộ say bí tỉ đủ khiến Rachel phải chạy đi nấp nếu cô còn tỉnh táo. Hắn đổ sụp xuống chiếc ghế dài trải vải tuyết màu nâu.

“Em say rồi.” Rachel đóng cửa rồi tiến vào phòng và nghiêm khắc nhìn xuống hắn. Mùi Whiskey xộc vào mũi, và cô phát hiện ra chai rượu còn một phần tư đặt trên chiếc bàn để đèn bên cạnh ghế.

“Phải.” Đầu hắn ngửa lên thành ghế, đôi chân dài trong chiếc quần bò màu xanh duỗi dọc theo tấm thảm nhung màu be. Hắn đi đôi tất thể thao trắng bẩn thỉu, không đi giày, mặc một chiếc áo phông trắng. Tóc hắn xõa ra. Những lọn tóc đen nhánh, dài chấm vai, đung đưa trước mặt hắn. Đôi mắt màu xanh lấp lánh nhìn cô. Từ đám râu trên cằm hắn, cô đoán từ lần gặp gần đây nhất đến giờ, hắn vẫn chưa cạo râu. Trông hắn như một kẻ vô công rồi nghề, một kẻ vô công rồi nghề cực kỳ hấp dẫn.

Thật là lòng, Rachel lại không thấy sợ hắn chút nào, dù có say xỉn hay không. Nhìn sâu vào đôi mắt hắn, cô nhận ra nỗi đau thực sự.

“Cô nghe chuyện về bố già của em rồi à?” Johnny hỏi qua loa. Hắn với lấy chai rượu, nhét nó vào mồm, tu một hơi thật dài, sau đó lấy tay lau miệng. Hắn đặt chai rượu lên bàn một cách thận trọng quá mức. “Hamburger sống. Bây giờ ông ấy là thể đấy, hamburger sống. Bị một con tàu chó chết biến thành hamburger sống.”

“Sáng nay cô có đến lễ tang,” Rachel nói, vẫn nhìn hắn. “Buổi lễ rất trang trọng.”

Johnny lại cười, âm thanh nghe thật quái gở. “Em đoán là vậy. Cô là người duy nhất ở đó à?”

Rachel lắc đầu. “Còn có những người khác nữa. Gần đây em có ăn gì không?”

Johnny nhún vai. “Họ có hát thánh ca và cầu nguyện không?”

Rachel gật đầu. “Em có muốn ăn một chút trứng bác và bánh mì nướng không?”

Johnny hung bạo vung tay. “Cô có thể thôi rên rỉ về mớ đồ ăn chó chết được không? Em muốn biết ai ở đó. Buck có đến không?”

Lách qua chân hắn, Rachel kín đáo cầm lấy chai rượu và đi vào bếp. “Không.”

Cô biến mất và mười phút sau bận rộn bác trứng, nướng bánh mì và pha cà phê từ những đồ có sẵn. Buổi tối hôm trước đến căn hộ của hắn, cô đã bất chấp lương tâm để lấy chìa khóa riêng vào nhà. Cô đã sợ không biết mình sẽ thấy gì trong đó, nhưng căn hộ trống không. Nhìn ổ bánh mì để mở trên bàn và đồng hồ ăn để hỏng trong bếp, người ta sẽ tưởng rằng chủ nhân ngôi nhà vừa mới đi ra ngoài và sẽ quay trở lại bất cứ lúc nào. Có điều là hai ngày sau hắn mới về.

Johnny vẫn ở chỗ cũ, nằm ườn trên ghế dài, đầu ngả về sau lúc Rachel ra khỏi bếp, cẩn thận giữ thăng bằng một đĩa đầy trên một tay và một cốc cà phê đen trên tay còn lại.

Nhưng hai mắt hắn nhắm lại. Cô tưởng là hắn ngủ rồi.

“Em đến Detroit báo tin cho Sue Ann,” hắn đột ngột nói và mở mắt ra khi cô đặt cái đĩa lên bàn – vị trí lúc trước của chai Whiskey – và đưa cho hắn cái cốc. Hắn cầm lấy nó, nhưng tay run đến mức thứ nước nóng bỏng trong cốc sánh ra và đổ tràn lên đùi. Hắn chửi thề và phỉ nước bằng tay kia. Rachel cố cứu chút cà phê còn lại bằng cách cầm lấy cái cốc từ tay hắn.

“Nó không có điện thoại. Nó bảo không đủ tiền để trả. Con bé sống bằng trợ cấp, cô biết đấy, với ba đứa trẻ. Và con bé lại mang thai, to chừng này rồi.” Hắn vòng tay trên chiếc bụng phẳng của mình để mình họa. “Trong một căn hộ có hai phòng với nhà vệ sinh bị hỏng. Bạn trai nó, thằng làm nó có thai ấy, ghé qua đúng lúc em ở đó. Nó là một thằng hèn, một thằng khốn, và nó đối xử với con bé và lũ trẻ như cứt vậy. Em muốn đánh cho nó vãi ra quần, nhưng em thôi. Làm thế thì được ích lợi gì cơ chứ? Lạy Chúa, con bé

mới hai mươi tư.” Hấn nói nhanh với những câu chữ rời rạc, không mạch lạc, đầu hấn dựa vào lưng ghế, mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà. Rachel thốt lên một âm thanh xoa dịu rồi giơ cái cốc lên môi hấn.

“Nào. Uống cái này đi.”

Hấn phớt lờ cô. “Em đưa tất cả tiền cho con bé. Chúa ơi, nào có nhiều nhận gì. Nó và lũ trẻ trông tội quá. Chúng gây trơ xương – con bé cũng thế, có mỗi cái bụng to phình lên – ruồi bay khắp nhà vì tấm kính che cửa sổ bị vỡ lỗ chỗ và trong nhà nóng như thiêu như đốt.

Nhà tù đúng là một khu nghỉ dưỡng chó chết nếu so với cái ổ chuột nơi con bé ở.”

Hấn cười cay đắng. Lờ mờ hiểu rằng hấn đang nói đến việc mình ở tù, Rachel chạm vào tay hấn. Mỗi quan tâm chính lúc này của cô là làm cho hấn tỉnh táo để có thể ăn một chút gì đó. Cô nghĩ là hấn đã không ăn gì cả ngày trời, và có lẽ là cả ngày Chủ nhật nữa, mặc dù chắc chắn là em gái hấn đã làm chút đồ gì đó cho hấn ăn.

“Johnny, làm ơn uống đi. Cà phê đây, và em cần nó.”

Hấn quay lại nhìn cô. Mắt hấn vẫn lên như có bão. “Cô chẳng biết em cần cái chó gì cả. Làm sao cô biết được? Cô đã bao giờ muốn một cái gì chưa? Chó thật, chưa! Cô, ngôi nhà to lớn của cô, những từ ngữ yêu thích của cô, cả ông bố bà mẹ kiểu thượng lưu của cô nữa.

Cô thì biết gì về những người như em?”

“Cô biết em đang đau khổ.” Giọng cô rất nhẹ, nhưng những từ đó như gai đâm vào lòng hấn. Johnny nhắm mắt, miệng méo thành một cái nhếch mép.

“Phải, em đang đau khổ. Chết tiệt, đúng thế đấy. Sao lại không cơ chứ? Em là người, như bao người bình thường khác. Em cũng biết đau chứ.”

Vừa chửi thề, hấn vừa đứng lên, lật đổ chiếc bàn uống trà đằng trước cái ghế bằng một hành động điên tiết. Rồi hấn quay lại nhìn Rachel chăm chăm, mắt đầy man rợ. Ngay cả khi cơ thể đang lão đảo cũng không làm hấn bớt hung dữ. Hai tay hấn hết siết vào lại thả ra.

Rachel bình tĩnh nhìn hấn, một nửa sự bình tĩnh đó là giả vờ. “Thấy tốt hơn chưa?”

Hấn nhìn cô chăm chăm, cơn giận dữ trong mắt hấn từ từ chuyển thành một cái gì đó khác. Hấn đưa tay lên vuốt tóc, lăm bầm chửi thề.

“Chúa ơi, sao cô không sợ em? Cô nên sợ em mới phải. Ai chẳng sợ,” hấn nói. Đúng lúc đó, không còn sự giận dữ hỗ trợ, hai đầu gối hấn dường như không thể nào chống đỡ nổi trọng lượng cơ thể nữa. Hấn cúi về phía trước, sau đó, gần như bất động, hấn ngồi phịch xuống sàn nhà cạnh chân cô, một nửa lưng quay về phía cô.

“Cô không sợ em, Johnny ạ. Chưa bao giờ cô sợ cả,” Rachel nói vì đó là sự thật, và vì cô nghĩ đó là điều hấn muốn nghe. Hấn quay lại nhìn cô, một nụ cười mệt mỏi ánh lên trong mắt rồi vụt tắt. Hấn gục đầu xuống đầu gối cô.

“Thật không hiểu nổi,” Johnny lẩm bầm.

Nhìn chăm chăm vào cái đầu bù xù màu đen, cảm thấy trọng lượng của nó, độ cứng của xương sọ và sự mềm mại của mái tóc khi hấn nép vào đôi chân trần của cô, cô thấy thương cảm đến mức đau đớn cùng với hấn. Đặt cốc cà phê xuống bàn, bên cạnh đĩa trứng và bánh mì, cô nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên đầu hấn và vuốt tóc hấn.

“Cô rất tiếc về chuyện bố em, Johnny ạ.”

Hấn lại phát ra một tiếng cười đau đớn. “Sue Ann nói rằng dù có sống ở ngay gần đó, nó cũng không đến dự đám tang. Nó bảo nó ghét lão già khốn kiếp đó. Buck cũng ghét ông ấy – em đã gọi cho Buck. Và em cũng thế. Cho ông ta xuống địa ngục luôn đi!”

Johnny nói một tràng những lời làm tim Rachel đau nhói. Cô vẫn vuốt tóc hần, những ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc rối vương trên đầu gối mình. Cô không biết hần có cảm thấy cái vuốt ve đó không. Hần cứ nói, nói mãi bằng cái giọng khàn khàn, dùng đục.

“Grady... Grady. Ông ta đánh Grady nhiều nhất. Buck to quá, em thì dữ quá, còn Sue Ann thì là con gái. Em vẫn còn nhớ Grady bé bỏng tội nghiệp – nó chẳng to béo gì, cô biết đấy, chỉ là một đứa còi cọc với những lọn tóc màu đen – em vẫn còn thấy lão già giật mạnh quần Grady ra và lấy dây lưng quất nó. Em vẫn nghe thấy tiếng Grady hét lên, rồi không hét nổi nữa vì lão già đã nhấc nó lên rồi ném nó vào tường cho đến khi nó ngậm miệng. Nó không bao giờ hiểu được tại sao lão già lại ghét nó hơn bọn em. Lão ta mà thấy mặt Grady thì nhất định phải bóp cho nó một cái. Thằng bé thường phải trốn ở tủ quần áo nếu nó không kịp ra khỏi nhà trước khi lão già về.”

Johnny dừng lại để hít một hơi thật sâu. Rachel không nói gì, chỉ vuốt tóc hần và lắng nghe. Trông cái cách hần nhìn chăm chăm vào khoảng không, cô nghĩ có khi hần còn không nhớ ra là cô đang ở đó.

“À, Grady. Bọn tù như em bị kiểm soát rất chặt chẽ, cô biết không? Thậm chí người ta còn không cho em ra để dự lễ tang nó. Bị chết đuối. Em không tin nổi chuyện đó.” Hần cười khê, âm thanh nghe gay gắt và đau đớn như một tiếng nước nở. “Thằng bé lúc nào cũng bơi như cá. Nó chỉ giỏi môn đó thôi. Em nghĩ nó đã mong được chết. Em đã đọc rất nhiều trong tù – chớ thật, ở đó chẳng còn việc gì khác mà làm – và tình cờ em đọc nhiều bài nói về tâm lý. Đa số những bài đó chỉ đáng làm giấy chùi đít, nhưng một số bài khá được. Hồi còn bé, Grady luôn luôn bị tổn thương. Nó bị gãy xương nhiều hơn tất cả bọn em cộng lại.

Có lần nó còn tự châm lửa đốt mình khi nghịch một chiếc bật lửa, và suýt nữa thì thành khoai tây chiên. Thế mà lão già đâu có quan tâm. Lão ta không đưa nó đến bác sĩ, để thằng bé bị sẹo khắp chân và lưng cho đến ngày nó chết. Em nghĩ chuyện mẹ bỏ bố ra đi, và chuyện bố em ghét nó đã làm cho nó đau đớn đến mức muốn chết. Em nghĩ đó là lý do tại sao nó chết đuối. Nó muốn chết. Chớ thật, người ta bỏ tù em vì tội giết người, còn lão già thì họ không làm gì cả, trong khi xét về cái án ấy thì chắc chắn là ông ta có tội hơn em gấp tỉ lần. Chẳng ai từng động tay làm gì cả. Cô có biết là Grady sợ lão già đến mức ông ta chỉ cần liếc mắt là nó đã vãi ra quần không? Khi lớn hơn một chút, lúc là một thanh niên rồi, nó vẫn thế. Nhìn thấy ông ta một cái là Grady tè dầm như một đứa trẻ. Đúng ra phải có ai đó giúp nó, cô biết không? Ai đó phải đưa nó đi tránh xa khỏi lão già khốn kiếp.

Nhưng chẳng ai thêm quan tâm.”

Hàm siết chặt, Johnny đột nhiên ngừng lại, mắt nhắm nghiền. Đầu hần đè nặng lên gối cô. Hoảng sợ trước những điều vừa nghe được, Rachel ngồi yên lặng, tay đông cứng trên tóc hần. Cô đã nghĩ là có ngược đãi, nhưng khi được nghe kể lại đầy sống động, đầy khủng khiếp như vậy, sự thật đã đi quá xa so với tưởng tượng của cô. Ngược đãi là thuật ngữ y tế mà cô học được ở trường. Còn nỗi đau này hiện hữu rành rành trước mặt.

“Chớ má, em đoán một phần lỗi cũng là do em. Em không hề nói cho người khác biết.

Không đứa nào nói cả. Cô còn nhớ hồi cô hỏi em có phải lão già đã đánh đập chúng em chứ? Có phải em đã cười vào mặt cô không nhỉ? Em cười vì quá xấu hổ đến nỗi không dám thừa nhận sự thật. Mọi người nghĩ chúng em là rác rưởi. Em không muốn chứng minh là họ đúng. Em căm ghét cái cảnh những người giàu có, sang trọng nhìn chúng em về coi khinh. Nếu họ biết sự thật, họ sẽ chỉ khinh bỉ nhiều hơn thôi. Ông ta là một kẻ say xỉn đáng nguyên rủa, ông ta đánh đập bọn em, và bọn em không muốn ai biết cả. Một đám trẻ hèn nhát chớ chết.”

Hơi thở hần thay đổi, trở nên khò khè, rồi đột nhiên hần ngồi dậy, nhấc đầu khỏi đầu gối cô và quay lại để nhìn vào mắt cô. Vẫn còn đang mê mụ vì những lời tự thú ngất quăng của hần, cảm lạnh vì không biết phải nói gì, Rachel chỉ có thể nhìn hần, về sợ hãi và thương cảm ánh lên trong đôi mắt cô.

“Cô có biết cô là giáo viên duy nhất từng hỏi về chuyện đó không? Chớ chết, bọn em có nhiều vết bầm y như cây thông Noel treo đủ đồ trang trí vậy, và không có một ai thêm hỏi về chúng. Biết tại sao không? Vì chúng em là rác rưởi, và chẳng ai thêm quan tâm. Nhưng cô lại hỏi. Chúa ạ, em ghét phải cho cô biết là ông già đánh em! Cô quá...” Mắt hần nheo lại, chớp chớp, rồi hần đột ngột dừng lại, như thể hần vừa mới nhận ra là mình đang nói gì. Một hai giây sau hần nói tiếp. “Hôm đó em về nhà, và khi lão già đánh Grady, em đã đánh lão. Bố con em đánh nhau thừa sống thiếu chết – cô có nhớ em đã nghĩ gần hết tuần sau đó

không? – và em không thể nói là em thắng. Nhưng ông ta thấy em đánh lại, và ông ta không còn dùng nắm đấm và thất lạng như trước nữa. Chỉ dùng mồm thôi, và đôi khi như thế đau đớn hơn nhiều. Ông ta thường gọi bọn em là những thằng đồng tính chó chết, còn Sue Ann là con điếm. Em không thể làm gì để ngăn ông ta nghĩ em là một thằng đồng tính được.”

Hắn lại ngừng nói, sau đó hít vào một hơi đau đớn và run rẩy. Tay hắn túm phần váy ở hai bên đùi cô và siết lớp vải trong nắm đấm. Mắt hắn nhìn cô như thiêu đốt, như thể địa ngục đang nổi cơn thịnh nộ trong đáy mắt.

“Ông ta là một lão già khốn kiếp, một thằng khốn, và tất cả bọn em đều ghét lão. Chỉ có em là không. Em đã nghĩ là mình cũng ghét, nhưng khi em nhìn thấy ông ta trên cái bàn đó, thân thể bị cắt rời ra...”

Hắn lại hít một hơi đau đớn và run rẩy nữa, và Rachel hoảng sợ nhận ra đó là tiếng nước nở.

“Em phát hiện ra cuối cùng mình vẫn yêu lão già đáng ghét đó, dù ông ta có chết rục ở địa ngục!”

Rằng hắn cắn chặt lại như không thể chịu nổi nỗi đau ấy, mắt hắn sáng lên hoang dại, rồi hắn cúi đầu xuống. Mặt hắn gục vào lòng cô, những ngón tay túm chặt lấy chiếc váy như thể không bao giờ để cô đi.

Đôi vai rộng nhô lên. Những âm thanh tuyệt vọng bị bóp nghẹt trên váy và hai chân làm tim cô đau nhói. Cảm thấy những giọt lệ đang dâng đầy trong mắt, Rachel vuốt tóc hắn, vai hắn, lưng hắn, và thì thầm những lời thừa thãi không có tác dụng gì với nỗi đau của hắn.

“Bây giờ thì ổn rồi. Ổn cả rồi,” cô nói đi nói lại. Đường như hắn không nghe thấy, nhưng lại dúi đầu sâu hơn vào lòng cô, tay hắn ôm lấy cô thật chặt. Những âm thanh đau đớn, cố nén lại mà vẫn vang lên không ngớt. Rachel cúi đầu xuống, tựa cằm lên đầu hắn. Tay cô quàng lấy lưng hắn, ôm hắn vào mình, cố gắng an ủi hắn.

Cuối cùng nỗi tuyệt vọng của hắn cũng nhẹ bớt, và hắn yếu ớt nằm dựa vào cô, mặt vẫn dụi vào lòng cô, còn cô vuốt ve tóc và một bên má đầy râu lởm chởm của hắn.

Hắn cứ nằm như thế một lúc lâu, ấm áp và nặng nề trên chân cô, rồi cô thấy hắn cố vực mình dậy. Đầu hắn ngẩng lên. Rachel đột nhiên thấy mình ngây người trước đôi mắt đỏ lựng màu xanh khói, mí mắt ướt ướt, đôi mắt chiếu thẳng vào cô với nỗi đau tột cùng của một linh hồn thống khổ. Tay cô vẫn đặt trên đôi vai rộng của hắn. Bỗng thấy e dè trước ánh mắt cháy bỏng đó, cô buông thõng hai tay vào lòng.

“Cô có biết hồi trong tù em đã thường mơ gì không?” Giọng hắn khàn khàn, lời nói vang lên từ trong cuống họng, trầm, nhanh và khó nghe. “Em thường mơ về cô. Cô là điều sạch sẽ, tốt đẹp và tử tế nhất còn lại trong cuộc đời em, và em đã mơ về cô. Em thường mơ thấy mình cởi quần áo cô, từng thứ từng thứ một, và trông cô lúc khỏa thân sẽ như thế nào, cảm giác làm tình với cô sẽ sung sướng ra sao. Em cũng thường mơ về chuyện đó khi học cấp ba. Thực ra, em dành gần như mỗi đêm trong vòng mười bốn năm qua để mơ về cô.”

Miệng Rachel há ra vì sốc. Không biết nói gì, cô mở to mắt nhìn hắn chằm chằm trong giây phút dài như vô tận. Trái tim cô đột nhiên đập mạnh và cổ họng cô khô khốc.

“Em đã mệt mỏi với chuyện mơ mộng lắm rồi,” hắn nói thật dữ dội. Trượt tay vào trong váy và di chuyển lên đùi cô, hắn túm lấy hông cô và kéo cô lên lòng hắn.

17. Chương 17

Hắn đang quỳ, và đột nhiên cô thấy mình ngồi giạng chân bên trên hắn, hai tay đặt trên ngực hắn, chân cô gấp lại ở đầu gối và giạng ra đến tận háng khi hắn kéo cô áp chặt vào mình. Váy cô, một thứ vải mỏng vô dụng màu xanh in hình những quả dâu lớn ngốc nghếch bị đẩy lên đến gần eo. Chỉ có một lớp quần lót nylon lụa mỏng manh bảo vệ cô khỏi chất vải quần bò thô cứng của hắn cùng chiếc khóa làm bằng kim loại cứng và cả cái khối đang phồng lên bên dưới.

“Nói với em là không đi, cô giáo”, hắn nói khi mắt cô nhìn vào mắt hắn. Tay hắn rần lại vì căng thẳng, túm chặt hông cô. Đùi hắn cứng lên dưới mông cô. Bàn tay cô có thể cảm thấy những cơ bắp như thép trên ngực hắn – và cả cái khối cứng mang sức mạnh giầy vò, thôi miên mà cô đang ngồi lên nữa.

Cô không thể nói thế. Cô không thể. Cô muốn hắn mãnh liệt. Đường như cô đã khao khát hắn cả đời rồi.

Một suy nghĩ thật xấu xa, đáng xấu hổ. Nhưng cả cơ thể cô đang rùng rục.

“Johnny” cô thì thảo yếu ớt. Mắt cô sụp xuống vì không thể chịu nổi tia nhìn của hắn.

Nhưng khi nhìn xuống, cô lại thấy miệng hắn, và đó là một sai lầm. Bờ môi đầy đặn và nhạy cảm, rất nam tính, rất đẹp, những đường cong tuyệt mỹ mà chỉ cần nhìn thôi đã khiến cô ngưng thở.

“Rachel”, hắn thì thầm đáp lại. Ngay khi cô nhìn vào đó, ngay khi hắn tiến đến sát hơn và cánh tay cô đặt trên ngực hắn không hề có ý định đẩy hắn ra, khuôn miệng đầy nam tính và đẹp đẽ đó tiến gần hơn, mở đi – sau đó dừng lại, cách môi cô vài milimet.

“Ôi, Chúa ơi.” Cô không thể cưỡng lại được. Không thể chịu được làn sóng khao khát mãnh liệt đang cuốn mình đi. Môi cô, khô và nóng bỏng, hé mở, hít lấy hít để lớp không khí thiêu đốt như trên chảo lửa. Bên dưới chiếc quần lót mỏng, cơ thể cô run rẩy, chảy nước.

“Cơ hội cuối cùng”. Giọng hắn trầm và ấm, cất lên như thể khó khăn lắm hắn mới thốt ra được. Hắn vẫn ở rất gần, gần đến mức cô có thể cảm thấy hơi thở hắn vờn trên miệng mình. Nhưng hắn không hôn cô. Mí mắt Rachel mở ra, và tự nhiên cô tìm mắt hắn. Mắt hắn nóng bỏng, tối sẫm và hoang dại, sáng lên với lời hứa hẹn của những hành vi, những thỏa mãn không nói nên lời. Rachel không thể nhìn đi chỗ khác khi tay hắn trượt trên người cô từ hông xuống phần lưng dưới, dọc hai bên xương sống xuống chỗ trùng bên dưới mép quần lót mềm mại, gần đến mông.

Mỗi tay hắn ôm chặt một bên mông, lòng bàn tay để phẳng, những ngón tay mở rộng, nhẹ nhàng vuốt ve phần cơ thể mềm mại tròn trịa trong tay. Rachel nghĩ cô chưa bao giờ cảm thấy thứ gì gợi tình hơn cảm giác những ngón tay của hắn đặt trên cặp mông trần của mình.

Tay hắn siết lại, và hắn xoa mông cô, cổ đẩy trượt lên trượt xuống nơi phình ra trong quần hắn để hơi nóng và sự chà sát đang bị lớp quần nylon mỏng ngăn cách với phần cơ thể đang run rẩy làm cô như phát điên. Rachel thở hổn hển, những ngón tay cô bấu chặt lấy áo phông của hắn, lưng cô cong xuống.

“Cô là của em, cô giáo ạ”, hắn thì thầm với giọng đặc thẳng, nhưng Rachel đang mê đến mức chẳng buồn quan tâm. Nếu bây giờ hắn có cổ đẩy cô ra khỏi hắn thì cô cũng bám chặt lấy hắn, rên rỉ đòi bằng được.

Giữ chặt lấy cô, hắn đổi vị trí một chút để khi đưa cô về phía sau, lưng cô dựa vào chiếc ghế đằng sau. Hắn bóp chặt mông cô, sau đó đưa một tay lên, tỏa hơi nóng bỏng trên phần bụng mềm mại đang run rẩy của cô, rồi lần xuống nơi tối tăm nóng bỏng ẩm ướt giữa hai chân cô.

Khi những ngón tay hắn vuốt ve, một tiếng rên nhỏ thoát ra khỏi cổ họng cô. Rachel nghe như thể âm thanh đó phát ra từ ai khác, người mà cô không biết, chưa bao giờ biết. Cứ như cô đã tách làm hai người và đang chứng kiến những chuyện đang xảy đến với mình, như thể đầu cô đông đặc ham muốn và cơ thể cô đầu hàng trước nhu cầu mạnh mẽ, tham lam ấy.

Đôi mắt trong tâm tưởng của cô như đang từ một điểm nhìn trung lập, đang xem hai người họ như thế nào: cô ngồi trên lòng hắn, đầu gối trần mở rộng sang hai bên, mảnh mai và xinh xắn, người cô mặc một chiếc áo phông màu hồng có hình quả mâm xôi, một chiếc váy ngắn chơi golf màu xanh lục bị đẩy lên quá eo. Chiếc váy bị kéo lên và tư thế hơi tựa vào hắn để lộ ra lỗ rốn, cả phần bụng với làn da mềm, trắng như kem vani của cô – và một chiếc quần lót xinh xắn có buộc dây bị kéo xuống đủ sâu để lộ ra đường cao nhất trong một tam giác màu nâu đen.

Bên trong chiếc quần lót, bàn tay với những ngón tay dài, ngăm đen của hắn, bị che khuất tầm nhìn bởi lớp vải nylon màu hồng, đang vuốt ve và khám phá.

Một cảnh tượng khó coi. Nhất là khi cô bổ sung thêm màu ửng đỏ trên khuôn mặt, sự thèm muốn khiến đôi mắt nâu nhạt bình thường của cô cháy sáng lên như mắt mèo, nổi khao khát tách môi cô làm hai và

làm lưng cô cong xuống, khiến cô run lên quần quai khi hấn chạm vào những điểm mà cô muốn được chạm, những điểm mà cô phải được chạm, nếu không cô sẽ chết mất.

Cô cũng thấy hấn, mắt hấn dữ dội và chăm chú nhìn vào cô, miệng hé mở đầy đam mê khi hấn tập trung vào sự thỏa mãn của cô, vào nhu cầu của cô. Hơi nóng tỏa ra giữa họ, lan ra không khí quanh họ, làm cho mái tóc đen của hấn xoăn hơn, làm cho những giọt mồ hôi nổi lên trên trán hấn, bổ sung một thứ mùi quyến rũ khác vào hương nước hoa nhẹ nhàng mà cô luôn dùng.

Hấn không cạo râu, không được giáo dục, không được văn minh. Cô lại ăn mặc chải chuốt cho đến móng chân màu hồng sáng bóng, được bảo vệ bằng đôi xăng đan da màu nâu. Mọi thứ về cô – từ mái tóc cắt vuông đơn giản dài đến cằm cho đến chì kẻ mắt màu nâu và son môi màu đỏ, cho đến sự duyên dáng tinh khôi của chiếc quần lót đất tiền màu hồng – đều gọi tên tiền bạc, dòng giống và cả việc duy trì vị trí của mình trong xã hội một cách cẩn thận. Mọi thứ về hấn – mái tóc quá dài, những cơ bắp cuộn cuộn nổi lên bên dưới chiếc áo phong trắng không khác nào áo lót của Fruit of the Loom [1], chiếc quần jean bó quá chặt, sự thù hằn ánh lên trong đôi mắt mà hấn mang như một tấm khiên – hét lên rằng hấn là một kẻ nghèo túng, từng vào tù và nguy hiểm.

[1] Một công ty chuyên sản xuất quần áo lót ở Mỹ.

Hấn là Johnny Harris và tay hấn đang để trong quần lót của cô. Rachel sẽ không đánh đổi điều này lấy bất cứ thứ gì trên đời.

Tay hấn đột nhiên rời bỏ cái quần lót màu hồng để lôi chiếc áo phong ra khỏi cặp váy và kéo nó qua đầu cô. Bị bất ngờ, theo bản năng Rachel đưa hai tay lên che hai bầu ngực trong chiếc áo lót bằng vải ren của mình. Không phải vì e lệ mà vì xấu hổ, cô sợ hấn thấy bộ ngực nhỏ của mình. Hình ảnh cơ thể căng tròn của Glenda Wackins vụt qua đầu cô, và một cơn ghen bùng bùng xuất hiện khiến cô lắc đầu với hấn khi hấn thò tay ra đằng sau để tháo móc áo.

“Được rồi”, hấn đột nhiên nghe lời. Trong lúc Rachel vẫn còn thắc mắc về điều đó, tay hấn ôm quanh eo cô, và hấn nhẹ nhàng nhấc cô lên rồi đặt xuống để cô vụng về dựa vào cạnh ghế. Cô ngã về phía sau khi hấn đẩy nhẹ, tay cô rời khỏi ngực chống để mình không bị ngã, mặc dù chỉ là cú ngã lên những cái gối dày đặt trên chiếc ghế cũ. Trước khi cô kịp ngồi lại, hấn đã cầm lấy cái quần lót đang quấn quanh đùi trên của cô, tụt nó xuống dưới chân cô, rồi ném sang một bên.

“Em....?” Cô hỏi, cổ dựng khuỷu tay lên để ngồi dậy. Nhưng cô không kịp nói hết câu, vì điều cô muốn hỏi hấn đã hiển hiện rõ ràng. Hấn quỳ phía trước cô, ngay trước hai đầu gối mà cô đã khép lại theo bản năng khi ngã về phía sau, mắt hấn sáng lên nhìn cô trước khi chuyển xuống đùi, và hấn bắt đầu mơn trớn.

“Em thường ngồi trong lớp”, hấn nói bằng giọng lả lơi khiến cô phải căng tai ra nghe. Vừa nói, hấn vừa đưa tay lên trên đùi cô, luồn vào dưới cái váy ít ra lúc này cũng che được phần cơ thể bên dưới quan trọng nhất của cô. “Và bạn không biết cô có mặc quần nịt hay tất bên trong váy không. Em luôn luôn thích được tưởng tượng cô đứng dạy trên đó, chỉ đeo tất và đai móc tất, không mặc quần lót.”

“Không phải thế chứ,” cô nói, sốc trước ý nghĩ đó.

“Đúng thế đấy,” hấn đáp, nhìn vào mắt cô - đôi mắt cháy âm ỉ, tròng mắt màu xanh khói gần như đã bị màu đen của đồng tử át đi. Rachel run rẩy nhận ra rằng hấn đang nói thật.

Chỉ cần nghĩ đến những giấc mơ ướt át của Johnny Harris hồi trung học khi cô còn dạy hấn đã đủ khiến cô run rẩy. Chắc chắn đã cảm nhận được phản ứng của cô, bởi vì ánh mắt hấn lại chuyển xuống chân cô và hai tay hấn đột nhiên trượt lại gần nhau, chuyển từ đùi trong xuống đầu gối. Ở đó, hấn túm lấy hai đầu gối của cô, rồi kéo cô xuống để cô ngồi lên mép ghế và cùng lúc đó tách hai chân cô ra.

“Johnny...” Hơi khó thở, xấu hổ trước việc phơi bày cơ thể mình ra trước mặt hấn, Rachel thì thầm tên hấn. Nhưng ngay cả đối với cô, âm thanh đó cũng không giống như một lời phản đối. Sao cô có thể phản đối khi cả cuộc đời cô đã phụ thuộc vào thời điểm này. Cô đã trở thành nô lệ của một niềm đam mê rộn ràng đang dâng lên.

“Em thường tưởng tượng ra mình làm như thế này với cô. Em thường hình dung xem trông cô thế nào và có vị ra sao, cô sẽ rên rỉ những gì.”

“Ôi, làm ơn...” Rachel không biết mình đang cầu xin điều gì. Lời thú nhận của hắn và những hình ảnh nó gợi lên khiến các cơ của cô rùng rợn. Mắt cô đỏ đẫm vì ham muốn, cô chỉ biết nhìn và run rẩy khi hắn kéo váy cô lên trên, làm cô trần truồng từ eo trở xuống. Đôi tay khỏe mạnh với những ngón tay dài, làn da màu hồng trên mu bàn tay với những sợi lông đen tạo ra một hình ảnh cực kỳ gợi dục khi chúng trượt từ bụng cô xuống và nóng bỏng đặt lên phía trong đùi cô. Ham muốn chúng gợi ra, và cả sự mong chờ đến không chịu nổi khiến Rachel hít một hơi thật sâu và run rẩy. Johnny cúi đầu xuống và làm điều mà cô biết hắn định làm, điều cô muốn hắn làm và khao khát hắn làm, cũng là điều mà cô thấy xấu hổ thay cho hắn vì đã thực hiện.

Khi miệng hắn chạm vào mình, cô cứng người lại, thở hắt ra, rồi lún người trên đồng gối, hai mắt cô nhắm nghiền, những ngón tay bám chặt vào bề mặt vải. Hắn rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng một cách trang nhã, cái lưỡi nóng rẫy của hắn lần tìm đến cánh hoa mỏng manh và làm quen với nó khiến cả cơ thể cô run lên bần bật. Khi hắn đã khiến cô thích thú đến mức không để ý đến gì nữa, những ngón chân cô cong lên trên để xằng đan da và móng cô uốn lên khỏi ghế, hắn liền đưa lưỡi vào trong cô và đó là hành động khó tin nhất.

Tay cô vùi trong tóc hắn, cố gắng kéo miệng hắn ra trước khi cô đâm đầu vào cái hố đen trước mặt, nhưng hắn không dừng lại. Khẽ rên lên một tiếng, cô mất đi sự kiểm soát cuối cùng và rơi vào đó.

Khi quay trở lại với thực tại, cô thấy miệng hắn vẫn đang ở giữa hai chân mình, lưỡi hắn vẫn đang thực hành những màn trình diễn gợi dục trên cơ thể cô. Giờ đây khi đã thỏa mãn, niềm đam mê hưng bạo và nóng bỏng đã tụt được cô và bùng nổ trong cô, làm cô co thắt, Rachel có thể tiếp nhận nhiều hơn những gì hắn đang làm cho cô. Não cô hình dung một cách sống động hình ảnh của họ lúc này, mặt cô đỏ ửng và cố ngồi dậy để đẩy hắn ra xa và khép chân lại. Chiếc cảm nhám của hắn cọ vào lớp da mỏng ở phần đùi trong của cô khi hắn không chịu buông cô ra.

“Ồ, không,” hắn thì thào, liếc nhìn cô và túm lấy hông cô để đưa về vị trí thuận tiện cho hắn.

“Nhưng cô đã...” Rachel nói, rồi ngưng bật, mặt càng lúc càng ửng đỏ cho đến khi có cảm giác như thể nó lan ra toàn bộ cơ thể, cùng lúc đó cô cứ cân nhắc rồi lại gạt bỏ hàng loạt cách khác nhau để bảo vệ với hắn điều đó, rằng không cần phải tiếp tục nữa.

“Lên đỉnh? Em biết,” hắn nói nốt, giọng lè nhè và hơi hụt hơi. Cuối cùng hắn cũng nhấc đầu ra khỏi cô. Rachel nghe thấy tiếng khàn khàn trong giọng nói của hắn, thấy ánh sáng rực cháy trong mắt hắn, thấy sự ẩm ướt trên miệng hắn, thấy đôi vai rộng của hắn, và khuôn ngực lớn của hắn chèn giữa hai chân cô, tách chúng ra, và cô lại cảm thấy bị kích thích. “Cô nghĩ là em không hiểu à? Em muốn cô lên đỉnh, lên đỉnh, lên đỉnh mãi, vì em.”

Hắn vòng tay ôm lấy eo cô, kéo cô vào lòng và xoay cô lại để cô nằm lên tấm thảm màu be, hai tay bám chặt vào vai hắn, hai chân duỗi ra khi hắn quỳ vào giữa hai đùi cô. Trước sự ngạc nhiên, cô quên mất bộ ngực, và trước khi cô kịp nhớ ra, hắn đã luồn một tay xuống dưới lưng cô, tháo móc áo và bỏ cái áo lót ra.

“Ôi, dừng!” Theo bản năng, Rachel đưa tay lên che mình và giãy giụa để trốn khỏi hắn, nhưng hắn không để cô đi. Hắn giữ eo cô cho đến khi cô thôi uốn éo, rồi chuyển chú ý sang cái váy đang lũng bồng trên eo cô. Trừ chỗ đó ra, với đôi xằng đan và hai tay che ngực, Rachel nhận ra mình trần truồng như nhộng, trong khi hắn vẫn mặc quần áo chỉnh tề. Nỗi xấu hổ đột ngột làm mặt cô đỏ bừng không khác nào những quả mâm xôi trên váy.

“Làm thế nào để cởi cái váy chết tiệt này ra được nhỉ?” Hắn bối rối nhìn cái váy của cô, tay dò dẫm bên hông cô để tìm cách mở.

“Có một cái cúc... ở phía trước”. Thực ra là có hai cái, khá to, hình quả dâu trên cặp váy mà cô không hiểu sao hắn không thấy.

“Chỉ cho em đi.”

Nghe lời, Rachel với tay xuống... và nhận ra mình đã rơi vào bẫy của hắn. Cô vừa bỏ tay ra, hắn liền lần lên ngực cô.

“Không!” Tay cô vung lên để túm lấy cổ tay hắn, cố đẩy ra xa. Ngực cô nhỏ quá, chỉ to hơn cái chén một chút, nên tay hắn gần như bằng phẳng khi phủ lên ngực cô.

Hắn để cô lôi tay hắn ra, nhưng sau đó lại đảo ngược tình thế bằng cách luồn những ngón tay vào tay cô rồi đè xuống thắm. Mất hẳn dán vào cô, đánh giá hai bầu ngực với những núm vú nhỏ màu hồng. Rachel gần như co rúm người lại, cô quá hoảng sợ đến mức hẳn phát hiện ra điều cô đang nghĩ.

“Xấu hổ à, Rachel?” Hắn hỏi, và đường cong trên miệng hẳn làm trái tim cô loạn nhịp. Gần như ngừng thở, cô nằm bất động khi hẳn quỳ xuống hôn một núm vú cương cứng rồi đến núm còn lại. Hơi nóng và sự ẩm ướt từ miệng hẳn làm cô run bắn, và mắt cô nhắm lại khi hẳn từ từ ngậm một núm vú vào miệng. Cơ thể cô rung mình phản ứng. Dù nhỏ bé, hai bầu ngực của cô cũng sở hữu đủ những nút cảm giác. Thở hổn hển, lưng cong lên vì thỏa mãn, một lần nữa cô lại phó mặc cơ thể mình cho hẳn.

Hắn quỳ bên trên cô, chỉ dùng miệng chạm vào ngực cô và các ngón tay đan vào tay cô, thế mà cô hoàn toàn để mặc hẳn làm mọi chuyện, như thể hẳn đã trói cô vào vậy. Cô nằm duỗi thẳng hai chân bên dưới hẳn, không còn gì che giấu khỏi mắt hẳn, miệng hẳn hay tay hẳn, một lần nữa lại run rẩy khát khao hẳn đến mức không thể từ chối hẳn điều gì. Lưỡi hẳn quét vào núm vú của cô, khẽ nút, nhẹ nhàng cắn cho đến khi cô run rẩy toàn thân, cho đến khi cô trượt trên và ham muốn được giải phóng đến mức ưỡn cả người lên chạm vào đôi chân cứng như đá của hẳn.

“À, Rachel,” cô nghe thấy hẳn nói, và sau đó, lần đầu tiên cô thấy hẳn nằm trên người mình. Cô cảm thấy trọng lượng của hẳn nhấn mình vào tấm thảm nhưng, quần áo hẳn cọ sát lên cơ thể trần truồng của cô, râu ria lởm chởm của hẳn cọ vào cái cảm trơn mịn của cô khi hẳn tìm miệng cô, và một lần nữa cô lại tan ra trong niềm khoái cảm vô bờ và vòng tay quanh cổ hẳn, đáp lại nụ hôn của hẳn một cách cuồng nhiệt.

Lần này cô chỉ có vài giây tỉnh táo để phân tích cảm giác của mình. Hẳn nặng, to hơn cô rất nhiều, và khỏe khủng khiếp. Chỗ phình lên cứng như thép trong quần hẳn đủ làm cô đau khi hẳn ấn nó lên người cô. Vị rượu whiskey, bình thường cô rất ghê tởm, lại cực kỳ gợi tình trên môi và lưỡi hẳn. Hẳn hôn cô bằng cơn đói ngấu nghiến, lưỡi hẳn ấn vào miệng cô, chiếm đoạt và khuyến khích cô làm như thế với hẳn. Cô làm theo, bỏ qua mọi quy tắc lễ giáo cả đời, đu lấy cổ hẳn và quấn chân quanh lưng hẳn, rên rỉ sốt ruột khi hẳn cởi khóa quần bò, giải thoát cho mình và tiến thẳng vào cô. Trước cảm giác về hẳn, to, cứng và nóng bỏng, choáng trọn vẹn lấy cô, những móng tay của Rachel cắm vào lưng hẳn, và cô thở hổn hển. Rồi cô không nghĩ được gì nữa, không thể làm gì được nữa, chỉ biết cảm nhận khi hẳn làm cô mê dại, uốn cong người, quắp chặt và rên rỉ như một con thú đang bị kích thích.

Cuối cùng cô là người hét lên, và hẳn chỉ cần rằng giải thoát trong lặng lẽ.

Hắn sụp xuống trên người cô, trọng lượng của hẳn làm cô bẹp xuống. Mới chỉ vừa vòng tay quanh vai hẳn và luồn những ngón tay vào mái tóc đen mượt như tơ của hẳn, Rachel đã cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến.

18. Chương 18

Rachel cảm thấy mình như một người đàn bà dâm đãng. Hai phút nằm dưới Johnny và lắng nghe tiếng hẳn ngáy ầm ĩ vào tai mình, cô thấy mình như một người đàn bà hư hỏng. Cô đang trần truồng trừ chiếc váy đã vén lên đến tận eo và đôi xương đòn còn chưa kịp tháo ra, ướt sũng vì mồ hôi của hẳn, trơn trượt vì tình trùng của hẳn. Vị whiskey chưa ngất trong miệng. Không khí xung quanh nồng lên mùi rượu mạnh và hoan lạc. Cô ngủ bao lâu rồi, mười lăm phút hay mấy tiếng, cô không biết. Tất cả những gì cô biết là mình đang mệt lử, các cơ của cô đau như dằm, và cô thấy bắn thiu.

Khi nhớ lại hẳn đã làm những gì với cô, cô đã để hẳn làm những gì và sung sướng ra sao, Rachel cảm thấy vô cùng xấu hổ. Khi nhớ lại mình đã làm chuyện đó với ai, cô muốn chết vì nhục nhã.

Johnny Harris. Học sinh cũ của cô. Kém cô mấy tuổi. Từng bị vào tù. Người tình của Glenda Watkins và chỉ có Chúa mới biết là của bao nhiêu người phụ nữ khác nữa.

Hắn nói hẳn đã tưởng tượng đến chuyện làm tình với cô từ hồi cô còn là giáo viên dạy tiếng Anh của hẳn ở trường cấp ba. Cô đã giúp hẳn biến giấc mơ hảo huyền thời trai trẻ thành sự thật trong một khoảng thời gian ướt át đến mức thật khó có thể lặp lại. Chắc chắn đó là tất cả những gì cô có thể trông chờ. Dù sao

đi nữa, cô muốn gì cơ chứ? Một mối quan hệ ư? Với Johnny Harris ư? Ý tưởng đó là một câu chuyện cười, một câu chuyện cười không vui vẻ cho lắm.

Hắn đã khóc trong tay cô. Khi nhớ đến chuyện đó, Rachel thấy tim mình thắt lại. Cô ghét phải thừa nhận, nhưng cảm giác của cô dành cho hắn không đơn thuần chỉ là thương cảm và ham muốn. Cô quan tâm đến hắn. Và mặc dù coi cô là một bờ vai để dựa vào mà khóc – hình ảnh của một người mẹ, có lẽ vậy – nhưng hắn lại không quan tâm đến cô như thế. Cô biết điều đó.

Hắn đã “thèm muốn” cô, hắn đã nói thế. Rachel sợ rằng đó là tất cả những cảm giác hắn dành cho cô. Bây giờ, khi hắn có được điều hắn hằng mong muốn, chà...

Đến sáng mai hắn sẽ không còn tôn trọng cô nữa.

Cái cụm từ nhảm chán mà cô biết được qua sách vở ấy bỗng hiện lên trong óc cô. Cô được nuôi nấng để trở thành một quý cô – một cụm từ nhảm chán khác, một từ cổ lỗ, nhưng cô không làm gì khác được, đó là sự thật. Ở những thị trấn nhỏ miền Nam, người ta vẫn có các quý cô cũng như những phụ nữ không phải là quý cô – và những quý cô đó biết rằng nếu một người phụ nữ mà dễ dãi thì đàn ông sẽ đạt được điều họ muốn rồi chuyển sang cuộc chinh phục mới, như một con ong chuyển từ bông hoa này sang bông hoa khác.

Dễ dãi nghe quá nhẹ nhàng với việc cô đã làm. Phóng đảng càng không đủ. Là một người yêu từ ngữ, cô cũng không thể nghĩ được một từ nào tục tĩu hơn cho phù hợp với mình.

Rachel sợ chạm vào Johnny làm hắn thức giấc, sợ phải đối mặt với hắn, ngay ở đó, với cô trong tình cảnh như thế, cả hai người trong tình cảnh như thế. Cô không nghĩ là mình có thể chịu được điều đó.

Nhưng cần phải nhắc hắn ra. Trọng lượng của hắn dần trở nên không chịu nổi, và sống lưng cô bắt đầu đau nhức vì bị đè xuống sàn nhà cứng bên dưới tấm thảm. Với lại cô cũng muốn trốn đi.

Cố gắng uốn người và đẩy vào vai trái của hắn, Rachel đã có thể nhích ra. Hắn vẫn ngủ, mê mụ không biết gì khi cô đứng lên. Đầu gối run rẩy, cô đứng nhìn hắn, cố gắng vuốt chiếc váy nhăn nhúm cho phẳng lại. Tiếng ngáy của hắn to hơn, đã chuyển thành tiếng rống. Rachel nhận ra là giấc ngủ của hắn không bắt nguồn từ sự thỏa mãn nhục dục. Hắn đã mệt lử do uống quá nhiều whiskey.

Trong một thoáng, cô phải kiềm chế mình để không đá hắn.

Tay hắn giang quá đầu, những ngón tay hơi cong xuống tấm thảm. Đôi chân dài của hắn khép lại với nhau, có lẽ vì chiếc quần jean và quần soóc Jockey đã bị tụt xuống đùi bó lại. Mông hắn để trần, đẹp, tròn lẳn, và từ kinh nghiệm cô có, chạm vào đó cũng có cảm giác cứng như vỏ ngoài ấy. Cặp mông mịn và không có lông, sáng màu hơn những múi cơ trên đùi hắn. Đùi hắn sẫm màu hơn nhiều vì trên đó rải rác ít lông màu đen. Khe hở giữa hai bờ mông thu hút ánh mắt cô. Rachel nhớ mình đã đưa những ngón tay vào khe hở đó, liền đỏ mặt rồi đưa mắt đi chỗ khác.

Chiếc áo phong trắng, chỉ bị xoắn lại một chút trên vòng eo nhỏ của hắn. Rachel nghĩ rằng vì nó bó quá nên đã không được cởi ra, cũng giống như chiếc váy của cô. Ngó qua một bên vai rộng, cô thấy một sợi dây màu hồng: áo lót của cô. Cúi xuống để lấy nó, Rachel gần như phải nhắc vai hắn lên khỏi mặt đất. Nếu bản thân chưa nếm trải thì cô không bao giờ tin một người đàn ông gây với cơ bắp rắn chắc như vậy lại có thể nặng đến thế.

Cô phát hiện ra tay mình không được vững khi phải cố túm lấy dây áo lót hai lần. Cuối cùng cô cũng thành công và đưa quai áo lên vai, chỉnh cho bầu ngực trở về đúng vị trí.

Suy nghĩ chợt nảy ra trong đầu cô là dường như hắn không thất vọng trước kích cỡ bộ ngực của cô. Ngược lại, hắn đã mơn trớn và hôn chúng với sự thích thú đến mức khi nhớ lại cô vẫn còn cảm thấy xấu hổ.

Rachel ngần ngại trước ký ức ấy, cảm thấy màu đỏ lại lan lên cổ và mặt mình. Làm sao cô có thể đối diện với hắn được nữa, khi mà giữa họ đã có sự ám ảnh về đêm nay?

Câu trả lời là cô không thể. Ít nhất là trong một thời gian.

Cô biết mình không thể tránh mặt hắn cả đời, nhưng có lẽ cô có thể làm thế trong vài tuần. Trường học khai giảng vào thứ Năm – chỉ còn hai ngày nữa thôi đúng không? Cô sẽ bận rộn đến mức một thời gian sau

đó sẽ không thể ghé qua cửa hàng. Cô phải thuê người quản lý mới, nhưng có lẽ Olivia sẽ giải quyết được công việc trong vài tuần. Hoặc cô có thể thuyết phục Ben ở lại lâu hơn một chút.

Quý tha ma bắt Johnny Harris đi! Từ khi hắn xuất hiện, cuộc đời cô đã bị đảo lộn hoàn toàn.

Thời gian sẽ xóa dần những kỷ niệm dù là đau khổ nhất, như kinh nghiệm của Rachel cho thấy. Cô chỉ mong nó sẽ xóa đi kỷ niệm này trước khi cô nhìn vào đôi mắt màu xanh khói đó lần nữa.

Chiếc áo phong in hình quả mâm xôi của cô nằm ở góc ghế gần chân hắn. Rachel đi men theo cơ thể nằm sấp của Johnny, cầm cái áo lên rồi kéo qua đầu. Nhét áo vào trong cặp váy nhanh nhất có thể, cô nhìn quanh để tìm thứ đồ duy nhất còn chưa tìm thấy: quần lót.

Khi nhớ đến cách mình làm mất nó như thế nào, cô chỉ muốn chui xuống đất.

Không thấy nó đâu cả. Sau khi tìm kiếm cẩn thận, Rachel nghĩ chắc hẳn Johnny đang nằm đè lên nó. Không thể còn chỗ nào khác.

Trong một thoáng cô đã muốn để nó lại. Nhìn bên ngoài, cô vẫn ăn mặc chỉnh tề. Cô vẫn có thể về nhà như trước, và không ai biết được.

Cho đến khi Johnny Harris quyết định trả lại quần lót cho cô, và cô biết hắn rất có thể sẽ làm điều đó công khai trước mặt nhiều người.

Rachel không thể để chuyện đó xảy ra. Ý nghĩ đó làm mặt cô nóng bừng.

Quỳ xuống cạnh hắn, cô nắm lấy một bên vai và cố kéo lên. Gần như không có gì suy chuyển, ngoại trừ việc hắn cầu nhàu làm đứt quãng tiếng ngáy. Hắn nặng quá, cô không thể nhắc lên nổi mà còn ngã lên lưng hắn.

Từ đầu đó sau cô vang lên tiếng khụt khịt và tiếng ư ử khe khẽ. Con vật bị nhốt đang ẩn trong phòng ngủ, chỉ có một cánh cửa gỗ mỏng manh ngăn giữa cô và nó. Rachel bị kích động. Johnny đang mê mết và không thể dậy nổi ngay cả khi cô bị xé ra thành từng miếng trên người hắn. Nếu con chó thoát ra, số phận cô không biết sẽ ra sao.

Cô lại nhắc vai hắn lên. Có lẽ nó nhích lên được hai ba phân rồi rơi ục xuống. Hắn lại cầu nhàu, và con chó lại rên rĩ. Đến lúc này Rachel đành chịu thua vì sợ. Cô sẽ không dịch chuyển nổi hắn, hắn nặng như chì thế này.

Tiếng khụt khịt lại vang lên, sau đó là một tiếng gầm thay vì tiếng rên rĩ. Rõ ràng là con chó đã đánh hơi được cô và đang bộc lộ sự khó chịu của mình. Rachel quyết định bỏ đi khi vẫn còn có thể, dù có quần lót hay không.

Trên đường ra cửa, cô thấy chiếc quần lót nằm trên một quả bóng dưới chiếc bàn để đèn. Khẽ lăm bắm vì nhẹ nhõm, Rachel lôi nó ra và mặc vào.

Sau đó, không quay lại nhìn Johnny, cô ra khỏi cửa.

Mặc dù đêm rất ấm nhưng Rachel vẫn run lên khi lái xe về nhà. Dù sao thì mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi vừa rồi cũng là những giờ phút mệt mỏi nhất cả về thể chất và tinh thần trong cuộc đời cô. Đầu tiên, Johnny đã tấn công vào cảm xúc của cô, cào xé trái tim cô cho đến khi nó rỉ máu rồi chiếm đoạt cơ thể cô. Cô đã đầu hàng, cả thể xác lẫn tâm hồn. Do đó việc cô khó trở lại trạng thái bình thường cũng là điều dễ hiểu.

Tylerville vào ban đêm tối như hũ nút. Ánh trăng lưỡi liềm mờ ảo trên đầu đã xua đi những bóng tối kỳ dị trên con đường nhỏ uốn lượn. Rachel lái xe về nhà, đi qua những cánh đồng vắng và qua con đường đôi hai hàng cây thông cao chót vót – con đường mà ngày nào cô cũng đi qua mấy lần – và cố không để cho trí tưởng tượng của mình lắt léo lý trí. Có rất nhiều câu chuyện ma quái ở vùng Tylerville đến nỗi nếu ai đó tin vào chúng thì họ sẽ không bao giờ ra ngoài vào buổi tối. Vấn đề là, một số chuyện là có thật, cô biết thế. Cô chỉ không biết là chuyện nào thôi.

Ví dụ, bác cả Virginia của cô thường kể một câu chuyện về nhà thờ Tin Lành cũ kỹ đã bị bỏ hoang từ lâu, nhà thờ mà Kay và những thành viên khác của hội Bảo tồn đang nóng lòng muốn tân trang lại. Nóc nhà thờ chìa thẳng lên trời trên một cái đồi nhỏ không xa nhà Rachel lắm. Rachel lái xe qua đó mỗi lần cô đi

vào thị trấn hoặc từ đó quay về, và hiếm khi cô nghĩ đến bóng ma của nữ nhạc công chơi piano trong nhà thờ – người được cho là vẫn đang chơi ở đó. Nhưng đêm nay, khi đến gần nhà thờ, câu chuyện đó lại tự hiện lên trong đầu cô. Có lẽ là vì thần kinh cô đã căng thẳng từ trước, Rachel rầu rĩ nghĩ và đập mạnh hơn vào chân ga. Nhưng tòa nhà nhỏ với nước sơn trắng mới được hội Bảo tồn sơn lại theo định kỳ dường như đang rực sáng lên trong bóng tối. Nhưng dù thế nào đi nữa, Rachel cũng không thể không đưa mắt ra tìm kiếm và cảm thấy mình như đang lao ra khỏi đường vậy.

Câu chuyện như sau: Nhạc công chơi piano của nhà thờ – một người phụ nữ trẻ đã bị lãng quên tên sau bao năm tháng – đã yêu cha xứ. Vợ ngài, người đã trồng khu vườn trong cái nghĩa trang mà Kay đang muốn phục hồi, phát hiện ra chuyện đó và phục trong vườn để chờ hai người họ. Nhưng điều ngạc nhiên nhất là hai người đó lại thực hiện hành vi sai trái của mình trong nhà thờ. Một đêm, vị cha xứ được giáo dân gọi đi vì có người ốm, và nữ nhạc công xinh đẹp ở trong nhà thờ chờ người tình. Nhưng không phải ông mà là vợ ông đến, và bằng cách nào đó giết tình địch của mình, rồi giấu cái xác đi. Vị cha xứ có thể đã nghi ngờ, nhưng những người khác thì không.

Sự biến mất của người phụ nữ trẻ là một trong số những câu chuyện huyền bí góp phần làm phong phú thêm những câu chuyện phiếm ở thị trấn trong bao nhiêu năm trời. Vợ của cha xứ sống lâu và rõ ràng là không bị kết tội bên người chồng lầm lỗi của mình, và trong suốt cuộc đời bà, không ai biết được tội lỗi đó. Sơ suất duy nhất của bà là giữ một quyển nhật ký trong đó mỗi ngày bà đều viết vô cùng chân thực. Những công thức nấu ăn, những câu chuyện của nhà thờ, đến cả vụ giết người và hậu quả của nó, và vì thế câu chuyện ra đời. Tất nhiên, cuốn nhật ký đó sau này đã biến mất đầy bí ẩn.

Chứng cứ duy nhất là việc phát hiện ra bộ xương của một người phụ nữ trẻ không nằm trong quan tài ở một hầm mộ đằng sau nhà thờ vào thế kỷ mười chín. Đến lúc đó, vị cha xứ và vợ ông ta đã chết từ lâu. Bộ xương đó cùng với câu chuyện về vụ ngoại tình và giết người đã làm xôn xao dư luận hơn là gây ra sợ hãi. Những người già trong thị trấn thì có chuyện phát hiện ra bộ xương đó. Còn những chuyện khác, theo như Rachel được biết, đơn thuần chỉ là suy đoán.

Nhưng phần đáng sợ là, trong một đêm mưa giống với cái đêm mà người ta cho rằng tội ác đã xảy ra, những người hay đùa ở địa phương đã nói rằng người ta vẫn nghe thấy tiếng cô nhạc công đã chết chơi đàn, ngồi chờ người tình tội lỗi của mình đến.

Bác Vir, người chưa bao giờ nói dối trong đời – theo như Rachel biết – đã thề là bác từng nghe thấy tiếng đàn ma quái đó hồi còn bé. Bác và vài người bạn đã rón rén vào sân nhà thờ, vừa sợ vừa thích thú, để nhìn tận mắt con ma – và quả nhiên, khi họ trèo lên một cửa sổ, tiếng đàn của bài “Amazing Grace” đã vang lên bên tai họ. Mấy cô gái sợ hãi chạy bán sống bán chết về nhà.

Nhiều năm sau, khi bác Vir đã kể câu chuyện đó không biết đến lần thứ bao nhiêu cho những đứa cháu gái mắt tròn xoe của mình, nó vẫn làm Rachel sợ đến dựng tóc gáy.

Lúc này ánh trăng đã trải lên nóc nhà thờ, làm cho nó như đang phát sáng. Trong bóng tối bên cạnh tòa nhà, một hình dáng ma quái dường như đang chuyển động, Rachel nhìn, rồi lại nhìn lần nữa, tưởng như trong giây phút đáng sợ ấy cô đã nhìn thấy thứ gì đó. Nhưng tất nhiên là chẳng có gì rồi. Cô biết điều đó rõ như là biết tên mình vậy. Tuy nhiên, cô vẫn suýt nữa đâm vào một cái cây khi ôm một đường cua trên đường.

Tưởng tượng thôi, tất nhiên rồi, Rachel kiên quyết bảo mình, mặc dù trong lòng bàn tay mồ hôi đang rịn ra. Chẳng có gì ngoài trí tưởng tượng cả.

Đến khi Rachel đến được cổng của Walnut Grove và rẽ vào đường dành cho ô tô, tim cô gần như đã trở về nhịp đập bình thường. Cô thấy toàn bộ ngôi nhà sáng bừng ánh đèn. Gần như mọi ô cửa sổ ở tầng dưới đều sáng, cả tầng trên cũng thế, chỉ có phòng ngủ đằng trước nơi bố cô thường ngủ là tối.

Có chuyện gì đó đã xảy ra. Điều đó làm Rachel kinh hãi.

Cô phanh kít xe lại, rồi nhảy ra và lao vào cửa trước. Cửa mở ra đúng lúc cô vừa đưa tay lên nắm nắm.

“Con đã ở chỗ quái quỷ nào thế?” Mẹ cô tức giận thì thào, mắt bà quét lên người Rachel và trợn lên trước những gì trông thấy.

“Có chuyện gì thế ạ? Bố làm sao ạ?” Rachel bỏ qua ánh mắt của Elisabeth, mặt cô trắng bệch, trong tim dâng đầy nỗi khiếp sợ phải đối diện với điều không thể tưởng tượng nổi.

“Bố con ổn.” Elisabeth có vẻ chán nản khi nhìn Rachel từ đầu đến chân một lần nữa. Dưới ánh sáng ở sảnh trước, bà không bỏ lỡ một chi tiết nào trong bộ dạng của con gái, từ chiếc váy màu xanh lục nhàu nhĩ, mái tóc rối bù, cho đến môi dưới hơi sưng. “Là Becky.

Con bé về nhà cách đây một tiếng cùng ba đứa trẻ. Nó khóc như mưa, và mẹ không thể hiểu được tại sao lại thế. Có thể con làm được đấy.”

“Becky.” Rachel nói, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Dù là chuyện gì làm con bé phiền não thì cũng không ai chết. Máu cô đã đông cứng lại trước các khả năng có thể xảy ra. Mặc dù cô biết rất rõ rằng bố mình sẽ không bao giờ khỏe lại mà sẽ chỉ tiếp tục suy giảm thể lực cùng trí tuệ cho đến khi cái chết giải thoát cho ông, nhưng cô vẫn rùng mình trước ý nghĩ rằng ông đã rời khỏi cõi đời này.

“Con bé đâu ạ?” Rachel vừa giữ suy nghĩ sâu muộn đó ra khỏi đầu vừa hỏi.

“Trong thư viện. Mẹ đã làm cho nó món chocolate nóng. Nhưng nó không nói với mẹ. Nó chỉ khóc thôi.”

“Con sẽ đến xem sao.”

“Chờ chút,” Elisabeth nói và túm lấy tay Rachel. “Trước khi con đi, mẹ muốn biết con đã ở đâu. Đã quá nửa đêm rồi. Không có nơi nào trong thị trấn mở cửa muộn đến thế, và đừng nói với mẹ là con đi với Rob vì cậu ấy đã gọi điện để rủ con đi picnic vào ngày nghỉ lễ Lao động [1] rồi.”

[1] Ngày thứ hai đầu tiên của tháng 9 được chọn làm ngày lễ Lao động của Hoa Kỳ từ năm 1894, thường được coi như ngày lễ đánh dấu mùa hè đã kết thúc.

Mắt bà lại chiếu lên Rachel lần nữa ra vẻ thấu hiểu và đánh giá làm xương sống Rachel cứng lại còn cổ cô nóng bừng.

“Con lớn rồi, mẹ ạ. Nếu con muốn ở ngoài quá nửa đêm, đó là vấn đề của riêng con.”

Mặt Elisabeth căng thẳng, để lộ ra khuôn xương xinh đẹp đồng thời làm mặt bà trở về đúng với tuổi thật của mình. “Mẹ không còn hiểu con nữa, Rachel ạ”, bà nói. “Trước đây con luôn luôn khôn ngoan, đáng tin, thông minh về tất cả mọi chuyện. Nhưng gần đây, mẹ cảm thấy như thể mẹ không quen biết con vậy. Từ khi thằng Harris đó về thị trấn, con đã thay đổi. Tối nay con đã ở với nó. Đúng không?”

Elisabeth nhìn thẳng vào mắt con gái như thể bà có thể đọc được bí mật ẩn sâu trong đó.

“Nếu đúng thì sao hả mẹ?” Rachel khẽ đáp. “Chuyện đó khủng khiếp lắm ạ?”

Không chờ câu trả lời, cô rút tay ra khỏi tay mẹ và đến chỗ đứa em gái trong thư viện.

19. Chương 19

Elisabeth đã không nói quá, Rachel thấy điều đó ngay khi cô dừng lại một chút ở cửa ra vào thư viện. Becky ngồi rúc vào một góc trên chiếc ghế dài màu vàng sáng, đôi chân mảnh mai co lại dưới người, mái tóc xoăn đen tựa vào tay vịn của chiếc ghế, mặt dựa vào chiếc gối nhỏ hình vuông trong cơn nức nở. Ánh lửa bập bùng từ lò sưởi và ánh sáng nhẹ tỏa ra từ chiếc đèn sứ màu xanh trên chiếc bàn nắp cuộn [1] khổng lồ của bố cô chiếu sáng cả căn phòng. Những bức tường màu xanh và những cánh cửa chớp màu trắng trải dài từ sàn nhà lên đến mái làm căn phòng khá ẩm cúng, bù lại cho hiệu ứng rộng rãi mà chiếc đèn chùm khổng lồ treo trên trần nhà cao ba mét mang lại. Đồ đạc trong phòng này từng là của bố cô, toàn đồ quá khổ, chất lượng hảo hạng, và được thiết kế cho một người đàn ông to lớn. Tương phản với phong nền đó, một Becky ba mươi mốt tuổi, với khổ người như mẹ và chị gái, trông bé nhỏ như một đứa trẻ.

[1] Loại bàn phổ biến vào thế kỷ XIX và đầu thế kỷ XX, có ngăn kéo học tủ và nắp cuộn trên mặt bàn.

Nhìn hình dáng nhỏ bé đó trong chiếc áo sơ mi ngắn tay bằng lụa kỳ cục và quần soóc đi dạo, Rachel cảm thấy lo lắng. Becky luôn có xu hướng chuyện bé xé ra to. Nhưng khi nó khóc lóc thảm thiết như vậy, chắc hẳn phải có chuyện gì đó nghiêm trọng.

“Có chuyện gì thế, Beck?” Cô hỏi khi đến gần và đặt một bàn tay an ủi lên tấm lưng đang nhấp nhô của em gái.

“R...Rachel.” Becky ngẩng lên nhìn, mắt sưng mọng và đầy nước. Cô cố ngồi dậy và nặn ra một nụ cười. Nhưng nỗ lực đó lại tạo ra hiệu quả khác xa so với điều cô mong muốn. Cảnh giác trước vẻ mặt em gái, Rachel ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Becky. Elisabeth đứng ở cửa nhìn hai con với đôi mắt lo âu.

“Có đứa nào bị làm sao à?” Có lẽ đứa nào đó đã bị mắc bệnh nặng. Nhưng suy xét như thế vừa vô ích vừa nực cười. Có vô số khả năng.

Becky lắc đầu, khuôn mặt đáng yêu rất giống với khuôn mặt Elisabeth hồi trẻ co rúm lại.

“Không.” Nước mắt lại lăn chã rơi xuống má. Miệng cô bắt đầu trề ra.

“Michael à?”

“Ôi, Rachel!” Lấy tay che mặt, Becky bắt đầu khóc nức nở. Hoảng hốt, Rachel vòng tay ôm lấy em gái. Đôi khi Becky hay làm trầm trọng hóa vấn đề, nên những lúc như thế, tất cả những gì Rachel thấy là một đứa em gái bé tí tóc xoăn đang chấp chững đi theo chị từ hồi mới biết đi.

“Becky, sao thế? Nói cho chị nghe đi.” Rachel lắc lắc khi Becky gục lên vai cô mà khóc.

“Michael... Michael muốn ly hôn.” Câu nói thì thầm run rẩy, vùi trên vai cô, nhỏ quá nên lúc đầu Rachel không biết mình có nghe nhầm không.

“Ly hôn ư?” Cô nhắc lại, choáng váng.

“Ly hôn ư?” Từ cửa ra vào, Elisabeth đưa tay lên cổ và nhắc lại lời Rachel.

“Hôm nay anh ấy đã bảo con. Qua điện thoại. Anh ấy đang đi công tác ở Dayton. Anh ấy gọi vào máy ở nhà và nói là muốn ly hôn. Chỉ thế thôi. Hai người có tin nổi không?” Becky ngược đầu lên nhìn mẹ rồi nhìn chị gái.

“Nhưng tại sao cơ chứ?” Elisabeth hỏi nhỏ.

“Con nghĩ anh ấy có bạn... bạn gái. Con đoán anh ấy muốn... muốn cưới cô ta.”

“Ôi, Becky!” Becky trông thiếu ngủ đến mức Rachel thấy đau đớn thay cho đứa em gái.

Ánh mắt Becky nhìn thẳng vào chị.

“Em thấy... mệt. Em chưa nói với mấy đứa bé, nhưng chúng biết là có chuyện. Ôi, em phải làm gì đây?” Đó là một lời than van, và Becky giấu mặt vào vai chị khi nói ra câu đó. Rachel vỗ về lưng em, cảm thấy bất lực.

“Em sẽ ở đây với cả nhà và để cả nhà chăm lo cho em.” Rachel nói. Mẹ cô, lúc ấy đã ngồi sụp xuống chiếc ghế gỗ của Stan, gật đầu đồng ý.

“Ôi, Rachel, em đã nhớ chị và bố mẹ nhiều lắm. Xa nhà mới khổ làm sao, phải cố nuôi nấng mấy đứa bé. Michael đi nhiều lắm, và em biết có chuyện gì đó không ổn, nhưng em không biết là chuyện gì. Rồi hôm nay...” Becky lại nức nở. Rachel ôm em chặt hơn.

“Con yêu, sao con không nói với chúng ta?” Giọng Elisabeth nghe đầy đau khổ.

“Con không muốn làm mọi người lo lắng. Và... và con biết mọi người cảm thấy thế nào về chuyện ly hôn.”

Quan điểm của Elisabeth về ly hôn là rất kịch liệt. Bà cực lực phản đối cái kiểu ly hôn chỉ trong chớp mắt của các cặp vợ chồng hiện đại. Nhưng lúc này bà lắc đầu mạnh mẽ cho biết quan điểm đó không cần thiết phải áp dụng với đứa con gái yêu của bà.

“Vớ vẩn,” bà quả quyết nói, từ bỏ nguyên lý của cả đời mình trước nỗi đau của con gái.

“Con biết bố, mẹ và chị Rachel luôn bên con dù con có quyết định như thế nào mà. Chúng ta chỉ muốn điều tốt đẹp nhất đến với con. Và mấy đứa trẻ nữa.”

Người Becky rung lên. “Chúng yêu bố lắm. Con không muốn nói cho chúng biết.”

“Em chưa cần phải kể cho chúng vội,” Rachel nói. “Chờ đến khi em và Michael nói chuyện đằng hoàng với nhau đã. Có lẽ cậu ta không có ý như thế. Biết đâu cậu ta đang buồn về chuyện gì đó.”

“Em nghĩ anh ta muốn thế đấy.” Giọng Becky run run thật tội nghiệp làm tim Rachel nhức nhối. Becky hít một hơi thật sâu và run rẩy, rồi ngồi thẳng lên. “Ồi, Rachel, em ước là anh ta đã lấy chị.”

Tiếng thở dài chân thành này làm Rachel mỉm cười nhăn nhó. “Chà, cảm ơn em nhiều.”

Becky cười trong nước mắt và lấy hai tay quạt những giọt lệ. “Chuyện đó nghe thật kinh khủng phải không? Nhưng chị biết ý em là gì mà. Chị... chị rất mạnh mẽ. Chị sẽ giải quyết chuyện này tốt hơn em. Em cảm thấy mình như một con ốc. Mấy năm gần đây anh ta đi nhiều lắm. Em nghĩ anh ấy hẹn hò ai đó, nhưng anh ta bảo là em điên rồi. Em gần như đã tin anh ta – rằng mình đã điên thật cũng nên. Nhưng không phải. Em đã luôn luôn đúng.”

Anh ta đã lừa gạt em trong suốt bao nhiêu năm, và em cứ chấp nhận, chấp nhận, giả vờ là em không biết gì và không làm ầm ĩ lên. Và bây giờ anh ta muốn ly hôn! Em đã hủy hoại cuộc đời mình vì anh ta, và anh ta không đáng được như vậy, không đáng một chút nào.”

Nước mắt lại dâng lên. Rachel cứng rắn nói, “Cuộc đời em chưa bị hủy hoại. Dù có chuyện gì xảy ra, em sẽ lại ổn thôi. Em sẽ lại hạnh phúc và tìm được một người đàn ông khác – một người tốt hơn. Và em sẽ có những khoảng thời gian tuyệt vời. Chúng ta chỉ cần giúp em vượt qua giai đoạn khó khăn này. Và chúng ta sẽ làm được.”

Becky mỉm cười với Rachel. Nụ cười run rẩy nhưng đầy âu yếm. “Chị có vui vì đã thoát không?”

“Có, “ Rachel nói thực lòng. “Có chứ.”

Bỗng dưng Rachel nghĩ đến Johnny, đến niềm đam mê sâu kín mà hắn gợi lên trong cô và gần như choáng váng khi nhận ra Michael chưa bao giờ chạm được vào phần đó ở cô. Lần đầu tiên kể từ khi Michael Hennessy chọn Becky thay vì chọn cô, Rachel đã hiểu ra tình yêu mình dành cho anh ta là gì: sự si mê của một cô gái trẻ, đã chìm vào quá khứ lâu rồi. Cô đã trưởng thành kể từ ngày đó.

Trong bếp, chiếc đồng hồ treo trên chặn bát đánh chuông.

“Chúa tôi, đã hai giờ sáng rồi. Chúng ta phải đi ngủ thôi!” Elisabeth kêu lên.

“Phải rồi,” Rachel tán thành, dìu em gái đứng lên cùng mình.

“Katie sẽ tỉnh dậy rất sớm,” Becky ử rử nói khi nhắc đến đứa con gái út. “Loren và Lisa sẽ thức dậy sau đó một chút thôi.”

“Tilda, Rachel và mẹ sẽ chăm sóc cho chúng. Con phải đi ngủ đi,” Elisabeth nói khi Rachel và Becky ra cửa.

“Về nhà con thấy nhẹ nhõm hẳn ra.” Becky ôm mẹ, sau đó vòng một tay ra kéo Rachel vào cái vòng ôm áp ấy. Trong một thoáng, cả ba người phụ nữ đứng đó, ôm nhau giữa cơn khủng hoảng, trán chạm vào nhau, tay ôm vòng quanh nhau. “Con yêu mọi người.”

Sau đó, Rachel lùi lại và mạnh mẽ nói, “Thế này là đủ rồi. Thêm một chút nữa là cả ba chúng ta cùng khóc mất. Mẹ và Becky đi lên lầu đi. Con sẽ khóa cửa và tắt đèn.”

20. Chương 20

Kể theo dõi chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện khi cơ thể mà hắn đang cư ngụ lái xe trong bóng tối, hai tay nắm chặt vô lăng, mắt mở đi nhìn chằm chằm vào màn đêm thăm thẳm.

Những ký ức không liên hệ gì đến cuộc sống hiện tại của hắn vùn vụt lướt đi trong đầu.

Chúng mang theo nỗi đau và sự tức giận mỗi lúc một tăng, nhưng lại chẳng có chút hiểu biết gì về chuyện đang diễn ra. Những hình ảnh như lăng kính vạn hoa của một thời cách đây ít nhất cả trăm năm dường như hiện lên sống động và chân thực hơn cả những cây sồi cao trên con đường uốn khúc. Nhà thờ Tin Lành đầu tiên hiện ra bên tay trái, và ánh mắt của kẻ theo dõi dán chặt vào đó không cưỡng nổi. Sau đó chiếc xe quẹo ở khúc quanh, và nhà thờ biến mất khỏi tầm nhìn. Nhưng nhà thờ đó gợi lên một loạt những suy nghĩ, và kẻ theo dõi đột nhiên hoàn toàn lộ diện.

Kẻ theo dõi nhìn thấy những sự kiện xảy ra cách đây lâu lắm như thể chúng đang diễn ra ngay trước mắt vậy. Điều hắn thấy khiến hắn run lên vì đau khổ và tức giận. Chuyện đó lại xảy ra, nhưng không phải là cách đó một trăm năm. Hắn biết điều đó. Những sự việc trong quá khứ đang được lặp lại ngay lúc này.

Qua bóng đêm, nhanh chóng, lặng lẽ, vô hình không ai biết, kẻ theo dõi lao đi, không phải để trả thù mà để thực hiện một thứ công lý khủng khiếp. Nhưng nơi hắn đến rất tối tăm và hoang vắng. Không có ai ở nhà.

Máu sẽ không đổ vào đêm nay. Sẽ có một thất bại nữa bổ sung thêm vào cơn thịnh nộ của hắn.

Nhưng khi kẻ theo dõi quay ngược lại thị trấn, hắn biết rằng mình sẽ quay lại vào một đêm khác. Sớm thôi. Để tìm con mồi của hắn.

21. Chương 21

Sự có mặt của em gái và ba đứa cháu khiến hai ngày sau đó Rachel bận tối mắt, đến nỗi không còn thời giờ mà nghĩ đến Johnny. Cô dành những buổi sáng chơi với các cháu, một đứa lên bảy, một lên năm và một lên hai. Lisa, đứa lớn nhất, là một tiểu yêu tóc đen luôn khiến Rachel nghĩ đến Becky hồi còn bé. Loren và Katie đều giống Michael, cao và tóc vàng. Cả ba đứa bé đều rất thích được đến thăm bác và ông bà. Cho dù có biết được lý do của chuyến thăm đó, thì cũng chẳng có đứa nào, kể cả Lisa, thể hiện điều đó ra bên ngoài.

Trong cả hai ngày này, Rachel, Becky và Elisabeth đều ăn trưa ở câu lạc bộ, sau đó Rachel lái xe đến trường để chuẩn bị cho năm học mới sắp đến. Trường cô đã đổi mới rất nhiều, nhưng vẫn còn rất nhiều việc phải làm để lớp học của cô trở thành môi trường học tập tốt nhất.

Ngày tựu trường đã đến, giống như những ngày tựu trường khác, lúc nào cũng tràn đầy hứng khởi. Rachel vẫn cảm thấy điều đó sau bao nhiêu năm đi dạy. Viễn cảnh mở mang trí thức cho những tâm hồn trẻ trung làm cô thấy mình tràn đầy nhiệt huyết. Nếu có thể hướng đầu óc học sinh vào sách vở, cô sẽ mở ra cả một thế giới trước mắt chúng.

Với việc điếm danh hàng ngày, dạy bốn tiết tiếng Anh và một tiết tự học, Rachel đã quá đỗi quen thuộc với học sinh của mình. Cô không những biết chúng mà còn biết cả anh chị, bố mẹ, ông bà, anh chị em họ, thậm chí là cả thú nuôi trong nhà của chúng nữa. Cô biết đứa nào gây rắc rối, đứa nào học hành chăm chỉ suốt năm. Cô biết đứa nào đến trường để chơi thể thao, đứa nào đến trường để giao lưu, và đứa nào đến để học. Cô nâng niu số ít những đứa ở nhóm cuối này, vì chúng rất hiếm.

Vào cuối buổi học đầu tiên, Rachel mệt lử. Cô nghe tiếng chuông báo hết giờ với tiếng thở dài ngành nhẹ nhõm và ngồi lại bàn một lát để dọn dẹp ngăn nắp đồng sách vở, trong lúc đó học sinh đồng thanh chào cô rồi phóng ra hành lang, đến với tự do.

“Thưa cô Grant, cuối kỳ này bọn em có phải làm bài về Elizabeth Browning không ạ?”

Allison O’Connell và hai người bạn thân nhất của cô bé đến bên Rachel sau khi cô lấy lại sức để ra khỏi tòa nhà.

Rachel lắc đầu. “Năm trước chúng ta làm về Barrett Browning rồi. Năm nay chúng ta sẽ làm về một người khác.”

“Ôi, chán thế!” Allison trề môi.

“Em thích Elizabeth Barrett Browning à?” Rachel ngẩng lên nhìn Allison hơi ngạc nhiên. Là một cô bé xinh xắn, nổi tiếng và hơi cao hơn Rachel một chút, Allison không phải là người ưa đọc sách. Thật ra, Rachel còn hơi ngạc nhiên khi thấy Allison biết Elizabeth Barrett Browning là ai.

“Bạn ấy có bài cuối kỳ của Brian Paxton từ năm trước ạ,” Gretta Ashley giải thích với nụ cười tinh quái, ngay lập tức cô bé bị Allison huých vào mạng sườn.

“Không phải đâu ạ!” Allison đỏ mặt, liếc nhìn Rachel và chữa lại, “Ừm, có thể em đã nhìn qua nó, nhưng chắc chắn là em sẽ không sử dụng nó đâu ạ!”

“Cô biết em sẽ không làm thế, Allison ạ,” Rachel nghiêm mặt nói, trong khi Gretta và Molly Fox, cùng với Allison gần như là bộ ba không thể tách rời, cười khúc khích.

“Em thích làm về một ai đó hay ho một chút, kiểu Michael Jackson chẳng hạn,” Molly nói.

“Michael Jackson có phải là nhà thơ đâu, còn không phải là một nhà văn ấy,” Gretta có vẻ căng thẳng.

“Có chứ. Tổ đọc sách của ông ấy mà. Nhớ không? Cậu còn mượn nó mà.”

“Ý tớ là, ông ấy không phải là một nhà văn quan trọng. Không phải là người phù hợp để cô Grant cho chúng ta viết bài cuối kỳ về ông ấy. Đúng không ạ, thưa cô Grant?”

“Có lẽ là vậy,” Rachel nở nụ cười tán thành.

“Sẽ là một ai đó chán ngắt cho mà xem,” Molly ủ ê nói. Mấy cô trò đang đi dọc vỉa hè, qua ba chiếc xe bus vuông vắn màu vàng chở đầy những học sinh đang hú hét. Khi họ đi qua, chiếc xe đầu tiên bắt đầu chạy. Rồi hai chiếc còn lại bám theo sau.

“Các em về nhà bằng gì?” Rachel hỏi.

“Allison có ô tô rồi cô ạ. Bạn ấy sẽ lái,” Gretta đáp.

“Tốt quá nhỉ,” Rachel đáp vì đã hiểu ra tại sao chúng lại đi bộ với cô suốt quãng đường ra đến bãi đậu xe. Có hai bãi, một bãi lớn cho học sinh và bãi nhỏ hơn cho giáo viên, đặt cạnh nhau phía trước cổng trường.

“Vâng, em ước...” Gretta mở lời, rồi chợt ngừng lại, mắt cô bé trở lên nhìn về phía trước. “Ai thế nhỉ?”

“Đâu?” Hai đứa còn lại đồng thanh, trong khi Rachel, nhìn theo ánh mắt của Gretta, cảm thấy bối rối. Cô phải cố hết sức mới không xoay người và chạy đi theo hướng khác.

Đậu ở rìa bãi đỗ xe của giáo viên là một chiếc xe máy màu đỏ ánh bạc. Dựa vào xe, cao lớn và cơ bắp cuộn cuộn trong chiếc quần jean bó và áo khoác da đen, hai tay khoanh trước ngực, mái tóc đen buộc lại thành một túm, là Johnny. Hắn không cười. Mắt hắn dán chặt vào Rachel.

Lấy lại tự chủ và nhận thấy những đôi mắt mở to của mấy cô trò nhỏ đang hết nhìn Johnny lại đến nhìn mình, Rachel cắn chặt răng lại và tiếp tục bước về phía trước. Những ký ức đứng tim về cuộc gặp gần đây nhất giữa họ đột nhiên nổi lên như chế nhạo cô. Hít một hơi thật nhanh và bình tĩnh, cô cố gắng đẩy chúng ra khỏi tâm trí. Cô không thể đối diện với hắn nếu những hình ảnh ám muội đó cứ hiển hiện trong đầu.

“Anh ta thật hấp dẫn,” Allison thở ra. Gretta lấy khuỷu tay huých vào sườn bạn.

“Cậu không biết đó là ai à? Là Johnny Harris đấy,” Gretta rít lên.

“Ôi, Chúa tôi,” Allison thở hắt ra.

Molly có vẻ sợ hãi. “Anh ta làm gì ở đây?”

Lùi về phía sau, Rachel có mong muốn cháy bỏng là câu hỏi của Molly sẽ không bao giờ có lời giải đáp.

Nhưng cô xui tận mạng. Hắn đã thôi đứng bắt treo chân và khoanh tay, rời khỏi chiếc mô tô, rõ ràng là hắn đã tìm thấy con mồi. Liếc mắt nhìn Johnny, những cô gái vội vã lỉnh vào một vỉa hè cách nơi hắn đang đứng khoảng sáu mét. Sau khi mỉm cười xã giao và vẫy tay chào hắn, Rachel đang định đi theo mấy đứa học sinh thì hắn đã chỉ tay về phía cô và ngoắc ngoắc ngón tay.

“Ồ, cô Grant,” hắn gọi bằng giọng nhẹ nhàng và vẫy tay ra hiệu. Ý thức rất rõ về những đôi mắt đang lờ ra của mấy cô gái, Rachel nhận ra rằng trừ khi có phép thần, còn thì cô không thể nào trốn thoát.

22. Chương 22

Cô đến chỗ hắn.

“Chào Johnny,” cô nói với giọng đĩnh đạc nhất có thể. Ánh nắng mặt trời tỏa sáng trên mái tóc đen của hắn, và đôi mắt màu xanh dương như sáng lên tương phản với nước da màu đồng, trông hắn đủ đẹp trai để làm một cô bé mới lớn choáng váng. May mắn thay, cô không phải là một cô bé. Cô vẫn bình tĩnh như thường, mặc dù đầu gối đang run bần. “Em phải ở chỗ làm mới đúng chứ?”

“Em nghỉ chiều nay. Zeigler rất vui mừng vì được thoát khỏi em.” Mắt hắn nheo lại trước vẻ thờ ơ cố ý của cô. Rachel phải cố lắm mới không cụp mắt lại trước tia nhìn sắc sảo ấy. Thật kỳ lạ, cô cảm thấy mình như một cô gái mới lớn, trẻ và ngốc nghếch như Gretta, Allison và Molly. Những cô bé đó đang chụm đầu vào nhau trên một chiếc Subaru màu vàng mà cô nghĩ là xe mới của Allison. Chúng đang nói liên thanh trong lúc nhìn cô giáo với gã trai xấu khét tiếng nhất thị trấn. Lúc đó Johnny mới là người trông có vẻ người lớn hơn, có vẻ làm chủ tình huống hơn. Rachel nhận ra rằng bằng việc ngủ với hắn, cô đã làm cho quan hệ giữa họ thay đổi hoàn toàn.

“Dạo này không nghe điện thoại à?” Hắn hỏi, giọng có vẻ thoải mái nhưng có điều gì đó không phải như vậy trong mắt hắn.

“Sao cơ?” Cô cau mày với hắn, bối rối.

“Từ lúc tỉnh dậy và phát hiện ra cô đã chuồn đi, em đã gọi cho cô sáu lần. Thậm chí lúc mười giờ đêm, cô cũng không ở nhà, và em thấy chuyện đó khá khó tin.”

“Cô không biết em gọi.”

“Rất vui vì được biết điều đó.” Một chút căng thẳng quanh miệng hắn đã biến mất. “Em nghĩ là mẹ cô không thích em.”

“Em nói chuyện với mẹ cô rồi à?”

“Nếu cô muốn cho là như vậy. Những cuộc nói chuyện giữa mẹ cô và em thường diễn ra theo kiểu: Em nói, ‘Johnny Harris đây. Tôi có thể nói chuyện với Rachel được không?’ và bà ấy nói, ‘Nó không ở đây,’ bằng giọng rất lạnh lùng, rồi gác máy. Em nghĩ chắc là cô bảo bà ấy nói thế.”

“Đâu có.”

“Vậy là không phải cô tìm mọi cách để tránh mặt em ư?”

Rachel ngược lên nhìn vào đôi mắt màu xanh dương thấu suốt đó, lưỡng lự, rồi thở dài.

“Ừm, có lẽ là một chút.”

“Em cũng nghĩ thế.” Johnny gật đầu, khoanh tay trước ngực, vẫn nhìn cô trầm ngâm. “Câu hỏi là, tại sao? Vì tối hôm đó em đã cư xử như một thằng điên, hay là vì chúng ta đã làm tình?”

Trước câu hỏi thẳng của hắn, cộng thêm ánh mắt chăm chăm như đang nhìn thấu tâm hồn cô, Rachel đỏ mặt tía tai. Nhưng cô cảm thấy mặc dù lời nói và thái độ tỏ vẻ thờ ơ, chuyện hắn đã dốc hết cõi lòng với cô, dúi đầu vào lòng cô, cũng làm hắn xấu hổ một cách sâu sắc. Cô thấy không chịu nổi việc hắn phải xấu hổ như thế.

“Em không hề cư xử... cư xử một cách ngốc nghếch,” Rachel kiên định nói.

“À.” Johnny nở một nụ cười chậm rãi, ấm áp và quyến rũ khiến bên trong Rachel nhộn nhạo rất buồn cười, sau đó hắn vẫy tay ra cầm lấy chồng sách vở giấy tờ trên tay cô trước khi cô kịp nhận ra hắn định làm gì!

“Em đang làm gì thế?”

Hắn đặt đồ của cô lên một cái giá đằng sau chiếc ghế da xe máy và chẳng chúng lại bằng những sợi dây cao su dày sáng màu.

“Lên đi.” Buộc sách cẩn thận xong, hắn quay lại và đưa cho cô chiếc mũ bảo hiểm màu bạc sáng bóng.

“Sao cơ? Không được!” Cô máy móc nhận cái mũ, nhưng mắt cô nhìn chằm chằm từ hắn sang cái xe máy như thể hắn đã mất trí.

“Lên đi, Rachel. Không thì chúng ta sẽ nói tiếp câu chuyện thú vị này ngay ở đây, để cho mấy đứa học sinh đang cười rúc rích của cô sấm soi.”

“Cô không thể ngồi với em trên cái... cái này được!”

“Nó là một cái xe máy, không phải là cái thứ gì cả. Cô chưa bao giờ lái một cái như thế à?”

“Chắc chắn là chưa rồi!”

Hắn lắc đầu với cô, rồi lấy cái mũ đang treo trên ghế đồng của mình. “Cô giáo tội nghiệp ơi, cứ nghĩ là mình đang thu thập kinh nghiệm giáo dục đi. Lên thôi.”

“Cô nói là không, và cô nói thật đấy. Cô đang mặc váy, lạ Chúa.”

“Em để ý rồi, và rất đẹp nữa. Tuy nhiên, em nghĩ cô nên thử làm cho nó ngắn đi một chút nữa. Chân cô đẹp lắm.” Hắn vừa đội mũ vừa nói.

“Johnny...”

“Cô Grant, cô ổn chứ? Chúng em đến giúp cô nhé.” Allison gọi to. Ba đứa con gái đang túm tụm lại bên cạnh chiếc Subaru vàng, vẻ mặt hồi hộp trong khi luân phiên lúc thì nhìn Rachel và Johnny lúc thì túm lại hội ý.

“Cô ổn, Allison ạ. Các em cứ đi đi. Anh Harris là học sinh cũ của cô,” Rachel đáp lại. Nỗ lực trấn an của cô bị nụ cười chế nhạo của Johnny với ba cô gái lấn át.

“Chúng nghĩ là em đang lừa bắt cô đi đấy.”

“Không phải vậy à?” Câu đáp trả của Rachel gay gắt.

Johnny có vẻ ngạc nhiên, sau đó từ từ cười toe toét. “Em nghĩ là vậy. Cô lên xe được không, Rachel? Thử nghĩ xem việc cô trở về nguyên vẹn sẽ tác động thế nào đến hình ảnh của em trước công chúng.”

“Cô sẽ không đi đâu bằng chiếc mô tô đó. Dù cô có muốn, dù cô ăn mặc phù hợp, cô cũng không thể leo lên sau xe em ngay tại trường này và biến mất trước mặt học sinh của cô được. Hội đồng nhà trường sẽ không bao giờ cho qua đâu - họ sẽ nói với ông James.”

“Ông ấy vẫn làm hiệu trưởng à?”

“Phải.”

“Hiểu rồi. Chỉ có điều tốt đẹp mới chết sớm thôi. Rachel...”

Rachel thở dài. “Được rồi. Cô chấp nhận là chúng ta cần nói chuyện. Nhưng cô không đi bằng cái xe máy này đâu. Xe cô ở đằng kia. Cô đi bằng xe của cô, nếu không thì không đi đâu cả.”

Johnny cúi xuống nhìn cô, nhún vai, rồi bỏ mũ bảo hiểm ra. “Bánh xe vẫn là bánh xe thôi,”

hắn nói.

Câu nói đó làm Rachel mỉm cười. “Là một trong số những học sinh giỏi nhất của cô, nhưng ngữ pháp của em tệ kinh khủng.”

“Ngữ pháp không bao giờ là thế mạnh của em, nhớ không? Em giỏi... những cái khác hơn.”

Hiểu được lời nói bóng gió đó, Rachel cảm thấy mặt mình đỏ lựng. May mắn thay, hắn đã quay đi để tháo đồ của cô từ sau xe ra nên không thấy cô bối rối.

“Cô vẫn làm thơ chứ?” Hấn ngoái lại hỏi, tay vẫn đang bận tháo dây cao su.

Rachel cứng họng, mắt nhìn chằm chằm vào tấm lưng của hấn. Cô quên mất là nhiều năm trước cô đã để lộ bản thân mình với hấn nhiều đến thế nào, khi hấn vẫn còn là cậu học sinh cô quý mến.

“Cô ngạc nhiên là em vẫn nhớ đấy,” Rachel chậm rãi nói.

Hấn đã ôm sách vở của cô trong tay, rồi quay lại đối diện với cô. “Cô ngạc nhiên à? Cô không nên thế mới phải. Em nhớ tất cả mọi điều nhỏ nhất về cô, cô giáo ạ.”

Ánh mắt họ nhìn nhau một lúc. Sau đó, Rachel, bối rối hơn bất cứ lúc nào, quay đi và bước về phía chiếc xe của mình.

Cô nhận thức rất rõ rằng hấn đang ở đó, đi theo sau cô, tay ôm đầy đồng sách vở của cô - và cô cũng cảm thấy ánh mắt kinh ngạc của ba cô gái - chúng đã chứng kiến toàn bộ hành động của họ. May mắn thay, bãi đỗ xe của giáo viên vắng y như bên học sinh. Cô ghét đối diện với viễn cảnh phải giới thiệu những đồng nghiệp hay phê phán với Johnny.

Rachel hít mấy hơi thật sâu để lấy lại thăng bằng, sau đó khởi động xe. Johnny đặt đồ của cô vào ghế sau. Hấn cởi áo khoác ra rồi ném vào đó luôn, để lộ ra chiếc áo phông cotton quen thuộc, rồi trượt vào bên cạnh cô. Cô muốn có một phút được ở một mình để thoa lại chút son và đánh lại phấn, vì kinh nghiệm cho cô biết đến cuối ngày, lớp trang điểm mà cô thoa lên mặt đã phai đi lâu lắm rồi. Nhưng rồi cô nghĩ chuyện đó không quan trọng lắm.

Một chút phấn và son sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến một ngày trong ba mươi tư năm của cô, chúng cũng chẳng làm cô đẹp hơn chút nào trong mắt hấn. Trang phục của cô gồm một chiếc áo len cotton ngắn tay màu trắng với những bông hồng màu hồng phấn in chìm ngang qua ngực kết hợp với chiếc váy ngắn xếp ly dài ngang đầu gối hợp tông, trên đó cũng in những bông hoa hồng phấn giống áo len, trông chúng không được hợp thời cho lắm, nhưng rõ ràng là chúng rất hợp với nghề nghiệp của cô. Kể cả đôi giày đế nệm màu xanh nước biển và đôi hoa tai nhỏ bằng ngọc trai cô đang đeo nữa. Trông cô đúng là mình, một cô giáo cấp ba dạy tiếng Anh ngoài ba mươi tuổi ở một thị trấn nhỏ. Johnny cứ như là đã nhầm chỗ khi ngồi bên cạnh cô cũng như chiếc xe máy của hấn đang đỗ bên cạnh chiếc Maxima xanh dương ôn hòa của cô.

Cả hai người đều vẫy tay với mấy cô gái đang há hốc miệng khi họ lái xe ra khỏi bãi đỗ.

“Em không nên đến trường cô,” Rachel nói, biết rằng ngày mai tin đồn sẽ bám theo từng bước chân cô.

“Nếu đất mà cũng chẳng chịu trời thì [1]...” Johnny nhún vai nói. Bằng giọng nhẹ nhàng đầy cẩn trọng không che giấu được sự nghiêm túc trong câu hỏi, hấn nói thêm, “Xấu hổ với em hả, Rachel?”

[1] Nguyên văn: “If Muhammad won’t come to the mountain...” xuất phát từ câu ngạn ngữ “If the mountain will not come to Muhammad, then Muhammad must come to the mountain” (Nếu núi không đến Muhammad, thì Muhammad phải đến với ngọn núi thôi).

Rachel liếc nhìn hấn, xúc động vì điều gì đó trong giọng nói của hấn cho cô biết câu trả lời của mình rất quan trọng. Dưới ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ xe, khuôn mặt nhìn nghiêng ba phần tư của hấn trông đẹp trai đến nỗi cô không thở nổi. Trước đó cô chưa bao giờ nhận ra là những đường nét của hấn lại hoàn hảo đến thế. Vầng trán cao ngạo, xương gò má cao, chiếc mũi dài, thẳng với sống mũi nhỏ, cằm vuông, râu cạo sạch sẽ trông rất thanh lịch. Bổ sung thêm vào đó là khuôn miệng đẹp, hơi cong lên của hấn và sức sống âm ỉ trong đôi mắt màu xanh khói dưới hàng lông mày thẳng rậm màu đen. Trông hấn đẹp trai đến lạ thường. Và đẹp trai không chỉ vì cô đang ngầm so sánh hấn với những người đàn ông khác ở Tylerville.

“Dừng lại!” Johnny đột ngột gầm lên, mắt hấn chuyển từ cô sang đường đi, tay hấn giơ lên chống vào bảng đồng hồ. Tiếng hét đó cắt đứt dòng suy nghĩ của Rachel và làm cô đập vào chân phanh mạnh đến nỗi nếu không có dây an toàn thì họ đã tung về phía trước.

“Cái gì thế?” Rachel khò sở hỏi. Cô nhìn quanh và phát hiện ra họ đã phanh gấp và dừng lại trước ngã tư đằng trước cửa hàng 7-Eleven không xa trường học là bao. Xe cô, bao gồm cả một chiếc xe bus của trường học và một xe tải chở than đá, lao đến từ đủ hướng, trả lời cho câu hỏi của cô.

“Thật là một phép màu khi cô chưa tự giết chết mình đấy,” Johnny nói giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Nào sang bên đây. Từ bây giờ em sẽ lái xe.”

“Đây là xe cô, và...”

“Sang đi.” Hấn đã ra khỏi xe, đóng sầm cửa lại rồi đi vòng qua mũi xe. Rachel nhìn hấn chăm chăm qua kính chắn gió, sức nhớ ra những người khác đang ở trong những chiếc xe xung quanh họ, cô cần môi, tháo dây an toàn, rồi vụng về bò qua bảng điều khiển. Nếu cô vẫn cứng đầu cứng cổ bám lấy ghế lái, còn Johnny đứng trên đường tranh luận với cô thì có lẽ một số người làm chuyện sẽ gọi cảnh sát cũng nên.

“Muốn uống gì không?” Johnny hỏi khi hấn vào xe, hất đầu về phía cửa hàng 7-Eleven. Họ đã lỡ mất đèn xanh để sang bên đó, và đằng sau họ, những chiếc ô tô cầu kính đã bắt đầu nhún còi inh ỏi.

“Không, cảm ơn,” Rachel nói, bực bội vì bị tước mất quyền làm chủ chính chiếc xe của mình, cô quyết tâm để hấn nhận ra điều đó.

“Chà, em lại muốn uống.” Đã đến lượt họ đi. Johnny lao qua đường đến bãi đỗ xe của cửa hàng 7-Eleven và dừng lại. Tốc độ lái xe đó đủ làm Rachel bám chặt lấy chỗ để tay bên cạnh.

“Về chuyện lái xe của cô...” Cô tức tối nói, nhưng hấn đã ra khỏi xe. Cô càng giận sôi lên, nhìn hấn biến mất trong cửa hàng.

Mấy phút sau, hấn bước lên quầy thanh toán để tính tiền. Hấn đang đùa với nhân viên thu ngân, và sự tức giận của cô như bay biến đi gần hết khi cô chiêm ngưỡng cơ thể cao to, khỏe mạnh của hấn và độ bó của chiếc quần jean. Rồi sự căng thẳng khó hiểu trong tư thế của hấn xuất hiện. Dù hấn có nói gì với nhân viên thu ngân thì đó cũng không phải lời nói đùa nữa.

Hấn ném thứ gì đó xuống quầy, cầm túi đồ lên, rồi lao ra chỗ chiếc xe. Rachel lặng lẽ nhận túi đồ hấn ném vào cô qua cửa sổ - vài lon Coke và hai túi Twinkles [2] – không nói gì cho đến khi chiếc xe lại lẩn bánh, lùi ngược về đằng sau với một đường cua nhanh, rộng, rồi lao ra dòng xe cộ với tiếng bánh xe rít lên làm cô phải cau mày.

[2] Một loại bánh kem của Mỹ.

“Có chuyện gì thế?” Rachel hỏi khi họ đã có vẻ đi an toàn trên đường, và may mắn thay, cô đã có thể thư giãn một chút.

“Điều gì khiến cô nghĩ rằng đã có chuyện?” Câu nói vang lên qua kẽ răng, đi kèm với ánh mắt lóe lên, cô có thể thấy những múi cơ co cụm lại dưới tai hấn.

“Cứ cho đó là trực giác của phụ nữ đi.”

Câu trả lời khô khốc đó làm cô nhận thêm một cái liếc xéo nữa, đỡ hung tợn hơn cái trước.

“Thằng chó đó không lấy tiền của em.”

“Ồ.” Cô đột nhiên nhận ra nhân viên thu ngân là Jeff Skaggs. Rachel sẽ nhận ra cậu ta ngay nếu thực sự nhìn đến cậu ta, nếu như sự chú ý của cô không tập trung cả vào Johnny. Không phải cô định báo cho Johnny rằng người đó là Jeff, nếu hấn chưa biết.

Johnny là một người đàn ông có lòng tự trọng, đã chịu cay đắng trước những người dân trong thị trấn, với cơn tức giận điên cuồng mà nhiều năm trước đây cô đã từng chứng kiến một hai lần. Hấn đã bị đối xử thật hung bạo, từ mọi phía. Mặc dù hấn đã chấp nhận nó mà không bộc lộ nhiều oán hận, nhưng cô đang bắt đầu lo sợ rằng hấn đã sắp đến giới hạn của sức chịu đựng rồi. Một ngày nào đó nó sẽ bùng nổ, cô e là vậy, và cô chỉ mong là khi đó mình đang ở gần hấn để có thể phần nào giải quyết hậu quả.

“Em không giết Marybeth,” Johnny hung dữ nói, mắt hấn dán vào đường đi. “Em vô tội y như thằng khốn trong cửa hàng đó, và cô biết không? Dù em có vô tội hay không, chuyện đó cũng chẳng liên quan chó gì đến ai cả. Cô có biết em đã lấy bằng đại học ở trong tù không? Phải, về văn học so sánh, mong là nó có ích gì đó cho em. Em cũng làm ăn được trong đó. Có nhớ ngày xưa em từng hút thuốc không? Chà, em bỏ, vì thuốc lá là thứ tiền mà nhờ vào đó nhà tù vận hành được. Em tích trữ và bán thuốc lá, rồi em mua thêm bằng tiền thu được, rồi lại bán. Chẳng mấy chốc mọi người gọi em là thằng Thuốc lá, và em làm ăn rất ổn.

Em kiếm được tiền và tiết kiệm, để khi ra tù có tiền mà tiêu pha. Sau những việc họ làm với em, em vẫn sống sót. Nhưng việc đó không nên xảy ra, không đáng xảy ra, có điều là người ta không bao giờ nhìn được quá sống mũi. Em là một thằng Harris, vì thế em không tốt, vì thế em có thể giết người, vì thế mà do em thừa nhận mình là người cuối cùng ở cùng Marybeth Edwards, nên em hẳn đã giết cô ta. Có điều là em không làm.”

Hắn lái xe ra khỏi đường lên một làn hẹp hơn và dốc, cắt qua một khu rừng rậm. Vài phút sau họ hiện ra dưới những lớp cây cối trên đầu và đổ lại trước mép của một cái hồ nhỏ lung linh với những con vịt đang nhẹ nhàng bơi trên mặt nước. Màu nước xanh trong mát, màu lông vịt xanh lục và nâu óng ánh, màu những ngọn cây xanh lục sáng chan hòa ánh nắng và những bóng râm sâu thẳm, bí ẩn tỏa xuống từ đám thông làm khung cảnh đáng yêu đến mức nếu họ chỉ nhìn lướt qua thì thật là đáng hổ thẹn.

Johnny vẫn tiếp tục nhìn trừng trừng về phía trước, tay hắn siết chặt lấy vô lăng. Rachel ngồi yên lặng bên cạnh hắn, nhìn hắn đầy âu yếm, nhưng hắn không bao giờ nhìn cô như vậy.

“Hồi vào đó, em mới mười chín tuổi. Một thằng con trai. Một thằng con trai tự phụ và sợ hãi, sợ đến mức em đã nghĩ là mình sẽ nôn mửa khi lần đầu tiên bước vào tòa nhà đó, nghe tiếng những cánh cửa kim loại đó đóng sầm sau lưng, nghe tiếng những tù nhân huýt sáo và giậm chân khi em bước qua, như thể em là súc thịt tươi vậy. Cô có biết em thường nhận được thư của người hâm mộ khi ở trong đó không? Từ các cô gái ấy. Em được mời chào đủ thứ, kể cả hôn nhân. Một cô ký là ‘em của anh mãi mãi’ viết cho em hàng tuần. Hình như họ nghĩ rằng bị ném vào tù vì tội giết người là quyền rũ lắm. Em nghĩ một vài người còn nhầm em với một ngôi sao nhạc rock chó chết nào đó.”

Hắn dừng lại, hít một hơi thật sâu nhưng vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vô định. Rachel cắn môi nhưng không nói gì, biết rằng còn nhiều điều hắn muốn, không, hẳn cần nói với cô.

“Cô biết điều tồi tệ nhất khi ở tù là gì không? Đó là chuyện kéo bè kết cánh. Từ lúc bọn em thức dậy đến lúc họ nhốt bọn em vào buồng giam và tắt đèn, có những thằng khốn luôn luôn bảo bọn em phải làm này làm nọ. Và không có sự riêng tư. Không bao giờ có sự riêng tư, cho bất cứ điều gì.”

Lần này hắn ngừng lại lâu hơn. Đúng lúc Rachel định đưa tay ra đặt lên vai, lên đầu gối hay bất kỳ chỗ nào để chạm vào hắn, để hắn nhớ rằng cô đang ở đó, rằng cô quan tâm đến hắn, thì hắn đột nhiên nhìn cô thật nhanh. Sau đó hắn lại đưa mắt đi, tập trung vào cái hồ.

“Chó thật, không phải, đó không phải là điều tồi tệ nhất. Cô muốn biết điều tồi tệ nhất là gì không? Hồi vào đó em tưởng mình ghê gớm lắm. Em nghĩ sẽ chẳng có ai dám bốn cột với mình. Chà, em đã nhầm. Ngày thứ ba trong tù, bốn thằng vây lấy em trong nhà tắm.

Chúng nó lật úp người em xuống, quan hệ qua hậu môn với em. Sau đó chúng nó nói rằng từ đó trở đi, em sẽ là mục đàn bà khốn kiếp của chúng nó. Em đau lắm, vì cô biết không, chúng nó đánh cho em vãi ra quần trước. Em đã rơi vào khủng hoảng, y như một đứa bé gặp phải chuyện gì đó làm tiêu ma mọi niềm kiêu hãnh, mọi sự can đảm trong nó. Và em sợ.

Nhưng khi đã gượng lại được, em quyết định rằng chuyện đó sẽ không lặp lại nữa, rằng chúng sẽ phải giết em trước. Khi em làm thế, mọi nỗi sợ hãi biến mất. Em sẽ thắng, hoặc là em sẽ chết. Chỉ đơn giản thế thôi, và lúc đó em không quan tâm xem cái nào hơn cái nào.

Em ăn cắp một cái thìa trong bếp và mài nó cho đến khi một cạnh sắc như dao cạo. Rồi em chờ đợi. Khi chúng vây lấy em lần nữa - chúng cười to, những thằng khốn đó, gọi em là em yêu, tình yêu bé nhỏ - em đã sẵn sàng. Em cắt chúng nó như cắt bí ngô. Và những thằng khốn đó không bao giờ dám làm phiền em nữa.”

Hắn lại hít vào một hơi sâu run rẩy nữa. Sau đó liếc nhìn Rachel, tay vẫn vòng quanh vô lăng.

“Giờ thì cô biết rồi đấy.” Hắn nói đơn giản, nhưng những điều trong mắt hắn không hề đơn giản. Chúng chất chứa đầy nỗi đau và nhục nhã, và cả một niềm kiêu hãnh đầy mệt mỏi và cảnh giác. Rachel nhìn và thấy tim cô như vỡ ra vì hắn. Tất cả trí não của cô, tất cả bản năng tự vệ của cô, biến mất trong giây phút đó.

Cô tháo dây an toàn, quỳ một đầu gối lên ghế, vươn lên và cùng lúc xoay người. Đặt một tay lên vai hắn để lấy thăng bằng, cô nghiêng đầu và tặng hắn một nụ hôn nhẹ, vụng về.

Khi tay hắn đưa lên để đỡ cô, khi hắn kéo cô vào vòng tay chặt hơn, cô ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Giờ thì anh biết rồi đấy,” cô nói.

23. Chương 23

“Anh biết gì cơ?” Có sự hài hước pha lẫn căng thẳng trong câu hỏi đó. Họ ở rất gần nhau, gần như mũi chạm mũi, mắt nhìn nhau, trong một tư thế đúng ra là rất buồn cười nhưng lại không phải thế vì điều đang diễn ra giữa họ rất nghiêm túc.

“Rằng em phát điên lên vì anh.” Rachel gần như thì thào thú nhận. Vô lăng như chọc vào lưng cô, nhưng cô không thèm để ý. Bảng điều khiển giữa hai ghế như cắt vào đùi cô, nhưng cô cũng không cảm thấy gì. Toàn bộ cơ thể cô đang tập trung vào việc giải mã điều đang diễn ra đằng sau lớp màn che chắn trong mắt Johnny.

“Bất chấp tất cả?” Chất khàn trong giọng nói của hắn cho cô biết hắn không biết lời bộc bạch vừa rồi của hắn có ý nghĩa thế nào với cô.

“Phải.”

Tay hắn lần tìm eo cô, nhắc cô lên, rồi đột nhiên cô thấy mình lướt trên bảng điều khiển, ngồi trong lòng hắn, lưng dựa vào cánh cửa, tay cô lỏng lẻo vòng quanh vai hắn.

“Anh cũng phát điên lên vì em, cô giáo ạ,” hắn nói thật nhẹ nhàng rồi hôn cô.

Miệng hắn rất ấm và hơi có vị bạc hà. Những móng cơ trên cánh tay đang vòng quanh người cô làm gối cho cô tựa vào. Cầm hắn chỉ hơi lờm chớm cọ vào má cô, và với phần trí óc tỉnh táo, cô nhận ra là hắn mới cạo râu chưa được bao lâu. Đôi vai hắn dưới tay cô rộng rãi và khỏe mạnh. Hắn có mùi xà phòng, bạc hà, và đàn ông.

Tim cô đập loạn xạ, mắt nhắm chặt và cô hôn lại hắn nhiệt thành y như hắn hôn cô.

Những ngón tay cô lần tìm đến sợi dây chun túm gọn lấy mái tóc ở sau gáy hắn, và cô lôi nó ra để luồn tay vào những lọn tóc xoắn đen

“Ồi,” hắn phản đối, hơi lùi lại một chút khi những ngón tay cô mắc vào một mớ rối.

“Anh cần cắt tóc đấy,” cô bảo hắn thay câu trả lời, mắt nhắm lại và miệng nghiêng về phía hắn một lần nữa

“Thế à? Anh nghĩ em nên để tóc dài. Anh thích những người phụ nữ của mình để tóc dài.”

Hắn tiếp tục hôn cô, những nụ hôn nhanh, mềm mại đặt lên giữa rồi sang hai khóe miệng của cô.

“Bây giờ vẫn thế à?” Điều này làm cô khó chịu, nhưng không đủ để kéo cô ra khỏi khuôn miệng đáng mê dọc theo xương hàm của cô. “Anh đang nói với em rằng lúc này em có thể coi mình là một trong số những người phụ nữ của anh ư?”

“Không,” hắn đáp, giọng hơi khó nghe vì hắn đang dùng lưỡi khám phá cái tai gần hắn nhất, sau đó nhấn một nụ hôn nồng nàn vào chỗ hõm nhạy cảm bên dưới đó.

“Không ư?” Việc bám vào nội dung cuộc trò chuyện mỗi lúc một trở nên khó khăn. Cô cảm thấy mềm yếu dần đi, gần như là choáng váng, chân tay nặng như chì, cơ thể cô đã bắt đầu những nhịp co giật đầy khác khao.

“Em có thể coi mình là người phụ nữ của anh. Một mình em thôi. Nếu em muốn.” Hân hôn phần cổ nhạy cảm của cô, thực ra là nhấm nháp mới đúng. Rachel nghiêng đầu sang một bên và ngửa cằm lên để tận hưởng cảm giác đó.

“Johnny...” Tất cả những lý do tại sao cô không thể thành người phụ nữ của hân tràn ngập trong đầu cô. Chênh lệch về tuổi tác, lối sống, nghề nghiệp đáng trọng của cô, gia đình cô, và chuyện ở tù của hân. Nhưng ngay lập tức những lời phản đối vang lên trong óc cô, những lý do đó bị xua đi ngay bởi suy nghĩ hân hiểu cô đến từng chân tơ kẽ tóc - và bởi miệng hân đã quay trở lại với miệng cô nữa. Nụ hôn của hân rất chậm, nhẹ nhàng, và gây nghiện. Khi hân đưa miệng xuống phần mềm bên dưới cằm cô, cô ngây ngất đến mức không biết mình đang ở đâu.

“Vâng,” Cô thì thầm trong mơ màng.

“Vâng gì cơ?” Hân đã kéo cổ áo lên mềm của cô sang một bên để đưa môi hôn dọc lên xương đòn của cô. Những ngón chân cong lên, và cô cảm thấy một chiếc giày mềm tuột ra.

“Bất cứ điều gì anh đòi hỏi ở em.” Đầu cô đã đang ở trên mây.

“Ừm. Chúng ta ra đường sau đi, được không? Trên này chật chội quá.”

Trước khi cô kịp phân tích điều hân vừa nói, bằng cách nào đó hân đã mở cửa và trượt ra khỏi xe, vẫn ôm cô trong lòng. Chiếc giày lỏng của cô tuột ra, nhưng Rachel không quan tâm. Cô bám chặt lấy hân, tay cô vòng quanh cổ hân thật chặt. Hân bế cô lên, một tay đặt dưới vai cô, một tay dưới đầu gối cô, nhấc cô lên thật dễ dàng. Rachel cảm thấy mình yếu đuối ngọt ngào đầy nữ tính trước sức mạnh của hân. Cảm thấy ngưỡng ngừng, cô không dám nhìn vào mắt hân, thay vào đó cô nhìn mái tóc đen nhánh xõa ra đang lòa xòa trên đôi vai rộng của hân, nhìn khuôn mặt đẹp trai đến mê muội, nhìn bắp tay rắn chắc chứng minh cho sự mạnh mẽ của hân.

“Anh đoán là em nặng không đến bốn mươi lăm cân,” Johnny đột nhiên nói, khẽ lắc lắc cô trên cánh tay như thể đang kiểm tra cân nặng của cô.

“Thực ra là bốn mươi tám.”

“Em cần ăn nhiều vào.” Hân đóng cửa trước lại bằng một chân, cúi xuống và lần tìm tay cầm cửa sau, trong lúc đó vẫn ôm lấy cô, rồi ngồi xuống, đặt cô vào lòng.

“Thế rồi lúc ấy em sẽ béo lên, và anh sẽ không thích em nữa.”

Johnny véo mũi cô để trêu đùa rồi chuyển cô vào vị trí thoải mái hơn, đặt lưng cô áp vào ngực hân. Đầu cô dựa vào vai hân, và tay hân ôm lấy eo cô trước khi tìm đến vị trí mà hân mong muốn. Rachel bị mê hoặc, liếc mắt lên nhìn hân và thấy đôi mắt đang chiếu lên mặt cô sáng và nóng bỏng y như bầu trời tháng Tám trong vắt trên đầu.

“Em vẫn không hiểu đúng không, cô giáo? Anh thích em dù có thể nào đi chăng nữa, thế nào cũng được. Thêm vào đó, em béo ra trông sẽ bị hấp dẫn yêu lắm đấy.”

“Thật là đáng yêu.” Tiếng cười bị nghẹn lại một chút, rồi Rachel bỏ qua chuyện đó để tận hưởng giây phút quý giá trong vòng tay Johnny. Hơi ấm, mùi hương và sức mạnh ở hân nhấn chìm cô. Trong vòng tay hân, cô cảm thấy tuyệt vời như ở nhà, thoải mái, quen thuộc, hạnh phúc và hững hờ cùng một lúc. Chuyện này là giấc mơ, cô biết thế, nhưng rồi lại thấy rằng sự giấc mơ là một thứ hàng hóa bị xem thường quá mức. Cho đến lúc này, sự khôn ngoan trong suốt cuộc đời đã mang lại cho cô điều gì nào? Chắc chắn không phải là điều này.

Ghế sau được thiết kế như một chiếc ghế dài, phủ một lớp nhung lông màu xanh đá phiến. Nó rộng rãi hơn ghế trước, nhưng vẫn không đủ chỗ để vừa cho cả đầu và chân của một người cao như Johnny. Hân cũng nghĩ như vậy và để cửa mở, thò một chân ngoài. Hơi nóng ở bên ngoài tràn vào bên trong ô tô còn hơi lạnh từ điều hòa lại tràn ra. Với cánh cửa để mở, tiếng lá kêu xào xạc khi một cơn gió nhẹ thổi qua ngọn cây, tiếng đôi vịt cãi nhau quàng quạc, và tiếng nước róc rách bên bờ đá vang lên gần đến mức như thể hai người họ đang ngồi ôm nhau trên cỏ vậy.

Đôi tay Johnny lúc trước ôm quanh eo cô giờ đưa lên phía trước áo len của cô, lần tìm ngực cô. Tìm được rồi, hai bàn tay hắn liền xoa bóp và vuốt ve con mồi. Cả cơ thể cô phản ứng lại bằng một cơn rung mình, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo của cô lại né tránh.

Rachel túm lấy cổ tay hắn. Giọng cô gần như hụt hơi. “Johnny, em không nghĩ đây là một ý hay đâu. Đang giữa ban ngày mà. Bất cứ ai cũng có thể đi qua.”

Thật khó để cưỡng lại điều này, và càng lúc càng trở nên khó khăn hơn khi hắn hôn lông mày, thái dương và xương gò má gần hắn nhất, trong khi đôi tay vẫn nhẹ nhàng mân mê hai bầu ngực của cô. Cuối cùng, một bàn tay của hắn cũng buông tha con mồi, nhưng cô chưa kịp biết mình thích hay không thích điều đó thì bàn tay đó đã trượt xuống dưới áo len của cô, lần tìm đến làn da bụng trần, rồi lại tìm đến ngực cô lần nữa. Cảm giác đôi tay ấm áp, mạnh mẽ của hắn ôm trọn lấy bầu ngực của mình, với lớp áo lót mỏng manh ngăn giữa hai phần da thịt làm cho những đầu dây thần kinh trên khắp cơ thể cô râm ran. Dưới sức mạnh của sự đụng chạm mơn trớn đó, Rachel nhận ra mình đang nhanh chóng mất đi những suy nghĩ tỉnh táo cuối cùng.

“Em có bộ ngực hấp dẫn nhất,” hắn thì thầm vào tai cô, tay còn lại luồn vào dưới áo len để phối hợp với tay kia. Rachel gần như thở hắt ra vì mê mẩn. Cô yêu cái cách đôi bàn tay hắn mang đến cảm giác cho cô. Giá mà ngực cô đầy hơn, cô sẽ chắc chắn rằng hắn cũng thích thú trước việc mình đang làm y như cô.

“Em... em không được... nở nang.” Từ cuối cùng trong lời thú nhận này bị át đi vì, không thể chịu được nổi dần vật về trí óc trộn lẫn với niềm hạnh phúc của thân thể thêm nữa, cô xoay người trong vòng tay hắn, giấu mặt vào đường cong giữa cổ và vai hắn. Tay cô ôm cổ hắn chặt hơn, cảm thấy những cơn sóng run rẩy bất tận đang bắt đầu dâng lên ở đâu đó trong cô khi hơi nóng của đôi bàn tay với những ngón tay dài vuốt ve làn da trần trên lưng cô.

“Em thật hoàn hảo. Đúng như anh vẫn hằng khao khát, có ai từng nói với em rằng những món quà tốt nhất được đựng trong những hộp quà nhỏ sao?” Hắn hôn chiếc cằm đang ngoảnh đi của cô, và những ngón tay hắn lần tìm và tháo móc áo ngực của cô. Rachel thấy móc áo lỏng ra và biết hắn vừa làm gì. Với một tiếng thở dài, cô đầu hàng trước hành động của hắn vì cô không còn cưỡng lại được nữa. Cô không thể làm gì để thay đổi các số đo của mình, chắc chắn là không thể trong vòng năm phút nữa. Hắn sẽ phải đón nhận cô hoặc bỏ cô ở lại.

Chắc chắn là hắn không muốn bỏ cô rồi. Giật mạnh áo len của cô, hắn kéo nó lên nách cô trước khi hai tay cô đang vòng quanh cổ hắn dừng lại để trút chiếc áo ra khỏi đầu. Khi hắn khổ sở kéo tấm vải cotton nhăn nhúm đó một lần nữa, cô bỏ hai tay ra và giơ lên để hắn kéo chiếc áo ra. Khẽ nhún vai và cảm giác đầy tội lỗi, cô kéo áo lót về phía trước cho đến khi mình trần truồng đến eo. Khi đã dám nhìn hắn một lần nữa, cô thấy hắn đang nhìn chăm chăm những đường cong trắng có núm vú hồng trên ngực mình. Rachel cảm thấy niềm phấn khích rộn ràng dâng lên trước sự nóng bỏng trong đôi mắt hắn, dù kích thước của cô có như thế nào.

Cảm thấy ánh mắt cô đang nhìn mình, hắn liếc nhìn lên. Một tia hài hước đột nhiên ánh lên trong đôi mắt nóng bỏng của hắn.

“Thêm nữa, anh là một kẻ nghiện mông,” hắn nói và cười toe toét khi cô có vẻ sốc. Nếu nụ cười của hắn chưa đủ, và việc mắt hắn quay lại nhìn ngực cô với sự ngưỡng mộ không giấu giếm, thì tay hắn đã lần xuống dưới váy của cô, vuốt ve phần cơ thể đang được đề cập đến để chứng minh luận điểm vừa rồi. “Và em có cặp mông nhỏ nhắn xinh xắn nhất mà trong đời mình anh từng đặt tay lên.”

“Johnny!”

Nhưng lời phản đối nửa đùa nửa giận của cô bị ngăn lại bởi một ngọn lửa nóng bỏng khi hắn cúi đầu xuống và ngậm lấy một núm vú màu hồng rồi nút vào miệng. Rachel thở dốc trước cảm giác khoái lạc tuyệt vời, và lưng cô ưỡn lên. Cô nằm dọc theo cánh tay đang ôm của hắn trong khi hắn cúi xuống hôn lên một bên ngực của cô. Tóc hắn xoa trên da thịt cô, quét qua quét lại như trên người núm vú còn lại. Cuối cùng, khi hắn ngẩng đầu lên, hai quầng vú cô đã sít lại vì ham muốn. Hai núm vú của cô, một núm sáng lên vì cái miệng ẩm ướt của hắn, núm còn lại đang cầu xin được để mắt đến, đã tối lại thành một màu hồng đậm đầy khô khan, cứng như đá.

Hắn đổi bên, xoay người, và sau đó họ nằm dọc trên ghế, cơ thể Rachel đè mạnh lên lớp vải nhung. Một cánh tay Johnny đỡ lấy vai cô trong khi tay còn lại lần đường xuống dưới chiếc váy dài. Tay hắn cọ xát vào chân cô qua lớp quần lót mỏng. Khi chạm đến chỗ nối giữa hai đùi của cô, hắn móc vào đó, nhấn, xoa, và vuốt ve. Rachel khẽ rên lên một tiếng trầm đục từ trong cổ họng và hai đùi tự động tách ra cho hắn.

“Rachel.” Giọng hắn trầm, hơi khàn.

Rachel trả lời bằng cách nhìn lên hắn bằng ánh mắt mê mụ. Lúc này hắn lơ mơ hiện ra trước mặt cô, một tay nhấn vào lớp nhung để trọng lượng của hắn không đè vào người cô.

“Anh mệt vì lúc nào cũng phải làm tất cả mọi việc rồi.”

“Sao cơ?” Rachel không hiểu. Cau mày, cô chớp mắt trước đôi mắt rực cháy của hắn.

“Cởi khóa cho anh.”

Những từ đó, đi kèm với chất giọng trầm nghe thật gợi dục. Vừa choáng váng, vừa bị nhử, Rachel nín thở trong sự ngạc nhiên đến run rẩy. Trong một thoáng cô không thể làm gì hơn là nhìn hắn chằm chằm trong khi lời yêu cầu của hắn thấm qua bộ não đang sưng sờ của cô, qua các đầu mút thần kinh đến những ngón tay. Cô làm theo lời hắn.

Chiếc cúc kim loại trên cặp quần hắn thật cứng, và phải mất mấy lần cô mới cởi được nó ra. Những ngón tay cô vụng về lần tìm và thấy đầu khóa. Chặt vải bò chắc và nhấn dưới tay cô, cái khóa mát và cứng. Cô kéo nó xuống, rất chậm, nhận ra chỗ phình lên đang choán dần đường khóa mở. Sự cương cứng của hắn phát triển rất nhanh, đang tranh đấu để được tự do.

Hắn mặc quần soóc hiệu Jockey. Chặt vải cotton trắng ôm lấy hắn, che giấu hắn trước sự đụng chạm của cô. Johnny không kêu lên tiếng nào, nhưng có điều gì đó, có lẽ là sự căng thẳng của cơ thể hắn, hay là một cử động đột ngột, khiến cô ngước lên. Rachel nhìn vào đôi mắt thần thờ của hắn, sự căng thẳng trên khuôn mặt hắn, và cô biết sự đụng chạm của mình đã làm hắn thỏa mãn gần như không chịu được.

“Chờ đã.”

Cô đang chuẩn bị với tay ra lần nữa thì hắn cố ép ra những lời đó. Những ngón tay cô khựng lại một giây nhưng rồi cô không dừng lại, không thể dừng lại, những ngón tay cô cứ tự ý di chuyển vòng quanh chiếc quần lót và vuốt ve...

“Vì Chúa, Rachel, chờ chút đã!” Hắn chuyển sang tư thế ngồi. Trước khi hắn đột ngột quay lưng về phía cô, cô thấy những giọt mồ hôi đã rịn ra quanh môi trên và trán hắn. Ngạc nhiên trước hành động của hắn, Rachel nhìn hắn dò dẫm trong một cái túi, rồi lại dò dẫm trong những túi khác. Âm thanh của thứ gì đó bị xé ra vang đến tai cô,

“Anh đang làm cái quái gì thế?” Cô hỏi, bối rối, cố gắng ngồi dậy trước tấm lưng rộng trong chiếc áo phông trắng chắn trước mặt.

“Lấy bao cao su,” hắn đáp, gần như là cầu nhàu, rồi quay lại với cô và đẩy cô trở lại trên chiếc ghế trải thảm lông. “Anh là thằng khốn nào mà lại quan hệ không bao cao su với em cơ chứ? Em định biến anh thành thằng ngốc nào đây? Lần trước anh không đủ tỉnh táo để nghĩ đến chuyện đó nhưng lần này...”

Hắn ở trên cô, hôn cô như thể đang đối càn hào hương vị từ miệng cô, hai tay hắn kéo chiếc váy lên đến eo và thò vào giữa hai chân cô để giật mạnh đũng váy lót cho đến khi nó rách ra. Hắn cũng xé cả quần lót của cô luôn và lôi cả ra ngoài, thế rồi hắn xuyên thẳng vào cô với sự mãnh liệt khiến Rachel phải hét lên.

“Ôi, Johnny. Ôi, Johnny. Ôi, Johnny,” cô nức nở. Hai chân cô, với lớp vải nilon vẫn che phủ bên trên, khóa chặt quanh hông hắn, và tay cô ôm chặt lấy cổ hắn. Ngực hắn đè lên ngực cô. Tay hắn vòng quanh người cô như dây kim loại. Mặt hắn vùi vào đường cong giữa cổ và vai cô, và hắn thở dốc, hỗn hển trong khi cơ thể hắn nâng lên, rồi hạ xuống, cứ như thế, như thế mãi.

“Ôi, Johnny!” Cô hét lên khi cảm xúc bùng nổ trong cô. Bám thật chặt, cô để cho những đợt sóng đại dương của cơn mê cuốn mình đi xa. Trước tiếng hét của cô, hắn cắn chặt răng, thọc sâu vào trong một lần cuối, rồi giải phóng cho mình.

Một lúc lâu hai người họ nằm bất động, tận hưởng giây phút sau cơn cực khoái trong lúc hơi thở họ chậm dần và ổn định lại, cơ thể họ hạ nhiệt dần.

Không thể nằm yên thêm được nữa vì trọng lượng cơ thể hắn gần như làm cô nghẹt thở, Rachel vặn người để thoát ra. Đầu Johnny ngẩng lên, mặt hắn cách mặt cô vài phân, và hắn thấy ánh mắt cô.

Rachel nhìn vào đôi mắt màu xanh dương quen thuộc và cảm thấy hai má nóng lên. Thật là xấu hổ, khi không còn niềm đam mê dẫn đường nữa, cô lại nhớ lại điều cô và hắn vừa làm.

“Anh có thể tránh ra khỏi em được không?” Cô hỏi.

24. Chương 24

“Như thế không lãng mạn lắm đâu.”

“Em xin lỗi, nhưng anh đang đè lên em làm em không thở được.”

“Như thế không lãng mạn lắm đâu.”

“Em xin lỗi, nhưng anh đang đè lên em làm em không thở được.”

Một nụ cười toe toét nở trên môi hắn. “Quên chuyện lãng mạn đi, hả?” Hắn hỏi và hôn nhanh lên miệng cô đầy sở hữu. Trườn sang một bên, hắn ngồi dậy, Rachel liếc nhìn những múi cơ hình bán nguyệt trên hông hắn được nâng bởi lớp vải nhung mềm, cô hiểu rằng trông chúng cực kỳ quyến rũ ngay cả khi cơn bão tình dục đã qua đi, thừa nhận điều đó cũng chẳng giúp cô cảm thấy bớt vui vẻ hơn chút nào.

Vì hắn quay lưng lại phía cô nên cô không thể thấy hắn đang làm gì. Thực tế cay nghiệt đã quay về, cũng như thực tế cay nghiệt có xu hướng làm như vậy, và khi ngồi dậy, cô nhận thức cực kỳ rõ về tình cảnh của mình và cố hết sức lấy lại vẻ ăn mặc chỉnh tề. Cô đang khóa thân đến eo, chiếc váy đã bị dúm lại quanh hông và nhăn nhúm đến thảm hại. Váy lót đã bị thủng một lỗ lớn, và quần lót bị xé rách nên giờ nó chỉ còn bám vào một bên hông bằng một sợi dây chun. Cô đang đi chân trần, mặc dù cô không biết chiếc giày thứ hai rơi ra từ lúc nào. Miệng cô hình như tím bầm và sưng mọng, và khi liếc qua gương chiếu hậu, cô thấy tóc mình nhìn như một tổ chim. Cô thấy bẩn thỉu, nhơ nhớp, bốc mùi, và bất mãn.

Quên chuyện lãng mạn đi nhé.

Hắn kéo quần soóc và quần bò lên, cô nghe thấy tiếng kéo khóa. Trong lúc với lấy áo lót và áo len, cô nhận ra rằng hắn đã quần áo chỉnh tề còn mình vẫn gần như trần truồng.

“Đi tắm tiên thôi.”

“Sao cơ?” Lời đề nghị, đi kèm với nụ cười kỳ quái kia, hắn quay lại và nhìn khắp người cô làm Rachel sững sờ. Cô ấp tạy lên ngực và cau có nhìn hắn.

“Tắm tiên ấy. Em chưa nghe thấy bao giờ à? Kiểu như, khi người ra trần truồng tắm trong một dòng nước ấy?”

“Không thể được!”

Hắn cười to. Đó là một tràng cười tự phát đầy vui sướng, và Rachel nhận thấy mắt hắn đang nhìn cô lấp lánh niềm vui.

“Em luôn luôn cúi kính thể này sau mỗi lần quan hệ tuyệt vời hả, cô giáo?”

Rachel càng trở nên cau có hơn, tuy miễn cưỡng, nhưng cô cảm thấy mình đã phản ứng lại trước vẻ hài hước trong ánh mắt hắn.

“Em không biết,” cô nói, và thè lưỡi ra trước mặt hắn.

“Ồ, thế cơ à?” Hân cười toe toét với cô.

“Vâng. Giờ anh ra khỏi đây để em yên ổn mà chỉnh trang lại mình được không? Đi, đi ăn bánh Twinkie đi, hay ăn gì cũng được.”

“Anh nghĩ là thế.” Với một cánh tay lên ghế trước, hân lấy lon Coke và hộp Twinkie rồi ra ngoài. Nở một nụ cười toe toét cuối cùng với cô, hân đi ra chỗ chiếc bàn picnic đặt cạnh bờ hồ.

Rachel nhìn hân đi, lặng lẽ ngắm nhìn đôi chân dài, bờ vai rộng và bước chân duyên dáng của hân, rồi quay trở lại với công việc trước mắt. Váy lót và quần lót của cô đã bị rách, và cô cởi chúng ra, hơi tiếc nuối chiếc quần lót. Đồ lót là điểm yếu của cô, và cô có những bộ đồ lót rất xinh xắn. Chiếc quần lót đặc biệt này có màu xanh nhạt và rất hợp với cái áo lót viền đăng ten có lẽ là rơi ở gầm ghế trước. Cúi xuống nhìn ghế hành khách, Rachel tìm thấy nó, liền lấy lại rồi mặc vào. Áo len bị rơi xuống sàn xe, cô cũng mặc vào luôn. Ví bị kẹt ở ghế trước. Len qua khoảng trống trên bảng điều khiển, cô túm được quai ví và lôi nó ra. Cuối cùng cô cũng đã có vài phút ở một mình để trang điểm lại. Cô chải nhanh tóc, vui mừng khi thấy nó trở lại trạng thái bóng mượt sau một vài động tác đơn giản sau đó nhét chiếc lược vào rồi lấy hộp phấn và thổi son ra. Bật nắp hộp phấn, cô nhìn lại mình trong gương. Mặc dù không còn chút phần trang điểm nào – những gì còn sót lại sau một ngày đã không sống sót nổi với Johnny – cô thấy ngạc nhiên trước vẻ trẻ trung của mình trong ánh chiều rực rỡ. Đôi mắt lấp lánh, má hồng và khuôn miệng hồng hào hơi mong mang lại ảo giác về tuổi trẻ, cô ngắm nghía khi dặm phấn lên mũi và tô son hồng đậm lên môi. Xong. Cô nhìn lại mình trong gương, chỉ có xinh hơn thôi: vô tư lự, hơi rối loạn một chút, và hạnh phúc. Đậy nắp lại và nhét đồ trang điểm vào ví, Rachel ngẫm ra rằng chuyện tình hoang dại, đầy đam mê với Johnny Harris là biện pháp trẻ hóa tốt nhất mà cô từng thử qua. Nếu như có thể đóng hân vào chai, Rachel nghĩ với nụ cười thầm, cô sẽ kiếm được khối tiền. Mắt cô lạc về phía hân đang ngồi, hai chân gác lên chiếc ghế dài, mông đặt trên bàn picnic, đang tung những miếng mà cô nghĩ là bánh Twinkie cho bầy vịt đang cãi nhau.

Tình dục tuyệt vời ư?Ồ, phải. Không có nghĩa là cô định thừa nhận điều đó. Với hân thì không. Hân đã hiểu điều đó đủ rõ rồi.

Một chiếc giày mềm màu xanh nằm nghiêng trên sàn xe, và nếu cô nhớ không nhầm thì chiếc cùng đôi với nó đã rơi trên lớp sỏi bên ngoài. Ra khỏi xe, cô nhặt giày từ dưới đất lên, đứng bằng một chân để nhét chân kia vào chiếc giày, rồi lại đứng bằng chân còn lại khi cô đeo chiếc thứ hai. Vớ gọn đồng vớ vớ bị rách thành một cuộn tròn nhỏ, cô đi đến thùng rác gần đó và ném vào đó. Cảm thấy khó chịu vì thiếu đồ lót, cô đi đến chỗ Johnny.

“Một ổ bánh mì, một bình rượu, và người [1],” hân đọc câu thơ và nhìn cô khi cô đến chỗ chiếc bàn picnic.

[1] Câu thơ nằm trong bài thơ bốn câu thứ XII, tập thơ The Rubaiyat of Omar Khayyam, do nhà thơ, nhà toán học Omar Khayyam viết bằng tiếng Ba Tư, sau đó được nhà thơ Edward Fitzgerald dịch sang tiếng Anh.

“Ý anh là một túi Twinkie và một lon Coke à?” Rachel leo lên ngồi cạnh hân, nhận túi đồ ăn hân đưa cho.

Johnny cười toe. “Không phải thiếu gì đó trong bản dịch này sao?”

“Từ hồi còn bé em đã không ăn những thứ này rồi.” Rachel xé lớp vỏ bằng móng tay. Lớp nhựa mỏng trượt đi.

“Nào, để anh.” Johnny cầm lấy cái túi, đưa lên miệng cắn, rồi xé nó ra thật dễ dàng. Đưa một chiếc bánh màu vàng cho cô, hân lấy một chiếc khác và cắn một miếng thật to.

“Này, nó là của em chứ!” Rachel cau mày với hân trong lúc nhắm nháp chiếc bánh đang cầm.

“Anh đói muốn chết đây. Anh cho bọn vịt ăn một nửa rồi.” Giọng ai oán của hân làm cô mỉm cười. Hân nhét ngón tay vào cái vòng bên trên lon Coke, gạt nắp ra, rồi đưa cái lon cho cô.

Rachel ngoan ngoãn uống một ngụm. “Em sẽ bị ốm nếu ăn những đồ ăn tạp nham này,”

cô nói trong lúc ăn một miếng Twinkle nữa.

“Nguy hiểm là gia vị của cuộc sống mà.”

“Em nghĩ sự đa dạng mới đúng chứ.”

“Cả cái đó nữa.”

Hắn cắn thêm một miếng khổng lồ nữa và ném mẩu bánh còn lại cho những con vịt đang túm tụm lại bên mép nước. Kêu quang quác và vỗ cánh thật mạnh, ba con lao đến, giành giật phần thưởng. Con thứ tư, chẳng biết là do xảo trá hơn hay là may mắn hơn các bạn, túm được miếng ngon và chuồn đi.

Johnny hộp một ngụm Coke, đặt cái lon xuống bàn, và lấy mu bàn tay lau miệng.

“Rachel?”

“Sao?”

“Giờ thì sao?”

Rache ăn hết miếng Twinkie, nhẹ nhàng lấy ngón tay lau khóe miệng để chắc rằng không có mảnh vụn nào dính lại, và nhìn hắn.

“Ý anh là gì?”

“Anh muốn nói về chúng ta ấy.”

“Chúng ta ư?”

“Phải. Giả sử có một cái gọi là chúng ta. Anh ghét phải nghĩ rằng em chỉ coi anh là một kẻ để ăn nằm.”

Môi hắn nở nụ cười nửa miệng, nhưng Rachel cảm thấy sự nghiêm túc trong lời nói của hắn. Lo lắng, cô bóp vỏ hộp Twinkie thành một quả bóng tròn.

“Em vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó.”

“Có lẽ em nên nghĩ đi.”

Rachel dầm móng tay vào túi nhựa, không quan tâm đến việc lớp mỡ trong đó dính vào ngón tay cô, và quay sang nhìn thẳng vào hắn.

“Anh đang nói rằng anh muốn chúng ta... hẹn hò ư?”

“Hẹn hò.” Miệng hắn cong lên. “Giờ thì có một từ rồi. Phải, kiểu như vậy.”

“Chúng ta có thể đi ăn tối.” Những từ đó gần như tắc nghẽn trong cổ họng, thật khó để nói ra. Hơn bất kỳ điều gì trên cõi đời này, cô muốn một mối quan hệ, một mối quan hệ thực sự, với hắn. Nhưng có tưởng tượng thế nào thì tương lai chung của hai người vẫn kỳ quặc đến nỗi gần như là không thể có được.

“Ăn tối sẽ tuyệt đấy. Khởi đầu mà.” Johnny nhảy xuống khỏi chiếc bàn một cách nhẹ nhàng, quay người lại, đặt tay lên eo Rachel và nhấc cô lên. Rachel hét lên vì đột nhiên bị nhấc bổng lên không trung cách hắn cả một cánh tay. Hai tay cô túm chặt lấy bắp tay khỏe mạnh của hắn để giữ thăng bằng. Hắn đang ngẩng lên cười tươi với cô, rõ ràng là không thấy mệt nhọc gì khi giơ cô lên cao như thế, và cô lại nhớ đến việc hắn khỏe hơn cô nhiều đến thế nào. Ánh mặt trời vàng rực lúc chiều tà tỏa sáng trên khuôn mặt hắn, làm cho đôi mắt màu xanh khói sáng bừng lên trên làn da ngăm đen và hàm răng trắng khi hắn cười với cô. Trông hắn điển trai đến mức ngay lúc đó cô không thể thở được.

Bụng dạ rối bời, cô nhận ra mình đang yêu.

“Đặt em xuống,” cô nói, giọng gay gắt.

“Ừ ừ,” hắn đùa và vẫn tiếp tục giơ cô lên cao. Để chứng minh quyền năng tối thượng của mình với cô, hắn bắt đầu đi về phía chiếc xe mà không hạ cô xuống lấy một phân. “Chúng ta đi ăn tối thôi.”

“Làm ơn bỏ em xuống đi.” Cô đang hoảng loạn, nhưng cô không thể kìm lại được. Nghĩ đến chuyện yêu Harris khiến cô thấy sợ chết khiếp.

“Thuyết phục anh đi.”

“Bỏ em xuống!” Giọng sắc lạnh của cô làm Johnny cau mày. Hắn đặt cô xuống. Khi hai chân đã ở trên đất, Rachel mong mình cảm thấy tốt hơn. Nhưng không.

“Có chuyện gì thế?” Giọng hắn đầy vẻ quan tâm.

Rachel đã đi trước hắn về phía chiếc xe. Cô biết mình đang cư xử thật tệ, nhưng cô không thể không làm thế.

“Rachel!”

Cô cần được ở một mình, cần thời gian để giải quyết sự phát triển kinh hoàng này, để cân nhắc các lựa chọn và quyết định nên làm gì. Si mê Johnny đã tệ rồi. Yêu hắn, với tất cả những sự phức tạp trước mắt, còn tệ hơn rất nhiều.

“Em... em gái em đang ở nhà. Em chưa nói với anh à? Em không đi ăn tối hay đi đâu được cả, em phải về nhà. Em đã quên mất Becky.” Cô ngoái lại nói, giọng nhát gừng, rồi mở cửa xe và vào ô tô.

“Việc Becky ở nhà em thì liên quan gì đến việc chúng ta đi ăn tối?” Hắn tựa vào cửa xe vẫn đang để mở, tay chống vào nóc xe, ngăn không cho cô đóng cửa. Rachel ngẩng lên nhìn khuôn mặt điển trai và đôi mắt xanh đang cau lại và cảm thấy lóa mắt trước khao khát được làm bất cứ điều gì hắn muốn. Cô cảm thấy mình như một nhà thám hiểm đã khinh suất bước vào một vùng cát lầy. Bây giờ cô đang lún xuống và chìm rất nhanh.

“Michael, chồng Becky, đã bảo với con bé rằng cậu ta muốn ly hôn. Con bé rất buồn. Em phải về nhà với nó.”

“Vẫn là cái gã Michael mà nhiều năm trước em đã yêu đấy à?”

Rachel nhìn hắn chằm chằm. “Làm sao mà anh biết chuyện đó?”

“Anh nhớ mùa hè năm đó em đã đưa hắn về nhà. Em biết tại sao anh nhớ không? Vì anh ghen tuông. Điều tốt đẹp duy nhất trong cả cái mùa thu đáng ghê tởm đó là hắn đã bỏ em để lấy em gái em.”

“Em không tin đâu.”

“Tin đi. Thật đấy.” Môi hắn mím lại, và hắn nhìn cô một lúc. “Anh đã muốn em từ rất lâu rồi, Rachel ạ. Bất kể anh có bao nhiêu cô gái, anh vẫn luôn luôn để ý đến em và những việc em làm. Bây giờ thì đi ăn tối được không? Gino có món cá trê ngon tuyệt.”

“Em không đi được. Becky đang buồn lắm...” Rachel ngừng lại. Lời thú nhận của hắn chỉ bộc lộ phần nào điều cô đã biết: tình huống giữa họ đã trở nên trầm trọng hơn cô tưởng rất nhiều.

Hắn nhìn cô chằm chằm một lúc không nói gì. Sau đó hắn đứng thẳng lên, đóng cửa lại cho cô, đi vòng qua chiếc xe, rồi vào ngồi bên cạnh cô.

Rachel nổ máy.

“Vớ vẩn,” hắn nói khi cô chuyển sang chế độ lẩn bánh và cua một đường rộng vòng về phía đường cao tốc.

“Sao cơ?” Cô lo lắng liếc nhìn hắn. Môi hắn mím chặt, lông mày gần như nhíu xuống đến mũi đầy bức bối.

“Em nghe thấy rồi đấy. Anh nói chuyện đó là vớ vẩn.”

“Không phải. Đó là sự thật. Becky đang ở nhà, và...”

“Cô ta có thể ở nhà, và chồng cô ta có thể muốn ly dị, nhưng chuyện đó chẳng liên quan chút gì đến cái cách em nhìn - hay không nhìn - anh.” Sự lạnh lùng, đều đều trong giọng nói của hắn còn đáng sợ hơn cả cơn giận dữ. Rachel cắn môi và tập trung lái xe. Lái ra đường cao tốc từ một con đường hẹp cắt qua cánh rừng, cô liếc nhìn Johnny.

“Em chưa bao giờ trả lời câu hỏi của anh, Rachel ạ,” hắn ngọt ngào nói trước khi cô kịp nói gì, rồi quay đầu lại nhìn vào mặt cô.

“Câu hỏi nào cơ?”

“Vì Chúa, để mắt vào đường đi chứ!” Khi cô chuyển chú ý sang đường đi để đáp lại tiếng hét giận dữ đó, hần ngồi yên một lúc. Hần tiếp tục nói, nhẹ đến mức cô phải căng tai ra nghe. “Em xấu hổ vì tôi phải không, Rachel?”

“Không!” Ánh mắt cô lại chuyển sang nhìn hần. Hoảng sợ vì thấy hần tin vào chuyện như vậy, cô nhắc lại mạnh mẽ hơn, “Không!”

“Tôi không tin em.” Giọng hần nghe thật độc ác.

“Đó là sự thật!” Lúc này họ đang đi ngang qua cửa hàng 7-Eleven, rẽ vào con đường dẫn đến trường. Rachel biết cô nợ hần một lời giải thích, nhưng cô cần phải sắp xếp lại cảm xúc của mình trước đã. Yêu Johnny Harris không phải là chuyện đơn giản, đặc biệt là ở Tylerville này. Hậu quả sẽ rất khủng khiếp.

“Đúng thế không?”

“Được rồi!” Cô hét lên. “Được rồi! Chuyện này rất rắc rối! Anh biết thế mà. Em là một giáo viên. Em từng là giáo viên của anh. Anh có biết hợp đồng của em nói rằng em có thể bị sa thải vì vi phạm đạo đức không? Em không lạc quan đến mức nghĩ rằng yêu anh không liên quan đến vi phạm đạo đức, đó là cái thứ nhất. Anh trẻ hơn em năm tuổi, đó là cái thứ hai. Chuyện đó sẽ như thế nào đây? Và anh... và anh...” Cô ngừng lại khi thấy mình không thể nói điều mà người dân thị trấn nói về hần.

“Và tôi là một thằng tù, một thằng sống ngoài lề xã hội đúng không?” Hần nói nốt cho cô.

Rachel liếc nhìn hần, cứng họng trước điều gì đó trong giọng nói của hần, và thấy mắt hần đang lóe lên tức giận với cô. “Đủ tốt để ngủ qua đường với em, nhưng không phù hợp để đi với một quý cô như em trước mặt mọi người.”

Rachel cắn môi đau khổ.

“Lạy Chúa, nhìn đường đi chứ!” Hần hét lên, túm lấy vô lăng và lái xe trở lại làn đường trước khi nó kịp lạng sang dải phân cách.

Một lúc lâu sau đó, cả hai người đều không nói gì. Rachel chú ý cao độ đến đường đi cho tới khi cô lái xe an toàn vào trường và đỗ bên cạnh xe của hần. Cô đặt chế độ đỗ và quay lại nhìn hần, hai tay vẫn đặt trên vô lăng.

“Johnny, hãy tin em, em không hề xấu hổ vì anh. Em chỉ cần một chút thời gian, một chút không gian.”

“Không gian.” Miệng hần cong lên, ánh mắt nhìn cô tóe lửa. Sau đó hần đặt tay lên chốt cửa, kéo nó xuống và đi ra ngoài. Ra đến ngoài rồi, hần cúi xuống ô cửa để mở và nhìn cô.

“Hãy cứ dành bao nhiêu thời gian và không gian mà em muốn, cô giáo ạ. Rồi sau đó, khi mà em đã quyết định là em có thể giải quyết việc giữa chúng ta, hãy gọi cho anh, được không?” Sự tức giận lạnh lẽo trong lời nói của hần quất vào Rachel như một ngọn roi.

“Johnny...” Cô khấn nài nói, mặc dù không biết mình định nói gì. Nhưng hần không cho cô cơ hội nói nốt. Hần đóng sầm cửa lại, mở cửa sau, lấy áo khoác ra rồi mặc vào. Sau đó hần quay sang chiếc xe của mình, giật mạnh mũ bảo hiểm và nhảy lên xe nhanh đến mức cô không tưởng tượng nổi.

Cô vẫn ngồi trên ô tô, cố gắng nghĩ xem đích xác thì mình muốn nói gì với hần, còn hần thì đã nổ máy và lao đi mà không thèm ngoái lại nhìn lấy một lần.

25. Chương 25

Thứ Sáu là một trong những ngày khốn khổ nhất mà Rachel trải qua trong đời. Trước tiên, đúng như dự đoán của cô, những lời bàn tán về cô và Johnny lan đi khắp trường. Giây phút cô bước vào lớp điểm danh, mắt của đám học sinh đã dán vào cô đầy thích thú. Niềm tin rằng mình là chủ đề của những cuộc bàn tán mỗi lúc một tăng lên vì mỗi khi cô đi qua những nhóm đang túm tụm chuyện trò trên hành lang, phòng hội

đồng và bàn ăn trưa, mọi người, kể cả giáo viên lẫn học sinh, đều im bật. Nhưng cô không biết chắc điều đó cho đến khi chuông hết giờ reo lên, học sinh lao ra ngoài như ong vỡ tổ, và James xuất hiện trước cửa lớp.

Rachel đang thu những đồ dùng cá nhân cần mang về vào dịp cuối tuần, nhưng cô ngừng lại và ngẩng lên thắc mắc nhìn thầy hiệu trưởng trong bộ vest màu xám.

“Có kế hoạch hay ho gì cho cuối tuần chưa, Rachel?” James vừa hỏi vừa bước vào phòng.

Ông đã gần đến tuổi về hưu nhưng vẻ nghiêm nghị và cung cách thẳng thắn làm ông trông già dặn hơn nhiều. Mái tóc dày màu xám luôn chải vuốt ngược về sau, vóc người chắc nịch và thói quen nói lầm bầm của ông luôn gợi cho Rachel nhớ đến vai Bồ già của Marlon Brando.

“Không hẳn ạ.” Cô mỉm cười khi ông bước đến và nhìn đồng bài luận cần chữa của cô. “Thế còn bác thì sao ạ?”

Jame nhún vai. “Chẳng có gì. Bess” - Bess là vợ ông được bốn mươi năm rồi - “và tôi chỉ định ở nhà nghỉ ngơi thôi. Chẳng có đứa nào đến chơi cả.”

“Nghe tuyệt đấy ạ.” Rachel thu nốt những giấy tờ cuối cùng, tập tài liệu và một vài quyển sách cần để chuẩn bị cho bài giảng tuần sau rồi đứng chờ đợi. Jame không bao giờ nói chuyện phiếm. Ông đến tìm cô là có mục đích, và cô khá chắc là mình biết mục đích đó là gì.

“Chúng tôi mong chờ cuối tuần lắm.” Ông hắng giọng và Rachel biết điều khiến ông tìm cô để nói chuyện đang đến. “Hôm nay, một số học sinh nữ nói với cô Wylie” - cô Wylie là người cố vấn cho học sinh nữ - “một chuyện khá rắc rối.”

Rachel nhướn mày.

“Chúng nói rằng hôm qua cái gã Harris đó đến trường tìm cháu. Rằng cháu lái xe đưa hắn đi.”

“Johnny Harris ngày trước là học sinh của cháu,” Rachel bình tĩnh nói. Mặc dù đã đoán trước mình sẽ phải có cuộc nói chuyện như thế này, nhưng tóc gáy của cô vẫn dựng lên vì bức bối. Hành động của mình bị soi mói đã khó chịu rồi, nghe Johnny bị gọi một cách khinh miệt là “cái gã Harris đó” ở bất kỳ chỗ nào cô qua lại càng khiến cô bức dọc.

“Vậy chuyện đó là đúng?” James nhìn cô thăm dò. Mắt ông ta chiếu lên cô qua đôi kính gọng đen.

“Rằng cậu ấy đến trường gặp cháu và bọn cháu đi bằng ô tô của cháu ấy ạ? Đúng ạ,”

“Bác mong đó là chuyện chỉ xảy ra một lần. Cháu phải biết rằng chúng ta không thể để một kẻ như gã đó đi lảng vảng quanh trường.”

“Ý bác là sao ạ, ‘một kẻ như gã đó’ ư?” Sự tức giận làm giọng cô đánh lại. James có vẻ ngạc nhiên.

“Một gã đàn ông từng được biết đến là kẻ chuyên đi săn lùng các cô gái, tất nhiên là thế rồi. Chúng ta có trách nhiệm trước các phụ huynh...”

“Johnny Harris không săn lùng các cô gái trẻ! Cháu đã biết cậu ta từ hồi cậu ta còn là thanh niên, và cháu tin vào sự vô tội của cậu ta trong cái chết của Marybeth Edwards cũng như tin vào sự vô tội của... bác vậy, so sánh như thế để nhấn mạnh thôi ạ. Cậu ấy...”

“Cậu ta bị tòa kết án giết người và theo đó đã phải ngồi tù. Việc cậu ta trả nợ cho xã hội không thể ảnh hưởng đến trách nhiệm của chúng ta với các phụ huynh trong việc trông nom con em họ. Chúng ta phải bảo vệ những đứa trẻ được trao vào bàn tay chăm sóc của chúng ta. Thậm chí ngay cả khi chuyện đó đi ngược lại với cảm nhận của chúng ta về sự thiếu công bằng với hắn cách đây mười năm.”

Giọng nói nhẹ nhàng của ông làm cho lời khiển trách không còn khó chịu. Tuy nhiên, sự tức giận của Rachel vẫn mỗi lúc một tăng.

“Công việc của cháu có bị đe dọa nếu Johnny đến trường lần nữa không, thưa bác James?”

“Bác và cháu biết rất rõ chức vụ của cháu, Rachel ạ. Bác quan tâm đến đạo đức của cháu nhiều hơn là nỗi lo mất việc.”

“Đạo đức của cháu rất trong sạch, cháu đảm bảo với bác. Giờ thì cháu xin phép bác.”

“Chắc chắn rồi. Bác xin lỗi nếu đã làm cháu buồn, nhưng cháu biết người ta xì xào gì rồi đấy. Bác tin lần này như thế là đủ rồi.”

“Chúc bác nghỉ cuối tuần vui vẻ, bác James,” Rachel nói nhanh rồi đi qua thầy hiệu trưởng ra phía cửa.

Về tới nhà, cơn tức giận của cô đã hơi dịu lại. Dù sao thì quan điểm của James không phải là bất ngờ, và đó là một trong những lý do tại sao cô quyết định không để cho mối quan hệ giữa mình và Johnny tiến xa hơn mà không suy nghĩ nghiêm túc. Đang nghĩ sự điều hòa về cảm xúc của mình là một điều tốt thì cô nhìn thấy chiếc Lexus màu đen đỗ trước cánh cổng đá.

Michael đã đến, có lẽ là để đón Becky và mấy đứa bé về nhà.

“Michael đến rồi.” Mẹ cô chào cô bằng tiếng rít lên đầy cảnh báo ngay khi Rachel bước vào cửa. Từ sân vang lên tiếng các cháu gái cô hét lên và cười đùa. Chúng đang chơi trò gì đó rất âm ỉ. Liếc qua cửa sổ bếp trong lúc đặt sách vở xuống bàn, Rachel thấy Tilda đang chơi một trận cầu lông rất thú vị với lũ trẻ.

“Bọn trẻ con có biết không ạ?”

Elisabeth gật đầu. “Tilda kéo chúng ra ngoài. Mẹ nghĩ nó muốn Becky quay lại với nó.”

“Thế Becky muốn gì ạ?” Rachel mở tủ lạnh và lấy một hộp nước cam nhỏ. Những đồ uống này được mua cho lũ trẻ, tuy nhiên chúng đã trở thành đồ uống ưa thích của tất cả mọi người trong nhà. Rachel cắm cái ống hút nhỏ xíu vào, rồi thích thú uống.

Elisabeth lắc đầu. “Mẹ không biết. Chúng nó ở trong thư viện được gần một tiếng rồi, và mẹ chẳng nghe thấy gì. Mẹ muốn ở gần đó để phòng trường hợp Becky cần mẹ. Con bé rất dễ xuống tinh thần, con biết đấy. Mẹ chỉ mong Michael tỉnh táo lại. Nếu được vậy, chắc chắn là Becky sẽ tha thứ.”

Rachel nhăn mặt đầy hoài nghi rồi uống thêm một hơi nữa. “Con lên lầu thay đồ và chào bố đây. Gọi con nếu mẹ cần nhé.”

Elisabeth gật đầu. “Ồ, nhân tiện, tối qua Rob gọi đấy, sau khi con đi ngủ ấy. Mẹ bảo cậu ấy là hôm nay con sẽ gọi lại. Và Ben gọi từ cửa hàng nữa.”

Rachel đang đi qua ô cửa chột lưỡng lự, ngoái lại nhìn. “Có ai gọi nữa không ạ?”

Mẹ cô lắc đầu. “Không.”

Nhớ đến việc mẹ nói dối Johnny khi hắn gọi, Rachel quay lại và nhìn mẹ nghiêm nghị.

“Mẹ chắc không ạ?”

“Tất nhiên là chắc rồi.”

“Hôm qua Johnny Harris đến trường để gặp con. Cậu ấy bảo là cả tuần này đã cố gọi cho con mấy lần, nhưng chỉ nghe thấy mẹ nói là con không có nhà.”

“Nếu mẹ nói thế thì đúng là như thế.” Elisabeth có vẻ tự vệ.

“Mẹ còn không buồn nói với con là cậu ấy gọi, mẹ ạ.”

“Có lẽ là mẹ quên. Mẹ có thể quên một vài chuyện mà, con biết đấy. Nhất là những chuyện xảy ra gần đây. Thật lạ là mẹ có thể nhớ được mọi thứ đấy.” Tay Elisabeth vẩy vẩy tỏ vẻ bất lực, nhưng Rachel - người rất hiểu mẹ mình - biết rằng bà vẫn còn khỏe mạnh bình thường.

“Mẹ không bao giờ quên điều gì cả, và mẹ biết điều đó. Con lớn rồi, mẹ ạ. Ai gọi cho con, hay con gặp gỡ ai, là việc của con, không phải là của mẹ. Con nghĩ là con đã nói rõ với mẹ từ trước rồi cơ mà.”

“Con chờ cái thằng Harris đó gọi à?” Giọng Elisabeth sắc lạnh.

“Đó không phải là vấn đề, mẹ ạ.”

“Đó đúng là vấn đề với mẹ đấy. Mẹ làm mẹ kiểu gì nếu không lo lắng cho con cơ chứ? Con là con gái mẹ, Rachel, dù con có bao nhiêu tuổi đi chăng nữa. Mẹ không muốn phải thấy con dính vào những chuyện phức tạp.”

Rachel thở dài. “Con có dính dáng đến chuyện phức tạp nào đâu mẹ.”

“Mẹ cho rằng việc ngủ với thằng Harris đó là một chuyện phức tạp.”

“Mẹ!” Rachel sốc thực sự, cả vì sự thẳng tính lẫn hiểu biết của mẹ, và điều đó thể hiện trong đôi mắt mở to của cô đang nhìn thẳng vào đôi mắt kiên định của bà.

“Con nghĩ là mẹ không biết ư, Rachel? Mẹ đủ thông minh để cộng hai với hai thành bốn.”

Rachel thấy mình đỏ rần cả người trước tia nhìn của mẹ, nhưng cô không chịu cụp mắt.

“Con có phủ nhận không?”

“Con chẳng phủ nhận điều gì,” Rachel đáp, lấy lại thể tự chủ đang trượt dần đi của mình. “Hay thừa nhận điều gì. Đó không phải là việc của mẹ, mẹ ạ.”

“Không phải việc của mẹ khi con gái mẹ quan hệ với một kẻ sát nhân! Mẹ nghĩ con muốn mẹ phớt lờ đi khi nó dí dao vào cổ con nữa, đúng không?”

“Johnny không bao giờ...”

“Giời ơi!” Mẹ cô tức tối cắt ngang. “Con không thể chắc chắn về điều đó cũng như mẹ không thể chắc chắn về việc bố con sẽ khá lên. Mẹ có thể tin như thế, nhưng với mẹ, đó chỉ là những điều mơ tưởng thôi. Và chắc là với con cũng thế.”

Hai mẹ con yên lặng một hồi lâu khi sự thật không thể chối bỏ lơ lửng trong không trung. Sau đó môi Rachel mím lại.

“Con đi thay đồ đây, mẹ ạ,” cô nói, và xoay người bước lên cầu thang. Trước khi cô đi được một phần tư cầu thang, cửa thư viện mở ra.

Rachel quay ngoắt lại và thấy Michael đứng ở ngưỡng cửa, Becky mặt trắng bệch nhưng không khóc đứng đằng sau. Ở dưới, Elisabeth cũng quay lại để nhìn con rể.

Mất một lúc, Michael và hai người phụ nữ cứ nhìn nhau chăm chăm không nói. Michael trông già hơn đợt Rachel gặp hồi Giáng sinh. Anh ta không thể đến vào dịp Lễ Phục sinh hay Tết Độc lập, trong khi Becky đưa mấy đứa bé đến ở một tuần với ông bà và bác.

Những quãng thâm quanh mắt anh ta cho thấy những đêm không ngủ và phần tóc màu xám sau tai nhắc nhở Rachel rằng anh ta đã tổ chức sinh nhật lần thứ bốn mươi vào tháng Sáu vừa rồi. Da anh ta nhợt nhạt, hợp với một người đàn ông ít khi ra ngoài ánh mặt trời, và hàng râu mỏng trên cằm làm sắc nét thêm quai hàm vuông của anh ta. Cao, gầy, điển trai một cách u buồn trong bộ vest màu xanh dương, anh ta là điển hình của một luật sư da trắng thành đạt. Cô khó có thể tin được là trước đây mình từng yêu anh ta.

Từ vẻ mặt của anh ta, rõ ràng là anh ta không hài lòng trước ánh mắt suy xét của mẹ và chị vợ.

“Chào chị, Rachel,” cuối cùng anh ta cũng lên tiếng, có lẽ là lúc mới đến anh ta đã chào Elisabeth rồi. Mất Rachel chuyển từ anh ta sang Becky, đang đau buồn nhìn chăm chăm vào lưng chồng, và cô gật nhẹ đầu đáp lại. Thái độ của Becky cho thấy dù họ đã nói chuyện gì thì sự khác nhau giữa họ vẫn chưa được vá lại.

Dù trước đây cô từng yêu mến Michael thế nào, trong giây phút khủng hoảng này, cô vẫn về phe Becky.

“Mẹ lấy cho con một chút cà phê hay bánh sandwich nhé, Michael?” Elisabeth hơi bồn chồn hỏi. Không như Rachel, tầm mắt của bà bị con rể che bớt nên không nhìn thấy hết được Becky.

“Không ạ, cảm ơn mẹ. Con có hẹn đi ăn tối. Con sẽ chào mấy đứa bé rồi đi luôn ạ.”

“Chào mấy đứa bé!” Becky cười to, tiếng cười cao vút và gần như cuồng loạn. Cô ôm chặt tay trước ngực. Mi—chael quay ngoắt lại để đối diện với cô. Từ chỗ đứng của mình, Rachel có thể thấy ánh nhìn gần như là cảm hận của em gái dành cho anh ta. Cách đây mười năm, Becky yêu Michael điên cuồng đến mức mắt

cô như sáng lên mỗi lần gọi tên anh ta. Sự tương phản giữa quá khứ và hiện tại làm Rachel cùng lúc vừa tức giận vừa buồn. Lẽ nào không thứ gì trên đời là mãi mãi hay sao?

“Anh nói nghe mới bình tĩnh làm sao! Anh có quan tâm xem một vụ ly dị ảnh hưởng đến chúng thế nào không?” Giọng Becky the the.

“Trẻ con sẽ thích nghi,” Michael nói to. Sự căng thẳng phát ra từ tư thế của anh ta. Rachel ngạc nhiên khi thấy hai nắm đấm của anh ta siết lại bên hông. Michael mà cô biết luôn luôn tự chủ - cô không nhớ là mình đã từng thấy anh ta mất bình tĩnh. Nhưng cô mới chỉ quen anh ta trong một mùa hè, trong thời gian còn đang tìm hiểu. Có lẽ gã trai trẻ mà cô nghĩ là mình đã yêu chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng mà thôi.

“Anh là cha chúng đấy!” Tiếng khóc vang lên từ đáy lòng Becky. Michael cứng người lại, sau đó quay ngoắt đi lao qua Elisabeth và Rachel mà không nói năng gì thêm rồi tông mạnh vào cửa sau.

Ba người phụ nữ đứng yên một lúc lâu. Sau đó Rachel bình tĩnh lại, chạy đến bên đứa em gái đáng thương. Elisabeth đã đến trước cô, bà đang ôm Becky trong tay.

“Anh ta đến xem con nghĩ thế nào về việc bán ng... ngôi nhà!” Becky rên rỉ. “Anh ta sẽ ngủ ở khách sạn và ngày mai sẽ quay lại để bàn về chuyện đó. Anh ta nói... anh ta nói một đêm ngủ ngon sẽ giúp con suy nghĩ mọi chuyện thấu đáo.”

“Đúng là đồ con hoang,” Elisabeth hằn học nói. Rachel trước đó chưa bao giờ nghe thấy mẹ chửi thế nhưng cô cũng ngậm gật đầu đồng ý. Cô chụm đầu vào đầu Becky đầy thông cảm trong khi cô em gái òa lên khóc.

26. Chương 26

Buổi đi dã ngoại hàng năm vào ngày lễ Lao động ở Tylerville được tổ chức vào tối thứ Bảy, và như thường lệ, hầu hết mọi người đều có mặt. Đó là một ngày hội, bắt đầu lúc sáu giờ cùng với lễ diễu hành và kết thúc lúc nửa đêm với một tràng pháo hoa rực rỡ. Một ban nhạc địa phương chơi đủ thứ nhạc từ đồng quê đến rock cổ điển trên ban công ở trung tâm quảng trường thị trấn. Thanh niên ngồi khoanh chân trên những tấm thảm hay nằm úp bụng xuống lớp cỏ phía trước ban công, hét lên những yêu cầu với ban nhạc. Những con đường gần đó ngăn các phương tiện đi lại để lũ trẻ con chạy nhảy nô đùa, đuổi bắt nhau và khéo léo tránh những ông bố bà mẹ cau kỉnh. Người lớn tràn vào chỗ ăn đêm trong gara của một trạm cứu hỏa sát cạnh quảng trường. Điểm nhấn của buổi đêm bao gồm trò chơi đuổi bắt một con lợn bôi mỡ do Câu lạc bộ thị trấn Tylerville tài trợ và chuyển đi trên khinh khí cầu với giá một đô la. Khi Rachel đến lúc bảy giờ kém mười lăm, dòng người xếp hàng để leo lên khinh khí cầu để phải lên đến một trăm năm mươi người. Hình như không ai nản lòng trước thực tế là quả khinh khí cầu có cột dây chỉ bay lên khoảng sáu mét rồi lại bị hạ xuống để nhóm hành khách tiếp theo leo lên.

Nhóm của Rachel gồm Rob, Becky, mấy đứa bé, và mẹ cô. Cô đã phân vân không biết có nên nhận lời mời của Rob hay không, nhưng khi anh ta đã lịch sự mời cả nhà cô đi cùng, Rachel không thấy có lý do nào để làm anh ta thất vọng. Becky cần ra ngoài để được khuây khỏa, còn mấy đứa nhỏ, hiếu động hơn bình thường trong cơn khủng hoảng đang nhấn chìm cuộc đời còn non trẻ của chúng, cần được giải phóng năng lượng tràn trề của mình. Nếu tim Rachel đang nhức nhối vì Johnny, cô cũng quyết không chìm vào đau đớn.

Nó sẽ qua đi thôi... nó phải qua đi. Những lời mẹ cô nói về sự mơ tưởng - không chỉ nói đến việc Johnny có tội hay vô tội mà còn liên quan đến viễn cảnh lâu dài của mối quan hệ mà họ định dính vào - đã nảy nở và lớn lên trong đầu Rachel.

“Bác Rachel ơi, chúng cháu có thể lên khinh khí cầu được không ạ?” Loren, năm tuổi, hồ hởi lắc lắc tay Rachel.

“Để ăn xong đã,” Becky xen vào trước khi Rachel kịp đồng ý. Trước đó vào buổi chiều, Rachel đã đưa hai đứa lớn đi xem phim trong lúc Becky và Michael nói chuyện. Elisabeth, người đã trông nom Katie, báo Rachel rằng cuộc nói chuyện đó không thành công. Becky chạy lên phòng, nước mắt giàn giụa sau chưa đầy

mười lăm phút, còn Michael đã lạnh lùng hứa rằng ngày mai sẽ quay lại. Nhưng tới khi Rob đến đón họ đi dã ngoại, Becky đã ổn định tinh thần. Trừ một đường hơi đỏ quanh mắt, còn thì người lạ sẽ không biết có chuyện gì xảy ra với cô. Rob, sau khi đã được Rachel kể cho nghe câu chuyện, thấy lòng can đảm của Becky thật đáng khâm phục, bèn dành phần lớn thời gian lái xe vào thị trấn để kể những câu chuyện đùa ngốc nghếch và cổ lỗ nhằm làm cô vui hơn. Đến khi họ hòa vào dòng người quanh bàn ăn tối, Rachel nghĩ rằng nếu cô phải nghe thêm một câu chuyện ngớ ngẩn như thế nữa, cô sẽ đổ cốc trà đá của mình lên đầu anh ta.

Nhưng Becky lại rất vui và thậm chí còn cười mỉm trước những câu chuyện vớ vẩn đó.

Rachel nhận ra rằng mình sắp có nguy cơ để tuột một người đàn ông khác vào tay em gái mình mất. Cô cũng nhận ra rằng lần này, với người đàn ông này, cô chẳng mấy quan tâm.

“Katie, không được! Nóng lắm đấy!” Rachel túm lấy cháu gái bé nhất lúc này đang lao vào chỗ máy pha cà phê bằng bạc đặt ở cuối chiếc bàn dài chất đầy đồ. Bắt được con bé mới biết đi vừa kịp lúc, cô cấp Katie đang giầy giụa vào hông và xoa dịu nó bằng một chiếc bánh chocolate hạnh nhân trên bàn tráng miệng. Chúng có giá hai lăm cent một chiếc, nhưng hàng người xếp chờ thanh toán quá dài, nên cô quyết định để Katie ăn luôn tại chỗ, rồi cô sẽ nhận và trả tiền cho nó khi thanh toán cho suất ăn của mình.

“Để em giữ con bé cho, chị Rachel,” Becky lầm bầm khi Rachel quay lại nhóm. Katie, mặt dính đầy chocolate ướp lạnh và đang mỉm cười, lắc đầu quầy quậy với mẹ.

“Katie đi cùng bác Wachel cơ,” con bé quả quyết nói. Rachel cười to và ôm cháu gái, không hề phiền lòng khi Katie đưa một bàn tay dính nhớp nháp lên vỗ vỗ vào má cô. Becky, với một tiếng tặc lưỡi phóng đại, lấy giấy ăn lau quanh miệng cho con. Đến lúc đó, tờ giấy đã bẩn đến mức nếu dùng nó để lau má Rachel thì còn tệ hơn.

“Con bé bôi chocolate lên mặt em kìa,” Rob thì thầm với Rachel khi Becky quay sang chỗ mẹ.

“Không sao đâu. Lau đi là sạch thôi.”

Rob dùng khăn ăn của anh ta để lau mặt cho Rachel, và cô mỉm cười trước sự lóng ngóng của anh ta.

“Các con của em gái em đáng yêu thật đấy,” anh bảo cô.

“Phải thế không?” Rachel thơm vào một bên má bị bấm phúng phính của Katie để chứng minh điều đó rồi cầm một chiếc đĩa để lấy đồ ăn từ bàn tiệc buffet. Xung quanh cô, bạn bè và hàng xóm gọi chào ba người phụ nữ nhà Grant, và họ kêu la ầm ĩ khi thấy Becky vì cô không hay về Tylerville, và cả các con của cô nữa. Becky trông rất xinh xắn trong chiếc váy mùa hè dài đến mắt cá chân để hở vai và lưng. Rachel mặc một chiếc quần soóc màu xanh và áo phông màu vàng tươi, cô không thể không để ý đến những ánh mắt của cánh mày râu mà em gái cô thu hút từ khắp phía. Nếu Michael không còn hứng thú với vợ mình nữa thì con bé cũng chẳng khô héo đi chút nào đâu. Rachel vui mừng khi phát hiện ra rằng giờ đây sự hấp dẫn đàn ông của cô em gái làm cô hài lòng hơn là cảm thấy bị châm chọc như trước đây.

Rachel nói chuyện với mọi người và sẵn sàng quay người mỗi khi được yêu cầu để họ có thể chiêm ngưỡng và khen ngợi Katie. Không hiểu sao lúc này Katie lại tỏ ra ngoan ngoãn. Con bé cười và vỗ tay nói “Xin chào!” với tất cả những người nói chuyện với mình.

“Thật là một cô bé đáng yêu!” và “Nhìn cô bé dễ thương kia kìa!” là hai trong số những lời khen hướng về Katie. Rachel, vừa phải đáp lại những lời khen, vừa phải gạt những ngón tay bé xíu thích vơ đồ ra chỗ khác, phát hiện ra rằng việc giữ chắc một đứa bé hai tuổi đang ngo nguậy trên một bên hông đồng thời cố gắng lấy đồ ăn vào đĩa không phải là việc dễ dàng gì. May mắn thay, Rob để ý thấy sự khổ sở của cô nên đã cầm đĩa và lấy đồ ăn giúp cô. Lisa và Loren đã đủ lớn để tự phục vụ mình, với sự giúp đỡ của bà và mẹ. Cuối cùng cả nhóm cũng có thể ngồi vào một trong số bao nhiêu chiếc bàn kê dưới những gốc cây.

Rachel thả Katie ra và ngồi xuống, thậm chí thở dài nhẹ nhõm. Con bé trông bé xíu mà cứ như nặng cả tấn. Lúc đó trời vẫn sáng, có lẽ phải sáng đến chín giờ, nhưng hơi nóng khủng khiếp ban ngày đã hạ xuống thành hơi ẩm dễ chịu, và một cơn gió nhẹ thoảng qua làm tóc Rachel bay bay về đằng sau. Thật thoải mái khi được nghỉ ngơi với gia đình và bạn bè, thật dễ chịu khi được nghe nhạc cách đó không xa, và thật dễ chịu khi nhìn lũ trẻ cười đùa, chơi trò bịt mắt trốn tìm quanh quảng trường. Thật dễ chịu khi cất đồ ăn cho đứa cháu gái bé bỏng nhất của mình.

“Cháu muốn bánh chocolate hạnh nhân nữa,” Katie nói, mắt nhìn đồng hồ ăn trước mặt đầy chán ngán.

“Ăn xong đã nhé,” Rachel bảo con bé trong lúc cắt miếng thịt lợn muối thành miếng vừa ăn cho nó.

“Không, bây giờ cơ!”

“Katie, ngoan nào.” Đó là Becky, cô xen vào từ phía bên kia bàn.

“Mẹ, em sẽ không cúi nặng lên, đúng không ạ?” Lisa hỏi nhỏ, nghe có vẻ chán nản. Như những thành viên khác trong gia đình, cô bé rất hiểu xu hướng hay cúi kính của đứa em khi nó không vừa lòng điều gì.

“Bánh chocolate cơ!”

“Mẹ...”

“Bác Rachel, cháu ăn xong rồi ạ. Bây giờ chúng ta lên khinh khí cầu được chưa ạ?” Loren nhảy lên và chạy đến bên Rachel.

“Để bác Rachel ăn xong đã, các con,” Becky nói.

“Bác Rachel...”

“Chúng ta sẽ đi, cháu yêu ạ, bác hứa đấy. Nhưng bác đang đói, và nếu bác không ăn, có lẽ bác sẽ khô đi và bay lên mất.”

“Không đâu ạ!”

“Loren, ra ngoài chơi đi con.” Giọng Becky có một chút căng thẳng.

“Bánh chocolate cơ!”

“Katie, cháu yêu, cháu ăn món thịt muối ngon cho bà ngoại xem được không? Thế hay là ăn một miếng mì ống và pho mát nhé?” Elisabeth giơ một đĩa đầy mì ống và pho mát qua bàn.

“Bánh chocolate cơ!” Katie nói, tức tối cau mày với bà ngoại.

“Katie, im lặng và ăn đi!” Becky cau mày với con gái út, vẻ căng thẳng. Ngồi giữa Rachel và Rob, trông Katie cực kỳ đáng yêu với bím tóc màu vàng và chiếc áo khoác bằng vải bông màu xanh dương, ngay cả khi môi dưới của con bé trề ra và hai cánh tay bé xịu khoanh trước ngực. Lisa, ngồi giữa mẹ và bà đối diện Katie, và Loren vẫn đang nhảy nhót quanh bàn, nhìn em gái với những ánh mắt chán nản giống nhau y hệt.

“Bánh chocolate! Bánh chocolate, bánh chocolate, bánh chocolate!” Tiếng hét trở nên inh tai nhức óc. Những cái đầu ở các bàn xung quanh quay lại nhìn.

“Mẹ, mẹ không làm được gì à?” Lisa hỏi nhỏ, vẫn ngồi ăn trên ghế. Loren đứng yên để thưởng thức trò vui.

“Katie Lynn Hennessy, thế là đủ lắm rồi! Các quý cô nhỏ tuổi không bao giờ cư xử như thế đâu.” Elisabeth cố gắng chế ngự đứa cháu gái cứng đầu bằng cách lắc đầu và nghiêm giọng lại.

“Nào, mẹ? Trước khi con bé nổi cơn lên ấy?” Lời khấn nài của Lisa rất cấp thiết.

“Con muốn mẹ làm gì nào?” Becky rít lên với Lisa qua hàm răng. Sau đó, “Rachel, cẩn thận!”

Nhưng lời cảnh báo của Becky đã quá muộn. Katie vừa gào toáng lên, “Bánh chocolate, bánh chocolate, bánh chocolate!” vừa hất tung chiếc đĩa đầy đồ ăn của mình sang một bên. Nó trượt dọc theo cạnh bàn và đổ ụp lên lòng Rob.

“Ôi, không!” Rachel thở hắt ra.

“Ôi, cháu tôi!” Elisabeth rên rỉ.

“Katie Hennessy!” Becky rít lên.

“Khỉ thật!” Rob rống lên.

Những tiếng hét khốn khổ vang lên đồng thanh. Rob nhảy lên và cố gắng hết sức để phủi đồng thức ăn trên bộ quần áo kaki được là cẩn thận. Rachel, vừa túm lấy Katie đang la hét và đá đấm túi bụi trước khi nó

gây thêm rắc rối, vừa nhìn bộ quần áo thảm hại của Rob mà kinh hãi. Thịt giảm bông, khoai tây nghiền, nước thịt, mì ống và pho mát, thạch anh đào và những miếng sa lát hoa quả đều đổ hết lên bộ quần áo đắt tiền.

“Thật là xấu hổ!” Becky nói và đi vòng quanh bàn để xử lý cô con gái đang rống lên của mình. Trong một giây, trong đúng một giây, Rob nhìn Katie với sự giận dữ điên cuồng trong mắt, Rachel thấy biểu hiện của anh ta và choáng váng. Dù sao thì Katie cũng chỉ là một đứa bé, và hành động của nó chỉ là hành động mà trẻ con làm hàng ngày. Chắc chắn đó không phải là cố ý. Vậy đây có phải là người đàn ông mà cô nghĩ rằng sẽ trở thành một người cha tốt và nhẫn nại không?

“Em rất xin lỗi,” Becky xin lỗi Rob, cùng lúc đó cô cố gắng túm lấy con. Lúc này con bé đang tức giận điên cuồng. Elisabeth, cố gắng đến giúp Becky, thì thầm, “Hư quá, hư quá!”

và lắc lắc ngón tay trước mặt Katie. Hai đứa chị, rõ ràng là xấu hổ trước hành động của em gái, đã linh đi đầu mắt.

“Không sao đâu. Không phải lỗi của ai cả.” Rob đã lấy lại được cung cách tử tế khéo léo và đang thiếu não lấy khăn giấy lau đồng hồ trên quần mình. Rachel nhúng khăn của mình vào cốc nước của Katie rồi cúi xuống giúp anh ta.

Tiếng động cơ gầm rú thu hút ánh mắt của cô về phía bãi đậu xe của trạm cứu hỏa. Cô nghe thấy âm thanh đó át cả tiếng Katie khóc bù lu bù loa, tiếng hàng xóm đang nói chuyện ở những bàn quanh đó, và điều đó làm cô ngạc nhiên. Dường như cô đã quen với âm thanh...

...chiếc xe máy của Johnny. Bởi vì, tất nhiên, đúng là tiếng xe đó. Hẳn quay xe thành một đường cua rộng trước hàng rào chắn và đi về phía đường không bị chặn, ngược hướng với buổi tiệc tùng. Một người phụ nữ ngồi đằng sau hắn. Mũ bảo hiểm che mặt cô ta, nhưng từ vóc người và những lọn tóc xoăn màu vàng bay trong gió, Rachel nhận ra ngay đó là Glenda Watkins.

Rachel đau đớn khi nghĩ rằng lẽ ra cô đã có thể là người đó.

27. Chương 27

“Em còn ít bia nào không?” Johnny nằm ườn trên chiếc ghế dài ọp ẹp trong phòng khách của Glenda, cảm thấy sốt ruột. Tivi đang mở, phát om sòm một chương trình Vương quốc động vật nói về những loài bướm có độc ở Amazon hay đại loại vậy. Nằm dài trên sàn nhà, đầu gối lên tay, Jeremy nằm xem, sợ khiếp vía. Cậu bé Jake bốn tuổi sung sướng ngồi vào lòng Johnny và nhìn cái tivi chăm chăm, mặc dù Johnny khá chắc là thằng bé không hiểu về cái đang diễn ra trên màn hình cũng y như hắn.

“Trong tủ lạnh ấy.” Glenda đang tắm cho hai con gái trong phòng tắm. Chiếc xe rất nhỏ, nên tiếng nghịch nước và tiếng cười khúc khích vang ra đến phòng khách. Johnny kinh sợ khi thấy Glenda có thể sống trong một căn nhà bao gồm hai phòng ngủ bé tí, một phòng khách chỉ đủ kê một chiếc ghế dài, một ghế gấp, một cái ti vi, một nhà bếp bé xíu, và một nhà tắm cũng bé không kém, với bốn đứa con mà không phát điên lên.

“Jeremy, cháu có thể đi lấy bia giúp chú được không?”

Đáp lại yêu cầu đó là sự yên lặng. Jeremy chú tâm xem tivi nên không nghe thấy. Johnny định thử lần nữa bằng giọng to hơn, nhưng rồi lại thôi. Để thằng bé được yên ổn xem tivi thì tốt hơn.

“Nào chiến hữu, ngồi xuống đây,” hắn nói với Jake, thằng bé không thích bị đặt xuống ghế. Johnny đứng dậy, vươn vai và đi chân tất vào bếp để lấy bia. Đôi giày của hắn vừa nãy bị Jake tháo ra đã rơi xuống đầu đó bên dưới chiếc ghế dài, thằng bé có vẻ hứng thú với dây giày.

Mở cửa tủ lạnh, Johnny thấy một lốc sáu lon còn nguyên và hơi ngạc nhiên. Hắn thề là có hai hộp. Hắn đã uống bao nhiêu bia rồi nhỉ?

Mà bao nhiêu thì nào có quan trọng gì? Johnny mơ màng giật nắp ra và tu một ngụm.

“Này, chú Johnny, ném cho cháu một lon Coke!” Jeremy ngoái lại gọi.

“Không có Coke đâu!” Glenda hét lên từ phòng tắm.

Jeremy nhún vai. Johnny rót cho thằng bé một cốc sữa. Thật xúc động khi thấy Glenda đã cố gắng thế nào để làm một người mẹ tốt với bốn đứa con. Ví dụ như bắt chúng uống sữa thay vì đồ uống có ga chẳng hạn. Tắm cho chúng mỗi tối. Đọc sách cho những đứa nhỏ hơn, mặc dù theo như Johnny được biết Glenda chưa bao giờ đọc sách gì phức tạp hơn là sách nấu ăn. Đảm bảo rằng Jeremy và Ashley, cô bé sáu tuổi, làm bài tập về nhà vào các buổi tối trong tuần. Glenda không lớn lên với nhiều sự quan tâm đến thế. Johnny biết tuổi thơ của cô cũng nhọc nhằn y như hần, và hần nghĩ cô đã cố gắng rất nhiều để mang lại cho các con những gì tốt đẹp hơn.

Chí ít thì từ khi họ bắt đầu hò hẹn, hần đã đảm bảo rằng trong tủ lúc nào cũng có đồ ăn.

Bản thân hần cũng đã đói quá nhiều nên không chịu đựng được cảnh bọn trẻ không có đủ thức ăn.

“Ghé chưa,” Jeremy nói mà không nhìn lên khi Johnny đặt cốc sữa trên sàn nhà bên cạnh thằng bé.

“Có gì đâu,” Johnny lạnh nhạt trả lời rồi ngồi xuống ghế dài để uống bia. Ngay lập tức Jake lại trèo lên lòng hần, dựa má đầu xoăn vàng lên ngực Johnny. Đứa trẻ tội nghiệp, nó không gặp bố nhiều, và rõ ràng là nó thêm khát sự chăm sóc của một người đàn ông.

“Kể chuyện cho chúng cháu nghe đi, kể chuyện cho chúng cháu nghe đi!” Ashley và em gái chạy ra từ nhà tắm, phi mấy bước qua hành lang đến phòng khách rồi nhảy lên người Johnny. Tắm rửa sạch sẽ xong, với mái tóc vàng buộc lên đỉnh đầu và những bộ đồ ngủ có diềm đăng ten bé xíu xinh xắn, trông chúng đáng yêu đến mức Johnny bỏ qua ngay chuyện chúng đánh đổ bia của hần.

“Không phải chuyện rùng rợn đâu nhé,” Lindsay ba tuổi nghiêm trang nói khi cô bé giành lấy đầu gối mà Jake không sử dụng. Jake vì muốn độc quyền nên đẩy em gái ra. Lindsay đẩy lại.

“Một chuyện về quỷ đi ạ,” Lindsay hét lên, đẩy sau em gái.

“Mấy đứa có im mồm đi không?” Lời yêu cầu to tiếng này là của Jeremy.

“Được rồi, đến giờ đi ngủ rồi!” Glenda gọi với vào phòng và vỗ tay. Áo phông và phía đằng trước quần jean của cô ướt đầm. Cô không mặc áo lót. Johnny để ý thấy nhưng chẳng hứng thú trước những gì mà lẽ ra chuyện đó sẽ gọi ra, dù Glenda là một phụ nữ rất khêu gợi. Chó má thật, hần bị làm sao thế không biết? Nhưng hần biết câu trả lời, và nó không làm hần vui vẻ chút nào: Glenda không phải là người phụ nữ hần muốn.

Người phụ nữ hần muốn đã ở buổi dã ngoại của thị trấn khôn kiếp đó - buổi dã ngoại có lẽ sẽ ngăn hần vào nếu hần trưng mặt ra ở đó - với một người đàn ông khác. Một mẫu công dân đáng kính, đáng tin cậy. Thằng ngu đó.

Johnny hớp thêm một ngụm bia.

“Ôi, mẹ ơi!” Bốn giọng vang lên cùng một lúc.

“Mẹ nói rồi đấy! Lên giường ngay! Mẹ sẽ đếm đến ba, và đứa lên sau cùng ngày mai sẽ phải ngồi ở giữa hàng ghế cuối cùng ở nhà thờ.”

Câu nói đó có tác dụng ngay lập tức. Bộ ba trên ghế lao sầm sập vào giường ngủ, thậm chí cả Jeremy cũng dậy và tắt tivi.

“Chỉ là chiêu lừa thôi mẹ ạ. Mẹ biết là con luôn luôn phải ngồi ở giữa để không cho bọn trẻ con đánh nhau mà,” thằng bé ừ ừ nói.

“Con lúc nào mà chẳng là đứa lên giường cuối cùng.” Glenda vịn lại và xoa đầu nó, đưa nó đến phòng ngủ đối diện phòng khách, phòng lớn hơn cô ngủ chung với hai đứa con gái.

Từ hành lang, Jake gọi đầy ai oán, “Mẹ ơi, con sợ lắm!”

“Vào với em đi, Jeremy,” Glenda ngoái lại nói.

“Con phải làm thế ạ?”

“Phải!”

“Cút thật!” Jeremy làm bầm. May mắn cho nó là mẹ nó không nghe thấy.

Johnny uống hết chỗ bia và mở tiếp một lon khác. Hắn nghe thấy giọng Glenda đọc truyện cho hai cô con gái trước khi đi ngủ. Từ đầu bên kia của chiếc xe, hắn có thể nghe thấy tiếng Jeremy đọc cho Jake. Từ lúc hắn đến đây, đó là việc mà họ vẫn thường làm: Glenda đọc cho hai con gái, còn Jeremy đọc cho Jake.

Cuối cùng, khi Glenda bước ra từ phòng ngủ, cô mỉm cười với hắn và đưa một ngón tay lên môi khi đóng cửa. Sau đó cô yên lặng đi qua chiếc tivi, đến hành lang và chúc các con trai ngủ ngon.

Johnny uống giọt cuối cùng trong lon rồi đi vào bếp lấy thêm. Việc tháo lon ra khỏi cái vòng nhựa khôn kiếp mỗi lúc một khó hơn, hắn phát hiện ra điều đó khi giật mạnh một cái. Ba lon còn lại, vẫn buộc vào nhau, từ giá tủ lạnh rơi thẳng vào ngón chân hắn.

“Ôi! Chó má thật!” Lon bia hắn đang cầm trên tay đổ xuống sàn nhà bên cạnh những lon khác và lăn đi. Johnny nhảy lò cò bằng một chân khi Glenda xuất hiện từ sau phòng ngủ và nhìn hắn chăm chăm.

“Yên nào!”

“Ngón chân chó chết của anh đau quá!”

“Suyt!”

Johnny nhặt lốc bia đã vơi một nửa lên, đeo cái móc vào một ngón tay trong lúc thận trọng đặt chân xuống đất.

“Muốn xem phim không?” Glenda nhả tâm trước sự đau đớn của hắn, đứng trước tivi, tay cầm một cuộn băng video.

Johnny cầu nhàu nhét những lon bia lên giá, rồi nhặt lon bị rơi đã lăn vào gầm tủ lên. Hắn đóng cửa tủ lạnh lại rồi khập khiễng đi vào và đổ nhàu lên chiếc ghế. Hắn xoa ngón chân cái qua lớp tất thể thao dày màu trắng. Có lẽ ngón chân đáng nguyên rửa đó đã gãy rồi cũng nên. Trong khi đó, Glenda nhét cuộn băng vào đầu video và cuộn người lại bên cạnh hắn.

Bộ phim này hắn xem rồi, và Glenda, vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, nhẹ nhàng xoa tay lên đùi hắn, đang muốn làm điều mà hắn không thực sự thích làm. Thò một chân xuống, Johnny dò dẫm dưới ghế để tìm đôi giày của mình. Chúng đây rồi!

“Phải đi rồi,” hắn nói, cúi xuống lấy đôi giày rồi trượt chân vào đó. Hắn buộc dây, sau đó nốc một hơi bia cuối cùng trước khi đặt lon xuống sàn nhà.

“Bây giờ á?” Cô cau mày.

“Wolf ở nhà một mình. Nếu không cho nó ra ngoài, nó sẽ ị một đồng ra phòng khách mất.”

“Anh phải huấn luyện cho nó đi trong nhà thôi.”

Johnny cầu nhàu rồi đứng lên. Thật ngạc nhiên, hành động đó làm hắn cảm thấy buồn nôn, và hắn lảo đảo.

“Anh uống bao nhiêu bia rồi?” Glenda đứng lên, đặt một bàn tay lên cánh tay hắn để giữ hắn thăng bằng.

Johnny nhún vai, bước đi để tránh đụng chạm với cô rồi lần tìm chìa khóa trong túi.

Glenda đi đến tủ lạnh và nhìn vào trong, sau đó lại chỗ Johnny và lắc đầu.

“Anh không đi đâu được đâu, anh bạn,” cô nói và khéo léo cầm lấy chùm chìa khóa mà hắn vừa mới lôi ra từ trong túi.

“Trả lại chìa khóa cho anh!”

“Không!” Glenda lùi lại, giấu chùm chìa khóa sau lưng. “Anh biết đấy, anh uống quá nhiều rồi.”

“Đâu có. Đưa chìa khóa cho anh.” Johnny đến chỗ cô, vòng tay quanh người cô và cố lấy chùm chìa khóa từ tay cô.

“Anh sẽ bị bắt vì tội lái xe trong lúc say xỉn đấy, họ sẽ lại bỏ anh vào tù thôi.”

Điều đó làm hắn ngừng lại. “Anh không say.”

“Có đấy.”

Hắn bỏ cô ra rồi ngồi sụp xuống ghế. “Vậy thì anh sẽ ở đây,” hắn nói, biết cô nghĩ về điều đó như thế nào.

“Không được! Tom” - Tom gần như là chồng cũ của cô - “có thể sẽ phát hiện ra và dùng điều đó để chống lại em trong vụ ly hôn.”

“Vậy đưa chìa khóa cho anh.”

Glenda đứng đó một lúc, phân vân. Cô cắn móng tay, chùm chìa khóa của hắn treo lủng lẳng trên tay còn lại. Hắn có thể lao tới và cướp lấy, nhưng hắn không muốn thế, vả lại, hắn cũng không muốn làm đau Glenda. Hắn cảm thấy mình không được tập trung, và rất có thể hắn sẽ tính toán sai về sức mạnh của mình.

“Em sẽ gọi taxi cho anh,” cô nói sau một phút. Johnny suy nghĩ về lời đề nghị khôn ngoan kỳ lạ này. Một chiếc taxi sẽ là một ý hay, hắn nghĩ. Hắn đã bắt đầu cảm thấy chệnh choáng.

Glenda biến mất trong phòng ngủ để gọi điện thoại.

Johnny dựa vào những cái gối. Chiếc ghế bị gãy một chân, được chống bằng một quyển từ điển và một quyển tiểu thuyết lãng mạn bìa mềm, và một tấm khăn phủ màu xanh trải lên trên để che đi chỗ đó, tuy nhiên nó rất thoải mái. Nếu không cẩn thận, hắn sẽ ngủ quên mất.

“Đừng ngủ,” Glenda nói rồi ngồi phịch xuống bên cạnh hắn, nhìn chăm chăm vào tivi. “Để di chuyển được anh phải cần một chiếc xe ủi đất đấy.”

“Anh có ngủ đâu.”

Trong một thoáng cả hai người đều không nói gì. Glenda xem tivi còn Johnny nhìn chăm chăm vào khoảng không.

“Làm sao mà anh lại không thích làm chuyện ấy?”

“Làm chuyện gì?”

“Anh biết mà.”

Johnny biết. Hắn nhún vai và vòng tay quanh cô. “Điều gì làm em nghĩ là anh không thích?”

“Em biết.” Tay cô trượt lên đũng quần hắn theo cái cách hơn cả gợi ý.

Tự ái, Johnny túm lấy tay Glenda đặt vào lòng cô, rồi bỏ tay ra khỏi vai cô.

“Có lẽ anh đã uống quá nhiều, như em vừa nói đấy.”

“Trước đây chuyện đó chưa bao giờ làm anh mất hứng.”

“Glenda, hồi đó anh trẻ hơn mười một tuổi. Chẳng có gì ngăn được anh cả.”

Trong mấy phút liền họ không nói gì. Johnny nghĩ có lẽ cô đang mãi mê xem phim và mong là hắn đã nghe đủ những gì cần nghe về chủ đề đó rồi.

“Johnny?”

“Sao?”

“Em hỏi câu này được không?”

“Nếu không nhét cái gối vào mặt em thì anh đoán là không ngăn em được.” Câu trả lời của hắn hơi cẩu kính vì hắn đoán được câu hỏi có liên quan đến việc tại sao hắn không có hứng, và đó là điều hắn không thích nói đến. Thật xấu hổ khi hắn không thể làm cho cái của mình cứng lên ngay lập tức. Tuần trước, trước

khi hắn nổi đóa lên với cô giáo Cao Quý và Sang Trọng, hắn không phải nhọc công lắm khi ngủ với Glenda. Nhu cầu đến rất tự nhiên thôi.

“Anh có gì đó với cô Grant phải không?”

“Sao cơ?” Hắn gần như hét lên, mắt quay lại nhìn Glenda. Mười một năm trước đây, cô ta chưa có khả năng đọc được suy nghĩ người khác.

“Anh nghe thấy em nói rồi đấy.”

Phải mất một phút Johnny mới lấy lại được bình tĩnh. “Điều quái quỷ gì khiến em hỏi một câu như thế?”

“Có điều gì đó trong giọng nói của cô ấy.”

“Điều gì trong giọng cô ấy ư?” Chắc hẳn hắn đã uống rất nhiều, vì cuộc nói chuyện đang làm hắn mê mụ đi.

“Phải. Em có thể nói rằng cô ấy không thích anh ở với em cho lắm. Cô ấy có vẻ thực sự khó chịu. Không thân thiện, giống như cô ấy vẫn thường xuyên như vậy.”

“Cô ấy có vẻ khó chịu khi nào?”

“Khi em nói chuyện với cô ấy.”

Johnny gần như nghiêng răng lại. Một mối nghi ngờ khó chịu nảy ra, khó chịu đến mức hắn gần như sợ phải nói ra thành lời.

“Em nói chuyện với cô ấy khi nào?”

“Vừa xong. Khi em bảo cô ấy đến đón anh.”

“Chó thật!” Johnny nhảy dựng lên khỏi ghế và nhìn xuống Glenda chăm chăm. Căn phòng lại chao đảo, nhưng hắn vẫn đứng yên. “Cô gọi cho cô ấy làm cái quái gì? Tôi tưởng cô gọi taxi chứ!”

“Cả Tylerville chỉ có hai chiếc taxi, và khả năng lớn là cả hai lái xe đều ở chỗ dã ngoại. Anh biết điều đó mà.”

Hắn quên mất. “Chó thật!” Johnny cay đắng nói. Quay người, hắn đi lại chỗ tivi, túm lấy chùm chìa khóa mà Glenda đã để trên nóc, rồi đi ra phía cửa.

“Johnny, dừng lại. Anh không đi nổi đâu!”

“Mặc kệ tôi!”

Glenda đi theo hắn ra ngoài. Cô đang vịn tay lại với nhau, vẻ mặt rất buồn bã. “Nhưng cô ấy đang đến! Cô ấy sẽ đến bất cứ lúc nào! Cô ấy sẽ nghĩ gì nếu anh đi rồi? Dù sao thì anh cũng đang say. Anh không thể vừa say xỉn vừa lái xe được.”

“Tôi chẳng quan tâm chó gì đến việc Quý cô Sang Trọng Tốt Bụng đó nghĩ thế nào. Và tôi không say.”

Hắn đến chỗ chiếc xe và gạt chân chống giữa lên. Lúc đầu hắn phải lấy thăng bằng trước trọng lượng của nó, bình thường thì chuyện đó chẳng có vấn đề gì.

“Có đấy. Đưa chìa khóa cho em!”

Cô đi theo hắn xuống con đường trải sỏi chạy qua nhà xe của cô. Nhà xe của cô gần đường nhất, và một chiếc đèn màu vàng yếu ớt tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ lên khu vực quanh đó. Dưới ánh sáng đó, hắn có thể thấy cô thực sự buồn bã.

Hắn đạp chân chống xuống và nắm lấy vai cô.

“Này, anh sẽ ổn thôi,” hắn nói, giọng nhẹ nhàng.

Glenda nhìn chăm chăm hắn một lát. Không có ánh sáng ban ngày chiếu rõ những nếp nhăn trên mặt, trông cô trẻ gần như mười một năm về trước, khi họ còn là bạn thân hơn là người tình của nhau. Cũng gần giống như bây giờ, Johnny nghĩ vậy và cảm thấy yêu mến cô kỳ lạ.

“Anh rất thích cô ấy, đúng không? Cô Grant ấy.”

Johnny định nói dối, nhưng hắn đã mệt mỏi, quá choáng váng, và quá chán ngán với việc chơi cái trò chơi ngu ngốc đó rồi. “Phải, anh rất thích cô ấy.”

“Cô ấy rất tuyệt vời, em biết. Nhưng không phải là cô ấy... ừm, kiểu như, hơi già sao?”

Johnny nhún vai. “Chúng ta đều là người lớn cả rồi mà.”

“Anh đang ngủ với cô ấy à?”

Johnny bỏ vai Glenda ra rồi quay đi. “Cô không nghĩ là tôi sẽ trả lời câu đó, đúng không?”

Túm lấy tay lái của chiếc mô tô, hắn đạp nổ máy và ngồi lên xe.

“Johnny, đợi đã!” Glenda nhao lại ôm lấy hắn và vòng tay qua cổ hắn. Johnny nhìn xuống cô với vẻ tức giận.

“Bỏ ra, Glenda.”

“Quần quanh bên cô ấy anh sẽ phải chịu đau khổ thôi. Cô ấy không phải là kiểu người như anh. Như chúng ta.”

“Đó là việc của tôi, đúng không? Cô buông tôi ra được không?”

“Nhưng...” Mắt Glenda đảo nhanh, nhìn chăm chăm vào bóng tối, và khi quay lại nhìn hắn, chúng ánh lên vẻ cam chịu. “Phải, đó là việc của anh. Anh hãy cẩn thận nghe rõ chưa? Em không muốn vừa mở mắt đã phải nghe tin anh bị bắt hay bị chấn thương nặng đầu.”

“Anh sẽ cẩn thận.” Ngạc nhiên trước sự đầu hàng dễ dàng của cô, Johnny hôn nhẹ lên má cô rồi tra chìa khóa vào ổ. Xoay chìa, hắn kéo ga và nổ máy.

Có lẽ hắn hơi choáng váng - được rồi, hắn có bị say thật - nhưng hắn có thể lái cô bé này băng qua địa ngục ngay cả khi bị bịt mắt. Hắn sẽ về nhà an toàn thôi.

Vẫy tay chào Glenda, hắn lao nhanh vào bóng tối.

28. Chương 28

Glenda nhìn hắn bỏ đi, trên mặt hiện rõ nỗi buồn. Cô vòng tay ôm lấy mình. Hắn không thấy điều cô thấy - chiếc xe màu xanh đi vòng qua chỗ cua, qua chiếc đèn ở đầu bên kia của khu nhà di động. Đó là xe của Rachel Grant. Kiểu xe ngoại đó hết sức độc đáo ở Tylerville nên nhận ra được ngay lập tức.

Johnny điên tiết lên vì cô đã gọi cô Grant đến đón hắn, nhưng cô còn biết gọi ai được nữa? Còn ai trong thị trấn muốn cho Johnny Harris ngồi cùng xe với họ? Rất nhiều người trong số họ nghĩ rằng hắn đã giết cô gái đó. Glenda không cho là thế. Cô đã biết hắn bao lâu nay, và cô chưa bao giờ thấy hắn giơ một cánh tay lên đánh phụ nữ. Theo suy nghĩ của cô, một người đàn ông không đánh đập thì sẽ không giết người. Hắn có thể làm vậy với một người đàn ông khác, trong một trận đánh nhau giữa cơn say, nhưng không phải là một người phụ nữ, càng không phải cái cách mà cô gái đó bị giết. Phải là một ai đó cực kỳ xấu xa hoặc điên loạn, mới gây ra tội ác như thế.

Johnny có thể sẽ điên lên khi nhận ra rằng hắn không thể né tránh cô Grant. Làn đường dẫn đến khu nhà di động chỉ đủ rộng cho một xe thôi. Glenda không thấy cô giáo đó lịch sự tránh sang một bên để nhường đường cho Johnny. Glenda đã bảo Rachel rằng hắn say bí tỉ và rất có thể sẽ giết bản thân mình trước khi đi được một dặm.

Johnny và Grant, cứ để họ tiếp tục đi. Lúc này khi nghĩ về điều đó, Glenda băn khoăn không hiểu tại sao lúc trước mình không nghĩ ngờ. Hắn luôn mềm mỏng với cô giáo đó, đọc sách và viết những thứ làm cô ấy ấn tượng và rất lịch sự những lúc cô ấy có mặt. Và từ khi hắn trở về, hai người họ đi cùng nhau rất nhiều lần. Thêm nữa, cô ấy còn cho hắn làm việc trong cửa hàng của bố mình nữa.

Và cô Grant khá xinh xắn, theo kiểu rất sạch sẽ. Quần áo của cô ấy chẳng bao giờ hợp mốt - rất lộn tuộm, không theo cái kiểu mà Glenda tự hào về cách ăn mặc của mình - và cô ấy không hề có ngực. Nhưng nước da của cô ấy rất đẹp đối với một người phụ nữ ở tuổi như cô ấy, và cô ấy có cái kiểu kiêu kỳ khiến một người đàn ông có xuất phát điểm như Johnny thấy quyến rũ. Một thách thức hay kiểu như vậy.

Tuy nhiên, điều đó cản trở mong muốn của Glenda được giữ hân cho riêng mình. Không phải là cô yêu hân điên cuồng hay đại loại vậy, nhưng hân tốt cho lũ trẻ.

“Glenda!” Tiếng thì thầm làm cô giật mình, thoát khỏi tình trạng mơ mộng. Cứng người lại, mắt mở to, cô quay lại nhìn xung quanh. Ở cả ba phía chẳng có gì ngoài bóng tối. Bên cạnh cô lúc này là ánh sáng vàng mờ nhạt.

“Ai đấy?” Không hiểu sao cô thấy sợ. Điều đó thật ngốc nghếch. Chẳng có điều gì phải sợ ở Tylerville cả. Chẳng có tội phạm, trừ một vài thanh niên ngốc nghếch phá một số bóng đèn hay dùng gậy đập vào hòm thư. Chẳng có bạo lực, thậm chí là trấn lột, trong suốt mười một năm.

“Cô có thể giúp tôi việc này được không?”

Lời thì thầm đó chắc là của ông Janusky, ông cụ tám mươi tuổi yếu ớt sống trên chiếc xe đằng sau cô. Ông Janusky đã bị cúm, và đó là lý do tại sao giọng ông nghe hơi lạ. Nhưng ông cụ đó làm gì ngoài trời vào lúc này cơ chứ? Gần mười hai giờ đêm rồi, và ông thường đi ngủ lúc chín giờ cơ mà.

“Là cụ hả, cụ Janusky?”

“Phải. Nhanh lên, Glenda.”

Giọng nói phát ra từ bóng tối ở phía bên trái của chiếc xe, chỗ đặt thùng rác. Có lẽ cụ già đã đi ra ngoài vứt rác và thấy mình không thể nhấc túi rác lên đủ cao để ném vào thùng.

“Cụ ở đâu thế?” Sau khi đã xua cơn rùng mình đi, Glenda đi về phía tiếng nói phát ra.

“Ở chỗ này.”

Glenda đi ra khỏi quảng sáng, bước vài bước vào bóng tối dày đặc, và đứng khựng lại. Một cảm giác sợ hãi ập lên cô như một cơn mưa đá. Nhưng trước khi cô kịp phản ứng, trước khi cô kịp chạy, hét lên hay thậm chí cử động, thì đã có thứ gì đó cứng đập vào cạnh đầu cô, mạnh đến mức làm cô ngã lộn ra đất và gần như ngất đi trong một phút.

Khi tỉnh lại, cô thấy đau đớn, sợ hãi, và nhận ra rằng mình vừa bị đâm. Rồi bị đâm, bị đâm tiếp, trong một cơn tức giận điên cuồng. Rên rỉ, giơ một nửa cánh tay lên trong nỗ lực vô ích để đẩy kẻ tấn công ra, cô chỉ có một giây để nhận ra sự thật là mình đang bị giết.

Trong giây đó, trong đầu cô chỉ có lời cầu nguyện điên cuồng: “Ôi, làm ơn, lạy Chúa... tôi không muốn bỏ các con tôi lại! Ôi, không! Ôi, làm ơn! Ôi, làm ơn!”

Và rồi như một tấm màn sân khấu nặng nề, bóng tối ập xuống.

29. Chương 29

Tốt hơn rồi. Kể theo dõi cảm thấy tốt hơn rồi, gần như là được gột rửa khi mà công lý đã được thực thi. Máu chảy khắp nơi, và hân hít cái mùi quen thuộc đó với sự thích thú mỗi lúc một tăng lên, xoa hai bàn tay nhướm máu vào nhau, tận hưởng hơi ấm và sự nhầy nhụa của thứ chất lỏng làm ra sự sống. Như con bé kia cách đây mười một năm, ả đàn bà này đáng phải chết. Kể theo dõi nhìn chăm chăm xuống thân hình trên mặt đất một cách hả hê. Cô ả nằm im, cơ thể rách toang và chảy máu, lúc này đã yên lặng, thôi không còn chống cự nữa. Hân không thấy thương tiếc gì cô ả.

Kẻ theo dõi chậm rãi cúi xuống để lấy những bông hoa đỏ thắm - vật cúng tế của hắn cho linh hồn vừa mới ra đi. Với những cử động nhanh, tay vẫn nhuốm máu, hắn rải những cánh hoa như nhung lên xác chết vẫn còn ấm.

Hoa bụi mùa hè cho người đầu tiên, trẻ trung nhưng không vô tội. Hoa hồng cho người này.

Thật là hợp, kẻ theo dõi nghĩ, và hoàn thành nhiệm vụ trước khi biến mất vào bóng tối.

30. Chương 30

Rachel đạp mạnh chân phanh, và vừa kịp lúc. Ở đó, dưới ánh đèn sáng của ô tô, lao về phía cô như con dơi lao ra khỏi động là chiếc xe máy của Johnny. Chắc hẳn hắn cũng nhìn thấy cô cùng lúc đó, vì chiếc xe ngập ngừng, sau đó ngoặt sang bên trái và gần như bay ra khỏi đường.

Khi Rachel ra khỏi xe, chiếc xe máy nằm ngả ra trên cỏ, bánh xe vẫn đang quay. Johnny đang cố vực mình ngồi dậy bên cạnh, điên tiết nguyên rửa.

“Lạy Chúa, anh có sao không?” Rachel chạy lại chỗ hắn, cúi xuống, đặt một tay lên vai hắn và nhìn chăm chăm khuôn mặt giấu sau mũ bảo hiểm màu bạc.

“Không, cảm ơn,” hắn lau bầu, rồi loạng choạng đứng lên. Hắn đứng đó lắc lư một lúc, những ngón tay lỏng lỏng trên quai cài sau tai, rồi hắn cũng gỡ được mũ bảo hiểm ra.

“Anh say rồi,” Rachel nói và bước lùi lại khi mùi bia phả vào mặt cô. “Khi bạn anh gọi em, em không thể tin nổi anh lại làm một việc ngu ngốc là lái xe sau khi uống chín lon bia.

Nhưng rõ là anh ngốc nghếch hơn em nghĩ.”

“Anh mới uống khoảng sáu hay là bảy lon gì đó thôi,” Johnny nói và cau mày. “Anh không say. Anh chỉ hơi vụng về thôi.”

“Ôi thế à?” Rachel tức giận hỏi. “Vậy tại sao anh lại làm đổ xe?”

“Vì suýt nữa em đã đâm anh bắn sang lề đường chứ sao!”

“Em bật đèn pha cơ mà, và em đang lái xe trong tốc độ cho phép ! Nếu anh nhìn thấy em quá muộn thì là vì anh say!”

“Anh không say!”

“Có đấy!”

Họ đứng gần như mũi chạm mũi một lúc. Rachel, đầu ngửa ra sau và tay chống hông, ngẩng lên nhìn hắn chăm chăm. Ánh mắt đáp lại của hắn cũng đối địch không kém. Sau đó mắt hắn liếc sang nhìn chiếc xe máy bị đổ của mình.

“Nhìn xem em đã làm gì.” Giọng hơi ai oán, hắn quay đi cúi xuống xem xét cái xe.

“Anh làm, không phải em! May là anh vẫn còn sống đấy. “

“Chắc là anh không sống nổi đâu nếu chủ động làm ngã xe. Nhìn thấy cây sồi to đằng kia không ? Anh đang lao thẳng vào nó đấy. “

Rachel nhìn và rùng mình, Johnny túm lấy ghi đông xe rồi kéo nó lên, đạp chân chống giữa rồi lo lắng kiểm tra chiếc xe. Mùi xăng tràn ra còn nồng hơn cả mùi bia.

“Nổ một lớp rồi.” Johnny đứng thẳng lên, tức giận nói.

“Tệ quá.”

Johnny lưỡng lự rồi hung hăng nhìn cô. “Em phải đưa anh về nhà.”

“Em đến đón anh mà.”

“Mai anh sẽ quay lại lấy xe.”

“Tốt thôi.”

Rachel đã quay về phía chiếc ô tô đỗ giữa đường, đèn vẫn sáng, máy vẫn nổ, cửa bên chỗ người lái mở rộng. Cô thậm chí không nhìn về sau để xem liệu Johnny có theo mình vào xe không.

Mấy giây sau, hấn chui vào cạnh cô, ném hai cái mũ bảo hiểm vào ghế sau.

Rachel lùi xe rồi lái về thị trấn mà không nói một lời. Ý nghĩ Johnny vừa mới trong vòng tay của Glenda gặm nhấm cô. Ghen tuông - đó là cảm giác của cô, ghen tuông. Nhưng cô trông đợi gì khác ở Johnny Harris cơ chứ? Ngủ lang ngủ chạ là thói quen đã ăn vào máu hấn rồi.

Rachel tự ngăn mình lại. Cô cũng mắc tội rập khuôn như cả thị trấn. Hấn sẽ không quay sang Glenda - hoặc chí ít là cô không nghĩ vậy, không đến mức nhanh như thế - nếu Rachel không tự xua hấn đi. Suy nghĩ đó giằng vò cô.

Johnny với tay ra bật đài lên. Nhóm Rolling Stones trong một bài hát thịnh hành đang kêu than về sự bất mãn. Johnny cau mày và chuyển tần số, bắt được sóng của đài quốc gia đang phát nhạc của nhóm Judds.

“Đi picnic vui chứ?” Đáp lại câu hỏi đột ngột đó của hấn là một cái liếc xéo đầy thù địch.

“Vui.”

Yên lặng.

“Anh xin lỗi nếu đã làm gián đoạn buổi tối của em.”

“Anh nên như thế. Vì đúng là như vậy.”

“Mong là bạn trai em không khó chịu.”

“Không đâu.”

“Em vẫn ngủ với hấn à?”

Lúc đó Rachel nhìn hấn chằm chằm tức tối.

“Từ đầu em đã không hề nói là em đang ngủ với anh ta rồi. Anh biết tại sao không? Vì đó không phải là việc của anh.”

“Không phải ư?”

“Không!”

Yên lặng.

“Em có bị chỉ trích ở trường vì cái vụ anh đến không?”

“Anh quan tâm à?”

“Phải.”

Rachel liếc nhanh về phía hấn vì ngạc nhiên. Cô đã mong nhận được lời đối đáp ngạo mạn chứ không phải lời khẳng định nhẹ nhàng đó.

“Một chút.”

“Xin lỗi.”

Cơn tức giận của cô đã nguôi đi phần nào. “Đó không phải lỗi của anh.”

Họ đã đến vùng ngoại ô thị trấn, và Rachel rẽ phải vào đường Main. Cửa hàng bán đồ dân dụng cách đây ba dãy nhà bên trái.

“Anh có chìa khóa không đây?” Cô hỏi trong lúc lái xe vào bãi đỗ và dừng lại.

“Có.” Johnny giơ chiếc chìa khóa đang đựng trong ngón tay lên để minh họa.

“Vậy thì chúc ngủ ngon.”

Hắn đang nhìn cô, nhưng trong bóng tối cô không đọc được vẻ mặt của hắn. Cô thậm chí còn không đặt xe ở chế độ đỗ, máy vẫn chạy, và rõ ràng là cô đang chờ hắn ra khỏi xe rồi lái xe đi.

“Rachel,” hắn khẽ nói, “lên không?”

“Không.”

“Vẫn cần không gian à?”

Môi Rachel mím lại, mắt cô lóe lên, và cô quay sang hắn.

“Phải, em cần. Bất cứ người phụ nữ biết suy nghĩ nào cũng cần. Nhìn anh xem! Anh say xỉn, và đây không phải là lần đầu tiên. Anh lao đi trên cái xe máy đó như một đứa trẻ to xác đang chuẩn bị tự tử vậy. Anh ngủ lang ngủ chạ, tóc anh quá dài, cung cách của anh thì tệ hại, và anh có hình xăm trên vai to như cả Hồng Kông vậy! Anh nói anh có bằng đại học. Anh có sử dụng nó không? Không! Anh có dự định sẽ sử dụng nó không? Theo như em biết thì không. Anh vừa mới qua đêm với bạn gái anh, người ít nhất cũng quan tâm đến anh, không để anh lái xe về nhà lúc say xỉn. Thế mà anh dám rủ em lên nhà với anh ư? Anh có gì để mà mời chào em cơ chứ? Anh có thể nói cho em nghe được không?”

Theo sau đó là một sự im lặng kéo dài đầy căng thẳng. Rachel thấy Johnny từ từ cứng người lại.

“Tình dục tuyệt vời thì sao?” Hắn lè nhè.

Câu hỏi lơ lửng trong không trung. Rachel cảm thấy nổi tức giận trong cô trào lên thành cơn giận dữ khủng khiếp mà cô chưa bao giờ nghĩ là mình có.

“Cút ra!” Cô nói rất khẽ, giận đến mức giọng trở nên run rẩy. Sau đó, khi cơn giận bùng lên như sóng thủy triều, giọng cô vút lên thành tiếng quát: “Cút ra! Ra khỏi xe tôi ngay! Ra khỏi cuộc đời tôi ngay! Ra ngay, ra ngay, ra ngay!”

Cô chuyển xe sang chế độ đỗ rồi xô vào vai hắn, cố hết sức để đẩy hắn ra cửa, mà chẳng làm hắn suy chuyển chút nào. Cô điên tiết đến mức nức nở, điên tiết đến mức muốn đâm đá, hét toáng lên như Katie trong cơn tức giận.

Cô không biết mình sẽ phải làm gì nếu hắn không mở cửa và ra ngoài vào lúc đó.

“Bất cứ điều gì làm em vui, em yêu,” Johnny nói, môi xác xước cong lên. Hắn đóng sầm cửa lại và đi lảo đảo qua bãi đỗ xe. Hắn leo lên cầu thang trong lúc Rachel run rẩy, cài chế độ lùi rồi lao xe ra khỏi bãi đậu.

31. Chương 31

Họ đang chuẩn bị đến nhà thờ thì điện thoại reo. Trong trang phục chỉnh tề, chỉ còn thiếu chiếc áo khoác bằng vải lanh màu hồng cô định mặc, Rachel thất một chiếc nơ xinh xắn màu xanh lên tóc Loren trong lúc Becky đánh vật nhét chân Katie vào giày. Lisa chiếm phòng tắm trên lầu. Elisabeth vẫn đang trong phòng Stan giúp ông mặc quần áo và nói chuyện với J.D. Hai vợ chồng J.D. và Tilda đã đến để trông nom ông khi cả gia đình đi lễ ở nhà thờ vào buổi sáng Chủ nhật.

“Điện thoại kia Rachel.” Tilda gọi vọng từ trên lầu xuống.

“Rob à?” Becky nhướn mày hỏi.

Rachel nhún vai rồi chạy xuống cầu thang để nghe máy. Khi cô đặt điện thoại xuống, mày cô nhíu lại.

“Ai thế, con yêu?” Tilda hỏi, chuyển ánh nhìn từ đĩa đồ ăn sáng đầy ắp sang Rachel để xem phản ứng của cô.

“Con phải đến sở cảnh sát.”

“Sao cơ?” Becky đang chạy xuống cầu thang, tay ôm Katie, nghe lỏm được câu trả lời của Rachel.

“Họ cần con đến đó ngay lập tức. Họ không nói rõ lý do.” Nhưng cô biết, biết rõ như lòng bàn tay rằng chuyện này có liên quan đến Johnny. Môi cô mím lại. Chấn hấn hấn dấn vào rắc rối nào đó. Tối qua hẳn lại ra ngoài ư?

“Vào sáng chủ nhật ư?” Becky không tin. “Thế còn nhà thờ thì sao?”

“Chị sẽ đến kịp thôi.” Rachel liếc lên nhìn đồng hồ. Vẫn còn một tiếng nữa mới đến giờ làm lễ.

“Tối nay con có thể đi cùng bác và J.D.,” Tilda vừa nói vừa đổ nước rửa bát vào máy rửa và đóng cửa lại. Tilda đến một nhà thờ khác với nhà Grant, nhưng ngày trước Rachel và Becky đã đi cùng bà rất nhiều lần. Mặc dù giáo dân toàn là người da đen nhưng họ vẫn đón chào tất cả mọi người, và ai nấy đều biết rằng những cô gái nhà Grant cũng gần như con cái trong gia đình Tilda vậy. “Tanya giờ đang là giọng ca chính của ca đoàn, con biết đấy.”

“Thế à?” Tanya là con út của Tilda. “Con mong được nghe con bé hát. Nhưng con cũng mong được đi cùng mẹ và Becky đến nhà thờ nữa.”

“Chị có nghĩ là có việc liên quan đến cửa hàng không - hay là cái gã Harris đó?” Becky, sau khi đã đặt Katie xuống sàn, nhìn chị bằng đôi mắt lo âu.

Rachel nhìn em gái chăm chăm một lúc, sau đó thở dài.

“Mẹ nói với em rồi à?”

“Tất nhiên.”

“Tất nhiên rồi.” Rachel nên biết rằng Elisabeth sẽ kể hết với Becky. “Chắc là việc của cửa hàng. Có lẽ một đứa bé nào đó đã ném đá qua cửa sổ hay đại loại vậy.”

“Có lẽ thế.”

Rachel nghe giọng Becky là biết con bé đang hoài nghi. Elisabeth đã nói gì với con bé về Johnny và mối quan hệ của cô với hắn? Cô không muốn suy diễn tiếp.

“Chị phải đi xem họ cần gì đây.”

Becky và Tilda nhìn nhau đầy ý nghĩa khi Rachel lao ra khỏi phòng.

Mấy phút sau, ăn mặc chỉnh tề, tay cầm chìa khóa ô tô, Rachel thò đầu vào bếp trước khi ra cửa. Elisabeth vẫn ở trên lầu và Rachel thấy nhẹ nhõm vì điều đó.

Becky và Tilda đang chụm đầu gần máy rửa bát, thấy Rachel liền ngừng bật.

“Beck, bảo mẹ là chị đi đâu nhé! Nói với mẹ là chị sẽ cố gắng đến nhà thờ, nhưng nếu không đi được thì chị sẽ về nhà sớm nhất có thể. Cố đừng cho mẹ đến sở cảnh sát nếu chuyện này mất thời gian một chút nhé.”

“Em sẽ cố hết sức.” Becky lắc đầu thông cảm với chị gái. “Nhưng chị biết mẹ như thế nào rồi đấy.”

“Chị biết.” Hai người mỉm cười thiếu não và trêu mếu với nhau, rồi Rachel rời nhà.

Sở cảnh sát là một tòa nhà gạch nhỏ trên đường Madison, cách cửa hàng đồ dân dụng nửa dặm về phía Nam, ở ngay rìa thị trấn. Rachel đã vào đó vài lần, thường là mua và bán vé cho trường hay thực hiện vài nghĩa vụ công dân bắt buộc. Bãi đỗ xe đông bất thường so với ngày Chủ nhật, và khi bước vào khu tiếp tân ở tầng trước với sàn nhà lát vỉa sơn và ghế nhựa cứng, cô để ý có rất nhiều cảnh sát làm nhiệm vụ. Cô không nghĩ nhiều lắm đến chi tiết đó, chỉ để ý và nhét nó vào đầu đó trong đầu rồi sẽ nhớ lại sau.

“Xin chào, các anh cần gặp tôi à?” Một lúc sau cô nói với viên cảnh sát trẻ ngồi ở bàn. Mặt anh ta không quen. Cô nghĩ đó là một người mới đến thị trấn.

“Cô Grant phải không ạ?”

“Phải.”

“Xin chờ một chút.” Anh ta nhấc điện thoại ở cạnh bàn lên, nhấn một nút, rồi nói, “Cô Grant đến rồi ạ.”

“Anh có thể cho tôi biết chuyện này là gì không?” Cô hỏi khi anh ta đặt điện thoại xuống.

Anh ta lắc đầu. “Cô phải hỏi cảnh sát trưởng.”

Ngạc nhiên, Rachel đang định hỏi cảnh sát trưởng Wheatley làm gì vào Chủ nhật - ông ta là một thành viên trong nhà thờ của cô, và ông ta cùng với vợ chưa bao giờ để lỡ một buổi lễ nào - thì ông ta đi qua một cánh cửa dẫn đến những văn phòng ở đằng sau và khu vực giam giữ phạm nhân.

“Rachel.” Ông ta mỉm cười chào cô. Nhưng Rachel, vì nỗi lo sợ mỗi lúc một tăng lên trong nhận thức của cô, lại nghĩ rằng ông ta có vẻ mệt mỏi và hơi chán nản. Có những bóng thâm dưới mắt ông ta mà bình thường không có, và nước da ông ta bình thường rất hồng hào giờ như xám lại.

“Có chuyện gì vậy?” Cô đánh giọng hỏi.

“Đi ra đằng sau đi, Rachel. Chúng ta có thể nói chuyện ở đó.”

Ông ta giữ cửa cho cô, Rachel càng lúc càng lo lắng, cân nhắc và gạt bỏ những khả năng khó chịu, rồi đi qua cửa và dọc theo một hành lang ngắn, sau đó ngồi vào một cái ghế cứng màu xám đặt trước bàn trong văn phòng nhỏ của ông.

Cảnh sát trưởng Wheatley đóng cửa, sau đó đi vòng qua bàn để ngồi xuống. Cửa sổ duy nhất bé tí, chỉ cho phép một chút ánh sáng tự nhiên tràn vào. Ánh sáng tỏa ra từ chiếc đèn huỳnh quang trên đầu thấp sáng mọi thứ - sàn nhà trải vải sơn xám xịt, màu kim loại nâu của chiếc bàn, khuôn mặt mệt mỏi và buồn rầu của ông cảnh sát trưởng. Rachel không hình dung ra trông mình thế nào dưới ánh sáng khó chịu đó.

“Có chuyện gì thế?” Cô hỏi lại, tay đặt lên đùi.

“Tôi cần hỏi cô mấy câu trước,” ông ta nói. “Cô có phiền không nếu tôi ghi âm?”

“Ồ, không.”

“Tôi đánh giá cao điều đó. Tránh nhầm lẫn sau này.”

Mở ngăn kéo dưới cùng của chiếc bàn, cảnh sát trưởng Wheatley lôi ra một máy ghi âm cầm tay và bật nó lên.

Sau đó ông ta dựa vào ghế và nhìn cô qua mí mắt gần như nhắm lại. Tay ông ta đặt lên bụng. Rachel để ý thấy bụng ông ta đang phệ xuống. Ông ta chắc tầm sáu mươi tuổi hoặc gần thế, có mái tóc màu xám đang mỏng dần và các cơ bắp quanh hàm chứng thực.

“Hôm qua cô đi dự buổi dã ngoại ngày lễ Lao động, đúng không?” Ông ta hỏi.

Rachel gật đầu, sau đó nhớ ra là đang ghi âm nên cô nói, “Phải.”

“Sau đó, cô làm gì?”

“Tôi về nhà. Sao thế?”

“Có thể thôi à?”

“Không. Lát sau tôi ra ngoài. Để đón... một người bạn đã quá chén và không lái xe về được.”

“Bạn nào?”

Cô không thể giấu cái tên của Johnny được nữa.

“Johnny Harris.”

“Cô đến đón Johnny Harris vì hắn đã uống quá nhiều và không lái xe nổi. Phải thế không?”

“Đó là điều tôi nói.”

“Cô đón cậu ta ở đâu?”

“Ở khu nhà di động gần sông, tôi quên tên rồi.”

“Appleby Estate?”

Rachel gật đầu, rồi lại nhớ ra việc ghi âm, liền nói, “Phải.”

“Harris gọi cô đến đón hân à?”

“Không. Glenda Watkins gọi.”

“À.” Những ngón tay lúc trước đặt trên bụng ông ta chạm vào nhau. “Lúc đó là mấy giờ?”

“Khoảng mười một giờ, tôi đoán vậy. Có lẽ là muộn hơn một chút. Sao thế?”

“Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau. Trước tiên tôi cần biết thêm một số thông tin nữa. Cô ấy có vẻ buồn, hay kiểu như, xúc động, lúc gọi cho cô không?”

“Không.”

“Cô có thực sự đón Johnny Harris không?”

“Có.”

“Cô nghĩ lúc đó là mấy giờ?”

Rachel nghĩ một lúc. “Có lẽ tôi đi mất nửa tiếng đến đó, vì tôi phải thay đồ. Tôi cho là khoảng mười một rưỡi.”

“Rachel, kể lại chính xác cho tôi chuyện xảy ra đi. Chuyện này rất quan trọng, nên kể chính xác nhất có thể. Bắt đầu từ lúc cô Watkins gọi cô. Đích xác thì cô ấy nói gì?”

Rachel kể cho ông ta nghe, miêu tả lại trình tự việc cô thay quần áo, lái xe đến khu nhà ở di động. Và rồi khá lưỡng lự, thuật lại cuộc gặp của cô với Johnny. Nếu chuyện này là về việc lái xe lúc say xỉn, cô ngờ là vậy, thì cô không muốn gây thêm rắc rối cho hân nữa, hân đã gặp đủ rồi, quá đủ.

“Vậy là cậu ta làm hỏng xe máy.”

“Phải.”

“Cậu ta có say không?”

Rachel mím môi. “Cậu ta đúng là có uống.”

“Nhưng cậu ta có say đến mức không biết gì không? Cậu ta có biết mình đang làm gì không ? Cậu ta có vẻ... bình thường không ?”

Lông mày Rachel nhướng lên. “Hoàn toàn bình thường. Chỉ hơi ngà ngà say thôi.”

“Lúc đó cậu ta mặc gì?”

Rachel nhìn đầy ngạc nhiên. “Quần bò xanh, áo phông, giày thể thao.”

“Chúng có... cô có để ý thấy vết bẩn hay sự đổi màu nào trên chúng không, hay thứ gì đại loại thế ấy?”

“Không. Tôi cho là có vết cỏ trên quần bò cậu ấy sau vụ ngã xe, nhưng tôi không để ý lắm.”

“Vậy là cô không thấy có điểm gì lạ về hành vi hay quần áo của cậu ta?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi. Chuyện gì xảy ra sau khi cô đón cậu ta?”

“Ồ, tôi chở Johnny về căn hộ của cậu ấy.”

“Cô nghĩ mình đến đó lúc mấy giờ?”

“Khoảng mười hai giờ, có lẽ vậy.”

“Rồi sau đó chuyện gì xảy ra?”

“Cậu ấy đi vào trong. Còn tôi về nhà.”

“Cậu ta đi vào căn hộ khoảng nửa đêm đúng không? Cô có thấy cậu ta vào trong không?”

“Tôi thấy cậu ấy đi lên cầu thang.”

“Được rồi. Để tôi tóm tắt lại chuyện này xem tôi hiểu có đúng không nhé. Ngăn tôi lại nếu tôi nói gì sai nhé. Cô Watkins gọi cho cô lúc mười một giờ để đến đón Johnny Harris vì cô ấy nghĩ rằng cậu ta quá say không lái xe máy về nhà được. Cô lái xe đến đó, khoảng mười một rưỡi, rồi Johnny Harris ngã sang một bên đường ở phía trước khu nhà di động. Cậu ta để lại xe máy ở đó, chui vào ô tô với cô, rồi cô đưa cậu ta về căn hộ của cậu ta, đến đó khoảng mười hai giờ. Như thế có chính xác không?”

“Chính xác.”

“Vậy tôi còn một câu hỏi nữa cho cô. Khi cô đến đón Harris, cô có thực sự thấy Glenda Watkins không?”

“Ồ, có chứ. Tôi không nói chuyện, nhưng khi đến gần khu nhà di động, tôi thấy cô ấy từ xa, đứng đằng trước một cái xe chắc là của cô ấy. Lúc ấy tôi đi qua đoạn sang đường trên đường Manslick.”

“Cô nhìn thấy cô ấy ư? Cô có chắc không?” Ông ta ngồi thẳng dậy, mắt nhìn thẳng vào cô, lòng bàn tay úp lên bàn.

“Ồ, chắc chứ.”

“Cô chắc chắn đấy là cô ta chứ?”

Rachel gật đầu, ngạc nhiên trước sự căng thẳng đột ngột của ông ta, rồi nói, “Có, tôi chắc chắn.”

“Lúc đó cô ấy đang làm gì? Cô ấy... trông cô ấy... có ổn không?”

“Theo như tôi thấy thì cô ấy ổn. Cô ấy đứng trước cái xe, nhìn chằm chằm về hướng mà tôi vừa đi qua.”

“Sau đó bao lâu thì cô suýt đâm vào xe của Harris?”

“Ồ, ngay sau đó. Không đến một phút, tôi cho là vậy.”

“Rachel, nghĩ lại đi. Chuyện này rất quan trọng. Sau khi xe của Harris đổ sang lề đường, có lúc nào cậu ta khuất khỏi tầm mắt cô không?”

Rachel nghĩ, sau đó lắc đầu. “Không! Sao thế? Có chuyện gì thế? Có phải... có phải chuyện gì đã xảy ra với Johnny không?” Rachel nhận ra một vụ đơn giản như lái xe trong trạng thái say xỉn không thể dẫn đến trò chơi gồm hai mươi câu hỏi mà ông cảnh sát trưởng và cô đang chơi, hay cung cách nghiêm nghị của ông ta lúc này. Cô sợ là có chuyện gì đó khác. Chuyện gì đó rất tồi tệ.

Cảnh sát trưởng Wheatley thở dài, và lưng ông ta hơi chùng xuống. Ông ta vờ tay ra và tắt máy ghi âm.

“Cô Watkins đã bị giết đêm qua.”

Rachel thở hắt ra, “Sao cơ?”

Cảnh sát trưởng gật đầu buồn bã, “Và đó không phải là điều tệ nhất. Tội ác đó diễn ra gần giống y hệt với vụ của Edwards, với những cánh hoa rắc lên thi thể. Nhưng trong vụ này là hoa hồng, không phải hoa của cây bụi mùa hè. Lấy từ một khu vườn gần đó.”

“Glenda Watkins bị giết?” Sự hoài nghi và cơn choáng váng làm từ cuối cùng của Rachel vỡ ra.

“Bị đâm mười ba nhát. Khoảng từ mười một giờ bốn năm đến mười hai giờ mười, lúc con trai cô ấy ra ngoài tìm mẹ. Thằng bé nói nó nhìn thấy thứ gì đó chuyển động trong bóng tối, nên sợ và chạy vào trong, khóa cửa lại và gọi một hàng xóm. Người hàng xóm đến kiểm tra thì thấy xác cô ấy.”

“Lạy Chúa tôi!” Rachel kinh hoàng.

“Đúng như lần trước, Johnny Harris gặp gỡ cả hai người phụ nữ, và cậu ta là người cuối cùng nhìn thấy nạn nhân còn sống.”

Rachel, vẫn còn sốc, một lát sau mới hiểu được điều vừa nghe. Cô lắc đầu. “Không, không phải cậu ấy... mà là tôi. Tôi thấy cô ấy đứng đó, và lúc ấy cậu ta vừa mới rời đi. Trên chiếc xe máy. Tôi thấy cô ấy sau khi Johnny đi, ông có hiểu không? Cậu ấy không thể giết Glenda được.”

Cảnh sát trưởng Wheatley chậm chậm gật đầu.

“Đúng thế. Nếu cô hoàn toàn chắc chắn rằng cô thấy Glenda Watkins.”

“Tôi chắc.”

“Cô có dám thề trước tòa không?”

“Có. Tôi hoàn toàn chắc chắn. Cô ấy đứng trong ánh đèn, và tôi thấy cô ấy rất rõ.”

Cảnh sát trưởng Wheatley mím môi, hai tay chống vào nhau, và nhìn xuống đó, rồi lại nhìn cô, đôi mắt như thấu suốt.

“Rachel, Harris không tìm cách liên lạc với cô, bảo cô nói như thế, đúng không? Nếu cậu ta làm thế thì hãy nói với tôi ngay, chuyện đó chỉ có hai chúng ta biết thôi.”

Rachel nhìn ông ta chằm chằm, mắt mở to “Không!” Cô nói, tức giận. “Không!”

“Nếu điều đó làm cô thấy bị lằng mọ thì tôi xin lỗi,” cảnh sát trưởng nặng nề nói. “Nhưng chúng ta có một vụ việc rất khủng khiếp ở đây, giống hệt với vụ mà Harris bị kết án cách đây mười một năm. Chỉ có điều lần này cậu ta có chứng cứ ngoại phạm: là cô. Vậy điều đó có nghĩa là gì?”

“Johnny không giết Marybeth Edwards! Tôi biết điều đó! Tôi biết điều đó rất rõ!” Rachel đột nhiên nhìn vào mắt ông ta với vẻ đặc chí.

Wheatley giơ một tay lên. “Thực ra đó chỉ là một khả năng mà chúng ta cần phải cân nhắc. Khả năng khác là đây là một vụ giết người mang tính bất chước, được tạo ra để đổ tội cho Harris. Có ba lý do cho giả thuyết đó. Một là, có ai đó - chồng cô ta chẳng hạn - muốn xử lý cô Watkins thật nặng, và khi Harris đã ra tù, hắn đã quyết định dễ dàng là giết cô ta và tạo hiện trường như thể Harris đã làm chuyện đó. Khả năng thứ hai là có ai đó căm ghét Harris đến mức giết người phụ nữ mà cậu ta đang hẹn hò để cậu ta lại bị đưa vào tù lần nữa, hay là tệ hơn thế. Điều đó dẫn đến khả năng thủ phạm có thể là một người trong gia đình Marybeth Edwards hoặc bạn bè cô bé. Khả năng thứ ba... chà, một khả năng rất khó khăn.”

“Là gì?”

“Là có một gã nguy hiểm ngoài kia. Một kẻ điên cuồng, hay là một kẻ có động cơ nào đó mà chúng tôi chưa lần ra. Nhưng chúng tôi sẽ tìm ra. Chắc chắn là sẽ tìm ra.” Giọng nói của cảnh sát trưởng mang một quyết tâm âm ỉ.

Đột nhiên ông ta đứng lên, lưỡng lự nhìn Rachel, rồi cúi xuống, đặt cả hai tay lên bàn để đỡ trọng lượng cơ thể mình.

“Rachel, tôi không định buộc tội cô nói dối. Tôi biết cô từ khi cô mới chấp chứng đi theo mẹ, và tôi chưa bao giờ thấy cô làm điều gì khác ngoài việc thành thực một trăm phần trăm và hoàn toàn ngay thẳng. Nhưng tôi có hai con gái, như cô biết đấy. Và tôi đã chứng kiến chuyện xảy ra với những cô gái trẻ khi họ rơi vào lời nguyền của một người đàn ông.”

Rachel đoán được chuyện này sẽ dẫn đến đâu, liền mở miệng ra định bác lại lời nói đó với chút phẫn nộ. Nhưng cảnh sát trưởng đã giơ tay lên ngăn cô lại.

“Tôi chỉ nói điều này để cảnh báo cô thôi. Nếu - chỉ nếu thôi - cô nói dối, cô sẽ đặt mình vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Cô đang đứng trước khả năng nhìn Harris ngồi tù chung thân, hoặc có lẽ là ghế điện, khi mà lần này cậu ta không còn được cân nhắc đến tuổi tác như một yếu tố giảm nhẹ. Là tôi thì tôi sẽ không muốn rơi vào tình thế đó. Không muốn tí nào khi mà người đàn ông đó có thể gây ra những tội lỗi như thế này.”

“Tôi không nói dối, cảnh sát trưởng ạ.” Rachel quả quyết nói.

Ông ta đứng thẳng người. “Được rồi. Tôi tin lời cô, và chúng tôi sẽ bắt đầu truy tìm tội phạm. Chúng tôi đã khám nghiệm thi thể cô Watkins và so sánh với kết quả của Marybeth Edwards. Kết quả kiểm tra đã được gửi đến phòng thí nghiệm, và trong vòng bảy đến mười ngày nữa chúng ta sẽ biết có phải chúng ta đang đối mặt với cùng một hung thủ trong cả hai vụ án hay không, hay là một vụ bất chước. Tôi sẽ báo cho cô.”

“Cảm ơn ông.”

Cảnh sát trưởng đi vòng quanh bàn, hướng ra phía cửa. Rachel đứng lên và nhận ra buổi thẩm vấn đã kết thúc.

“Thế còn lũ trẻ - mấy đứa con của Watkins ấy, chúng đang ở đâu?” Cô hỏi, họng tắc nghẹn lại khi nghĩ đến bốn đứa trẻ mất mẹ. Jeremy có vẻ rất gần gũi mẹ nó.

“Chúng tôi gọi bố lũ trẻ trước. Ông ta đến và đón chúng đi trong lúc chúng tôi vẫn đang điều tra tại hiện trường. Đứa lớn nhất khá sốc. Nó cứ khẳng định rằng nó nhìn thấy gì đó trong bóng tối. Nhưng nó không nói được là ai hay cái gì.” Viên cảnh sát lắc đầu. “Chuyện này thật tồi tệ, quá tồi tệ. Chúng tôi sẽ tìm ra bất cứ kẻ nào gây ra chuyện đó. Tôi sẽ với lũ trẻ, và sẽ với cô như vậy.”

Ông ta mở cửa cho Rachel.

“Cô có muốn đưa Harris về không, hay tôi bảo cậu ta đi bộ về?”

Rachel đang đi qua cửa, nghe thấy điều đó mà không tin. Cô quay lại đối diện với ông ta.

“Ý ông là Johnny đang ở đây ư?”

Cảnh sát trưởng gật đầu. “Phải, thưa cô. Chúng tôi đến đưa cậu ta đi lúc hai giờ sáng nay.

Cậu ta cũng nói y như cô, nhưng tôi không thể để cậu ta đi trước khi tôi kiểm chứng lại điều đó.”

“Ồ, thế thì ông thả cậu ấy ra đi! Cậu ấy không giết Glenda Watkins!”

“Có vẻ như vậy,” cảnh sát trưởng nặng nề nói. “Chờ ở ngoài nhé, Rachel. Tôi sẽ cho cậu ta ra.”

32. Chương 32

Khoảng mười lăm phút sau, Johnny đi qua cửa dẫn từ phần hậu của sở cảnh sát ra khu phòng chờ. Rachel này giờ ngồi lơ đãng đọc một tờ Field and Stream đã cũ, liền đứng lên.

Johnny cần cạo râu, tóc hăn rối bù, mặt hốc hác. Nhìn dáng đi giật cục và ánh mắt vắn lên tia máu của hăn, cô thấy rõ là hăn đang tức giận. Một vết bầm tím trên gò má trái và một vết máu khô cong lại như một dấu phẩy ở khóe miệng.

“Cậu ấy bị đánh,” cô nói hơi ngạc nhiên với Kerry Yates - người đi theo hăn ra ngoài và để mắt dè chừng lên tấm lưng căng ra của hăn.

“Phải, chà, anh ta cưỡng lại việc bị bắt. May mà chúng tôi không buộc tội hành hung cho anh ta đấy. Anh ta đánh Skaggs khá đau.”

“Đi thôi, Rachel,” Johnny nói. Một múi cơ siết lại trên quai hàm hăn khi hăn liếc nhìn Kerry Yates bằng ánh mắt đặng đặng sát khí.

“Nhưng họ đánh anh! Anh phải trình đơn khiếu nại chứ,” cô tức giận nói khi hăn kéo cô ra cửa.

Johnny khịt mũi. “Ừ, phải. Cứ sống trên xứ sở thần tiên đi, cô giáo. Ở thế giới thực này, anh không bị họ bắn trước rồi mới hỏi cung là còn may mắn đấy.”

Hăn mở cửa cho Rachel, sốt ruột chờ cô đi qua, rồi theo cô ra ngoài.

“Nhưng anh có làm gì đâu! Giờ thì họ biết điều đó rồi mà! Ít nhất thì họ cũng nợ anh một lời xin lỗi!”

Johnny dừng lại và nhìn xuống mặt Rachel, đang đỏ lên vì tức giận thay cho hăn. Họ đang đứng trong bãi đậu xe ở chân cầu thang bê tông ngắn dẫn lên cửa. Mặt trời tháng Chín sáng chói và nóng, bầu trời xanh trong vắt và một cơn gió nhẹ lười nhác chỉ khẽ làm xao động không khí.

“Anh không tin được là đôi khi em lại ngây thơ quá đáng như thế.” Hấn cay nghiệt nói. Bỏ tay cô ra, hấn bước đi một mình. Rachel không biết có phải hấn định đi bộ về căn hộ của mình không. Nhưng hấn dừng lại chỗ ô tô và chui vào.

Khi cô vào xe, hấn đang ngả người trên ghế, mắt nhắm lại.

“Họ nói cho em biết chuyện Glenda rồi à?” Hấn hỏi khi cô nổ máy.

“Phải. Thật khủng khiếp. Tội nghiệp cô ấy. Tội nghiệp lũ trẻ.”

“Phải.” Hấn yên lặng. Lái xe ra đường, Rachel liếc nhìn hấn nhưng không nói gì. Trông hấn cực kỳ mệt mỏi.

“Cô ấy là một người tốt. Một người bạn tốt. Anh ghét phải nghĩ đến chuyện cô ấy chết như thế.”

“Em rất tiếc.”

“Anh cũng thế. Khốn nạn. Nhưng điều đó chẳng có ích chớ gì cho Glenda cả.” Hai nắm đấm siết chặt lại, và hấn đột ngột ngồi dậy, mắt rực lên vì tức giận và đau đớn. “Chúa ơi, chắc hấn là chuyện đó xảy ra ngay sau khi anh bỏ đi! Nếu anh quay lại thay vì đi với em, anh đã có thể ngăn được mọi chuyện! Ít ra thì anh cũng có thể bắt được thằng khốn ấy.”

“Và có lẽ anh cũng bị giết nữa,” Rachel lặng lẽ nói.

Hấn lắc đầu. “Dù có là ai thì hấn cũng nhắm vào phụ nữ. Anh không nghĩ là hấn có gan tấn công người nào đó đủ to khỏe để chống trả lại.”

“Vậy anh nghĩ đó cũng là kẻ đã giết Marybeth ư?”

“Phải. Anh không nghiêng về giả thuyết bất chước cho lắm. Trong một thị trấn bé như Tylerville, chẳng lẽ có đến hai kẻ bệnh hoạn đến mức đó ư?”

“Anh nói có lý.”

Họ đã đến cửa hàng. Rachel đánh xe vào và đỗ lại. Johnny với tay ra nắm cửa, nhìn Rachel, rồi lưỡng lự. Khi hấn nói, giọng hấn bỗng nhiên trở nên mềm mại.

“Trông em rất đẹp. Em định đến nhà thờ à?”

“Lúc trước thôi.”

“Vẫn còn thời gian mà. Nếu em nhanh lên.”

Rachel nhìn đôi mắt màu xanh khói, thấy sự cô độc, đau khổ và khát khao trong đó, rồi cô khẽ nhún vai. “Mười năm nay em gần như chưa bao giờ bỏ đi lễ nhà thờ. Em nghĩ là bỏ một lần cũng chẳng sao đâu.”

“Dành cả ngày với anh á?”

“Em thích thế.”

Johnny mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào xuyên thẳng vào tim Rachel. Lúc đó cô nhận ra một điều gì đó, điều đã lơ lửng trong đầu cô bấy lâu nay nhưng lúc đó mới hình thành rõ ràng. Mặc dù từng bảo vệ hấn, mặc dù từng tin tưởng chắc chắn rằng Johnny không giết Marybeth Edwards, nhưng cô vẫn có một chút gì đó hơi nghi ngờ. Giờ thì mối nghi hoặc đó đã biến mất hoàn toàn. Hấn vô tội, vô tội y như cô.

Rachel đột nhiên cảm thấy trái tim mình như đã được thả tự do.

Họ dành cả ngày bên nhau trong sự thống nhất ngầm là không nói hay nghĩ đến sự việc khủng khiếp đã diễn ra rất gần họ tối hôm qua. Rachel đi vào cùng hấn và được giới thiệu lại với Wolf, có vẻ như nó không ưa cô chẳng kém gì lần đầu. Trước ánh mắt phản đối đầy thận trọng của con Wolf, Rachel ngồi chờ Johnny tắm. Khi hấn xuất hiện ở phòng tắm với một cái khăn quấn quanh eo, cô lao vào vòng tay hấn. Đó là lần đầu tiên họ làm tình cùng nhau mà cả hai đều trần truồng, trên một chiếc giường.

“Anh rất nhớ em,” một lúc lâu sau, hấn nói khi cô nằm gối đầu lên ngực hấn, xoắn ngón tay vào những sợi lông mọc trên đó.

“Em cũng rất nhớ anh.” Cô ngẩng đầu lên, tựa cằm vào ngực hắn và mỉm cười với hắn. Họ nằm duỗi bên nhau, chân cô quấn quanh chân hắn, tay hắn vòng qua vai cô trong lúc vẫn vuốt ve làn da của cô. Chân gối đã rơi đầu đó dưới chân giường.

“Anh đã nghĩ về điều em nói tối qua. Về việc anh say xỉn, việc có hình xăm trên vai, và tất cả những thứ khác.”

“Lúc đó em đang điên mà.”

“Anh biết.” Hắn hơi mỉm cười. “Em điên lên trông đáng yêu lắm.”

Rachel giật mạnh một cọng lông làm hắn kêu lên. Bỏ tay cô ra, hắn xoa chỗ đau và liếc mắt nhìn cô trách móc.

“Làm thế đau đấy.”

“Em cố ý mà. Em ghét bị gọi là đáng yêu.”

“Nhưng em đáng yêu thật. Thứ đáng yêu nhất mà anh trông thấy trên đời này. Nhất là cái m...”

Hắn đang định nói là “mông”, nhưng Rachel đã lấy tay bịt miệng hắn vừa kịp lúc.

“Đừng nói bậy,” Rachel nói.

Johnny nhướn một bên mày lên và bỏ tay cô ra, đặt nó trở lại ngực hắn.

“Cố đào tạo lại anh à?”

“Phải.”

“Được rồi. Có lẽ là anh cần chuyện đó đấy. Nó làm anh nhớ lại điều anh muốn nói lúc đầu.”

“Điều gì?”

“Em nói đúng. Tối qua anh đã say. Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa.”

“Không ư?”

Cô không dám tin vào điều mình đang nghe. Hắn lắc đầu.

“Không. Nhìn một người bài rượu cải đạo nhé.” Hắn nhìn ra con Wolf đang nằm ườn trên hành lang, ghen ghét nhìn chủ, sau đó lại nhìn Rachel. “Anh bắt đầu nhớ lại ông già anh.

Ông ấy uống từ sáng đến tối từ hồi anh còn bé xíu. Anh sẽ không để mình kết thúc như thế đâu.”

“Nghe anh nói thế em thấy rất vui.”

“Phải.”

Một lúc lâu, cả hai người yên lặng không nói, mặc dù không muốn nhưng họ vẫn nhớ đến Glenda. Johnny nhìn Rachel.

“Em thực sự muốn anh cắt tóc ư?”

Rachel cười to, thấy vui vì tâm trạng ủ ê vừa rồi đã bị xua đi. “Nếu anh không thích thì thôi. Anh có mái tóc rất đẹp.”

“Ồ, cảm ơn quý cô.” Hắn lưỡng lự, rồi một nụ cười chế giễu xuất hiện trên môi hắn. “Anh để tóc như thế cơ bản là nhằm chọc tức cái lũ... ồ, xin lỗi, anh nên nói thế nào nhỉ... mọi người xung quanh.”

“Em biết.”

“Vậy nên anh sẽ cắt nếu em muốn.”

“Cảm ơn anh. Nhưng em không muốn anh hy sinh nhiều quá. Bỏ rượu là tốt rồi.”

“Vậy là em không muốn anh bỏ cả cái xe máy của anh?”

Rachel nhìn hắn với niềm thích thú đột ngột. “Anh sẽ làm nếu em muốn chứ?”

Hắn túm lấy tay cô và đưa lên miệng, nhấn môi vào lòng bàn tay ấy. “Chẳng có nhiều điều em đòi hỏi ở anh mà anh không làm đâu, Rachel ạ.”

Điện thoại cạnh giường reo lên. Tiếng chuông bất ngờ làm Rachel giật mình.

Johnny với tay ra nhắc ống nghe.

“A lô?”

Hắn nghe và cau mày nhìn Rachel.

“Ồ, có, thưa bà, cô ấy ở đây.”

Mắt Rachel mở to khi hắn đưa điện thoại cho cô.

“Mẹ em,” hắn làm khẩu hình.

“Rachel Elisabeth Grant, con đang làm gì với cái thằng Harris đó ở phòng nó thế?”

Rachel định nói, nhưng trước khi cô kịp mở miệng, Elisabeth đã nói bằng giọng gần như là thì thầm khiến Rachel nghĩ rằng bà không muốn Johnny nghe thấy.

“Con đã nghe tin về cô Watkins chưa?”

“Rồi mẹ ạ.”

“Rằng cô ấy bị giết ấy? Như Marybeth Edwards ấy? Tối qua ấy?”

“Rồi mẹ ạ. Chuyện đó thật khủng khiếp.”

“Và con đang ở trong căn hộ của nó ư?” Giọng Elisabeth cho thấy rằng bà không tin nổi con gái mình lại ngu ngốc đến thế.

“Johnny không giết cô ấy, mẹ ạ.”

“Vì Chúa, Rachel, nó có nghe thấy con nói không?”

“Có, anh ấy có nghe thấy.”

“Ôi, Chúa tôi! Nó đang giữ con làm con tin à? Mẹ có nên gọi cảnh sát không?”

“Không, anh ấy không giữ con làm con tin, và mẹ không nên gọi cảnh sát.” Rachel cau kỉnh, nhưng Johnny loại cười toe toét. “Anh ấy không giết Glenda Watkins, mẹ ạ. Con biết anh ấy không làm thế, vì tối qua lúc chuyện xảy ra anh ấy đang đi cùng con.”

“Cùng con ư? Nhưng con đã về nhà và đi ngủ rồi cơ mà!”

“Không mẹ ạ.” Rachel thở dài. “Mẹ nghe này, con sẽ nói chuyện với mẹ khi về nhà, được không ạ? Mẹ đừng lo cho con. Con ổn cả. Có lẽ tối nay con mới về. Bọn con sẽ đi chơi và kiếm chút gì đó để ăn. Trừ khi...”

Cô nhướn mày lên hỏi Johnny và lấy tay bịt ống nói để mẹ cô không nghe thấy. “Anh có muốn đến nhà em ăn bữa tối Chủ nhật không? Mẹ em là đầu bếp cừ khôi đấy.”

Johnny lắc đầu đầy hoảng hốt theo kiểu rất khôi hài khiến Rachel phì cười.

“Bọn con sẽ ra ngoài ăn,” cô nhắc lại, bỏ tay ra khỏi ống nói. Sau đó, với ánh mắt trêu chọc dành cho Johnny, cô nói thêm, “nhưng mẹ thử đoán xem Chủ nhật tuần tới ai sẽ đến ăn tối nào?”

“Rachel, đừng làm thế!” Elisabeth lộ rõ vẻ hoảng hốt.

“Có, con sẽ làm thế, mẹ ạ. Đừng lo, anh ấy không hứng thú gì đâu, cũng như mẹ thôi. Nhưng con muốn hai người làm quen với nhau.”

“Ồ, Rachel, tại sao?” Elisabeth rên rỉ.

“Vì con yêu anh ấy điên cuồng, mẹ ạ,” Rachel nói, mắt nhìn thẳng vào Johnny. Ở đầu bên kia, Elisabeth bật lên một tiếng kêu chán nản.

Trước sự ngạc nhiên của Rachel, Johnny với ra cầm lấy điện thoại từ tay cô.

“Rachel sẽ gọi lại cho bác sau, bác Grant ạ,” hấn nói vào điện thoại, sau đó nhẹ nhàng đặt nó vào giá.

Rachel nằm yên khi hấn từ từ quay lại với cô. Hấn cau mày, hơi nhích người lên một chút, gấp cả hai tay xuống dưới đầu, đặt đầu cao hơn trên gối để nhìn cô cho rõ hơn.

“Em nói thế là thật hay chỉ để làm mẹ điên lên thôi?”

Rachel nhìn vào mắt hấn. “Em nói thật.”

“Ồ, thật sao?” Nụ cười bắt đầu xuất hiện trên môi hấn.

“Phải.”

“Thật á?”

“Thật.”

Nụ cười mở rộng ra đến mang tai vì vui sướng. Johnny với tay về phía cô, kéo cô ngang qua ngực rồi đặt lưng cô xuống đệm. Hấn cúi xuống bên trên cô, lấy một khuỷu tay chống người lên.

“Có muốn nhắc lại không? Lần này là nói với anh.”

Rachel nhìn lên khuôn mặt đẹp nhưng buồn, đôi mắt màu xanh khói, khuôn miệng gợi cảm với vết thương nhỏ một bên khóe môi. Cô đưa một ngón tay lên xoa vết bầm trên gò má hấn.

“Em yêu anh,” cô nhỏ nhẹ nói.

“Em bỏ qua từ ‘điên cuồng’ rồi,” hấn rầy la. “Anh muốn nghe cả câu cơ, nói thẳng vào mặt anh xem nào.”

“Em yêu anh điên cuồng.” Môi cô cong lên thành một nụ cười âu yếm. Niềm hạnh phúc vỡ òa và tràn ngập trong cô. Đây, cô nói ra rồi đây. Bí mật của cô đã bị lộ, chẳng còn bí mật nào nữa. Cô đã làm, bất chấp dư luận thế nào, và cô thấy mình thật hạnh phúc.

“Rachel.” Mắt hấn hiện lên vẻ băn khoăn, cả đam mê nữa, khi hấn khum tay ôm lấy mặt cô và cúi xuống để tìm miệng cô. Nụ hôn của hấn cực kỳ nhẹ nhàng, cực kỳ gợi cảm, nói lên những điều mà hấn không thể nói thành lời.

Rachel mê mẩn vòng tay quanh cổ hấn và đắm chìm trong niềm hạnh phúc được làm tình cùng hấn.

Sau đó, khi nằm cuộn người trong vòng tay hấn, rất thỏa mãn và gần như buồn ngủ, Rachel nghe thấy một âm thanh làm cô cau mày. Lúc đầu cô không hiểu đó là thứ âm thanh gì.

“Bụng anh đang réo kìa!” Cô nói, ngẩng lên nhìn hấn với đôi mắt mở to. Johnny nhắm mắt với cô.

“Anh đang đói ră cả ruột,” hấn thú nhận. “Từ khoảng sáu giờ tối qua đến giờ anh chưa ăn gì.”

“Anh phải nói từ trước chứ!”

“Anh phải chọn giữa đồ ăn cho cơ thể và đồ ăn cho tâm hồn, và tâm hồn đã thắng.”

Nụ cười méo mó trên mặt hấn quyến rũ đến nỗi làm cô choáng váng. Cô với lên, đặt một tay sau gáy hấn và kéo miệng hấn xuống để đặt lên đó một nụ hôn ấm áp, kéo dài.

“Chúa ơi.” Hấn kéo Rachel lên ngực, vòng tay quanh cô và xoay người cô lại để cô một lần nữa nằm dưới hấn. Ý định của hấn rất rõ ràng.

“Bây giờ thì không được,” cô nói và cù vào sườn hấn. “Chúng ta phải dậy và đi kiếm gì đó để ăn. Không thể nằm ườn trên giường cả ngày được.”

“Anh muốn thế cơ.” Nhưng bụng hấn lại réo lên, và Johnny miễn cưỡng bỏ cô ra rồi đứng lên. Trong một thoáng, khi hấn trần truồng đứng bên cạnh giường, Rachel đã tự cho phép mình được ngồi ngắm hấn. Anh ấy đúng là người đàn ông quyến rũ nhất, cô nghĩ. Cao, chắc nịch, vai và cánh tay cuộn cuộn cơ bắp, bụng gọn sóng, trông hấn đẹp hơn bất cứ một chàng trai nào chụp hình ở trang giữa của tạp chí Playgirl mà cô và Becky ngày xưa từng ngưỡng mộ. Lông ngực màu đen mọc thành hình chữ V bao phủ ngực hấn, thu gọn

thành một đường hẹp chạy qua rốn và lại mở rộng ra ở phía dưới. Một lúc lâu, mắt cô tập trung vào đó với sự thích thú thấy rõ. Hấn chăm chú nhìn ánh mắt cô dành cho mình.

Rachel bắt gặp ánh mắt đó và nhớ ra là mình đang nằm trần như nhộng trên tấm ga trải giường nhàu nhĩ, liền chậm chậm duỗi thẳng người ra, khoan thai như một chú mèo lười.

Khi mắt hấn nóng lên, nhìn dọc theo thân hình cong cong của cô, Rachel cảm thấy mình tội lỗi quá. Và khát khao nữa. Khát khao cháy bỏng.

Bụng hấn lại réo lên lần nữa.

“À, được rồi. Thế đấy. Chúng ta đi tắm nào, trước khi anh ngất xỉu vì đói.”

Hấn với tay xuống, bế cô lên, bước qua cậu chàng Wolf có vẻ khinh khỉnh trước những việc đang xảy ra, và đưa cô vào phòng tắm, đặt cô xuống bồn. Hấn bật cả hai vòi nước, kiểm tra nhiệt độ, kéo dài cái chốt mở vòi hoa sen rồi bước vào bên cạnh cô, kéo rèm lại.

33. Chương 33

Cô ba mươi tư tuổi, và cô chưa bao giờ tắm với một người đàn ông. Khi Johnny thoa xà phòng lên lưng cô, sau đó nhẹ nhàng lướt tay dưới nách để ôm và kỳ cọ bầu ngực, Rachel nhận ra mình đã để lỡ điều gì. Có cả một thế giới ngoài kia, một thế giới tuyệt vời của những cảm giác giữa đàn ông và đàn bà mà cô chưa bao giờ để ý. Những chuyện tình thoáng qua mà cô đã có trong quá khứ không giống thế này một tí nào. Khi đôi bàn tay đầy bọt xà phòng của hấn trượt xuống bụng cô, qua mông và đùi, vòng ra phía sau, cô hiểu tại sao. Bởi vì lần này, chữ tình trong từ “làm tình” là thành tố quan trọng nhất. Cô yêu hấn nhiều đến mức choáng váng trước điều đó.

Cô, Rachel Grant, yêu Johnny Harris. Ý tưởng đó lạ lẫm đến mức cô bật cười khúc khích.

“Có gì mà buồn cười thế?” Hấn càu nhàu hỏi – phản ứng của cô trước những ngón tay đang tìm kiếm của hấn không phải là điều hấn mong muốn. Hấn xoay cô lại trong vòng tay, nhìn xuống gương mặt cô với vẻ nghiêm nghị trong lúc những tia nước nóng chảy xuống làm ướt cả hai.

“Anh. Em. Chúng ta. Ai mà nghĩ ra được chuyện này nhỉ?” Hấn luồn tay vào mái tóc ướt nhẹ của cô, vuốt những lọn tóc để nước cuốn đi đám bọt dầu gội còn vương lại. Tay hấn trượt xuống và đặt trên vòng eo mảnh mai của cô.

“Anh đã nghĩ về điều đó suốt bao nhiêu năm. Thực ra là gần nửa cuộc đời anh rồi.”

Rachel ngẩng lên nhìn hấn chăm chăm, đột nhiên nghiêm nghị. Cô đang thích thú thoa xà phòng lên ngực hấn, nhưng những ngón tay cô ngừng lại vì chủ nhân của chúng đã lãng quên nhiệm vụ. Với mái tóc ướt như tóc cô và được vuốt ngược về đằng sau, trông hấn rất khác so với một Johnny mà cô từng biết. Hấn vẫn đẹp trai, vẫn quyến rũ như thế, nhưng già hơn, trưởng thành hơn. Trong giây phút đó, không còn dấu vết dù là nhỏ nhất nào của một thanh niên mới lớn còn vương lại nữa. Sự khác biệt về tuổi tác giữa họ không còn là vật cản, nó chỉ giống như sự khác biệt về màu tóc thôi.

“Giờ đây, khi anh đã có điều anh muốn ở em, thì thời kỳ trăng mật sẽ kéo dài bao lâu nhỉ?”

Rachel hài hước hỏi, vì cô không muốn hấn biết cô cần câu trả lời thành thực của hấn đến thế nào. Johnny vẫn chưa nói gì về chuyện yêu đương, chỉ có ham muốn và khao khát.

Nếu tất cả những gì hấn muốn là để thỏa mãn trí tưởng tượng về tình dục của một thanh niên mới lớn, thì hấn đã đạt được rồi. Những ngón tay của cô lại bắt đầu chuyển động, nhưng hơi nhát gừng, thoa xà phòng theo vòng tròn trên ngực hấn.

“Cô giáo, anh thậm chí còn chưa chạm đến bề mặt của những gì anh muốn ở em.” Hấn đang mỉm cười, nhưng có điều gì đó thăm sâu trong đôi mắt hấn làm tim Rachel đập mạnh. Tay hấn giờ lên nắm lấy tay cô, dừng những chuyển động thiếu nhiệt tình của chúng lại và tự thoa xà phòng lên ngực.

“Sẽ phải mất nhiều năm anh mới có được hết những điều anh muốn ở em. Có thể là suốt phần đời còn lại của anh. Hay có khi còn dài hơn thế.”

“Ồ thế à?” Cô mỉm cười mơ hồ với hấn qua làn hơi nước.

“Phải.”

Hấn cúi xuống để hôn cô, và cục xà phòng trượt xuống bồn nước dưới chân mà không ai biết.

Họ ở trong bồn tắm cho đến khi nước lạnh chảy xuống và bụng Johnny lại bắt đầu gào réo lên lần nữa.

“Hay là chúng ta không ra ngoài nữa, để anh nấu ăn cho?” Johnny hỏi sau khi hai người loạng choạng bước ra khỏi bồn tắm và đứng run rẩy lau người trên sàn nhà lát đá hoa.

Câu hỏi gần như không thể nghe được vì hấn đang lau tóc rất mạnh.

“Anh á?” Rachel, lúc này đã quấn một chiếc khăn quanh người, dừng lại giữa lúc đang chải tóc bằng một chiếc lược thưa và nhìn hấn chăm chăm đầy vẻ hoài nghi qua tấm gương.

“Ừ, anh ấy. Sao lại không? Anh biết nấu ăn mà.” Hấn đã lau tóc xong và đang quấn chiếc khăn quanh eo.

“Anh biết nấu ăn ư?” Sự hoài nghi của cô rõ ràng đến mức hấn cười toét miệng.

“Rachel, tình yêu ơi, anh không thích phải nói với em điều này, nhưng em lại bắt đầu định kiến rồi đấy. Lạy Chúa lòng lành, ở tôi có điều gì mà khiến người ta nghĩ xấu về tôi đến thế cơ chứ? Tất nhiên là anh có thể nấu ăn rồi. Lớn lên trong một gia đình như gia đình anh, nếu không biết nấu ăn thì em sẽ chết đói.”

“Anh biết nấu ăn.” Vẫn còn chưa gạt bỏ được nghi ngờ, cô nhìn cái cơ thể cao, khỏe mạnh và cực kỳ đàn ông đó. Trong gia đình cô, mẹ cô luôn nấu nướng, hai đứa con gái học nấu ăn từ bà. Nếu Stan đã từng khuấy một nồi xúp thì Rachel cũng chưa bao giờ thấy điều đó. Nhưng tất nhiên là Johnny nói đúng. Nếu hấn quá đàn ông thì cũng không có nghĩa là hấn không thể chuẩn bị được một bữa ăn. Cô đã có định kiến với hấn, cũng giống y như những người khác.

“Sao nào?” Mắt hấn gặp mắt cô qua gương.

“Vâng, nấu thì nấu. Em không đợi được nữa.”

Hấn cười toét miệng và đi ra khỏi nhà tắm. Rachel nghe thấy tiếng hấn lục lọi quanh phòng ngủ và nghĩ rằng hấn đang mặc quần áo. Cô vào phòng khách để lấy ví, rón rén bước qua cậu chàng Wolf đang nằm ườn trên hành lang và nhìn Johnny trong phòng ngủ với sự tận tâm của một nô lệ. Con vật to lớn ấy nhướng một mắt nhìn Rachel khi cô gần như nhảy qua cơ thể nằm sấp của nó, nhưng Wolf chẳng thèm làm gì ngoài việc khẽ gầm gừ đôi chút.

Thoa một chút đồ trang điểm mà mình thường mang theo trong ví - son, phấn, nước dưỡng tay để giữ ẩm, cô tung mái tóc gần khô của mình ra rồi đi vào phòng ngủ để mặc đồ. Trong bếp, cô có thể nghe thấy tiếng Johnny loảng xoảng xoong chảo. Chuyện hấn đang nấu ăn cho cô thú vị đến mức cô phải mỉm cười một mình trong lúc mặc quần áo.

Chẳng bao lâu sau, khi đã mặc gần hết chỗ quần áo mà cô đã mặc đến đây - chiếc váy mỏng manh của bộ vest màu hồng, áo choàng ngắn tay bằng lụa trắng, một bên hoa tai ngọc trai và giày đế mềm màu be - nhưng để lại chiếc áo khoác ngoài, cô đi vào bếp xem mình có giúp gì được cho bếp trưởng không.

Wolf đang nằm ở cửa dẫn vào bếp, nhìn cô với ánh mắt đe dọa khiến Rachel hơi hồi hộp. Cô lo lắng nhìn nó, rồi bước vào bếp.

Căn bếp trống không. Xoong sủi bọt trên bếp và một mùi thơm hấp dẫn có pha lẫn mùi tỏi tỏa ra từ lò nướng, nhưng không thấy bóng dáng Johnny đâu.

“Johnny?” Cô gọi và quay lại tìm hấn. Chắc là hấn đã vào phòng tắm mà cô không để ý.

Căn hộ này không còn nơi nào khác để hấn vào nữa.

Wolf đứng ở ngưỡng cửa, nhìn cô chăm chăm.

Rachel chăm chăm nhìn lại, không biết phải làm gì nữa. Con chó che mắt lối vào duy nhất rồi.

“Johnny!” Trong giọng cô có chút hoảng hốt. Con vật rất to, cao và chắc nịch, người nó có đầy sẹo do đánh nhau nữa. Rachel không biết nó có thuộc giống chó gì đặc biệt không.

Nhưng lúc đó, cô gần như không biết gì về loài chó cả. Di Lorraine của cô từng có một con chó xù đồ chơi, và đó là tất cả những gì cô biết về chó. Mẹ cô không bao giờ cho chó vào ngôi nhà được gìn giữ sạch sẽ của mình.

Johnny không biết đang ở đâu mà không lên tiếng trả lời. Mắt con Wolf bắt đầu sắc lạnh dần, và ánh mắt nó hướng vào Rachel gần như là thèm khát. Chúa ơi, con vật này định ăn thịt cô sao? Nó có tấn công thật không?

Rachel lùi lại một bước. Con Wolf, trước sự hoảng loạn của cô, tiến lên một bước.

“Johnny!” Cô hét lên thất thanh. Tai con Wolf vểnh lên trước tiếng hét, và nó bước thêm một bước về phía trước.

Rachel thận trọng lùi lại, thấy lưng mình chạm vào cái bàn. Cố gắng di chuyển một cách bình thường nhất có thể để không kích động con chó, cô bám cả hai tay vào mặt bàn đằng sau và tìm cách ngồi lên trên đó. Wolf tiến thêm một bước nữa về phía trước. Lúc này nó đã vào trong bếp, cách đôi chân đang run rẩy của cô chưa đầy một mét.

“Johnny!” Lần này là một tiếng kêu tuyệt vọng. Đầu con Wolf ngẩng lên, mắt nó lóe sáng, và Rachel vội vã co chân lại, sau đó nhảy lên trên. Bò trên chiếc bàn, cô túm được một cái thìa bằng gỗ cán dài để gần bồn rửa bát và giơ nó lên trước mặt như một tấm khiên không tương xứng.

“Cái quái...” Nghe thấy giọng Johnny ở cửa ra vào, Rachel gần như nhẹ nhõm hết cả người, cô vui mừng khi nhìn thấy hấn đến mức không để ý thấy sự thích thú hiển hiện trên mặt hấn.

“Cứu em với,” cô yếu ớt nói.

Johnny cười toét miệng.

“Anh đi đâu thế?”

Hấn bước vào bếp, mở cửa tủ lạnh và cứ cười mãi. Wolf đã dựng tai lên và quẫy đuôi mừng chủ, thậm chí còn cọ người vào hấn nữa.

“Xuống cửa hàng. Anh cần ít muối cho nước sốt spaghetti, và anh nhớ là Zeigler để mấy gói nhỏ của Burger King trong bàn của ông ta.”

Hấn lấy thứ gì đó từ trong tủ lạnh ra, rồi ném cho Wolf, nó hăng hái nuốt gọn và vẫy đuôi đòi nữa.

“Ra chỗ khác nằm đi,” Johnny xua con vật ra. Trước sự nhẹ nhõm và ngạc nhiên của Rachel, Wolf quay người và đi ra ngoài.

“Nó muốn ăn xúc xích.” Johnny đến nhắc Rachel từ trên mặt bàn xuống và cầm lấy cái thìa trong tay cô.

“Xúc xích ư? Anh có chắc không đấy?” Vẫn còn run rẩy, Rachel dựa trán vào ngực Johnny.

“Chắc mà. Em nghĩ là nó muốn gì?”

“Muốn ăn thịt em,” Rachel nói đầy quả quyết.

Johnny phá lên cười. Hấn cười cho đến khi Rachel bực mình vì bị hấn phớt lờ đã định quay về phòng ngủ.

Wolf đang nằm ườn bụng ngay bên ngoài cửa bếp khiến cô dừng lại ngay lập tức. Cô nhìn nó vẻ không ưa, Johnny quay lại nhìn cô với ánh mắt mà cô tin chắc là chế nhạo.

“Đây. Cho nó một cái.”

Johnny đến đằng sau cô – đã khôn ngoan hơn mà nhin cười – cố gắng đặt một cái xúc xích có vẻ như nhút vào tay cô.

“Không! Em thà cho cá nhồng [1] ăn còn hơn!” Rachel khoanh tay trước ngực để không bị thuyết phục.

[1] Một họ cá vây tia được biết đến vì kích thước lớn (một số loài có chiều dài tới 1,85m và chiều rộng tới 30 cm) và có bề ngoài hung dữ.

“Anh muốn cả hai là bạn bè. Nào. Ngoan nào.”

Johnny mà đồ dành ngon ngọt thì có thể khuất phục được cả đầu gối của cô - nhưng nỗi sợ hãi thì không. Rachel lắc đầu.

Hắn thở dài. “Anh sẽ thỏa thuận với em thế này. Em cố làm bạn với Wolf, và anh sẽ cố làm bạn với mẹ em.”

Rachel nhìn hắn chằm chằm không tin. “Có thật là anh đang so sánh mẹ em với một con chó không thuần, dữ tợn, to lớn như một con quỷ không thể?”

Johnny nhún vai. “Bà ấy khiến anh sợ chết khiếp mà.”

Rachel ngẩng lên nhìn hắn một lúc, nghĩ ngợi. “Được rồi,” cô miễn cưỡng nói, và giơ tay ra lấy cái xúc xích.

Cho đến khi bữa tối với món spaghetti của Johnny đã sẵn sàng, Rachel cảm thấy nếu cô và con Wolf không hoàn toàn là bạn bè thì chí ít giữa họ cũng đã có thỏa thuận ngừng bắn.

Chi phí cho nền hòa bình là một gói rưỡi xúc xích.

Thời gian còn lại trong ngày, họ không làm gì nhiều. Họ ăn, đi dạo với con Wolf ở mảnh đất trống bên kia đường, lái xe đi lang thang rồi quay về nằm dài trên ghế, đầu Johnny gối lên lòng Rachel, xem tivi và nói chuyện linh tinh. Cả hai đều tránh tuyệt đối chủ đề về Glenda. May mắn thay, niềm vui trước tình yêu mới chớm đúng là một liều thuốc gây tê hiệu quả với nỗi đau buồn của họ.

Vào lúc sáu giờ, Rachel miễn cưỡng nghĩ đến việc về nhà. Khi cô nói điều đó với Johnny sau bữa ăn nhanh với thịt muối và trứng mà cô chuẩn bị vội để hắn không phải ăn một mình, mắt hắn tối sầm lại, nhưng hắn gật đầu.

“Ừ, cũng sắp muộn rồi.”

“Em sẽ ở đây qua đêm, nếu anh không muốn ở một mình.”

Họ đang ở trong bếp và lấy đồ trong máy rửa bát ra. Cảm giác thoải mái khi họ làm những công việc trong nhà đơn giản như nấu nướng và dọn dẹp cùng nhau làm Rachel ngạc nhiên. Cứ như thể là cô đã biết hắn trong suốt cuộc đời mình vậy. Cô chưa bao giờ tưởng tượng ra điều đó. Rachel bắt giác nở một nụ cười.

“Em không cần phải làm thế.”

Cô đặt cái chảo vừa mới lấy trong máy rửa bát ra đặt lên giá rồi quay lại đối diện với hắn. Hắn đang dựa vào bàn, nhìn cô. Mặt hắn hoàn toàn vô cảm, nhưng cô biết, mà không hiểu tại sao mình lại biết, rằng hắn ghét việc cô phải đi đến thế nào.

“Em biết em không cần phải ở lại. Vấn đề là, anh có muốn em ở lại không ?” Cô nói thẳng, xuyên thẳng vào bức màn chắn là cái tính tự phụ đàn ông của hắn. Cô chờ đợi. Hắn đã không có ai để dựa vào quá lâu rồi đến nỗi việc thừa nhận là cần cô, hay bất kỳ ai, là quá khó khăn.

Johnny nhăn nhó. “Có lẽ mẹ em sẽ vác súng đuổi theo anh nếu em ở lại mất. Nếu ai đó khác tìm em, em sẽ bị cả thị trấn gán cho là đồ con gái lẳng lơ đấy. Hội đồng trường có thể gọi em lên – chuyện đó là thế nào nhỉ? – sa đọa về mặt đạo đức, và em sẽ bị đuổi việc.

Anh có muốn đặt em vào tình cảnh đó không ư? Tất nhiên là không rồi.”

“Những chuyện đó không quan trọng, nếu anh cần em.”

“Anh muốn em ở lại, nhưng anh không cần em làm thế, không thể đặt em vào vị trí đó được. Không, tối nay em về nhà và ngủ trên giường của em, tối mai qua đây với anh là được.”

“Anh sẽ nấu ăn nhé?” Rachel mỉm cười hỏi.

“Anh đã làm hư em rồi, đúng không?” Hấn cười toét miệng và giơ tay ra ôm cô. Rachel bước vào vòng tay đó, và chúng khép lại quanh cô như thể hấn không bao giờ định cho cô đi, dù hấn có nói thế nào.

Đến khi cô đi ra khỏi căn hộ của hấn thì đã gần tám giờ. Hấn nhìn cô vào xe, sau đó đứng trên vỉa hè, nhìn cô lái đi.

Để hấn một mình đối diện với những bóng ma của hấn là điều khó khăn nhất mà Rachel từng làm trong đời.

34. Chương 34

Mấy ngày tiếp theo vừa là những ngày tốt đẹp nhất lại vừa là những ngày tồi tệ nhất trong đời Rachel. Về mặt tốt, cô dành những buổi tối của mình bên Johnny, lén lút trèo lên căn hộ của hấn sau khi cửa hàng đóng cửa để không ai nhìn thấy và ở lại đến mười một giờ hoặc mười một rưỡi mỗi đêm. Họ dặt chớ đi dạo, loanh quanh phòng khách để ngắm bộ sưu tập những đồ lỗi thời mà Johnny từng cất giữ hồi còn học cấp ba và mới lấy từ nhà bố về, lau dọn căn hộ, nấu ăn, làm tình. Họ luôn luôn nói chuyện, về bất cứ chủ đề gì, và Rachel lại tìm thấy bộ óc nhạy cảm, thông minh, ham hiểu biết trước đây từng hấp dẫn cô. Chỉ khác là bộ óc đó lúc này đang nằm trong cơ thể một người đàn ông, không phải một cậu con trai, người đàn ông mà cô đang yêu điên cuồng và say đắm. Điều đó dường như là một món quà của Thượng đế. Có thể thảo luận về những chủ đề gây tranh cãi như kiếp sau và sự phức tạp của nước sốt spaghetti với một người đàn ông vừa có thể trích dẫn những câu thơ của Henry Wadsworth Longfellow vừa có thể làm cô phát cuồng lên vì ham muốn là điều Rachel chưa bao giờ dám đòi hỏi trong đời.

Về mặt xấu Tylerville đã xôn xao lên vì kẻ giết Glenda Watkins – và hầu hết mọi người đều tin chắc rằng kẻ đó là Johnny Harris. Những cuộc buôn chuyện đã chuyển sang chiều hướng xấu, và những tin đồn rộ lên. Những câu chuyện hoang đường chuyển từ một hội những kẻ sùng bái quỷ dữ (trong đó Johnny là con quỷ cầm đầu) đến Johnny là một kẻ sát nhân điên cuồng vì tình dục. Những câu chuyện nực cười hơn chắc chắn sẽ làm cô cười phá lên, nếu chúng không liên quan đến người đàn ông cô yêu.

Thậm chí đến cả mẹ cô, dù Rachel có khẳng định đảm bảo rằng Johnny không thể làm chuyện đó, vẫn ngấm ngấm coi hấn là một kẻ bị bệnh tâm thần. Như bà nói với con gái, bà mong hấn không chuyển đổi nhân cách khi Rachel ở bên.

Chỉ mỗi Becky là có chút đồng cảm với tình yêu của Rachel, vì cô cũng đang phải trải qua giai đoạn rối ren của mình. Michael đã quay trở lại Louisville mà không có chữ ký của Becky trên tờ giấy đồng ý cho phép anh ta bán ngôi nhà, nhưng anh ta đã đe dọa sẽ trở lại vào cuối tuần tới. Becky đặt nỗi đau của mình sang một bên để bảo vệ chị gái. Đối lại, Rachel lắng nghe những lời tâm sự của em gái bất cứ khi nào con bé cảm thấy muốn nói chuyện.

Thực ra họ vẫn yêu thương nhau như hồi còn nhỏ, quãng thời gian xa lạ trước kia chỉ là do những biến động của tuổi trưởng thành và cuộc hôn nhân của Becky. Bây giờ hai chị em lại trở nên thân thiết như xưa. Rachel nhận ra rằng có em gái bầu bạn và làm đồng minh là nguồn động viên vô tận, và Becky dường như cũng cảm thấy như vậy.

Đám tang của Glenda được ấn định vào sáng thứ Bảy, một tuần sau ngày cô ấy mất. Thời gian kéo dài hơn bình thường vì nhà chức trách cần kiểm tra thi thể nạn nhân. Vào ngày thứ Năm, phòng thí nghiệm tội phạm của bang đã đưa ra thông báo đầu tiên rằng kẻ giết Glenda và Marybeth Edwards rất có khả năng là cùng một người. Dưới con mắt của luật pháp, Johnny bắt đầu có vẻ là một kẻ vô tội. Nhưng những lời đồn đại đã gắn tội cho hấn, và cả thị trấn sôi sục vì bất bình khi kẻ tình nghi vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Cảnh sát trưởng Wheatley đã cảnh báo hấn không nên đến, và Johnny cũng đã hứa với Rachel là sẽ lưu ý đến lời cảnh báo đó, nhưng hấn vẫn có mặt tại lễ tang của Glenda.

Rachel gần như ngã ra khỏi ghế khi thấy hắn đi vào cửa nhà tang lễ Long's – nơi từng tổ chức lễ tang cho Willie Harris. Rất nhiều người dân trong thị trấn đã đến dự lễ tang này, mặc dù đa số là những kẻ tò mò đến vì cái chết bí ẩn của Glenda hơn là người thân và bạn bè. Có cả một phóng viên của tờ Thời báo Tylerville và một thợ chụp ảnh đến. Khi anh ta bắt đầu chụp, Sam Munson lao đến bắt dừng lại. Một vụ tranh cãi ầm ĩ nổ ra, kết quả là cả tên phóng viên và gã chụp ảnh bị tổng cổ ra khỏi buổi lễ ngay lập tức.

Sau đó mọi việc trở nên yên lặng hơn. Nhiều hoa đến hơn. Những bản nhạc phát trong đám tang đột nhiên vang lên rất to trên loa phóng thanh, làm cho những người yếu bóng vía nhảy dựng lên trước khi âm lượng được điều chỉnh lại cho phù hợp. Những con mắt của đám đông dán vào cái quan tài đóng kín sau khi có ai đó nói to rằng không biết tử thi trông biến dạng đến mức nào. Căn phòng sôi lên suy đoán về những chi tiết chính xác của vụ án mạng. Mọi người, dường như là vậy, đều nhất trí về một điểm duy nhất: kẻ tình nghi là khả dĩ. Cái tên Johnny Harris bị đem ra bàn tán công khai, mặc dù nó chỉ được nói qua những lời thì thầm.

Nhiều hoa được mang vào hơn, chúng được đặt cạnh những dải hoa cúc, loa kèn và cắm chướng vây quanh quan tài. Không có hoa hồng. Nếu có ai đó gửi chúng đến, Sam Munson cũng đã kín đáo giấu đi.

Đến khi cha xứ đến để hành lễ, đám tang đã chuyển sang không khí rùng rợn ma quái hơn là là một nghi lễ tôn giáo thông thường.

Ngồi giữa Kay Nelson bên trái và Becky bên phải, nhìn cha xứ dọc lối đi, đột nhiên Rachel nhận ra những tiếng rì rầm đã tăng lên và thay đổi, chuyển sang giọng thù địch. Nhìn quanh để tìm nguyên nhân – có phải gia đình Watkins đã đến? – cô thấy Johnny, vẫn mặc chiếc quần bò và áo phông mà hắn thường hay mặc, dựa một bên vai vào bức tường ở cuối căn phòng. Cô không biết hắn vào từ lúc nào, mặc dù từ âm lượng của các cuộc nói chuyện, có lẽ chỉ mới cách đây vài giây.

Mặt Rachel tái nhợt, nhưng trước khi cô kịp đứng lên để lại chỗ hắn, lại có một tràng rì rầm nữa vang lên. Bốn đứa trẻ nhà Watkins, đi cùng một người đàn ông hốc hác tầm bốn mươi tuổi mà Rachel đoán là bố chúng, một người phụ nữ (“con điểm” mà Jeremy đã từng nói đến đây ư?) và một cặp vợ chồng già, đi dọc lối đi và đến ngồi ở hàng ghế đầu. Sau đó vị cha xứ, người mặc áo choàng đen này giờ đang sốt ruột chờ họ, tiến lên bục và bắt đầu.

“Thưa các bạn, hôm nay chúng ta quần tụ tại đây để khóc thương cho sự ra đi của người mà chúng ta yêu mến, Glenda Denice Wright Watkins...”

Bây giờ thì Rachel không có cách nào để đến chỗ Johnny được vì cô đang ngồi giữa hàng ghế và không muốn thu hút thêm sự chú ý đến cô và hắn. Becky và Kay để ý thấy sự bồn chồn của Rachel, liếc nhìn quanh và cũng thấy hắn. Cảnh sát trưởng cũng thế, ông ta đến đây cùng mấy người cấp dưới của mình. Mặc dù ông ta không tỏ ra vui vẻ gì nhưng vẫn kín đáo đứng lên từ ghế ngồi ở cuối và lại đứng cạnh Johnny. Hai người trao đổi những ánh mắt phán xét, nhưng Rachel không thấy gì hơn ngoài điều đó. Cô bắt buộc phải quay mặt lên phía trước khi cha xứ yêu cầu tất cả mọi người cầu nguyện.

Buổi lễ diễn ra ngắn gọn, và ít ra là với Rachel, nó cực kỳ cảm động. Nước mắt lăn rơi trên má khi cô nghe thấy những bài thánh ca, tụng ca, rồi tới những lời cầu nguyện và suy nghĩ của Jeremy cùng các em trai, em gái của cậu bé. Việc mất đi người mẹ có lẽ là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với một đứa bé, và Rachel đau lòng cho cả lũ trẻ và Glenda.

Sau đó, mọi người đứng lên và chuẩn bị ra ngoài. Rachel bị kẹt ở giữa một biển người nên chỉ biết đứng nhìn Johnny đi men theo bờ tường của căn phòng. Hắn đi về phía trước, đến chỗ chiếc quan tài nằm giữa một rừng hoa. Cảnh sát trưởng Wheatley quả quyết ngăn hắn lại, cả Kerry Yates và Greg Skaggs cũng thế. Biểu hiện của hai viên cảnh sát trẻ rất cứng nhắc, như thể họ đang làm nhiệm vụ của mình nhưng không thực sự thích nó vậy.

“Em nhớ chị đã nói là hắn ta sẽ không đến mà,” Becky thì thầm với Rachel khi thấy Johnny và nhóm cảnh sát vây quanh. Becky chỉ học trên Johnny hai khóa ở trường, vậy nên cô biết hắn – hay đúng hơn là nghe nói về hắn – khá rõ. Rachel nhìn em gái chăm chú sẫm soi người đàn ông mình yêu nhưng không đọc được gì trên khuôn mặt của Becky.

“Nhìn kia, Johnny Harris kia,” Kay kêu toáng lên từ phía sau Rachel. “Không tin nổi sao anh ta có gan đến tận đây!Ồ, nhìn kia, anh ta đang chuẩn bị nói chuyện với gia đình họ kia!”

Rachel đã quên bằng ý định nói cho rõ ràng rằng Johnny đến vì hắn vô tội, vì hắn quan tâm đến Glenda và đau buồn vì cô ấy. Cô nhìn theo khi hắn đến gần Jeremy, cậu bé đang quay lưng lại, và hắn nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên vai cậu bé. Jeremy liếc nhìn quanh, kêu lên đầy sung sướng, rồi đột nhiên cả bốn đứa trẻ nhao đến, vây lấy xung quanh Johnny. Tay chúng ôm chặt lấy đùi hắn, hông hắn và bất cứ chỗ nào chúng với được.

Johnny, rõ ràng là xúc động, quỳ một đầu gối xuống để ôm lấy tất cả lũ trẻ.

“Mọi người có tin nổi không?” Kay hỏi như thể không tin nổi, trong khi xung quanh đó những cảm xúc tương tự dâng lên. Cuối cùng Rachel cũng đã đến được cuối lối đi và tiến nhanh về phía Johnny. Mặc dù hắn đang mãi mê chú ý đến lũ trẻ và cảnh sát trưởng Wheatley cùng các nhân viên của ông ta đã dàn đội hình bảo vệ sau lưng hắn nhưng không ai bảo vệ được hắn khỏi những lời đồn đại và ánh mắt chằm chằm chất đầy thù hận đột nhiên đốt nóng không khí.

Mùi hoa nồng phát khiếp, Rachel nghĩ khi đến được chỗ nhóm người đứng gần bình đựng tro hỏa táng. Rồi cô để ý thấy có điều gì đó, hình như là một luồng gió từ điều hòa nhiệt độ, làm cho góc này của căn phòng lạnh cóng. Gật đầu với cảnh sát trưởng Wheatley, Rachel quỳ xuống bên cạnh Johnny. Cô không nói gì với hắn, nhưng ánh mắt cô bảo với hắn về sự xuất hiện của mình. Tuy vậy, trước vẻ mặt se lại của hắn và sự yêu mến của lũ trẻ vây quanh đang dành cho hắn – Jeremy thì thào vào tai hắn, thẳng bé hơn ôm lấy đầu gối của hắn, còn hai bé gái, một đứa khoảng sáu tuổi và đứa còn lại tầm tuổi Katie, gục đầu lên ngực hắn – cô liền tha thứ cho việc hắn dám mạo hiểm xuất hiện. Lũ trẻ rõ ràng cảm thấy được an ủi trước sự có mặt của Johnny, và cô hiểu rằng đó là lý do hắn đến.

Chỉ có cô bé lớn hơn, một thiên thần xinh xắn tóc vàng mặc một bộ váy trắng có diềm xếp nếp chắc chắn là mới được mua cho lễ tang của mẹ, là đang khóc. Những đứa còn lại tuy nhợt nhạt nhưng mắt đều khô.

“Các cháu,” Johnny nói bằng giọng bình thường nhất mà Rachel từng nghe, “đây là cô Grant. Cô ấy và mẹ các cháu là những người bạn khá thân. Rachel, đây là Jake, đây là Lindsay, đây là Ashley, còn Jeremy thì em biết rồi.”

“Mẹ cháu mất rồi,” bé Lindsay ba tuổi nói, nhét ngón tay cái vào miệng và nhìn Rachel bằng đôi mắt to màu xanh dương.

Rachel cảm thấy cổ họng như tắc nghẹn. Điều duy nhất mà cô có thể làm là vỗ nhẹ vào hai má mềm mại của cô bé.

“Cô ấy biết rồi, ngốc ạ. Đó là lý do vì sao cô ấy ở đây.” Jake, cậu bé cứng cáp đang ôm lấy chân Johnny, mắng em gái.

“Các em thôi đi có được không?” Ashley khóc nức lên lao ra khỏi Johnny rồi chạy dọc căn phòng. Cô bé lao đến chỗ một người phụ nữ già – người đi vào phòng cùng với chúng và giờ đang nói chuyện với một đám đông những người hảo tâm. Người phụ nữ đó – Rachel nghĩ là bà lũ trẻ - vòng tay ôm lấy cô bé đang nức nở và ngẩng lên tìm những đứa khác, lũ trẻ vẫn đang vây quanh Johnny. Bà quay đầu đi và nói điều gì đó với bố chúng đang đứng bên cạnh.

Watkins nhìn quanh, mặt đỏ lên như gấc.

35. Chương 35

Jake nắm lấy tay Rachel. Cô mỉm cười với thằng bé, cầm lấy những ngón tay mũm mĩm của nó và nhẹ nhàng xoa. Thằng bé ngây thơ mỉm cười lại với cô.

“Cháu thế nào rồi, Jeremy?” Rachel hỏi. Vẫn cầm tay Jake, cô ngẩng lên nhìn đứa lớn hơn với vẻ cảm thông. Jeremy đã thôi không thì thầm vào tay Johnny nữa để nhìn chăm chăm theo em gái.

Jeremy liếc nhìn Rachel. Sự căng thẳng và nỗi buồn trong mấy ngày gần đây hiển hiện trên khuôn mặt hốc hác của nó. Ánh mắt nó là điều buồn bã nhất mà cô từng thấy trong đời.

“Cháu ồ ạt. Jake cũng thế.” Thằng bé ngừng lại, môi dưới bắt đầu run lên trước khi nó kịp mím chặt hai môi lại với nhau. “Nhưng mẹ cháu đi rồi, sẽ chẳng còn ai đọc truyện cho hai em gái nữa, hay chải tóc cho chúng nó nữa. Bố cháu không biết tết tóc.”

“Ôi, Jeremy, cô rất tiếc về chuyện của mẹ cháu.” Sự thật ngay trước mắt là thằng bé không khóc làm Rachel như muốn òa lên.

“Cô Grant, cháu...” Jeremy nói nhỏ và nhanh, nhưng nó ngừng lại khi Becky đứng sau cô và chạm vào vai cô.

“Rachel, cẩn thận,” Becky thì thầm, nhưng trước khi cô kịp nói gì thêm, bố Jeremy đã lao qua căn phòng. Không biết và cũng không thêm để ý thấy lúc này mình là tâm điểm chú ý của mọi con mắt, anh ta một tay lôi Jake ra khỏi đầu gối của Johnny, tay còn lại đẩy mạnh hần về phía sau.

“Mẹ mày, tránh xa các con tao ra!” Watkins gầm lên. Anh ta túm lấy tay Lindsay và hất đầu với Jeremy ngầm ra lệnh bắt nó tránh ra chỗ khác. Rachel đứng bật dậy để bảo vệ Johnny. Hần đã lồm cồm đứng dậy. Cô nín thở chờ cuộc cãi vã om sòm sắp nổ ra. Cảnh sát trưởng Wheatley rõ ràng là cũng đoán trước được như vậy nên đã túm lấy một tay Johnny, và Greg Skaggs túm lấy tay còn lại. Johnny không chống cự khi bị kìm kẹp mà chỉ đứng yên nhìn gã Watkins hiêu chiến với sự tức giận âm ỉ được kìm nén lại.

“Đủ rồi đấy, Watkins!” Giọng cảnh sát trưởng Wheatley đánh lại.

“Sao các ông không bắt hần mà lại bảo vệ hần chứ? Các con tôi đã mất mẹ rồi, còn các ông lại về phe kẻ đã làm điều đó!”

“Từ tình hình hiện tại, Harris không nhiều tội hơn anh đâu, anh Watkins ạ. Tôi nói cho anh biết như thế.”

“Hần đã giết cô ấy! Chắc chắn hần đã làm thế! Đầu tiên là cô gái kia, bây giờ đến Glenda!”

“Bố, chú Johnny không làm mẹ bị thương đâu! Họ... họ hôn nhau và nhiều chuyện khác! Thêm nữa, con thấy... con thấy...” Jeremy sốt sắng bảo vệ Johnny nhưng rồi đột nhiên nó ngừng lại, miệng ngậm vào ngay lập tức. Mắt nó mở to nhìn vòng người đứng vây quanh.

“Cháu nhìn thấy gì hả con trai?” Giọng cảnh sát trưởng ôn tồn.

“Cháu nhìn thấy thứ gì đó trong bóng tối. Thứ gì đó... cháu không biết,” thằng bé thì thầm và nhìn xuống sàn nhà trải thảm màu xám. Sau đó mắt nó sáng lên, và nó lấy lại tinh thần rồi nói: “Nhưng đó không phải là chú Johnny! Cháu biết đó không phải là chú Johnny!”

“Con lại chỗ bà đi, đưa cả Jake theo nữa,” Watkins ra lệnh. Jeremy ném cho bố một ánh mắt nửa sợ sệt, nửa phẫn uất, sau đó cầm lấy tay Jake vẫn còn đang khê nứt nẻ, dẫn thằng bé đi.

Watkins vừa tóm lấy cô bé Lindsay đang mút tay vừa nói với Johnny sau khi Jeremy đã ra khỏi tầm nghe, “Tao mà còn thấy mày lảng vảng quanh các con tao, tao sẽ giết mày. Thề có Chúa là tao sẽ làm đấy.”

Sau đó anh ta nhổ vào chân Johnny rồi bỏ đi. Bãi nước bọt rung rinh trên thảm. Rachel liếc nhìn rồi ngẩng lên thật nhanh vì bụng cô thấy nôn nao.

“Ông cứ để mặc cho anh ta đi như thế ư? Anh ta đã đe dọa Johnny đấy, đó đúng là một lời đe dọa!” Rachel quay sang cảnh sát trưởng với cơn giận dữ run người.

“Kệ anh ta đi. Anh ta là bố tụi trẻ, vì Chúa. Chúng không cần phải lo lắng thêm vào lúc này đâu.” Johnny có vẻ mệt mỏi. Hần rũ vai ra khỏi những người đang giữ hần. Đầu tiên là cảnh sát trưởng, sau đó, chậm rãi hơn, Greg Skaggs bước ra xa khỏi hần. Rachel muốn ngậm an ủi hần mà không cần quan tâm xem chuyện đó sẽ trông như thế nào, liền nắm lấy tay Johnny và đan tay vào hần. Bàn tay hần nắm lấy tay cô thật ấm áp, mạnh mẽ và tin cậy.

Becky, Kay Nelson, những người đã đi theo các sơ tiến lên trên, và Susan Henley, người vừa mới nhập hội và định nói chuyện với Rachel, đứng yên lặng và mở mắt nhìn vở kịch diễn ra trước mắt. Rachel nhìn qua Susan thấy Rob, vừa mới đi lên cùng Dave Henley, anh ta khẽ cau mày. Nhưng cô vẫn không buông tay Johnny ra.

Rob không nói gì, nhưng mắt anh ta đầy giận giữ và choáng váng khi nhìn từ hai bàn tay nắm chặt đến khuôn mặt của Rachel.

“Rachel,” Susan nói, “bọn mình định đi ăn trưa, và bọn mình nghĩ cậu và Becky – và cả Kay nữa nếu cô ấy muốn – có thể đi cùng bọn mình. Và... và...” Susan ngừng lại vì cô cũng đã để ý thấy vị trí tay của Rachel.

Johnny có vẻ chế nhạo. Rachel, tay vẫn nắm chặt lấy tay hắn đề phòng hắn rút lại, lắc đầu.

“Cảm ơn cậu, Susan, nhưng Johnny và tớ có kế hoạch khác rồi. Cậu biết Johnny Harris phải không?”

“Có chứ. Ồ, có chứ.” Susan có vẻ không vui.

“Rachel, anh gặp em một phút được không?” Giọng Rob cũng lạnh lùng như vẻ mặt anh ta vậy. Rachel liếc nhìn Johnny, không biết hắn sẽ phản ứng thế nào trước tình huống này, nhưng chỉ thấy tay hắn buông ra khỏi tay cô. Cơ thể hắn cứng lại trước lời nói của Rob, và mắt hắn chiếu lên anh ta ánh nhìn không mấy thiện cảm. Nhưng hắn không nói gì để ngăn Rachel lại.

Cảm thấy một cảnh không hay ho nữa sắp xảy ra nếu cô để hai người đàn ông này đứng gần nhau thêm một phút nào nữa, Rachel đưa mắt nhìn Becky van lơn. Cô để Rob cầm cánh tay và lôi mình vào một góc có tấm vải lụa che khuất. Trước khi bị tấm vải che tầm nhìn, Rachel nhẹ cả người vì thấy em gái tiến đến gần Johnny. Becky, vẫn kiên cường dù đang trong cơn khủng hoảng, sẽ dùng tiếng tăm tốt của mình để che chở cho Johnny trong khi Rachel đang bận.

“Anh không tin nổi mắt mình nữa,” Rob quay lại đối diện với cô và nói bằng giọng nhỏ nhưng giận dữ. “Rõ là em đang nắm tay cái thằng sát nhân đó trước mặt bao nhiêu người! Ở ngay đám tang của người phụ nữ mà có lẽ hắn đã đâm đến chết! Em bị mất trí rồi ư?”

Anh ta hít một hơi thật sâu và giơ tay lên để ngăn không cho Rachel nói. Khi nói tiếp, giọng anh ta đã mềm mỏng hơn, “Rachel, anh đã bỏ qua những lời đồn đại, và anh đã cho sự quan tâm của em với Harris là xuất phát từ một trái tim nhân hậu và bản năng làm cô giáo của em. Nhưng chuyện này đã đi quá xa rồi! Hoặc là em đồng ý sẽ chấm dứt mọi chuyện với hắn, hoặc là chúng ta chẳng là gì cả.”

“Vậy thì chúng ta sẽ chẳng là gì cả.” Trước sự ngạc nhiên của chính cô, Rachel gần như thích thú khi nói ra điều đó.

“Sao cơ?” Rob có vẻ sốc. Rõ ràng đó không phải là câu trả lời mà anh ta trông đợi. “Rachel, em điên rồi! Em đã nói với anh rằng hắn không thể giết Glenda Watkins được vì lúc đó hắn đang đi với em, nhưng anh nghĩ chuyện đó là vô vớ! Làm thế nào đó, hắn đã tìm được cách! Nếu không thì chuyện đó không thể là trùng hợp ngẫu nhiên được! Thậm chí nếu anh không quan tâm đến em, anh cũng sẽ nói thẳng vào mặt em điều này: Em đang đặt mình vào vòng nguy hiểm mỗi lần ở bên hắn đấy! Ai mà biết được hắn mà điên lên thì sẽ làm gì chứ?”

“Johnny không bao giờ ‘điên lên’. Và anh ấy không bao giờ làm em bị thương cả.”

“Johnny ư,” Rob cay đắng nhắc lại. “Rachel, em điên rồi! Anh đã định cưới em!”

Rachel nhìn từ mái đầu được chải chuốt gọn gàng đến đôi giày bóng loáng của anh ta. Ánh mắt cô không để lộ một điều gì. Không ân hận, cô nhìn khuôn mặt chín chắn đầy thu hút, bộ vest trang nhã, chiếc cà vạt hợp thời, cả mùi vị sang trọng từ anh ta toát ra nữa. Rob chính là hiện thân về người chồng mà cô từng quyết định là mình sẽ cần. Có điều là giấc mơ của cô đã thay đổi.

“Em nghĩ là chúng ta không hợp nhau lắm, Rob ạ.” Rachel nói, mềm mỏng hơn nhiều so với những gì Rob đáng nhận được sau những lời miệt thị Johnny lúc trước. Nhưng chuyện Rachel đắm chìm trong tình yêu của Johnny và phát hiện ra cái bản ngã hoang dại, tự do, đầy hoan lạc mà trước đó chưa từng nghĩ là có tồn tại trong mình không phải là lỗi của Rob. Anh ta cũng không có lỗi khi nói về golf, thị trường chứng khoán và một ngày làm việc ở hiệu thuốc trong khi những điều cô muốn nói là về ý nghĩa của cuộc sống và những

tác phẩm của William Blake. Rob không có lỗi khi ý tưởng về một buổi tối vui vẻ ở nhà của anh ta là có một người phụ nữ bé nhỏ ngọt ngào nấu ăn rồi sau đó dọn dẹp nhà bếp trong khi anh ta ngồi xem bóng đá trên ti vi. Chuyện họ không hợp nhau cũng không phải là lỗi của Rob. Thực ra, anh ta không có lý do gì để nghĩ tới việc đó khi mà cô chưa bao giờ để anh ta thấy đằng sau vẻ bề ngoài thường nhật của mình là cả một thế giới tâm hồn lãng mạn và mơ mộng.

“Hình như là không.” Lúc này giọng Rob đầy tức giận. Cơn giận còn toát ra từ tư thế đang kìm chế và đôi mắt nheo lại của anh ta. “Anh đã nhầm về em, Rachel ạ, và anh chỉ có thể nói rằng anh đã rất mừng vì đã nhìn ra bản chất thật của em trước khi quá muộn.”

“Em cũng thế,” cô tán thành, có lẽ là hơi quá chân thật so với suy nghĩ của anh ta.

Câu trả lời của cô dường như khiến Rob tức điên lên. Mặt anh ta đỏ như gấc, và cô gần như nghe thấy anh ta nghiến răng nữa. (Đó là một tật xấu của anh ta khi tức giận mà đến bây giờ cô mới phát hiện ra là mình thực sự khinh thường nó.)

“Em đã thay đổi,” anh ta nói. “Chính cái thằng Harris đã thay đổi em. Em đang qua lại với hắn, có phải không?”

“Bọn em là tri kỷ của nhau,” Rachel nói, cố tình tỏ ra xác xược. Nhưng đến khi những từ ngữ đó vang đến tai cô, cô nhận ra đó là sự thật.

Rob khịt mũi.

“Đi được chưa, Rachel?”

Rachel gần như nhảy dựng lên khi nghe thấy giọng thì thầm của Johnny sau lưng mình. Cô quay lại và thấy hắn đang nhìn Rob, ánh mắt khắc nghiệt và kiên định. Tay Johnny cầm lấy cánh tay cô, thể hiện rõ chủ quyền. Cảm nhận phần cơ bắp mềm của hắn ngay trên khuỷu tay mình, Rachel cảm thấy một niềm vui sướng khôn tả đột ngột dâng lên mạnh mẽ khiến cô suýt mỉm cười. Cô vui vì đang muốn công bố cho bạn dân thiên hạ thấy. Cô đã chán với việc lên lút trên cầu thang hậu suốt thời gian qua rồi.

“Em điên rồi, Rachel,” Rob nghiêm ngã nói, ánh mắt chuyển từ Johnny sang cô trong một giây xúc động. Môi anh ta mím chặt lại khi cô không đáp, rồi anh ta lao qua họ. Rachel nhìn Rob bỏ đi và thấy Dave cùng Susan Henley đi theo sau anh ta. Còn lại Becky, Kay, cảnh sát trưởng Wheatley và hai viên cảnh sát trẻ đứng cách đó vài mét, nhìn cảnh tượng phụ thêm này một cách đứng đưng.

May mắn là căn phòng lúc này đã vắng người. Sam Munson và người của ông ta là những người duy nhất còn lại. Họ đang kín đáo đứng quanh chiếc quan tài. Nó sẽ được chuyển đến xe tang để đưa ra nghĩa địa sau khi mọi người ra về. Gia đình còn phải chịu đựng lễ chôn cất nữa, nhưng với những người khác, đám tang đã kết thúc.

Rachel thấy xấu hổ trước niềm hạnh phúc đột ngột giữa nơi đau khổ này, liền cúi đầu và để Johnny đưa ra khỏi tòa nhà.

36. Chương 36

Ở đám tang của Glenda Watkins, kể theo dõi trải qua những cảm xúc bình thường, nhưng sâu bên trong, những cảm xúc rối loạn khác đang đấu tranh để giành uy thế. Cho đến tận lúc này, nét nhân cách bề mặt trội hơn mà kẻ theo dõi đang trú ngụ mới bắt đầu cảm thấy trong cơ thể của chính nó có một linh hồn ác quỷ, đó chính là kẻ theo dõi. Nhân cách bề mặt, cái nhân cách hàng ngày biết tất cả mọi người và được mọi người biết đến, khác một trời một vực so với nhân cách của kẻ theo dõi. Nhân cách hàng ngày rất dễ chịu và đáng yêu, bận tâm đến hàng nghìn nhiệm vụ lớn nhỏ khác nhau hình thành nên cuộc sống thường nhật. Kẻ theo dõi không có tuổi, không giới tính, và là một con ác quỷ thực sự.

Hắn sục sôi lên vì giận dữ, vì căm thù, và những cảm xúc đó khiến hắn giết người.

Cho đến tận giờ phút vừa rồi, nhân cách không hề biết gì về việc mình đã nhúng tay vào vụ giết Marybeth Edwards và Glenda Watkins. Nhưng hình ảnh bốn đứa trẻ mất đi người thân – nhất là thằng bé lớn nhất, đứa mà kẻ theo dõi đã thoáng thấy trong cái đêm giết Glenda Watkins – đã khơi lên ký ức về cái đêm đó với nhân cách bề mặt. Ký ức đó trông rất thật: máu ở khắp nơi, hình ảnh và cảm giác, và cả mùi nữa. Nhân cách bề mặt choáng váng vì kinh khiếp và sợ hãi. Nhưng nhân cách bề mặt không muốn nhớ. Nó chiến đấu để không phải nhớ. Đối mặt với lăng kính vạn hoa về những hình ảnh, âm thanh và mùi vị của cái đêm hôm đó, nó cực lực phản đối.

Kẻ theo dõi và nhân cách bề mặt trở thành đồng minh trong việc khơi ra hội chứng quên.

Kẻ theo dõi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu nhân cách bề mặt phát hiện ra sự tồn tại của hắn, liền lùi mất. Trong một thời gian ngắn, cứ như thể những suy nghĩ, cảm giác và ký ức độc lập của hắn đã ngừng tồn tại vậy.

Nhân cách bề mặt tập trung vào thực tại: cái mép sắc của chiếc ghế đang cứa vào phần bắp chân đang gập lại, nhịp điệu nhẹ nhàng của lời cha xứ, hơi ẩm của những cơ thể bạn bè ngồi hai bên. Những hình ảnh ghé gớm đang xoay tít kia chắc là hiện lên từ một bộ phim kinh dị cách đây lâu lắm rồi, chúng đang mờ dần đi. May mắn thay, thực tại đã chiến thắng.

Một lúc sau, khi nhân cách bề mặt đã lắng xuống, kẻ theo dõi, một lần nữa, rất cẩn trọng, lại xuất hiện. Nhìn qua đôi mắt của thể xác, kẻ theo dõi sung sướng trải nghiệm lễ tang của người phụ nữ mà hắn đã giết. Nhưng trước khi những người đưa tiễn ra đến cửa, kẻ theo dõi lại cuống lên giận dữ. Bởi vì hình như việc giết Watkins, cũng giống như cô gái trước đó, là công cốc.

Johnny Harris đã tìm được một tình nhân mới. Và lúc này kẻ theo dõi đã thấy con mồi mới mà hắn muốn săn lùng và tiêu diệt.

Hắn sôi lên vì nhu cầu muốn làm điều đó.

Nhưng trước hết, nhân cách bề mặt phải có thời gian để khóa lại hoàn toàn ký ức về vụ giết Watkins đã. Sau đó mới đe dọa nhỏ vừa rồi từng hiện lên trong đầu nhân cách bề mặt cần phải được loại bỏ.

Thằng bé kia đã nhìn thấy thứ gì đó trong bóng tối, đúng không? Kẻ theo dõi đột nhiên cảm thấy một sự thỏa mãn độc địa.

Chờ xem lúc nó nhìn rõ hơn thì sẽ thế nào.

37. Chương 37

Mặc dù Rachel lưỡng lự không muốn để hắn một mình, Johnny vẫn sắp xếp để cô ở cùng em gái và cô bạn trong buổi chiều. Sau đó hắn leo lên chiếc xe máy đã được trang bị đôi lốp mới. Có những việc hắn phải làm và suy nghĩ. Khuôn mặt của Glenda và lũ trẻ ám ảnh hắn. Hắn cứ nghĩ rằng mình lẽ ra đã có thể, lẽ ra nên làm gì đó để ngăn chặn việc đã xảy ra. Hắn không giết Glenda, cũng như hắn không giết Marybeth Edwards, nhưng chẳng hiểu sao hắn vẫn cảm thấy có tội, như thể những cái chết ấy, theo một cách nào đó, là do lỗi của hắn.

Hắn vẫn chưa tìm ra lý do cũng như thủ phạm gây ra việc đó. Nhưng hắn cảm thấy, bằng bản năng sâu thẳm bên trong mà hắn không thể nào giải thích rõ ràng, rằng những vụ giết người này có mối liên hệ khó hiểu nào đó với hắn.

Hắn nghĩ lại, nhớ lại về Marybeth bao nhiêu năm trước. Đó là một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, mảnh mai, tóc vàng xinh xắn, đúng như mẫu phụ nữ hắn luôn ưa thích. Bố mẹ cô bé là những thành viên giàu có của câu lạc bộ thể thao, rường cột của cộng đồng. Marybeth, con gái út của họ, đã được nuông chiều quá đáng. Bất cứ điều gì Marybeth muốn đều được đáp ứng – cho đến khi cô bé muốn Johnny Harris.

Hắn đoán đó là lần đầu tiên trong đời bố mẹ cô bé đã nói không với cô. Marybeth đã phớt lờ câu trả lời của họ.

Đó là một cô bé ngọt ngào, rất trẻ và ngốc nghếch, đầu óc đầy mơ mộng về việc trở thành diễn viên hay người mẫu, thậm chí là tiếp viên hàng không (theo như suy nghĩ của cô bé thì nó cũng quyến rũ như hai nghề kia). Hồi đó, Johnny đã choáng váng trước sự đáng yêu của cô bé, việc cô sẵn sàng trốn bố mẹ để đến gặp hắn, kể cả ham muốn tình dục ngây ngô cuồng nhiệt của cô nữa. Hắn đã tận dụng tối đa điều đó với thói tự cho mình là trung tâm của tuổi trẻ.

Nhìn lại, thật dễ dàng để nhận ra rằng hắn là sự phản kháng đầu tiên của cô bé trước gọng kìm bọc nhung của bố mẹ. Việc đó không đáng để lấy đi mạng sống của cô bé – nhưng vì lý do nào đó, nó đã trở thành như vậy.

Giờ đây, Glenda lại khác. Hắn chưa bao giờ thấy mình yêu Glenda, hay cô ấy yêu hắn. Họ từng là bạn bè từ khi còn bé, thành bạn thân hồi cấp một và cấp hai, người tình ngẫu nhiên trong những năm cuối cấp khi cả hai có nhu cầu mà không ai giúp giải quyết được.

Khi hắn ra tù, họ lại là bạn và người tình ngẫu nhiên. Cô ấy cũng hùng hực lửa tình như hắn, nhưng chưa bao giờ giữa họ có ảo giác về tình yêu. Tuy vậy, hắn vẫn quan tâm đến cô theo cách của mình, và cô cũng vậy.

Như Marybeth, Glenda không đáng phải chết. Những đứa trẻ không đáng bị cướp mất mẹ.

Vậy sự thật là gì? Hai người phụ nữ đã chết, bị giết bởi cùng một kẻ sát nhân. Một kẻ sát nhân đã xuất hiện hai lần trong mười một năm. Những năm giữa hai vụ giết người đó là những năm hắn tận hưởng lòng hiếu khách của chính quyền. Hai người phụ nữ có điểm gì chung mà hắn biết không? Hắn đã ngủ với hai người phụ nữ trước khi họ chết. Nghĩ đến đó, máu hắn như đông cứng lại.

Vì lần này, người đó là Rachel. Rachel, vì người đó, hắn có thể lấy trắng, hái sao hay buộc mặt trời lại. Rachel, người tuyệt vời hơn cả những gì hắn mơ ước ở cô. Những ảo tưởng về tình dục hồi còn trẻ mà hắn vẽ ra với cô giáo đáng yêu của hắn chỉ là ảo tưởng, nhưng Rachel là có thật, một người phụ nữ tốt bụng, tử tế, dũng cảm, chung thủy hết mình – người đã mê hoặc hắn, lấy tình yêu của mình mở khóa nhà tù lạnh lẽo giam giữ con tim hắn.

Rachel yêu hắn. Ba từ đó là bài thơ đẹp nhất mà Johnny từng nghe.

Liệu cô có gặp nguy hiểm vì điều đó không? Có phải có kẻ nào đó điên rồ muốn giết tất cả những người phụ nữ hắn quan tâm không? Hay có mối liên hệ nào giữa các nạn nhân mà hắn không biết không? Tất cả chuyện đó là điều không thể, điên rồ như ác mộng vậy, và hắn không hiểu nổi.

Nhưng trước suy nghĩ Rachel đang gặp nguy hiểm, hắn suýt nữa đã quay ngược chiếc mô tô lại và lao về bên cô như một con hươu đực nghe thấy tiếng sừng của thợ săn trong rừng.

Tư duy logic ngăn hắn lại. Giữa hai vụ giết người là khoảng thời gian mười một năm. Một vụ khác nữa sẽ không thể xảy ra trong vòng một tuần hay một giây được. Có lẽ sẽ không còn vụ nào nữa. Có lẽ Marybeth đã bị một kẻ tâm thần đi lang thang giết chết (giả thuyết ưa thích của Rachel) và kẻ giết Glenda là một vụ bất chước vụ kia. Có lẽ Tom Watkins khôn ngoan hơn hắn tưởng. Hoặc có lẽ... lạ Chúa, ai mà biết được. Những khả năng vô tận.

Không, hắn không thực sự nghĩ là Rachel đang gặp nguy hiểm. Nhưng trước đó hắn đã từng sai rồi. Và cuộc đời dạy hắn phải cảnh giác.

Nếu hắn là mối liên kết, thì có ai ngoài gia đình Rachel biết chuyện về hai người họ chứ? Có mẹ Rachel, mà về cơ bản hắn chỉ biết là người có giọng nói kỳ quái, không thân thiện qua điện thoại, và em gái cô, Becky, cô gái nổi tiếng nhất trong lớp hồi còn đi học. Becky nhỏ người, cũng giống như Rachel, nhưng cô ấy sôi nổi hơn, biết rõ hơn về sức hấp dẫn của mình, là kiểu phụ nữ dễ hấp dẫn đại đa số đàn ông hơn. Hắn vẫn luôn ngưỡng mộ Becky từ xa, ngưỡng mộ vẻ ngoài của cô ấy – cô ấy giống chị gái ở chỗ có vóc dáng luôn hấp dẫn hắn – nhưng sau cùng, Rachel mới là người mà hắn luôn khao khát. Giữa hắn và Rachel luôn luôn có một sự thấu hiểu, một sợi dây liên kết không thể nào tả nổi.

Tri kỷ. Họ là thế. Mối Johnny cong lên gương gạo khi hắn nghĩ về điều đó. Thật lẳng mạn và ngu ngốc làm sao. Hắn luôn nghe người ta nói rằng tình yêu làm những người đàn ông mạnh mẽ gục ngã và biến não của họ thành cháo ngô. Có lẽ hắn nên cân nhắc lại về việc cắt tóc.

Hắn loại trừ khả năng mẹ và em gái Rachel có thể gây nguy hiểm cho cô. Khả năng họ giết hắn cao hơn gấp nghìn lần.

Bên cạnh đó, Glenda là một người phụ nữ cao và khỏe mạnh. Để giết cô ấy nhanh và khủng khiếp như vậy thì phải có sức mạnh đáng kể.

Sức khỏe của một người đàn ông.

Liệu có gã nào đó ghét hắn đến mức giết những người phụ nữ trong đời hắn rồi đổ tội cho hắn không?

Johnny gần như mỉm cười vì điều đó. Khỉ thật, gần như cả thị trấn đều khả nghi.

Đó là một câu hỏi hóc búa. Hắn nghiền ngẫm, xoay vần câu hỏi đó theo đủ các hướng có thể mà vẫn không tìm ra được lời giải đáp nào. Tất cả những gì hắn có thể thấy là hai người phụ nữ hắn từng quan tâm đã bị giết một cách dã man. Có phải hắn là mối liên kết giữa họ và đẩy họ đến cái chết không?

Nếu giả thuyết đó là có thật thì Rachel đang gặp nguy hiểm. Hắn có thể thôi không hẹn hò cô nữa – để bảo vệ cô, hắn sẵn sàng làm bất cứ việc gì – nhưng khi cân nhắc lại, hắn hiểu ra đã quá muộn rồi. Hình ảnh họ nắm tay công khai trong đám tang đã bị ít nhất một phần ba số người trong thị trấn chứng kiến.

Hai phần ba còn lại sẽ biết chuyện đó vào bữa tối hôm nay. Mạng lưới buôn chuyện của Tylerville hoạt động hiệu quả đến mức tàn nhẫn.

Để dẹp bỏ nỗi sợ trong lòng, Johnny quyết định đến gặp Wheatley, nói về mối nguy hiểm mà Rachel có thể gặp phải, và xem ông cảnh sát trưởng nói gì. Wheatley, theo tất cả những gì mà ông ta thể hiện trong cái nghề mà Johnny khinh miệt, là một người khá ổn.

Ông ta đáng tin cậy, và ông ta có thể biết những thông tin mà Johnny không biết. Có lẽ ông ta biết mối liên hệ khác giữa hai người phụ nữ xấu số kia mà Rachel không nằm trong đó. Hoặc cũng có thể ông ta không biết.

Biết đâu, chỉ biết đâu thôi, đúng là có một ai đó ngoài kia muốn giết những người phụ nữ trong đời hắn.

Chiều nay Rachel ở bên em gái và cô bạn. Cô sẽ được an toàn tuyệt đối. Johnny quyết định giải quyết nhanh chuyện của mình để có thể quay về trước khi trời tối. Bóng đêm mang theo nguy hiểm, và cho đến lúc bình minh hé sáng, hắn sẽ không rời mắt khỏi cô. Nếu cần, hắn sẽ không bao giờ để Rachel xa khỏi tầm mắt.

Hôm sau là ngày Chủ nhật, đi cùng với nó là bữa trưa quái quỷ vô cùng ý nghĩa với Rachel.

Johnny nhớ. Hắn sẽ phải đối diện với mẹ cô qua một cái bàn đầy đồ bạc, sứ và pha lê. Hắn nghi ngờ việc Elisabeth Grant sẽ hứng khởi nấu ăn công phu để chào đón hắn.

Chà, bà ấy cứ bày hết trò quái gở đi. Mặc dù hắn không bao giờ thừa nhận với ai, thậm chí với cả Rachel, nhưng hắn đã chuẩn bị cho tình huống này rồi. Từ khi Rachel quay trở lại cuộc sống của hắn, Emily Post [1] đã là tác giả hắn đọc hàng đêm.

[1] Emily Post (1872 – 1980) là nữ tác giả Mỹ rất nổi tiếng về những tác phẩm liên quan đến phép tắc và nghi thức.

Johnny dự định sẽ làm hết sức mình để không làm người yêu xấu hổ, và sự hết sức mình của hắn thường là cực tốt.

Hắn cũng sẽ làm hết mình để giữ tính mạng cho cô.

Khi chuyện này qua đi, nếu nó có thể qua đi, hắn sẽ có cơ hội thứ hai. Bây giờ cảnh sát đã tin hắn vô tội, không chỉ riêng vụ Glenda mà còn cả Marybeth nữa. Hắn cần phải nói chuyện với luật sư của mình, đó là lý do tại sao hắn đang đến Louisville lúc này. Hắn muốn xóa sạch vết nhơ của bản án trước đó ra khỏi cuộc đời mình.

Cứ như là số phận sau khi đã lấy đi tất cả những thứ tốt đẹp trong đời hẳn lúc này đang bắt đầu trả chúng lại.

38. Chương 38

Rachel cảm thấy mình bị Johnny sỉ nhục khi cô và Becky đưa Kay về nhà. Trước nỗi buồn của hẳn sau đám tang của Glenda, cô đã cho là hẳn cần cô ở bên để an ủi. Thế mà hẳn lại để cô lại với Becky với một cái siết tay lơ đãng với lời cáo lỗi rằng hẳn có việc phải làm.

Rachel không thể hình dung ra việc gì, vì hẳn làm việc cho cô và cửa hàng thì đã đóng cửa cả ngày vì lễ tang rồi. Hẳn thậm chí còn không hôn tạm biệt cô nữa.

Rachel ngạc nhiên và xấu hổ khi thấy mình để ý đến cả vệt đó.

Cô biết hẳn yêu cô, biết rõ đến tận tâm can, mặc dù hẳn chưa bao giờ thực sự nói ra điều đó. Nhưng tình yêu của họ còn mới mẻ, còn đang tuyệt vời và khó tin đến nỗi cô tiếc từng phút giây họ không được ở bên nhau.

Rõ ràng là hẳn không thấy tiếc như thế.

“Hai chị em có muốn vào chơi mấy phút không? Em có trà thảo mộc ngon lắm.” Kay chui ra khỏi xe và quay lại mỉm cười với Rachel và Becky. Sau bao nhiêu năm, bây giờ Rachel mới thực sự nhìn Kay và ngạc nhiên khi thấy cô gái vẫn luôn độc thân trong suốt thời trẻ, giờ đây lại đang bùng nổ. Trên khuôn mặt xanh xao thường ngày có ánh sắc hồng như thể cô ấy đã tập thể thao hay dành thời gian hoạt động ngoài trời hay sao đó. Kay trang điểm, điều mà cô ấy thường không làm, và còn xức một thứ nước hoa rất quyến rũ. Cô ấy đã nhuộm mái tóc màu nâu xám thành màu nâu vàng rực rỡ, và bộ vest màu xanh tảo của cô ấy thật tuyệt. Thân hình cô ấy, lúc nào cũng có vẻ phúng phính, vẫn tròn như thế, nhưng hấp dẫn hơn và Rachel băn khoăn không biết có phải Kay đã giảm cân không. Đạo này cô đã bận rộn vì việc riêng của mình đến mức những thay đổi đó diễn ra mà cô không hề hay biết.

“Không, cảm ơn,” hai chị em đồng thanh cự tuyệt khi nhắc đến trà thảo mộc. Sau đó họ nhìn nhau và phì cười. Kay lắc đầu với họ, vẫy tay, rồi biến mất vào cổng của ngôi nhà.

“Đạo này trông Kay xinh nhỉ? Có phải cô ấy đang yêu không?” Becky vu vơ hỏi khi lái xe ra khỏi bãi đậu và hướng về phía Walnut Grove. Cô đang lái xe của Rachel vì đã quá rõ tài lái xe của chị gái.

“Chị cũng băn khoăn như thế.”

Becky cười to. “Có thể là ai được cơ chứ? Hai chàng trai độc thân duy nhất trong thị trấn mà em có thể nghĩ ra đều đang mê một chị rồi còn đâu.”

“Ý em là Johnny và Rob á?” Rachel ngạc nhiên nhìn Becky. “Phải có nhiều đàn ông độc thân khác ở Tylerville ngoài hai người đó ra chứ.”

Becky lắc đầu. “Em đã thăm dò rồi, và em chưa thấy ai cả. Có lẽ chị không để ý, nhưng em đã đi xa lâu rồi nên khi quay về em nhìn mọi việc khác hơn. Đàn ông trẻ có tham vọng đều muốn rời Tylerville sớm, và nếu họ quay về, thì đều đã có vợ con đề huề rồi.” Becky mỉm cười buồn bã, và Rachel băn khoăn về việc tại sao em mình lại để ý đến những người độc thân.

“Em nghĩ mình sẽ ở lại Tylerville à, Becky? Sau khi... sau khi chuyện đó qua đi ấy?”

“Ý chị là vụ ly dị á? Chị cứ nói thẳng ra đi – em phải học cách sống với nó thôi. Chẳng bao lâu nữa em sẽ trở thành một người ly dị chồng. Chị có tin nổi không?” Cô thốt lên tiếng cười buồn bã.

Rachel lắc đầu. “Cuộc sống thường thay đổi bất ngờ mà, đúng không?”

“Như việc chị ở nhà trong khi lúc nào cũng định đi chu du khắp nơi thăm thú thế giới và có những cuộc phiêu lưu thú vị ư? Còn em, em đã nghĩ mình sẽ yêu, kết hôn và có con, rồi nuôi nấng chúng ở Tylerville này chứ không bao giờ đi đâu cả. Cả hai chị em mình đều không đạt được mong muốn, đúng không?”

“Em đã kết hôn và có con đầy thôi.”

“Nhưng nó không giống như em tưởng tượng. Thậm chí khi mọi chuyện giữa em và Michael tốt đẹp, nó vẫn... ồ, nó vẫn không đủ! Mọi thứ lúc nào cũng là về anh ta. Công việc của anh ta, quần áo của anh ta, cuộc sống xã hội của anh ta. Em cứ nghĩ mãi, thế còn về em thì sao?”

“Chị không biết là em lại cảm nhận như vậy. Chị lúc nào cũng nghĩ rằng em cực kỳ hạnh phúc.”

“Em biết. Em muốn mọi người nghĩ thế, chị và bố mẹ ấy. Em muốn tất cả mọi người nghĩ rằng cuộc hôn nhân của em là hạnh phúc, em cảm thấy rất tệ khi cướp mất anh ta từ tay chị, Rachel. Chị từng yêu anh ta lắm phải không?”

“Không nhiều như hồi đó chị tưởng.”

Họ yên lặng một lúc nhớ lại. Sau Becky nhìn chị tỉnh quái.

“Em sẽ nói điều này với chị: chị biết cách thu hút họ. Johnny Harris là một anh chàng rất quyến rũ đấy.”

“Một anh chàng quyến rũ á?” Rachel phải cười phá lên. Nghe Becky cứ như một học sinh của cô vậy.

“Phải đấy,” Becky khẳng định. “Lâu lắm rồi em không gặp cậu ta, em đã quên mất. Cậu ta sau em hai khóa, nhưng bạn bè em và em đã luôn nghĩ rằng cậu ta là người đẹp trai nhất trong trường. Giả như cậu ta không ngông cuồng đến thế! Dù sao thì bây giờ cậu ta cũng là đàn ông rồi, và tuyệt vời chết đi được ấy! Về quyến rũ đến chết người, rồi cả cái cách cậu ta nhìn chị... ồ! Em cũng không ngại qua lại với cậu ta đâu!”

Rachel liếc nhìn Becky rồi siết tay vào lòng. “Có lẽ chuyện này không đơn giản là qua lại đâu, Beck ạ. Thực ra, chị nghĩ nó phức tạp hơn đấy.”

“Hơn thế nào cơ?” Becky có vẻ đột nhiên nghiêm túc.

“Hơn rất nhiều. Chị yêu anh ấy rất nhiều, chị yêu đến điên dại.”

“Chị không nghĩ đến hôn nhân, đúng không Rachel?”

Rachel nhún vai. “Anh ấy chưa hỏi, nên chị chưa biết được.”

“Nói thật đi, Rachel Elisabeth, em biết chị rõ lắm mà. Chị nghĩ đến chuyện kết hôn, đúng không?”

“Có lẽ vậy.”

“Chị cũng biết những rào cản rõ như em mà.”

“Phải.”

“Vậy thì em sẽ không nói gì nữa. Em chỉ muốn chị biết có một điều là hôn nhân rất khó khăn ngay cả khi người ta có đủ mọi điều kiện cho nó – như em và Micheal đấy. Em không thích bị phản đối ngay từ đầu.”

“Chị biết.”

Sau đó là một khoảng lặng.

“Rachel?”

“Sao?”

“Để trả lời cho câu hỏi lúc trước của chị, em nghĩ em sẽ ở lại Tylerville một thời gian. Có bọn nhóc mẹ sẽ thấy tốt hơn, và bọn nhóc có mẹ cũng vui hơn. Chuyện này cũng tốt cho em nữa. Nên... nếu chị đang muốn chuyển đi, thì cứ thoải mái mà đi. Em sẽ giữ cho ngọn lửa trong nhà mình luôn cháy cho đến khi chị quay về.”

Rachel liếc nhìn Becky, ngạc nhiên. “Em hiểu chị quá rõ, Beck ạ.”

“Nếu không thì làm thế nào mà chị kết hôn với Johnny Harris được? Cậu ta không phải loại người thích hợp sống ở đây, và dù có thích hợp đi nữa, em cũng không hiểu cậu ta sẽ sống thế nào. Mọi người chẳng bận tâm cậu ta có vô tội hay không. Họ nghĩ cậu ta có tội, và không ai, không điều gì có thể thay đổi điều đó.”

“Chị biết. Đó cũng là điều chị đang nghĩ đến.”

“Vậy nên nếu chị định làm và quyết tâm làm thì đừng để những mối bận tâm về bố mẹ ngăn cản. Chị đã làm xong phần việc của mình rồi. Bây giờ đến lượt em thực hiện nghĩa vụ của mình.”

“Chắc sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó đâu. Nhưng vẫn cảm ơn em.”

“Không có gì.” Becky mỉm cười với Rachel, rồi lại chú ý vào đường đi. Mấy giây sau, cô liếc nhìn chị. “Rachel.”

“Sao?”

“Chị hoàn toàn chắc rằng cậu ta không phải là một kẻ tâm thần sát gái với chứng bệnh đa nhân cách và có sở thích biến bạn gái mình thành hamburger đấy chứ?”

Mặc dù Becky đã cố tỏ ra nhẹ nhàng nhưng Rachel vẫn cảm nhận được sự nghiêm túc đằng sau câu hỏi đó.

“Chị chắc,” cô nhẹ nhàng nói.

Becky không nói gì thêm nữa.

Khi họ quay trở lại Walnut Grove, Rachel đột nhiên thấy vui mừng khôn xiết vì mình đã không đi với Johnny. Chiếc Lexus màu đen của Michael đang trên lối vào nhà, với Michael bên cạnh. Bọn trẻ vây quanh bố, Tilda theo sau.

Becky vừa dán mắt vào Michael vừa dừng chiếc Maxima lại đánh khệnh một cái chẳng khác gì Rachel thường làm. Trong một thoáng, một thoáng thôi, cô ngồi nhìn chăm chăm gia đình mình mà không nói một lời nào.

“Chỉ cần nhìn thấy anh ta là em muốn bệnh rồi,” cô nói. Trước khi Rachel kịp đưa ánh mắt cảm thông nhìn em gái thì Becky đã siết chặt hai tay lại rồi bước ra khỏi xe.

Ngay khi cô ra ngoài, Loren và Lisa liền rời khỏi bố rồi chạy lại phía cô. Katie đang được Michael bế nên ở nguyên tại chỗ.

“Mẹ, bố nói là hai người chuẩn bị ly hôn!” Loren dừng lại ngay trước mặt Becky và nhìn mẹ bằng ánh mắt buộc tội.

“Bố nói là chúng con nên đi học ở đây vì chúng con sẽ ở với ông bà và bác Rachel một thời gian!” Lisa nói, buồn bã không hề kém gì Loren.

Rachel đi vòng qua xe đến chỗ Becky, nhìn cô em gái mặt trắng bệch và cảm thấy bất lực. Cô không thể làm gì để giúp Becky và các cháu của mình đối mặt với chuyện này một cách dễ dàng hơn.

“Các con yêu, bố và mẹ đang bàn về chuyện ly hôn.” Becky đặt tay lên vai hai đứa con.

“Nhưng bố mẹ vẫn chưa quyết định xong xuôi.” Cô liếc ánh mắt đầy căm giận nhìn Michael đang bế Katie lại gần.

“Tốt nhất là nên nói sự thật với chúng, Becky ạ”

Môi Becky mím lại, mắt lóe lên, nhưng sau khi nhìn anh ta chăm chăm, cô quay sang hai con.

“Rất có thể là bố mẹ sẽ ly hôn, nên tốt hơn là chúng ta xin cho các con học ở đây. Như thế sẽ rất vui, đúng không nào? Ở đây với bà, bác Rachel và đi học ngay cạnh trường bác Rachel dạy ấy?”

“Ý mẹ là chúng ta sẽ không bao giờ về nhà nữa ă?” Loren hỏi, mắt mở to.

“Thế còn các bạn của chúng con thì sao?” Lisa trông như sắp khóc đến nơi.

“Đồ chơi của chúng con nữa!”

“Cả Rumsley nữa!” Rumsley là con mèo của lũ trẻ, có khả năng sẽ bị để lại đó với Michael.

“Tất nhiên là chúng ta sẽ mang Rumsley về. Và tất cả đồ đạc của các con nữa. Các con vẫn có thể vừa chơi với bạn bè của mình vừa làm quen với các bạn mới ở đây.” Becky đang cố gắng một cách tuyệt vọng để tỏ ra lạc quan trong tình huống này.

“Con muốn về nhà!”

“Con không muốn bố mẹ ly hôn!”

“Bố mẹ có quan tâm đến chúng con không thể?”

“Con ghét bố mẹ!”

Lisa òa khóc và chạy vào khu rừng phía sau nhà. Loren cũng bắt đầu khóc và chạy theo chị gái.

“Cô giải quyết chuyện đó tốt quá nhỉ,” Michael mĩa mai khi đến chỗ Becky và đưa Katie cho cô.

Becky cứng người lại. Rachel nổi giận thay cho em gái, nhưng cô cắn chặt răng chứ không nói gì. Đây là cuộc sống của em gái cô, là việc riêng của nó, và điều tốt nhất mà cô có thể làm cho Becky là ngậm miệng lại và ở bên nó lúc nó cần.

“Tôi giải quyết chuyện đó tốt lắm ư? Làm sao mà anh có thể nói với chúng như thế? Tôi đang định đợi cho đến khi chúng ta chắc chắn...”

“Chúng ta chắc chắn rồi,” Michael sống sượng.

Mặt Becky trắng bệch. Không nói gì, Rachel giơ tay ra ôm lấy Katie từ tay em gái và đưa con bé ra cách đó vài bước để xem một đôi sóc đang nô đùa quanh một thân cây. Cô kín đáo quan sát Becky để phòng con bé cần được giải cứu. Michael trong tâm trạng này là một người lạ, và Rachel không biết anh ta có thể làm gì.

Becky vòng tay ôm lấy mình và ngẩng lên nhìn chồng chăm chăm.

“Làm sao mà anh có thể ném bốn mẹ con tôi ra ngoài như thế?” Giọng Becky như vỡ ra. Rachel cảm thấy bụng mình thắt lại vì thương cảm.

Michael trông có vẻ sốt ruột. “Cô lại bắt đầu thống thiết rồi đây. Tôi chẳng ném cái gì cả. Các con tôi vẫn luôn là các con tôi, và tôi chắc chắn là chúng ta sẽ lập được một lịch đến thăm hợp lý. Cô cũng biết rõ như tôi rằng cuộc hôn nhân của chúng ta là một sai lầm. Nó đã không còn ý nghĩa từ nhiều năm trước rồi. Giờ tôi đã tìm được một người mà tôi muốn lấy làm vợ. Tại sao cô không chịu buông tay ra trước khi cô làm bọn trẻ tổn thương thêm nữa?”

“Trước khi tôi làm bọn trẻ tổn thương!” Becky không nói nên lời.

“Chuyện này sẽ chẳng đau đớn gì nếu cô bỏ ngay cái kiểu cư xử điên cuồng chó chết đó. Cho cô biết, tôi đã tìm được người mua ngôi nhà, với mức giá hiếm có trong thời buổi này. Và tôi cũng nói luôn rằng tôi đã chuẩn bị một khoản cho cô để kết thúc cái chuyện vợ vãn này, cô sẽ được một món hồi kha khá đấy, nếu cô khôn ngoan một chút. Và tất nhiên là tôi vẫn gửi tiền nuôi bọn trẻ.”

“Tôi vẫn băn khoăn không biết mình có thực sự hiểu anh không,” Becky thì thào, mặt trắng bệch như chiếc áo khoác lụa của Rachel. “Tôi không nghĩ là mình từng hiểu. Làm ơn đừng đến đây nữa. Nếu anh có điều gì muốn nói với tôi, hãy nói chuyện với luật sư của tôi. Thứ Hai tôi sẽ gọi đến văn phòng cho anh và cho anh tên của ông ta.”

“Tôi tưởng chúng ta đã đồng ý là sẽ dùng luật sư của tôi.”

“Anh đồng ý thôi. Tôi thì không. Tôi không nghĩ đó là ý hay.”

“Becky...” Michael sốt ruột.

“Làm ơn, đi đi,” Becky nói bằng giọng kiềm chế mà Rachel biết có nghĩa là em gái cô sắp khóc. Becky đã quay người đi. Rachel trông thấy khuôn mặt trắng bệch khi con bé mù mẫm bước về phía ngôi nhà, và cô thấy mình nổi cáu.

“Thử xem chị có khuyên nhủ cô ấy được tí nào không, Rachel?” Michael nói bằng giọng căng thẳng khi đến đứng cạnh Rachel và nhìn chăm chăm theo lưng Becky. Rachel, hai tay ôm chặt lấy Katie – con bé vẫn đang mãi mê mút ngón tay cái, nhìn Michael kinh ngạc.

“Đồ khốn kiếp,” đó là lời của một người phụ nữ gần như chưa bao giờ chửi thề. Mắt Michael đột nhiên nhìn cô chăm chăm, mở to vì ngạc nhiên. “Và thật tốt là em gái tôi đã thoát khỏi anh. Giờ thì đi ra khỏi đất nhà tôi ngay, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát đấy.”

Rồi sau đó cô cũng quay lưng về phía Michael và bỏ đi.

Mấy phút sau, vẫn còn tức giận, Rachel nhìn từ cửa sổ trước khi chiếc Lexus màu đen rú lên và lao ra đường rồi biến mất.

Rachel định đến chỗ Johnny vào buổi tối hôm đó như thường lệ, nhưng đến bây giờ, cô thấy rõ ràng là mình không thể đi được. Becky và bọn trẻ vẫn buồn đến mức cô không thể bỏ bọn họ lại mà đi cho được. Như đã đoán được từ trước, Loren và Lisa đổ lỗi cho mẹ vì đã gây ra chuyện rắc rối này, chúng gào lên những lời buộc tội và khóc nức nở. Rachel chỉ còn biết cố gắng giải thích mọi chuyện và an ủi hai cháu gái lớn, làm Katie phân tâm trong khi Elisabeth cho Becky một bờ vai để dựa vào mà khóc.

Tình hình đang rối loạn như vậy thì chuông điện thoại bỗng reo lên.

Rachel nghe máy. Ở sảnh chính cạnh bếp, Katie lấy một cây bút sáp màu mà Rachel đã đưa cho con bé và bắt đầu vẽ nguệch ngoạc những vòng tròn to màu đỏ trên tờ giấy dán tường có vân lụa màu vàng. Rachel túm lấy cây bút và ngay lập tức Katie rống lên. Thở dài, cô trả lời điện thoại trong khi Katie chạy đi.

“Em đang ở đâu thế?” Giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên không cần rào đón ngay khi cô nói a lô.

Khi nhận ra tiếng cầu nhàu đó, Rachel cảm thấy khá hơn ngay lập tức. Chỉ cần nghe giọng Johnny là cô đã thấy nhẹ nhõm rồi.

“Tối nay em không đến được,” cô nhẹ nhàng nói, không muốn mấy đứa cháu gái đang ngồi quanh bàn ăn, hay mẹ cô đang trong thư viện với Becky nghe thấy. “Vừa có một chuyện khủng khiếp.”

“Khủng khiếp thế nào?” Giọng Johnny trầm trọng.

“Michael đã nói với lũ trẻ là anh ta và Becky sắp ly hôn. Tất cả mọi người đều rất buồn. Tối nay em phải ở nhà.”

“Ồ.” Sau đó là yên lặng. Rồi, với giọng nói được pha thêm một chút hy vọng, hấn tiếp:

“Điều đó có nghĩa là anh có thể quên vụ đến nhà em vào bữa trưa Chủ nhật phải không?”

Rachel phì cười. “Không, không phải thế.”

“Anh sợ lắm,” hấn ử ê nói. “Hai giờ nhỉ?”

“Khoảng kém mười lăm. Và Johnny này...”

“Sao?”

“Đừng lo. Mẹ không ăn thịt anh đâu.”

“Em nói thì dễ lắm.” Nhưng giọng hấn có vẻ hài hước, và Rachel mỉm cười.

“Em yêu anh,” cô nói vào ống nghe.

“Ừm.” Đó là từ duy nhất mà hấn có thể đáp lại. Sau đó, bằng giọng hơi khác một chút, hấn nói thêm, “Rachel?”

“Sao cơ?”

“Làm giúp anh điều này được không?”

“Gì cũng được, trừ việc hủy bữa trưa.”

“Không phải chuyện đó.” Hấn mỉm cười. Cô thậm chí có thể biết được điều đó qua điện thoại. “Nhưng đừng ra ngoài tối nay, được không?”

“Sao lại không?”

Cô có thể thấy hần lương lự. “Hôm nay anh đã nghĩ rất nhiều. Và anh thấy rằng Marybeth và Glenda có ít nhất một điểm chung: là anh.”

“Vậy thì sao?”

“Vậy thì... em cũng thế. Anh không biết có phải họ bị giết vì có gì đó liên quan đến anh hay không. Anh không thích phải nghĩ thế. Nhưng vì em có liên quan nên anh không muốn mạo hiểm. Vậy nên tối nay em ở nhà nhé, có được không?”

“Được rồi.” Rachel chậm rãi nói khi đầu óc vẫn đang cố hiểu điều hần nói. Chuyện đó thật rõ ràng, thế mà cô chưa bao giờ nghĩ đến. Nếu – và từ nếu này rất có khả năng xảy ra – những vụ giết người đó là nhắm vào Johnny theo cách nào đó, thì rất có thể bây giờ cô sẽ là mục tiêu. Suy nghĩ đó làm cô sợ chết khiếp.

“Hứa nhé?”

“Chắc chắn rồi.” Cô nhất định làm thế thật. Cả dàn ngựa hoang cũng không thể lôi cô ra khỏi nhà lúc này.

“Thế mới là cô gái của anh chứ.” Hần có vẻ thỏa mãn. “Hẹn gặp em trưa mai nhé. Chăm sóc Becky và lũ trẻ cho tốt... và cả em nữa.”

“Em sẽ làm thế mà. Chào anh.”

“Chào em.”

Hần cúp máy trước. Rachel cầm máy lâu hơn một chút. Cô yêu hần rất nhiều, yêu đến chết mê chết mệt, và hơn bất cứ điều gì trên đời này, cô ước gì lúc này mình đang ở căn hộ của hần, ăn spaghetti hay khiêu vũ, nói chuyện hay...

“Rachel, ai thế?” Elisabeth thò đầu ra khỏi thư viện.

“Johnny mẹ ạ. Anh ấy nói anh ấy đang nóng lòng muốn đến dự bữa trưa ngày mai.”

“Thế á?” Trông Elisabeth như vừa ném phải thứ gì đó thật chua, nhưng sau khi liếc mắt nhìn Rachel, bà không nói gì thêm về chủ đề đó nữa. “Con có nghĩ là bây giờ bọn trẻ đã có thể nói chuyện với mẹ chúng như những người khôn ngoan thay vì ném những cục tức giận khắp nơi được chưa?”

Rachel nhún vai. “Ai mà biết được?” Cô nói, và chờ cho Elisabeth để ý thấy Katie đang tô điểm cho tờ giấy dán tường. Nhưng Elisabeth chỉ nhìn lướt qua những đường màu đỏ đậm rồi rụt cổ lại. Rachel bước vào bếp để dụ dỗ bọn trẻ vào thư viện.

39. Chương 39

Quay trở về căn hộ, Johnny thấy nhớ Rachel khủng khiếp. Hần ăn bữa tối một mình – một chiếc sandwich với xúc xích hun khói vì hần không muốn nấu nướng - và cố làm mình phân tán bằng một chương trình phỏng vấn trên truyền hình. Nhưng sau khi xem được hai mươi phút mà mãi đến cuối mới nhận ra đó là một chương trình quảng cáo dưới hình thức một cuộc phỏng vấn, hần chán nản tắt ti vi. Sau đó hần cố đọc sách nhưng làm thế cũng chẳng có tác dụng gì. Hần không thể tập trung vào các trang sách được.

Hần phải mệt mới đúng chứ. Hần đã có một ngày vất vả. Ba tiếng trên xe máy đến Louisville rồi quay về, lại ba tiếng nữa giải quyết công việc khiến hần đến đó. Cuộc gặp mặt của hần với luật sư làm hần cảm thấy như thể gánh nặng mà hần phải kéo lê đi bao nhiêu năm nay giờ đột nhiên nhẹ bằng. Luật sư đang chuẩn bị giấy tờ cần thiết để kiến nghị tòa thay đổi bản án với hần. Nếu như việc kiến nghị thành công, hần sẽ xóa được án trong hồ sơ của mình. Bước tiếp theo để đạt được sự đền bù trọn vẹn là kiện chính quyền – nhưng Johnny không quan tâm lắm đến tiền bạc. Điều hần quan tâm là hần sẽ không còn là kẻ có vết nhơ nữa. Hần sẽ được tự do làm lại cuộc đời mình.

Suy nghĩ đó có thể đưa hần vào giấc ngủ. Nhưng mỗi lần Johnny nhắm mắt lại, đầu hần lại hiện ra hình ảnh Glenda lần cuối cùng hần nhìn thấy cô và tưởng tượng ra điều xảy đến với cô sau đó.

Và hắn nghĩ đến Rachel.

Hắn không thể giữ bỏ được niềm tin rằng có kẻ nào đó ngoài kia đang săn lùng Rachel trong bóng tối. Dù hắn gọi nó là hoang tưởng, bệnh hoạn, là gì đi chăng nữa, cũng không thể nào xua đuổi được cảm giác ấy.

Cuối cùng, khoảng mười một giờ, Johnny thôi không cố quên đi nỗi ám ảnh đó nữa. Xỏ chân vào đôi bốt, vỗ vỗ con Wolf chúc nó ngủ ngon, hắn xếp lại chăn gối rồi ra cửa.

Dù có thấy mình ngu ngốc nếu bị ai phát hiện, nhưng hắn sẽ đến canh chừng trong sân sau nhà Rachel. Nếu có kẻ nào ở đó, kẻ đó sẽ không còn đối mặt với một người phụ nữ đơn độc trong bóng tối nữa.

Lần này Johnny quyết tâm sẽ có mặt ở đó. Hắn sẽ ngủ bên ngoài sân nhà Rachel cho đến khi cô được tự do ngủ yên bình trong vòng tay hắn. Canh chừng bao lâu cũng được, cho đến khi hắn chắc chắn là cô được an toàn.

Đây có phải là lần đầu tiên hắn ngủ ngoài trời đầu.

40. Chương 40

“Jeremy.” Tiếng gọi nhỏ ấy xuyên qua nỗi thống khổ nặng nề đang bao trùm lên thằng bé. Ngồi trên cầu thang phía sau ngôi nhà gỗ của bố, đầu gác lên đôi tay khoanh trên đầu gối, Jeremy nghe thấy và ngẩng đầu lên. Trong màn đêm trắng sáng, nó không thấy gì ngoài cái chuồng chó và vài cây nhỏ trồng trong khu vườn bên cạnh ngôi nhà.

Sam đang rên rỉ rất đáng thương ở đâu đó. Sam là con cún của Jeremy. Bố nó đã mua con cún để an ủi bọn nó sau chuyện xảy ra với mẹ. Ồ, bố nó không nói thẳng ra như thế, nhưng Jeremy biết. Nó không ngốc. Trước đó nó chưa bao giờ được phép nuôi chó. Mẹ bị sát hại, và hai ngày sau đó, Jake và bọn con gái có một con cún mới. Chẳng cần đến thiên tài cũng hiểu ra điều đó.

Nó sẽ không bao giờ được gặp lại mẹ nữa. Đó là ý nghĩa của cái chết. Các em của nó không biết, nhưng nó thì biết!

Nước mắt lăn dài trên má Jeremy. Nó mạnh mẽ lấy cánh tay lau đi.

“Jeremy. Cháu giúp ta được không? Con chó của cháu đang bị mắc kẹt trong cái dây này.”

Sam – chính vì phải dẫn nó đi vệ sinh nên Jeremy lúc này mới phải ngồi ở bậc cầu thang – đang rên rỉ. Cậu bé vừa mới nhìn thấy con chó nhảy cộn lên trước cổng chuồng. Jeremy đứng lên và bước xuống cầu thang. Có đủ loại dây thép gai đàng sau chuồng chó, và chúng rất có thể sẽ làm đau con cún. Heather thật tốt khi quan tâm đến thế. Mẹ nó luôn gọi Heather là “con điểm”, nhưng từ khi mẹ nó hết, cô ta rất tốt với Jeremy.

Chỉ đến khi Jeremy bước qua sân đến chuồng chó, nó mới nhớ ra là Heather đang tắm cho hai em gái.

Nhưng đến lúc đó mới chạy thì đã quá muộn rồi.

41. Chương 41

Elisabeth, với một chiếc tạp dề lớn màu trắng quần quanh bộ váy đi lễ nhà thờ, đang ở trong bếp lấy bánh mì ra khỏi lò nướng và làm nước xốt. Rachel đưa Stan đi dạo trên chiếc xe lăn trước bữa ăn trưa trong khi lũ trẻ chơi đùa quanh bác và ông ngoại ở sân sau. Tilda và J.D. thường được nghỉ vào chiều và tối Chủ nhật, vậy nên chỉ còn Becky trả lời chuông cửa.

Cô đặt đá vào cái ly thủy tinh cuối cùng, rồi ra mở cửa. Cô biết người đến là ai trước cả khi cửa mở ra. Elisabeth thường có bốn hoặc sáu vị khách vào bữa trưa Chủ nhật. Nhưng hôm nay họ chỉ có một người.

Johnny Harris.

Với nụ cười đón chào nở trên môi, Becky mở rộng cửa. Sau đó cô đứng nhìn, miệng há hốc, nụ cười nhạt dần.

“Chúa ơi!” Cô thở hắt ra, nhìn hắn từ đầu đến chân, không tin nổi vào mắt mình. Hắn mặc vest, một bộ vest kiểu doanh nhân màu xanh dương có vẻ đắt tiền rất vừa vặn, áo sơ mi cài cúc màu trắng, và chiếc cà vạt lụa màu hạt dẻ. Hắn đã cắt tóc. Mái tóc lượn sóng từ trước ra sau theo kiểu doanh nhân rất quyến rũ. Mái tóc còn che hai chòm tai của hắn và hơi chạm vào cổ áo sơ mi ở sau gáy.

“Tôi đến hơi sớm ư?” Hắn hỏi. Cô ngẩng lên nhìn vào mắt hắn. Ừ thì đây là Johnny Harris.

Đôi mắt màu xanh và khuôn mặt gầy, ngăm đen, đẹp trai đến chết người ấy không thay đổi nhiều lắm so với hồi còn đi học. Becky đã nghĩ hắn là người đẹp trai nhất ở Tylerville từ lúc gặp hắn ở đám tang Glenda hôm qua, nhưng với quần jean và tóc dài, hắn không phải là kiểu đàn ông mà cô thích cho lắm. Giờ đây, hắn đúng là kiểu người đó, và cô thấy hơi ganh tị với chị gái vì đã giữ được một người đàn ông có dáng vẻ như thế. Thường thì những gã sát gái thuộc gu của cô hơn là Rachel. Nhưng điều này cũng dẫn đến những bất lợi lớn, tất nhiên là vậy.

“Becky?” Hắn nhìn xuống hơi dò hỏi khi cô cứ nhìn hắn chằm chằm không nói.

“Trông anh tuyệt lắm,” cô thật thà nói. Nổi dằn vặt vì đã ganh tị với chị gái được thay thế bằng sự háo hức khi nghĩ đến phản ứng hài lòng của Rachel trước sự thay đổi của hắn. Cô mỉm cười với hắn. “Rachel sẽ sốc lắm đây.”

“Cảm ơn cô. Tôi cũng nghĩ vậy.” Đáp lại cử chỉ của cô, hắn bước vào lối đi khổng lồ với những bức tượng đồng, tranh phong cảnh cổ điển và tấm thảm trải sàn phương Đông trên sàn gỗ cứng bóng loáng. Hắn liếc nhìn quanh, hơi lo lắng. “Rachel đâu nhỉ?”

“Chị ấy ở bên ngoài với bố và lũ trẻ. Anh vào phòng khách đi. Tôi sẽ lấy đồ uống cho anh trong khi anh chờ chị ấy.” Becky đóng cửa lại, sau đó dẫn đường qua các cánh cửa gỗ trập màu gụ ngăn cách phòng khách với sảnh chính. “Anh ngồi chơi nhé! Anh muốn uống gì?”

“Làm ơn cho tôi một cốc trà đá,” Johnny nói. Bỏ ngoài tai lời mời ngồi của Becky, hắn bước ra khung cửa sổ khổng lồ nhô ra ngoài ở đầu bên kia căn phòng. Từ đó, hắn có thể thấy rất rõ Rachel đang đẩy bố đi trên chiếc xe lăn dọc một con đường lát đá nổi sần trong với khu vực trước đây từng là một chuồng gia súc nhưng giờ là gara.

“Cảm ơn cô,” hắn nói khi nhận cái cốc từ Becky. “Kia là các con cô à?” Hắn chỉ vào ba cô bé đang chơi trên sân cỏ.

“Phải. Bé tóc đen là Lisa, bé nhỏ hơn, tóc vàng là Loren, và bé con kia là Katie. Tôi mong anh không ngại ăn cùng lũ trẻ. Bữa trưa Chủ nhật nào chúng cũng ăn cùng chúng tôi.”

“Tôi thích trẻ con mà.”

“Thế à?” Đường như Becky đã đặt vào câu hỏi đó quá nhiều ý nghĩa - ngay lập tức cô hình dung ra hắn đang đưa các con của Rachel trên đầu gối và không hiểu sao mình lại có ngay được viễn cảnh đó - nên cô nói tiếp để che đi sự lúng túng, “Rachel nói là anh thích cả chó nữa.”

“Vậy à?” Một nụ cười chậm rãi nở trên môi Johnny, rồi hắn nhấp một ngụm trà. “Rachel bảo tôi là cô và mẹ cô thì không.”

“Ồ, chúng tôi không thích chó. Ít nhất thì chúng tôi chưa bao giờ nuôi cả. Các con tôi có một con mèo.”

“Như thế hay đấy.”

Cuộc nói chuyện trở nên ngập ngừng. Becky - người cả đời chưa bao giờ thấy khó chịu khi nói chuyện với một người đàn ông, lại đang lúng túng không kiếm nổi chuyện gì đó để nói - cuối cùng cũng từ bỏ. Hắn không nhìn cô mà đứng nhăm nháp trà và nhìn Rachel qua cửa sổ với vẻ mặt khó hiểu. Becky nghĩ đến

thời tuổi trẻ nông cuồng và nổi loạn của hắn ở trường, về thời gian hắn trong tù, về những vụ giết người mà Rachel khẳng khái là hắn không làm, và khẽ rùng mình. Hắn là một người đàn ông tuyệt vời, không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng có điều gì đó nguy hiểm tỏa ra từ hắn khiến cô không thể hình dung ra hắn với Rachel bên nhau. Rachel ngọt ngào, mơ mộng – người trước nay vẫn luôn hoàn hảo, chưa bao giờ cư xử tồi tệ, chưa bao giờ làm sai điều gì. Rachel – người luôn biết phải làm gì và làm những việc đó với sự duyên dáng bẩm sinh. Tưởng tượng chị mình với một kẻ nổi loạn như Johnny, ngay cả khi hắn đã chải chuốt gọn gàng như bây giờ, là một điều rất khó.

“Rachel rất... rất thích anh,” Becky đột nhiên nói vì muốn khám phá xem hắn trả lời như thế nào. Rachel chưa bao giờ hấp dẫn đàn ông bằng Becky, và có thể chị ấy đã ngã gục trước vẻ quyến rũ đặc biệt mà người đàn ông này sở hữu. Nếu anh ta nói về Rachel với sự coi thường, hay gạt bỏ điều đó...

“Cô ấy nói với cô thế à?” Hắn quay lại nhìn cô. Cô cảm thấy khó chịu dưới cái nhìn không chớp mắt đó. Có điều gì ở hắn khiến cô đột nhiên thấy hồi hộp đến thế? Tai tiếng của hắn ư? Hay vẻ bề ngoài của hắn? Hay bộ vest khiến cô nghĩ hắn như một con sói đang đội lốt cừu này?

“Phải, phải, chị ấy nói thế.”

Hắn mỉm cười, và trước sự ngạc nhiên của chính mình, Becky nhận ra rằng, bên cạnh vẻ bề ngoài hấp dẫn, hắn còn sở hữu một vẻ quyến rũ khủng khiếp. Thảo nào mà Rachel yêu hắn, và yêu say đắm là khác. Nếu hắn không phải là bạn trai Rachel, Becky nghĩ, cô sẽ cho phép mình tán tỉnh hắn một chút. Tất nhiên là không nghiêm túc rồi, và chắc chắn là cô không bao giờ nghĩ đến việc lấy một người như Johnny Harris. Nhưng cho một mối quan hệ ngắn ngủi thì hắn sẽ tuyệt vời lắm đấy. Trừ khi hắn là một kẻ đa nhân cách, như Elisabeth đã sợ.

“Chị gái cô là một người tuyệt vời.”

Becky xua đi những cơn rùng mình lo lắng đột ngột tấn công cô. “Tôi biết. Rất vui khi anh nhận ra điều đó.”

Johnny lại trầm ngâm nhìn qua cửa sổ, nhấp một ngụm trà, rồi lại liếc nhìn Becky.

“Rachel nói với tôi là cô đang chuẩn bị ly hôn. Tôi rất tiếc.”

“Cảm ơn anh.” Becky lấy lại tư thế đĩnh đạc. Nếu định khám phá điều gì đó mới mẻ ở Johnny Harris thì cô phải bạo dạn lên mới được. Lịch sự né tránh sẽ không giúp được gì.

“Tôi hy vọng anh không cho là tôi thô lỗ khi xen vào, nhưng tôi rất yêu chị gái mình. Anh... chị ấy...” mặc dù đã cố, Becky vẫn lúng túng – “rất khó để hai người trở thành một cặp.”

“Tôi cũng cho là vậy, xét về mặt bề ngoài ấy. Nhưng chị gái cô là trường hợp hiếm, có khả năng nhìn xuyên qua bề mặt bên ngoài đấy.”

“Hai người còn cách nhau mấy tuổi nữa.”

“Tôi không bận tâm đến điều đó. Cô ấy đủ tuổi rồi.”

Nụ cười thoáng qua đi kèm với câu nói đó làm Becky yên lặng. Như hắn, cô cũng nhấp một ngụm trà và nhìn Rachel đẩy xe đưa bố quay trở về. Với mái tóc ngắn đang bị gió thổi tung ra khỏi mặt và chiếc váy liền thân màu vàng chanh ôm lấy đôi chân mảnh mai, Rachel trông trẻ hơn tuổi ba mươi tư rất nhiều. Tình yêu làm khuôn mặt cô trở nên dịu dàng khi cô cúi xuống nói chuyện với bố, mặc dù Becky biết có lẽ ông chẳng hiểu được điều mà Rachel đang nói, thậm chí chẳng nhận ra rằng có người đang nói chuyện với mình. Khi nhìn chị, tim Becky dâng đầy tình thương yêu, và cô cảm thấy mình cần phải bảo vệ chị.

“Tôi chỉ muốn chị ấy được hạnh phúc. Chị ấy xứng đáng được hạnh phúc,” Becky đột nhiên nói, thật mạnh mẽ.

“Vậy là chúng ta có cùng mong muốn với nhau.”

“Rob – người mà lúc trước chị ấy hẹn hò – là một người đàn ông tốt. Anh ấy là một dược sĩ, bốn mươi tuổi. Anh ấy sẽ là một người chồng tốt.” Lời nói đột ngột này mang nhiều ẩn ý.

“Về điểm đó thì tôi không đồng ý với cô. Tôi nghĩ cô ấy sẽ lặng lẽ đau khổ suốt một năm trời nếu cô ấy ngốc nghếch đến nỗi lấy anh ta.”

Điều đó làm Becky giật mình đến nỗi phải ngẩng lên nhìn hấn. “Tại sao anh lại nghĩ thế?”

“Vì Rachel là người mơ mộng. Chỉ có rất ít người nhận ra điều đó sau vẻ bề ngoài của cô ấy. Rachel cảm nhận cuộc sống khác với hầu hết mọi người. Tình yêu của cô ấy sâu sắc hơn, chung thủy hơn, và sức chịu đựng đau khổ của cô ấy cũng cao hơn. Cô ấy xứng đáng nhiều hơn việc trở thành bà nội trợ bé nhỏ của một gã da trắng nào đó, và cô ấy sẽ không hạnh phúc với vai trò đó đâu.”

Cầm Becky hơi trĩu xuống khi cô nghe lời nhận xét hùng hồn, sâu sắc và hoàn toàn chính xác đó về Rachel. Cô không nghĩ Johnny Harris lại sâu sắc đến vậy. Thực ra, trước ngày hôm nay, cô không nghĩ là hấn có hiểu biết sâu sắc.

Có lẽ tình cảm mà Rachel dành cho hấn dựa trên những điều mà Becky chưa bao giờ nghĩ đến.

“Vì anh đã biết rồi, nên tôi cho là anh cũng biết rằng mình có thể làm chị ấy tổn thương rất nhiều.”

“Tôi thà tự chặt tay mình còn hơn làm Rachel tổn thương.” Lời nói thẳng thừng và nhẹ nhàng đó vang lên với sự thành thực đến mức Becky cảm thấy những nỗi lo sợ của mình dần tan biến hết. Vẫn còn rất nhiều rào cản ngăn Rachel tìm được hạnh phúc với Johnny Harris, nhưng tình cảm hấn dành cho cô không phải là một trong số đó.

“Becky, con đâu rồi? Mẹ cần con...” Giọng Elisabeth vang lên mấy giây trước khi bà xuất hiện, và nó ngừng lại ngay lập tức khi bà thấy con gái không ở một mình.

“Ồ,” bà nói rồi yên lặng nhìn từ đầu đến chân vị khách. Thấy vẻ choáng váng nhẹ trên khuôn mặt mẹ, Becky chắc chắn là bà cũng ngạc nhiên không kém gì mình. Nhưng Elisabeth không thiếu những kỹ năng xã hội sau bao nhiêu năm đóng vai trò là bà chủ nhà để xử lý sao cho phù hợp với mục đích kinh doanh hay chính trị, và bà đã lấy lại bình tĩnh gần như ngay lập tức. Becky nghĩ nếu người nào không hiểu bà sâu sắc thì khó có thể nhận ra sự lưỡng lự không đáng kể của bà trước khi nói tiếp. “Tôi không biết là cậu đã đến. Cậu khỏe chứ? Cậu thật tử tế khi đến dự bữa ăn trưa cùng chúng tôi.”

“Bác cũng rất tốt bụng vì đã mời cháu.”

Với Becky, nỗi lo phải làm trọng tài trong cuộc gặp này bắt đầu tiêu tan. Mẹ cô đang rất khách sáo nhưng vẫn tử tế. Rõ ràng là bà đã hiểu cảm giác của Rachel dành cho người đàn ông này đủ để tránh nói những điều thô lỗ, mặc dù sự cứng nhắc đó, theo như Becky biết, bắt nguồn từ sự không ủng hộ.

Tuy nhiên, Johnny Harris không thể biết được điều đó và điều hấn không biết không thể xúc phạm hấn.

Nhưng rồi, Elisabeth làm Becky ngạc nhiên và xấu hổ khi nói rất thẳng.

“Rachel nói với tôi là nó yêu cậu. Thực tế đó bắt chúng ta phải làm quen với nhau, cậu có nghĩ thế không?”

“Chắc chắn rồi, thưa bác.” Johnny mỉm cười với bà. Elisabeth lạnh lùng hơn Becky – hoặc có lẽ là bà đã qua cái tuổi bị sự hấp dẫn của một người đàn ông đồn ngã rồi. Hình như bà không cảm động trước sự quyến rũ của hấn.

“Tôi mừng vì cậu đồng ý với tôi. Như thế những điều tôi phải nói sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Elisabeth đi về phía trước, rồi dừng lại và khoanh tay trước ngực. Becky, lo lắng sau khi nghe màn chào hỏi của mẹ, ước rằng chị gái mình sẽ xuất hiện ngay lập tức. Nhưng mong muốn của cô chỉ là mong muốn thôi.

“Cậu phải biết rằng tôi rất nghi ngờ mối quan hệ của cậu với Rachel. Con bé tin chắc rằng cậu không phải là một kẻ giết người, và ở điểm này, tôi thấy mình không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thuận theo quan điểm bảo thủ của nó.” Elisabeth héch cằn, mắt bà sáng lên, và bà bước mấy nước đầy chủ ý về phía trước, chỉ thẳng một ngón tay vào mũi Johnny về hăm dọa, “Nhưng tôi cảnh cáo cậu, nếu con gái tôi gặp nguy hiểm gì khi gặp gỡ cậu, tôi sẽ đổ toàn bộ trách nhiệm cho cậu, không cần biết cảnh sát, tòa án hay bất kể ai nói gì.”

Và tôi sẽ lấy súng của chồng tôi để tự tay bắn cậu đấy. Tôi già rồi, đời tôi sắp hết rồi, và tôi chẳng còn gì để mất khi làm thế. Vậy nên cậu hãy tin rằng tôi chắc chắn sẽ làm như lời tôi nói. Như thế đã đủ rõ ràng chưa?”

“Rồi ạ, thưa bác.” Becky nhẹ cả người khi thấy Johnny có vẻ hơi thích thú. Khi nghe mẹ nói, cô đã sợ rằng hẳn sẽ cảm thấy bị xúc phạm và bỏ về, và cô sẽ phải giải thích mọi chuyện với Rachel, bao gồm cả việc tại sao cô lại không can thiệp. Nhưng ai có thể ngăn mẹ cô lại một khi bà đã quyết tâm nói hay làm gì cơ chứ?

“Tốt. Vậy thì cậu vui lòng ra sân sau để đón Rachel và lũ trẻ. Bình thường thì tôi không nhờ khách làm việc đó, nhưng suốt từ sáng đến giờ nó đã sốt sắng chờ cậu đến đây rồi. Nó định ở trong nhà để khi cậu đến, tôi sẽ không có cơ hội nói chuyện thẳng thắn với cậu. Nhưng tôi rất mừng là cậu đến hơi sớm một chút.”

“Một chút thôi ạ.” Johnny kiên định nhìn Elisabeth. “Nhưng cháu lại rất mừng khi đến sớm. Vì bây giờ cháu cũng có cơ hội để nói ra suy nghĩ của mình. Bác không phải sợ cháu giết Rachel, vì chắc chắn là cháu sẽ không làm thế. Nhưng phần còn lại của mối quan hệ giữa Rachel và cháu hoàn toàn là việc của cô ấy, và của cháu nữa. Không phải là việc của bất kỳ người nào khác.”

Elisabeth nhìn thẳng vào mắt Johnny với vẻ dò xét làm Becky nghĩ đến hai đối thủ đang vờn nhau và nhận ra kẻ địch rất khó nhằn. Sau đó Johnny mỉm cười với Elisabeth, và Becky có cảm giác là hai thanh kiếm, sau khi bị rút ra, lại được tra vào vỏ.

“Cháu nghĩ là mình nên ra đón Rachel. Cháu xin phép.”

Gật đầu với hai người phụ nữ, hẳn ra khỏi phòng, và mấy giây sau họ nghe thấy tiếng cửa chính mở ra rồi đóng lại. Elisabeth liếc nhìn Becky.

“Nó không giống với những gì mẹ tưởng.”

“Đúng vậy.” Becky hít một hơi thật nhanh. “Mẹ, sao mẹ lại nói như thế với anh ta? Thật là thô lỗ đấy.”

“Thà thô lỗ còn hơn để chị con có kết cục giống như những người phụ nữ nó từng qua lại. Không phải là mẹ thấy bản chất xấu xa ở nó, nhưng ai mà biết được chứ? Nó đẹp trai, và dám đứng lên bảo vệ chính mình. Mẹ thích điều đó ở một người đàn ông. Nhưng vẫn còn quá sớm để nhận định về nó. Chúng ta sẽ xem chuyện giữa nó và Rachel như thế nào.”

“Mẹ...”

“Ồ, nhanh lên, Becky, vào bếp nào. Mẹ cần con đồ đầy các cốc trong lúc mẹ phục vụ món xúp.”

42. Chương 42

Khi Jeremy mở mắt ra, nó vẫn không nhìn thấy gì. Thằng bé hoảng sợ mất một lúc, không biết có phải nó đã bị mù không. Sau đó nó nhận ra mình đang ở một chỗ rất tối. Tối đến nỗi nó không nhìn thấy gì. Hoàn toàn không, kể cả đầu gối của nó lúc này đang bị kéo lên đến tận mũi vì nó nằm nghiêng về một phía bên trên thứ gì đó rất cứng và lạnh.

Mọi thứ quanh nó rất lạnh và có mùi ẩm mốc, như một tầng hầm cũ vậy. Không nơi nào trong nhà bố nó tối, lạnh và bốc mùi như nơi này. Thậm chí họ còn không có tầng hầm. Nó cảm giác nơi này như một hang động vậy.

Nó không ở trong nhà bố nó. Jeremy rung mình khi nhận ra điều đó. Vậy nó đã chết chưa? Đây là địa ngục hay là lò luyện ngục? Mẹ nó có ở đâu đó quanh đây không? Nhưng không, mẹ phải ở trên thiên đàng chứ. Nếu có ai đó đáng được lên thiên đàng, thì người đó là mẹ.

Nó ngẩng đầu lên định nhìn xung quanh. Cơn đau nhói ở xương sọ làm nó choáng váng và buồn nôn. Đầu nó đau. Làm sao mà đầu nó lại đau được nhỉ? Nó bị ngã ư?

Rồi sau đó, rất chậm rãi, trí nhớ quay về. Nó đang ngồi trên cầu thang, rồi có ai đó – không phải Heather – đã gọi nó đến giúp giải cứu Sam. Jeremy chợt nhận ra rằng kẻ đó chính là người đã giết mẹ mình. Cái thứ mà nó nhìn thấy trong bóng tối – chính thứ đó đã quay lại tìm nó.

Jeremy thút thít khóc. Âm thanh đó làm nó sợ, và nó im bật. Nếu như nó đang ở nơi ẩn náu của thứ đó thì sao – nếu như thứ đó đang ở gần đây, nghe ngóng chờ nó thức dậy thì sao? Thứ đó có giết thẳng bé như đã giết mẹ nó không?

Rất cẩn thận, lặng lẽ, nó đặt đầu xuống nền cứng bên dưới, kéo đầu gối lên sát người hơn, rồi vòng tay ôm lấy. Cuộn tròn người thành một quả bóng nhỏ, nó lại nhắm mắt vào.

Những giọt nước mắt cam lặng lặn tràn trên hai má.

43. Chương 43

“Bác Rachel, nhìn kia!” Đứng thẳng trên con đường lát đá, Loren chỉ tay về phía ngôi nhà. Rachel nhìn theo và cau mày. Người đàn ông đang đi về phía cô là ai thế nhỉ?

Johnny! Cô gần như há hốc miệng khi nhìn hắn từ mái tóc mới cắt đến mũi giày da mềm bóng loáng. Hắn vẫn là người đàn ông điển trai nhất mà cô từng gặp, nhưng bộ quần áo trang nhã mang lại cho hắn vẻ lịch thiệp và quyền lực mà chưa bao giờ cô thấy ở hắn.

Trông hắn như một CEO trẻ, đẹp trai và cực kỳ quyến rũ. Trông không giống Johnny Harris bình thường chút nào.

“Sao nào?” Hắn cười toe toét khi đến đủ gần, có lẽ là vì vẻ mặt của cô. Rachel ngậm miệng lại và lắc đầu với hắn.

“Anh cắt tóc rồi!”

“Em nói là anh cần làm thế mà.”

“Nhưng anh không buộc phải làm thế - em mong là anh không làm thế vì em.”

“Không, vì con Wolf đấy. Tất nhiên là anh làm thế vì em rồi! Cả vì anh nữa. Anh đã quá già để làm James Dean [1] rồi.”

[1] James Dean (1931- 1955) là ngôi sao điện ảnh huyền thoại người Mỹ, nổi danh với ba bộ phim kinh điển: East of eden, Rebell without a cause, Giant; biểu tượng của tuổi thanh niên nổi loạn.

Cô ngẩng lên nhìn, bắt gặp ánh mắt của hắn và thầm đọc thông điệp mà hắn truyền tải cho mình: Hắn đã sẵn sàng trưởng thành, sẵn sàng từ bỏ tính cách trai hư của mình, sẵn sàng từ bỏ quá khứ. Nhận ra được điều đó, cô vừa cảm thấy xúc động vừa hứng khởi. Có lẽ tương lai cho cả hai người không khó tưởng tượng như cô từng nghĩ.

“Trông anh tuyệt lắm.”

“Cảm ơn em. Em trông cũng rất xinh.” Hắn liếc nhìn xuống Stan, người đang nhìn chăm chăm vô hồn vào không trung, rồi đi vòng quanh chiếc xe lăn, đặt tay dưới cằm Rachel và nâng mặt cô lên hôn. Nụ hôn nhanh, mạnh và đầy vẻ sở hữu. Rachel chéch choáng trước hiệu ứng của nó, liền xoay người lại, nhón chân lên, vòng tay quanh cổ hắn và đáp lại. Một tràng cười khúc khích ngăn cô giữa chừng. Cô nhìn quanh, mặt đỏ ửng.

Johnny cười toét miệng khi cô hạ chân xuống gót giày. Loren và Lisa, với Katie đứng giữa, đang nhìn và cười khúc khích.

“Chú ấy là bạn trai mới của bác hả, bác Rachel?” Loren hỏi, mắt mở to.

Rachel cứ tưởng mình không thể đỏ mặt hơn được nữa, nhưng cô nhầm.

“Đúng rồi,” Johnny trả lời thay cô và mỉm cười với lũ trẻ. “Và cháu hẳn là Lisa,” hẳn chỉ tay, “và Loren, Katie.”

“Sao chú biết tên chúng cháu? Bác Rachel, bác nói với chú ấy ạ?”

Rachel, sau khi lấy lại tư thế, lắc đầu. “Đây là chú Harris, các cháu ạ.”

Johnny liếc mắt nhìn đầy vẻ ngạc nhiên thích thú. “Anh không quen được gọi trang trọng như thế. Bọn nhỏ có thể gọi anh là Johnny nếu chúng muốn.”

Rachel lắc đầu. “Chú Harris,” cô quả quyết nói với các cháu gái, sau đó nói với Johnny, “Đó là dấu hiệu của sự tôn trọng. Chúng phải gọi người lớn một cách trang trọng, trừ người thân.”

“Anh hiểu rồi.” Hẳn cười toe toét với cô. “Anh sẽ cố làm quen với điều đó. Nhưng đừng ngạc nhiên nếu anh không trả lời vào những lần đầu tiên chúng nói chuyện với anh đấy.”

“Chuyện đó thì được. Miễn là anh trả lời khi em gọi.”

“Phụ thuộc vào việc em gọi anh là gì nữa.”

Rachel cau mày. Nắm lấy tay hẳn, cô đi vòng ra phía trước xe lăn. Johnny liếc nhìn cô đầy băn khoăn, nhưng cô đang nhìn xuống bố mình và không để ý.

“Bố à, đây là Johnny Harris.” Rachel nói nhỏ dù vẫn quả quyết.

Stan vẫn tiếp tục nhìn đi đâu đó. Mặt ông xanh xao vô cảm, tay vẫn để bất động trên chiếc chần che trên đùi.

“Chào bác, bác Grant.”

Nhưng những lời của Johnny cũng giống như lời nói của Rachel, không có tác dụng gì cả. Rachel nhìn chăm chăm xuống bố, hy vọng chuyển thành đầu hàng. Ông không nghe thấy cô nói. Ông sẽ không bao giờ biết đến Johnny, và nhận ra điều đó làm cô cảm thấy rõ sự mất mát.

“Trước đây bố từng rất... vui vẻ,” cô nói với Johnny, lúc này hẳn đã nắm chặt tay cô với sự thông cảm thâm lặng. “Vô cùng nổi bật, lúc nào cũng bận rộn, hay nói đùa và phê phán, và...” Giọng cô nhỏ dần.

“Thực ra, anh nhớ ông ấy lúc anh còn là một đứa trẻ,” trước sự ngạc nhiên của Rachel, Johnny nói. “Anh luôn luôn sợ ông ấy. Ông ấy đúng là một người đàn ông to lớn, với giọng nói trầm, vang. Anh nhớ có một lần anh vào cửa hàng của nhà em và cố nhét kẹo cao su thối vào túi, và ông ấy nói điều gì đó đằng sau anh. Rất đột ngột. Chỉ nghe thấy giọng ông ấy là anh đã sợ chết khiếp rồi. Anh nhìn quanh, chuẩn bị chạy, chắc chắn là mình đã bị bắt quả tang, rồi phát hiện ra không phải ông đang nói với anh. Ôi, thật là nhẹ nhõm. Anh chạy thực mạng ra khỏi đó! Và anh không bao giờ ăn cắp thứ gì ở cửa hàng của ông Grant nữa.”

Rachel biết mặt mình chắc hẳn phải có vẻ dò xét lắm khi ngẩng lên nhìn hẳn chăm chăm.

“Anh ăn trộm đồ của cửa hàng nhà em ư?”

Johnny cúi xuống cười toe toét với cô. “Anh ăn trộm ở bất cứ cửa hàng nào trong thị trấn. Lần bố em xuất hiện đằng sau anh là trường hợp anh suýt bị bắt quả tang duy nhất đấy.”

“Anh nói dối!” Rachel rút tay ra khỏi tay hẳn.

Hẳn cười to. Vẻ thích thú nhảy nhót trong đôi mắt xanh của hẳn. “Không, Rachel, anh không đùa. Em không nghĩ anh là một lễ sinh đấy chứ? Theo như anh biết, điều duy nhất người ta đồn anh làm mà anh không làm là giết người. Anh không hề giết ai cả - nhưng những chuyện còn lại, phải, gần như là sự thật đấy.”

“Johnny Harris! Thảo nào mà anh thông cảm Jeremy!”

“Thế em nghĩ là tại sao?”

“Em nghĩ vì anh là một người tốt bụng, biết quan tâm và không chịu được khi thấy một đứa trẻ bị đưa đến đồn cảnh sát.”

“Cả điều đó nữa. Nhưng anh cứ nghĩ rằng đó chính là mình, cách đây rất lâu rồi.”

Rachel đột nhiên im bặt.

“Tất nhiên là anh đã hoàn toàn thay đổi rồi,” Johnny nói tiếp. Nụ cười nhạt dần khi hắn nói thêm bằng giọng đầy nghiêm túc. “Hôm qua anh đã nói chuyện với luật sư của anh. Ông ta nói, với bằng chứng mà cảnh sát có, ông ta có thể giúp xóa tội giết người của anh trong hồ sơ. Nếu ông ta đúng thì anh sẽ không còn là một kẻ phạm tội nữa.”

“Thật ư?” Rachel bắt đầu mỉm cười.

“Ừ, thật.” Hắn lại toét miệng cười với cô. “Tin tốt phải không? Nhưng em vẫn chưa biết phần hay nhất là gì đâu.”

“Phần hay nhất là gì cơ?”

Johnny lắc đầu. “Anh sẽ nói cho em biết sau khi chúng ta ăn xong. Mẹ em bảo anh đi đón em và các cháu đây.”

“Anh nói chuyện với mẹ rồi ư?”

“Ồ, phải. Và cả Becky nữa. Anh còn uống cả trà nữa.”

Rachel liếc nhìn đồng hồ, “Bây giờ mới là hai giờ. Anh đến đây lúc mấy giờ?”

“Hơi sớm một chút,” hắn nói với vẻ mặt nhăn nhó đến thảm thương.

“Mẹ có... anh và mẹ có...”

“Mẹ em,” Johnny nói, “là một người phụ nữ đặc biệt. Và đó là tất cả những gì anh có thể nói.”

“Ồi, Chúa ơi. Bà có thô lỗ không?”

“Không một chút nào. Chỉ... mạnh mẽ thôi. Anh nghĩ em sẽ trở thành người giống mẹ em đấy.”

Rachel vừa đẩy xe lăn vừa nhìn hắn ngờ vực. “Ý anh là sao?”

“Ý anh là bây giờ anh đã biết do đâu mà em lại gan dạ đến thế, Rachel ạ. Anh cũng không nghĩ em hay mẹ em nhận ra là hai người chỉ cao mét rưỡi và rằng một cơn gió mạnh – chứ không cần đến một người đàn ông – có thể thổi bay hai người mà không cần tốn sức.”

Rachel định đáp lại, nhưng đúng lúc đó Becky đã xuất hiện ở sân trong và sốt ruột vẫy tay.

“Mẹ nấu xong rồi! Nhanh lên nào!”

Mấy đứa bé chạy vụt về phía mẹ. Johnny cứ khăng khăng đòi đẩy Stan lên đoạn dốc gần nhà, và hắn với Rachel không tụt lại đằng sau là mấy.

Bữa trưa được bày biện rất trang trọng nên Rachel có cơ hội quan sát Johnny giao tiếp với gia đình mình trong suốt bữa ăn. Nhờ có Becky mà trên bàn chỉ có cốc để uống nước với rượu, các dụng cụ ăn uống thì chỉ giới hạn vừa đủ gồm đĩa, thìa và dao các loại. Rachel đã bỏ ý định dạy Johnny cung cách ăn uống lịch sự để chuẩn bị cho bữa trưa ngày hôm nay, nên cô rất ngạc nhiên và nhẹ nhõm khi thấy hắn ngồi xuống mở khăn ăn ra đặt lên lòng, rồi chuyển đồ ăn cho mọi người mà không gặp khó khăn gì. Khi hắn dùng đũa để cho món bánh mì, lấy tay xé miếng bánh thành hai, thậm chí còn cắt một miếng bơ từ chiếc đĩa dùng chung rồi đặt vào đĩa của mình trước khi phết lên bánh mì, cô đã thực sự ấn tượng.

Khi hắn chọn dùng đồ dùng một cách hoàn hảo cho mỗi món ăn, Rachel lại càng ngạc nhiên. Phải cố gắng lắm cô mới không tròn mắt ra mà nhìn mỗi lần hắn chuyển từ món ăn này sang món ăn khác thành thực như kiểu hắn đã ngồi ăn những bữa như thế hằng ngày trong cuộc đời. Mẹ cô, người đã quan sát hắn ngay từ đầu như thể một con chim ưng đang rình mồi, đã yên lòng trước cung cách của hắn đến nỗi bà đã rời mắt khỏi hắn để chuyển sang âu yếm chăm chút cho Stan.

“Cậu thích làm việc ở cửa hàng đồ dân dụng chứ?”

Elisabeth hỏi Johnny trong lúc khéo léo bón một thìa xúp vào miệng Stan.

“Không hẳn ạ,” hắn đáp. “Cháu không nghĩ là mình sẽ ở đó lâu.”

“Ồ?” Chính Elisabeth là người thốt lên từ đó, nhưng cả Rachel và Becky đều nhìn hắn đầy ngạc nhiên.

“Cháu đang nghĩ đến việc quay lại trường học ạ.”

“Thật ư?” Rachel hỏi, trong khi Elisabeth lên tiếng cùng lúc, “Quay lại trường học ư?Ồ, chắc ý cậu là trường đại học.”

“Thực ra, ý cháu là trường Luật.” Johnny ăn một miếng thịt nước Diane thản nhiên như thể mình chưa từng nói ra điều mà Rachel nghĩ là quan trọng.

“Trường Luật á?” Cả ba người phụ nữ đồng thanh lên tiếng, với ngữ điệu y như nhau. Họ liếc nhìn nhau, sau đó tập trung cả vào Johnny. Hắn vẫn tiếp tục ăn món thịt nướng, không quan tâm. Ba đứa trẻ, vốn được rèn luyện phải yên lặng khi ăn với người lớn, ngẩng lên chú ý đến tiếng kêu ngạc nhiên của người lớn.

“Vâng ạ.” Johnny nhấp một ngụm rượu và mỉm cười toe toét với Rachel. “Em không nghĩ là anh sẽ trở thành một luật sư tốt ư?”

“Nhưng, Johnny này...” Cô bắt đầu, rồi ngừng lại ngay vì nhận ra nên đợi đến lúc chỉ có hai người họ với nhau để bàn bạc chuyện này. Nhưng hình như hắn không có ý định để dành như thế.

“Phải mất nhiều năm lắm đấy, đúng không? Đầu tiên cậu phải học xong đại học [2] – và tôi nghe nói người ta không cho tội phạm vào bất kỳ trường Luật nào.” Elisabeth ngừng việc bón cho Stan lại và cau mày.

[2] Ở Mỹ, để được học luật, bạn cần có trong tay ít nhất một bằng cử nhân lĩnh vực khác.

“Cháu có bằng đại học rồi ạ,” Johnny nói, vẻ mặt bình thản, và cắt một miếng thịt nướng nữa. “Cháu lấy được bằng cử nhân về văn học so sánh khi còn ở trong tù. Ngoài việc làm cho một đội làm đường của bang, khóa học hàm thụ cũng là một cách giúp cháu vượt qua quãng thời gian đó. Và nếu luật sư của cháu đúng thì chẳng bao lâu nữa cháu sẽ không còn là tội phạm.”

“Sao cơ?” Elisabeth có vẻ choáng váng.

“Cảnh sát tin rằng kẻ giết Glenda Watkins cũng là kẻ đã giết Marybeth Edwards. Mọi thứ về hai vụ giết người, từ độ sâu và khả năng sát thương của vết đâm cho thấy chúng xuất phát từ cùng một vũ khí, cả những bông hoa rải trên xác chết nữa, gần như giống hệt nhau. Khi Glenda bị giết, cháu đang ở cùng Rachel. Vậy nên điều đó cũng chứng minh sự trong sạch của cháu đối với vụ thứ nhất. Luật sư của cháu nói rằng với chứng cứ như thế, thêm cả thực tế là họ chưa bao giờ có bằng chứng xác thực nào chống lại cháu, thì việc xóa tội cho cháu sẽ khá dễ dàng.”

Đầu tiên Elisabeth nhìn Rachel, sau đó chuyển sang Johnny. “Tôi hiểu rồi.” bà chậm rãi nói.

Rachel có thể thấy mẹ cô đang xoay vần thông tin đó trong đầu.

“Con xin phép mẹ nhé?” Loren lạnh lạnh nói, đẩy ghế ra sau mà không cần đợi câu trả lời.

“Con cũng thế, mẹ ạ” Lisa nói, làm đúng như em gái.

“Các cháu không ăn tráng miệng à?” Sau khi đã tỉnh lại từ việc suy nghĩ, Elisabeth mỉm cười khích lệ với hai cháu gái. Bà có lý do để làm thế, Rachel nghĩ. Chúng đã cư xử rất ngoan, và với Katie đang ngủ trên lầu, bữa ăn rất yên bình như trước đây họ từng có. Chính xác là trước khi Becky và các con của cô đến.

“Cháu no lắm rồi ạ,” Loren phàn nàn.

“Bọn cháu sẽ ăn sau ạ.” Lisa nhìn mẹ. “Nào, được không mẹ?”

“Với mẹ thì ổn,” Becky nói, còn Elisabeth gật đầu. Hai đứa trẻ rời phòng ăn. Rachel có thể nghe thấy tiếng chúng chạy lên lầu. Bộ đồ chơi điện tử của chúng đã đến cùng với những hộp đồ khác, và hôm qua Becky đã nhờ một người treo màn hình lên. Chắc chắn là bọn trẻ định chơi điện tử sau bữa ăn trưa.

“Bữa ăn rất ngon, bác Grant ạ,” Johnny nói và ngồi lúi lại trên ghế, đặt khăn ăn bên cạnh đĩa. Rachel nhớ lại việc mình đã ấn tượng thế nào trước cung cách ăn uống của hắn, liền mỉm cười với hắn.

“Cảm ơn cậu.” Elisabeth cũng mỉm cười với Johnny. Rachel thấy bà đã thân mật với hắn hơn rất nhiều so với lúc đầu ngồi vào bàn ăn, và cô thấy thích thú. Mẹ cô là người mê mẩn hai thứ: tham vọng và học hành. Bằng cách khẳng định cả hai, Johnny đã được Elisabeth đánh giá cao.

“Tráng miệng nhé?” Rachel hỏi. “Mẹ làm món bánh ga tô dâu đấy.”

“Giống như các cháu gái của em, anh nghĩ mình phải để lát nữa thôi.”

“Cà phê nhé?”

Johnny lắc đầu.

“Rachel, nếu chị ăn xong rồi, sao chị không đưa Johnny ra đi dạo? Em sẽ giúp mẹ dọn dẹp cho.”

“Cảm ơn em, Beck,” Rachel nói với sự biết ơn sâu sắc rồi đứng lên. Cô đang mong được ở bên Johnny đến chết đi được. Cô đang có một câu hỏi nóng lòng muốn biết câu trả lời đến mức nó gần như đốt cháy lưỡi cô rồi.

Johnny cũng đứng lên, khen Elisabeth về bữa ăn một lần nữa, rồi đi theo Rachel ra khỏi phòng.

44. Chương 44

“Anh nói thật, hay chỉ nói thế để làm mẹ sốc đấy?” Rachel hỏi mà không rào đón ngay khi chắc chắn là chỉ có mình và hắn. Họ đang ở bên ngoài, đi bộ dọc theo lối đi mà lúc trước cô đẩy Stan đi. Tay cô nắm chặt lấy tay hắn. Cô không biết làm thế nào hay từ lúc nào mà bàn tay ấy lại nằm ở đó nữa.

“Nói gì cơ?”

“Về trường Luật ấy.”

“Ồ.” Có một thoáng yên lặng. “Ừ. Anh nói thật.”

“Thật á?” Sự mãn nguyện nhảy múa trong giọng cô.

“Em không thể hình dung ra anh là luật sư à?” Hắn cười lớn. “Đừng trả lời. Nhưng chuyện đó không khó tin lắm, em biết đấy. Anh đã biết rất nhiều về luật và luật sư khi còn ở trong tù. Anh nghĩ mình sẽ là một người bảo vệ công chúng giỏi đấy.”

Rachel choáng váng. “Ồ, em cũng nghĩ thế!”

“Em thích ý tưởng đó phải không?” Mắt hắn sáng lên nhìn cô.

Rachel lúng túng. Cô không có lý do gì, không có lý do gì cụ thể, để nghĩ rằng dự định tương lai của hắn có ảnh hưởng gì đến mình. Nhưng trái tim cô vẫn đập nhanh hơn khi cô dự tính cuộc đời với vai trò là bà Johnny... không, bà Johnny Harris.

“Tên đệm của anh là gì?” Cô cau mày hỏi.

Hắn liếc nhìn cô thật nhanh. “W. Sao?”

“Chữ W không phải là tên.”

“Nếu anh nói cho em biết W là viết tắt của từ gì, em sẽ cười đấy.”

“Em không cười đâu. Dù sao đi nữa, có thể là em đã biết rồi. Em chắc chắn là nó có trong hồ sơ học bạ của anh, nhưng em không nhớ rõ.”

“Wayne.”

Trán Rachel nhăn lại. “Wayne? Sao cơ, đó là tên đệm hay mà. Có vấn đề gì với cái tên John Wayne [1]...” Cô ngừng lại, và bắt đầu mỉm cười. Nhớ lại lời cảnh báo của hắn, cô quay đầu đi chỗ khác.

[1] John Wayne (1907- 1979) là diễn viên phim cao bồi lừng danh, đã trở thành một trong số những biểu tượng của nước Mỹ.

“Đã bảo là em sẽ cười mà.”

“Em có cười đâu. Cao bồi.”

“Đấy nhé. Chuyện đó luôn luôn xảy ra. Thế nên anh chỉ giữ nó cho riêng mình.”

“Em nghĩ cái tên đó rất quyến rũ đấy. John Wayne Harris.” Cô cười khúc khích, sau đó lấy tay che miệng khi hắt nhìn cô đầy cảnh cáo. Hấn kéo cô ra khỏi đường đi đến khu rừng cạnh sân.

“Anh rất vui khi em thích nó.” Hấn đi trước, kéo cô theo sau khi bước vào khu rừng qua một lối mòn mà cô cùng Becky, và bây giờ là các cháu cô vẫn chơi ở đó. Nó dẫn thẳng đến đầu bên kia của cánh rừng, một khoảng chừng hai dặm. Nhưng Johnny chỉ đi khoảng hai trăm mét đến chỗ cái cây nơi mà cách đây nhiều năm, Stan đã dựng cho con gái một ngôi nhà nhỏ trên đó. Nó không khác gì một sân ga thu nhỏ với các mặt có thể đi vào bằng một cái thang đóng vào thân cây sồi lớn. Hồi còn bé, Rachel và Becky thường nằm trên sàn nhà bằng gỗ và mãi mê đọc sách vào những buổi tối mùa hè. Giờ đây tán lá trải rộng trên đây đã bắt đầu chuyển sang màu vàng. Khi Rachel nhìn lên, một chiếc lá vàng chậm chậm lơ lửng rơi xuống đất, liệng sang hết bên này đến bên kia theo chiều gió.

“Sao anh biết được cái cây này?” Rachel hỏi khi hiểu ra đây là nơi hấn định đến.

“Em nghĩ là anh chưa bao giờ khám phá khu rừng này à? Trời ạ, Grady và anh thậm chí còn thấy em và Becky chơi ở đây một hai lần gì đó. Thỉnh thoảng khi không có ai ở đây, bọn anh lại chơi trò cướp biển chiếm tàu kẻ địch, và ngôi nhà trên cây của em là con tàu.”

“Em không biết đấy.”

“Em lớn hơn, nên không chơi với bọn anh được.”

“Có lẽ đến bây giờ em vẫn lớn hơn anh nhiều quá nên anh không chơi với em được.” Giọng Rachel thiếu náo. Johnny liếc nhìn cô, dựa vào thân cây, rồi kéo cô vào ngực.

“Em hoàn hảo với anh. Nếu là ngược lại, nếu anh lớn hơn năm tuổi, thì người ta sẽ nghĩ sự khác biệt về tuổi tác của chúng ta là bình thường. Anh bạn được sĩ của em bao nhiêu tuổi? Bốn mươi, phải không? Như thế còn cách khác biệt nhiều hơn so với anh và em, nhưng em có bao giờ nghĩ rằng anh ta quá già với mình không? Không! Em mắc tội phân biệt đối xử về giới tính, cô Grant ạ.”

Tay hấn ôm quanh cô, cơ thể cô tựa vào người hấn, và giọng hấn phủ lên người cô chất ngọt ngào đầy cảm dỗ như mật ong ấm. Mắt Rachel lim dim, môi khẽ nở nụ cười lắng nghe âm thanh đó. Khi đã muốn, Johnny có thể làm mềm cả lòng nhím.

“Với lại, anh đã trưởng thành so với tuổi của mình rồi,” hấn thì thầm vào tai cô khi rõ ràng là cô không để tâm lắng nghe cho lắm, rồi hôn lên cổ cô.

“Anh cư xử với mẹ thật tuyệt,” Rachel lầm bầm khi hấn hôn từ cổ xuống cổ áo để hở của cô.

“Bà ấy vẫn làm anh sợ đến chết khiếp, nhưng anh nghĩ là mình sẽ vượt qua thôi.” Johnny nâng cằm cô lên rồi hôn vào hõm cổ của cô. Rachel vừa đu lên đôi vai bên dưới lớp áo vest thanh lịch của hấn, vừa nhắm mắt tận hưởng cảm giác như được làm tình. Sự mịn màng của chất vải đắt tiền phủ lên những cơ bắp của hấn có vẻ khác biệt đến mức đối với cô, nó chẳng khác nào chất kích dục liều nhẹ. Rachel áp chặt hơn nữa vào hấn, những ngón chân cong lên trong đôi giày mềm đi ngày Chủ nhật.

“Rachel.”

“Ừm?”

“Em có nghĩ là mình có thể leo lên cái cây này trong bộ váy và đôi giày đó không?”

“Leo cây ư?” Bối rối trước lời đề nghị của hấn - hơi khác với điều mà cô mong đợi – Rachel mở mắt ra và cau mày với hấn. Hấn hôn nhẹ lên đôi môi đang trễ xuống của cô.

“Em nghe ra chưa? Em làm được không?”

Rachel nhìn cái thang tạm thời dẫn lên cây. Cô nhìn theo đường đi của nó lên cái lỗ nhỏ trên sàn của ngôi nhà mà mình sẽ phải lách người qua, rồi nhìn xuống chiếc váy màu vàng tinh khôi với vòng eo mảnh mai và chân váy dài chấm đất, cả đôi giày màu nâu nhạt bên dưới đó nữa.

“Nếu anh đi trước,” cô nói.

“Chắc chắn em không nghĩ anh thô lỗ đến mức ngẩng lên nhìn vào trong váy của em chứ?” Johnny đặt cô xuống rồi vỗ hai tay lên má cô với vẻ đau buồn giả vờ.

“Có, em nghĩ thế đấy.”

“Em hiểu anh quá rõ,” hắn nói rồi cười toe toét. Trong lúc Rachel đứng nhìn, hắn xoay người, với tay lên túi lấy một bậc thang, rồi bước lên trên với sự nhanh nhẹn của một thanh niên. Rachel lên theo, cẩn thận hơn một chút. Cô thực sự không muốn làm hỏng bộ váy của mình.

“Chết tiệt, em quên mất chiếc váy lót.” Cô cau mày khi nâng người lên qua khe hở rồi ngồi xuống, thò hai chân qua cái lỗ. Một vết rách lớn trên chất vải nylon đã kéo theo một tá những đường chạy thẳng về cả hai hướng.

“Em có thể cởi nó ra mà,” Johnny nói với ánh mắt gợi ý. Rachel quay lại nhìn. Hắn đang ngồi dựa vào bức tường đối diện, nhìn cô với vẻ mặt tinh quái còn nhiều ý nghĩa hơn cả lời nói. Cả ngôi nhà không rộng hơn tám mét vuông, và bức tường bao quanh có lẽ cao khoảng một mét. Không có mái nhà, chỉ có những cành cây uốn lượn trên đầu và tán lá dày che gần hết bầu trời xanh. Cao tít trên kia – có lẽ là cách mặt đất khoảng sáu mét – gió thổi mạnh hơn. Mặc dù những bức tường của ngôi nhà ngăn không cho gió lùa vào bên trong, nhưng những cành cây vẫn đu đưa, kéo kẹt và tán lá vẫn rì rào, thả từng chiếc lá xuống nền nhà. Hình ảnh đó làm cho Rachel hình dung đến việc bị nhốt trong quả cầu bằng tuyết, có điều là những chiếc lá vàng thay thế cho những bông tuyết trắng như pha lê. Mặc dù trời ấm áp nhưng mùi hương của mùa thu sắp đến đã lan đi trong không khí.

Mắt Rachel lang thang tìm đến Johnny. Hắn đang nhìn cô, đôi mắt có màu sáng hơn cả bầu trời trên cao, một nụ cười nửa miệng xuất hiện trên môi hắn. Những bức tường của ngôi nhà cây cao không quá vai hắn, và đằng sau, những cành lá màu xanh ngả vàng tạo nên một khung nền tuyệt đẹp, làm cho cảnh tượng gần như không có thực. Cơn gió làm tung những lọn tóc màu đen của hắn. Rachel nghĩ kiểu tóc ôn hòa đó thật hợp với hắn. Giờ đây những đường nét và góc cạnh trên khuôn mặt hắn, với chiếc cằm cương nghị, xương gò má cao và vàng trăn thông minh, dường như rõ ràng hơn, làm cho hắn điển trai hơn bao giờ hết. Trông hắn khác xa với hình ảnh một gã đàn ông khó nhằn đã bước từ trên xe bus xuống cách đây mới vài tuần.

Nếu từng biết là hắn sẽ thay đổi cả thể giới của mình như vậy, cô đã lao thẳng vào vòng tay hắn – và có lẽ sẽ làm hắn sợ đến mức quay gót lao thẳng trở lại nhà tù.

Tưởng tượng hắn sẽ phản ứng thế nào với sự chào đón đó, Rachel mỉm cười.

“Có chuyện gì buồn cười thế?” Johnny nhướn một bên mày hỏi.

Rachel lắc đầu. “Chỉ là em đang hạnh phúc thôi.”

“Thế ư? Anh cũng vậy. Nhưng anh sẽ hạnh phúc hơn nếu em đến đây và ngồi bên cạnh anh. Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

“Nói chuyện ư?”

“Nào, em cho là anh còn nghĩ gì khác trong đầu sao!”

“Em đã hy vọng vậy.”

Johnny cười to và giơ tay ra đón cô. “Lại đây nào, Rachel, và sờ vào túi anh xem. Anh mang cho em một món quà đây.”

“Thật ư?” Cô mỉm cười với hắn đầy vui sướng. Ý nghĩ Johnny đã mang đến thứ gì đó làm cô thấy hài lòng khôn xiết. Món quà đầu tiên của hắn dành cho cô – ngoài bản thân hắn.

Cô sẽ nâng niu nó.

“Tìm trong túi anh đi,” hắn nhắc lại khi cô đã ngồi bên cạnh hắn.

“Em thấy ngớ ngẩn lắm,” cô cự lại, rồi cười và làm theo lời hắn. Túi đầu tiên cô tìm không có gì, nhưng túi thứ hai có một cái hộp nhỏ được bọc lại. Rachel lôi nó ra rồi nhìn chăm chăm. Được bọc trong lớp giấy bạc và thắt bằng nơ trắng, trông nó đẹp đến mê mẩn. Cô liếc nhìn Johnny.

“Đáng yêu quá.”

“Em mở ra đi.”

Giọng hắn có vẻ hơi căng thẳng, và Rachel cảm thấy tim mình rộn lên khi cô rút dây nơ và bắt đầu mở cái hộp. Cô gần như chắc chắn về thứ nằm trong đó, nhưng cũng có thể cô đoán nhầm. Cô không muốn để cho hy vọng của mình lên quá cao. Chiếc hộp làm bằng bìa cứng màu đỏ, vô cùng đơn sơ. Mở nắp ra, cô thấy bên trong có một hộp trang sức.

Tay cô run lên khi lôi các hộp bằng nhựa cứng ra khỏi hộp to và mở nắp ra.

Trong đó là một chiếc nhẫn bằng vàng trắng, gắn một viên kim cương phải nặng ít nhất là nửa carat.

“Johnny! Anh lấy đâu ra tiền thế?”

“Đó là điều em có thể nói ư? Anh không ăn trộm, nếu đó là điều đang khiến em lo lắng.

Công ty đường sắt trả cho Sue Ann, Buck và anh bảy mươi lăm nghìn đô để đền bù cho cái chết của bố anh. Hai người kia muốn nhận số tiền ấy, nên anh đồng ý.” Một chút hài hước ánh lên trong mắt khi hắn hất đầu về phía chiếc nhẫn. “Cái đó có giá khoảng một phần năm tiền của anh.”

“Anh không nên làm thế! Nó đẹp quá!”

“Em có thể nhìn cái thứ chết tiệt kia được không?”

Sự cáu kỉnh trong giọng hắn làm Rachel ngạc nhiên, nhưng sau đó cô nhìn cái nhẫn kỹ hơn. Một tấm thiệp bé xíu được buộc vào chiếc nhẫn bằng một sợi dây nơ mảnh mai màu trắng. Có dòng chữ màu đen của Johnny trên tấm thiệp. Nghiêng chiếc hộp để đọc, Rachel thấy dòng chữ, “Cưới anh nhé?”

Cô ngẩng lên nhìn Johnny, hắn đang nhìn cô với sự âu yếm và căng thẳng thật đáng yêu.

“Sao nào?” Hắn nói khi cô không nói gì.

Rachel lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, rồi đeo nó vào ngón áp út trên bàn tay trái của mình, vẫn để nguyên cả dây nơ sau đó vòng tay quanh cổ hắn.

“Có thể đấy.” Cô hôn lên miệng hắn.

“Có thể ư?” Hắn có vẻ hơi bẽ bàng, nhưng vì hắn đang hôn trả cô rất nồng nhiệt nên Rachel không chắc lắm.

“Anh nghĩ là làm như thế anh sẽ thoát được việc cầu hôn em đúng không? Nếu anh muốn em lấy anh, thì phải hỏi em cho đàng hoàng chứ.”

Johnny rên rỉ. “Đúng ra anh nên nói ra điều đó và mang theo cả hoa nữa. Anh biết mà.”

Rachel đắm vào tay hắn. “Thôi nói đùa đi. Em nghiêm túc đấy.”

Hắn đặt tay lên vai Rachel và đẩy cô ra xa hắn một chút để có thể nhìn thấy mặt cô. Cô đang quỳ bên cạnh đôi chân duỗi ra của hắn, vấy xòe ra xung quanh như cánh của một bông hoa thủy tiên. Tay cô giờ lên để nắm lấy cánh tay hắn trong khi hắn nhìn cô nghiêm túc.

“Anh cũng thế.”

“Vậy thì...”

Hắn thở dài, “Được rồi. Được rồi. Rachel, em sẽ lấy anh chứ?”

“Không.”

“Không ư!”

“Nói lại đi. Như thế tầm thường quá.”

“Chúa ơi. Em muốn anh phải quỳ một chân xuống ư?”

“Như thế hay đấy.”

“Em đang đùa đúng không?”

Rachel lắc đầu. Hấn nhìn cô chăm chăm một lúc, rất tập trung. Sau đó hấn nhún nhó mỉm cười đầu hàng, chuyển sang tư thế quỳ một chân, rồi nắm lấy tay cô.

“Rachel, em sẽ lấy anh chứ?”

“Tốt hơn rồi, nhưng chưa đúng lắm.”

“Khỉ thật, Rachel!” Hấn nhìn cô trừng trừng, rõ ràng là không phải ánh mắt dành cho người yêu. Nắm tay của hấn, lúc trước nâng niu những ngón tay cô, giờ đã siết chặt hơn.

Ánh mắt cô nhìn hấn rất rạng rỡ và thẳng thắn.

“Johnny, anh có yêu em không?”

Hấn nhìn vào mắt cô, rồi ánh mắt hấn dịu dàng và ấm áp trở lại, mặc dù cô không bỏ lỡ màu đỏ thẫm im hần trên gò má của hấn. Rõ ràng việc thừa nhận điều đó làm hấn xấu hổ.

“Tất nhiên là có rồi. Em có thể coi điều đó là tất nhiên khi một người đàn ông cầu hôn em.”

Rachel lắc đầu. “Em không muốn coi điều gì là tất nhiên cả. Em mong đây là lời cầu hôn cuối cùng mình nhận trong đời, và em muốn nó được thực hiện đúng. Nếu anh yêu em, hãy nói ra điều đó. Nói với em đi, vì Chúa.”

“Rachel...” Hấn bắt đầu, không hề bực tức. Dường như hấn đã nghĩ kỹ hơn về điều định nói, vì hấn khép miệng lại và nheo mắt nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo của cô. Sau đó, trước sự ngạc nhiên và thích thú của Rachel, hấn nắm lấy tay cô đưa lên tim mình. Trông hấn như một cậu con trai cáu kỉnh chuẩn bị đọc lời tuyên thệ ép buộc vậy.

“Johnny...”

“Yên nào. Em không thấy là anh đang chuẩn bị bộc lộ tấm lòng của mình ư?” Hấn cau mày bắt cô yên lặng và hít một hơi thật sâu.

Người yêu anh như bông hoa hồng đỏ

Bông hoa tươi đang nở giữa mùa hè

Người yêu anh như bài ca trong gió

Giai điệu ngọt ngào, êm ái, say mê

Nét duyên dáng của người em yêu dấu

Với tình anh chỉ có một trên đời

Tình của anh mãi cùng em yêu dấu

Đến bao giờ biển cạn hết mới thôi. [2]

[2] Nguyên văn là một bài thơ có tên “My love is a red, red rose” của Robert Burns sáng tác năm 1794. Bản dịch của Nguyễn Viết Thắng.

Giọng trầm ấm của Johnny làm cho bài thơ vang vọng đầy ám ảnh và thấu đến tim Rachel. Trông hấn không còn cáu kỉnh, không còn giống một cậu học sinh bị bắt phải làm điều mình không thích nữa, mà giống một người đàn ông khiêm nhường và mạnh mẽ trước tình yêu mà anh đang thổ lộ. Rachel nhìn vào đôi mắt màu xanh khói, và trước những gì cô thấy trong đó, nước mắt bắt đầu tràn lên mi mắt cô. Những ngón tay cô siết chặt tay hấn khi hấn nhẹ nhàng đọc tiếp.

Biển chẳng cạn bao giờ, em yêu dấu

Như đá kia tro gan với mặt trời
Tình của anh mãi cùng em yêu dấu
Dù dòng đời cứ thế, chẳng ngừng trôi
Tạm biệt nhé, người em yêu dấu
Chia tay nhau em nhé đừng buồn
Anh sẽ về với người em yêu dấu
Dù phải qua ngàn vạn dặm đường.

Mãi lâu sau khi từ cuối cùng tan đi, cả hai người họ vẫn yên lặng. Rachel nhìn sâu vào mắt Johnny và nghĩ rằng mình đã thấy những điều tốt đẹp, chân thật tỏa sáng lấp lánh trong tâm hồn hắn. Mắt cô đầm lệ, nước mắt sắp chảy ra, thế rồi, đột nhiên hắn cười toe toét.

“Robert Burns chắc chắn phải lựa chọn trong cả đồng tình nhân. Bài thơ đó của ông ta đúng là khủng khiếp.”

“Johnny Harris!” Tỉnh lại sau cơn ury mị ướt át, Rachel xô hắn thật mạnh. Hắn không ngã về sau như cô mong muốn, nhưng hắn đã không cười ngớ ngẩn nữa và túm lấy cô.

“Bỏ em ra!”

“Chúa ơi, Rachel, anh đùa thôi mà! Anh không có ý đó!”

“Bài thơ đáng yêu đó đã làm em suýt khóc đấy – mà anh thì lại đùa cợt! Em nên giết anh mới đúng! Em nói là bỏ em ra!”

Cô đang vùng vẫy để thoát ra. Nhưng hắn đã cố ôm lấy cô, ngồi lại và kéo cô vào lòng hắn. Ánh mắt mà hắn nhận được đủ để khiến lông mày hắn cháy sém.

“Bỏ tay ra!”

“Rachel, em hiểu nhầm rồi! Anh...”

“Nếu anh không bỏ tay ra khỏi người em, em sẽ... em sẽ...” Rachel, trong lúc tức giận, không nghĩ được một lời đe dọa nào đủ khốc liệt. Trong lúc cô lắp bắp giật mạnh chiếc nhẫn ra và ném nó vào bản mặt nhẫn nhỏ của Johnny, hắn kéo cô lại gần ngực mình hơn, khóa tay cô lại bằng cách ôm quanh eo cô, rồi dùng tay còn lại kéo mặt cô ngẩng lên nhìn hắn.

“Anh không đùa về bài thơ mà.”

“Anh nói...”

“Anh biết mình nói gì. Anh không có ý đó. Ý anh là, anh thực sự có ý giống như bài thơ.

Từng từ một. Anh thề.”

Rachel thôi không uốn éo nữa và nhìn anh chăm chăm với nỗi nghi ngờ hiển hiện.

“Anh biết bài thơ đó là bài em yêu thích nhất, đúng không? Anh cố tình dùng nó để mua chuộc em.”

Hắn hôn lên thái dương cô, vẽ mặt rõ ràng chẳng hối lỗi chút nào. “Anh biết – anh có một giáo viên dạy tiếng Anh hồi cấp ba hay đọc văn thơ, nhớ không? Cô ấy hấp dẫn anh đến mức anh nhớ từng từ cô ấy nói. Nhưng anh thực lòng đấy.”

“Nói dối.”

“Anh không nói dối,” hắn nói, rồi hôn lên chóp mũi cô. “Và hơn nữa, em biết rồi mà. Em biết anh cảm nhận về em như thế nào mà. Cũng như anh biết em cảm nhận về anh thế nào ấy. Rachel, đôi lúc anh thấy ury mị thực sự, và anh nghĩ bọn mình sinh ra đã vậy rồi.”

Rachel ngẩng lên nhìn hắn, nhìn khuôn mặt ngăm đen điển trai, đôi mắt xanh lấp lánh và quyến rũ, khuôn miệng đang mỉm cười, và bỏ qua chuyện vừa rồi. Nếu cô muốn Johnny Harris, thì cô sẽ phải chấp nhận Johnny Harris với tất cả những gì thuộc về anh ta.

Dù sao thì một lời tỏ tình bị ép buộc cũng đâu có nghĩa gì chứ? Như hắn nói, cô biết tình cảm của hắn. Biết rõ bằng cả sức mạng giữa lý trí, trái tim và tâm hồn.

45. Chương 45

“Vâng,” cô nói.

“Vâng gì?”

“Anh nghe thấy em nói rồi đấy.”

“Tốt rồi,” hắn nói và cười toe toét. “Anh sợ phải trả lại nhẫn lắm. Anh không giữ hóa đơn.”

“Hôm nay anh buồn cười quá đấy!”

“Anh cố làm vậy mà.” Nhưng khi nhìn cô, mắt hắn đột nhiên nghiêm nghị. “Rachel, anh không thể ở lại Tylerville được.”

“Em biết.”

“Anh đã nghĩ là bọn mình nên kết hôn càng sớm càng tốt, lặng lẽ thôi, và đi đâu đó, có thể là về phía Tây chẳng hạn.”

“Anh nghĩ là khi nào?”

“Càng sớm càng tốt. Tuần này đi. Rachel...” Hắn lưỡng lự. “Anh nghĩ là em ở đây không an toàn chút nào. Anh đã nghĩ rất nhiều về chuyện này, và điều duy nhất mà anh có thể suy luận ra được là có một thằng điên nào đó ngoài kia, ghét anh đến mức giết tất cả những người phụ nữ trong đời anh. Nếu đó là thật, thì mục tiêu hợp lý tiếp theo sẽ là em.”

“Anh thật sự nghĩ thế ư?” Giọng cô rất nhỏ.

“Anh hy vọng là không. Nhưng chúng ta phải hành động như thể đó là sự thật. Đoán xem đêm qua anh ở đâu nào?”

“Ở đâu cơ?”

“Đứng canh gác. Trong sân sau nhà em.”

“Anh đang đùa em đúng không?”

“Anh không đùa. Anh còn có vết muỗi đốt để chứng minh đây này.” Johnny kéo một ống tay áo khoác lên và tháo cúc ở cổ tay để giơ cánh tay ra, ngoài sự rắn chắc và lớp lông màu đen tuyệt đẹp, trên đó còn có gần chục nốt côn trùng cắn màu đỏ. “Tay kia còn bị nhiều hơn, và đằng sau lưng nữa. Những con quỳ hút máu đó, cứ thấy da thịt trần là tấn công. Những vết đốt đó ngứa chết đi được.”

Rachel vừa ngạc nhiên vừa cảm động. “Anh không phải làm thế đâu.”

“Không phải ư?” Johnny nhìn cô bình thản. “Anh không định để mất em, cô giáo ạ. Nếu chi phí cho việc giữ tính mạng cho em là những đêm trao cái thân xác này cho một bầy ma cà rồng nhỏ thì anh cũng sẽ trả. Những người phụ nữ khác có dính líu đến anh đã chết đấy, Rachel ạ.”

Rachel rùng mình. “Điều đó làm em sợ chết khiếp.”

“Anh cũng sợ. Nhưng sẽ không có chuyện gì xảy ra với em đâu, vì chúng ta sẽ khiến nó không thể xảy ra. Em sẽ ở nhà vào buổi tối, còn anh thì cắm trại ở sân sau nhà em để phòng em quên. Rồi chúng ta sẽ nhanh chóng kết hôn và biến khỏi đây. Đúng không?”

“Đúng.” Một nụ cười run rẩy trên môi Rachel. “Cao bồi ạ.”

Johnny rên rỉ. “Anh biết là đừng nên bao giờ cho em biết tên đệm mà.”

Mặc dù chủ đề của cuộc nói chuyện giữa họ là rất nghiêm túc, nhưng Rachel vẫn phải cười.

Hắn cúi xuống nhìn cô một lúc, mắt sáng lên, sau đó làm cô yên lặng bằng một nụ hôn.

Rachel thả mình vào nụ hôn đó, vào đôi tay đang vuốt ve lưng cô và mơn trớn phần váy ôm lấy đường cong trên hông cô, vào sự sở hữu của vòng tay đang ôm lấy cô. Giờ đây cô là của hắn, cũng như hắn là của cô. Bất chấp sự khác biệt về tầng lớp xã hội, họ thuộc về nhau như hai nửa của một thể thống nhất.

“Rachel?” Miệng hắn đang hôn dọc theo cằm cô trong lúc hai tay dò dẫm trên hàng cúc bé tí phía trước chiếc váy rồi cởi thắt lưng của cô ra.

“Sao cơ?” Cô đang kéo mạnh nhưng không mấy thành công nút thắt trên chiếc cà vạt lụa của hắn. Làm thế nào mà hắn thắt được nó nhỉ? Cái thứ đó có vẻ như cứ nhất quyết đòi ở đúng vị trí thêm vài trăm năm nữa vậy.

“Em có muốn có con không?”

Đầu óc cô vẫn còn đang mê mụ vì khao khát, đột nhiên trở nên rõ ràng.

“Có, em rất thích. Sao thế?”

“Tốt.” Hắn ngồi thẳng lên và mỉm cười thật nhanh với cô trong lúc kéo chiếc váy xuống cánh tay của cô. “Anh ghét bao cao su.”

Hắn lột váy cô ra rồi bất cẩn ném nó sang một bên. Rachel thấy nhói đau trước số phận của chiếc váy bị ném đi, nhưng hắn đã tuột đôi giày của cô ra và cởi nốt chiếc váy lót bị rách. Cô ngồi trên lòng hắn, chỉ mặc mỗi chiếc áo lót và quần lót trắng tinh. Tia lấp lánh trong mắt hắn khi nhìn cô khiến Rachel quên hết tất cả, chỉ còn nghĩ đến hắn và cảm giác hắn mang lại cho mình.

“Đồ lót đẹp lắm.”

“Cảm ơn anh.”

“Đăng ten, lụa và ngọc trai. Tuyệt hơn tất cả những gì anh tưởng tượng.”

“Em tưởng anh hình dung ra em không mặc gì mới đúng chứ.”

“Chà,” hắn nói với nụ cười toe toét chậm rãi nở trên môi, “không hẳn là vậy. Nhưng gần như vậy.”

Tay hắn ôm lấy một bầu vú được che bằng đăng ten, lụa và ngọc trai trong lúc miệng hắn cúi xuống tìm miệng cô. Rachel cảm thấy một luồng khoái cảm chạy dọc cơ thể khiến những ngón chân trần của cô quắp lại khi lưỡi hắn lần sâu vào trong miệng cô. Hai núm vú run rẩy theo sự điều khiển từ đôi bàn tay của hắn. Sự co rút quen thuộc ở phía dưới khiến cô dứt miệng ra khỏi miệng hắn.

“Chờ em một chút,” cô nói khi hắn định tóm lại con mồi.

“Ừm.” Hắn nhìn xuống đôi chân trần của cô lúc này đang quấn quanh bộ vest lạnh màu xanh mà hắn đang mặc. Sự tương phản giữa những đường cong mảnh mai đầy nữ tính, làn da rám nắng như lụa của đôi chân cô với sự lịch lãm đầy nam tính của chiếc quần đủ khiến mắt hắn tối lại. Hắn vuốt một bàn tay thán phục lên vùng da bên trong đùi cô, xuống đến đầu gối rồi lại quay lên. Chân Rachel tách ra theo bản năng, nhưng rồi lại khép vào ngay lập tức, rồi cô uốn éo ra khỏi lòng hắn và rời khỏi vòng tay hắn.

“Cư xử đúng mực đi chứ,” Rachel nói khi hắn túm lấy cô. Đẩy hắn ra, cô quỳ xuống trước mặt hắn rồi kéo khóa quần hắn xuống.

“Rachel...”

“Suýt.” Cô cúi xuống và chạm lưỡi vào hấn. Đó là một cử chỉ rất nhẹ, gần như là trêu chọc, nhưng nó đủ khiến Johnny thở dốc.

“Ôi,” hấn thì thầm khi tóc cô xoa tung trên lòng hấn. Cả cơ thể hấn cứng lại, đầu hấn ngửa ra và dựa vào nóc tường, bàn tay hấn vò tóc cô, vuốt ve đầu cô, chỉ dẫn cho những chuyển động của cô.

“Bác Rachel!”

Phải mất một lúc và thêm một tiếng gọi nữa họ mới hiểu ra chuyện gì.

“Ôi, Chúa ơi!” Johnny rên rỉ, những ngón tay của hấn túm chặt lấy tóc cô để phản đối. “Không phải bây giờ chứ!”

“Cái gì...?” Rachel ngẩng lên. Cô cảm thấy hơi sững sốt, những giác quan của cô đang mất phương hướng, và mùi vị của hấn vẫn đang trong miệng cô.

“Bác Rachel!”

“Loren!” Cô thở hổn hển và buông hấn ra như thể hấn đột nhiên trở nên nóng rẫy. Trong đúng một giây, họ nhìn nhau kinh hoàng. Sau đó Rachel lật đật bò dọc sàn nhà để lấy quần áo.

Khi nhìn quanh, cô thấy Johnny, đã lấy lại phong thái đàng hoàng mà chẳng tốn mấy sức, đang liếc mắt nhìn cô đầy dâm dật.

“Mông đẹp lắm,” hấn nói.

“Bác Rachel!” Tiếng hét mỗi lúc một gần, có lẽ là ngay dưới chân ngôi nhà cây. Rachel, trong lúc cố gắng điên cuồng để mặc vào chiếc váy lót đã rách và xoắn lại, đưa mắt nhìn Johnny đầy lo lắng.

“Anh xuống và ngăn con bé lại đi,” cô rít lên.

“Tuân lệnh!” Quần áo chỉnh tề và cười toe toét, hấn để cô làm nốt việc của mình và biến mất dưới cái lỗ. Rachel vừa đóng cúc váy vừa nghe thấy tiếng hấn chào Loren tự nhiên như không có chuyện gì. Cô thất dấy lưng, nghe tiếng nói chuyện rì rầm của họ.

Rachel đang đi giày thì thấy đầu Johnny thò lên qua cửa lên xuống.

“Em mặc xong chưa?” Hấn hỏi, nhưng có gì đó trong vẻ mặt của hấn khiến cô dừng lại.

“Có chuyện gì thế?”

“Em xỏ giày vào rồi xuống đi.”

“Johnny...” Nhưng hấn đã trèo xuống gốc cây rồi. Rachel biết mà không hiểu dựa vào đâu mình lại biết, rằng có chuyện gì đó không hay đã xảy ra. Cô tống vội giày vào chân rồi bám theo gót hấn. Gần đến chân chiếc thang, cô cảm thấy đôi tay hấn ôm lấy eo cô để nhắc cô xuống. Khi đã đứng yên, cô quay sang nhìn hấn. Điều cô thấy trong mắt hấn làm cô hoảng sợ.

“Có chuyện gì thế?” Cô hỏi nhỏ.

“Là bố em. Hình như ông ấy bị đau tim. Xe cứu thương đang đến.”

Tay hấn ôm quanh người cô, đỡ lấy cô, vì cô vừa chạy vừa vấp về phía ngôi nhà. Vòng tay hấn là thứ duy nhất giữ cho cô đứng vững.

46. Chương 46

“Jeremy.”

Giọng nói đó lại vang lên rồi. Giọng nói nhỏ, đáng sợ đang gọi nó. Jeremy co rúm người lại trong nhà tù tăm tối và rừng mình. Nó đã ở đó bao nhiêu giờ, bao nhiêu ngày, nó không biết nữa. Nó nghĩ phần lớn thời gian nó đã ngủ. Nhưng luôn luôn, luôn luôn, nó nghe thấy giọng nói đó, thì thầm trong tâm trí.

“Jeremy.”

Giọng nói lại vang lên. Jeremy muốn hét lên, muốn khóc, nhưng nó sợ quá nên chẳng dám làm gì. Nó đói và khát, và nó muốn đi tè nữa, nhưng những chuyện đó chỉ là thứ yếu so với nỗi sợ đang bao trùm lấy nó.

Có thứ gì đó kinh khủng đang núp trong bóng tối.

“Đi đi, Jeremy. Con phải đi.”

“Mẹ?” Chỉ là một tiếng rên rỉ, và ngay khi Jeremy buột miệng thốt ra, nó liền co rúm người lại vì sợ bị tấn công. Mẹ nó chết rồi. Giọng nói mà nó nghe thấy không thể là của mẹ. Cái thứ ma quỷ đó lại đang lừa nó lần nữa, cũng như lần nữa, cũng như lần trước.

“Đi đi, Jeremy.”

Nhưng nghe có vẻ giống mẹ nó. Môi Jeremy run lên. Nó muốn giọng nói đó là của mẹ quá.

Có lẽ mẹ đã đến bên nó, để đi cùng nó khi nó chết.

Nó không muốn chết. Nó sợ lắm.

“Đứng dậy, Jeremy.”

Giọng nói rất quả quyết, và cho đến lúc này Jeremy mới bắn khoăn không biết có phải nó hiện ra từ trong đầu mình không. Đầu nó đau và choáng váng, lại còn sưng lên như một quả bí ngô vậy. Có phải mẹ nó đang nói chuyện với nó trong đầu không?

Nó mở mắt ra và cố ngồi dậy. Nhưng nó chóng mặt, choáng váng và yếu ớt quá. Đầu đau, bụng đau, tay chân nặng như chì vậy. Xung quang nó chẳng có gì ngoài bóng tối, bóng tối ẩm ướt, lạnh lẽo và có mùi khủng khiếp.

Có phải nó đang ở trong một ngôi mộ không nhỉ?

Trước suy nghĩ đó, thằng bé bắt đầu thở mạnh. Nó gần như hoảng loạn mất một lúc. Sau đó nó cố trấn tĩnh lại với suy nghĩ là dù mình đang ở đâu thì nơi này cũng quá rộng so với một ngôi mộ. Nó không bị chôn sống.

Ít nhất thì nó cũng nghĩ vậy. Nhưng đầu nó đau nhức khi nó cố suy nghĩ.

“Trốn đi, Jeremy!” Giọng nói, không biết từ đâu, hét lên trong đầu nó. Nó muốn hét lên trả lời, nhưng một tiếng sột soạt, một tiếng sột soạt thực sự, làm nó ngậm miệng ngay. Âm thanh đó làm nó sợ hơn tất cả mọi thứ từ trước đến giờ.

Nó chống tay và đầu gối lên, sờ soạng trước mặt, và tìm thấy một bức tường có vẻ như là một tảng đá rất nhẵn ngay bên cạnh nó. Đó không phải là mặt ngoài mà là mặt trong, và có lẽ thằng bé đang nằm cách nó sáu phân. Tảng đá bị bùn bám lên và rất lạnh, tuy nhiên Jeremy vẫn giơ tay lên sờ để định hướng khi nó cố hết sức bò ra xa khỏi âm thanh sột soạt đó.

Một tia sáng – không, không được là ánh sáng, nhưng cũng đỡ tối hơn – cho phép nó nhìn thấy tảng đá cao khoảng hơn một mét và có lẽ rộng khoảng gần một mét, và nó thấy có thể giấu mình khỏi các tia màu xám đó bằng cách núp sau tảng đá.

Co rúm lại, Jeremy chỉ dám hé mắt qua rìa tảng đá để xem điều gì vừa dọa dẫm nó.

Ngay lập tức nó nhận ra đó là cái thứ đã núp trong bóng tối vào cái đêm mẹ nó bị giết. Một hình người to, tối chần lầy lổ ra vào dẫn từ nơi thằng bé bị giam đến bóng tối bên dưới cánh cửa. Một luồng không khí trong lành, ấm áp hơn thứ không khí nó đang hít vào làm cho mép áo choàng che giấu hình dáng của sinh vật đó bay lên.

Jeremy không thể thấy rõ ràng, nhưng nó cảm thấy sự có mặt của quỷ dữ. Nó hiển hiện như một thứ mùi vậy. Thằng bé bắt mình co người lại, cố cưỡng lại mong muốn được khóc, được chạy trốn khỏi đây.

Không có nơi nào để đi – ngoại trừ con đường lao thẳng vào thứ đó.

“Jeremy”

Đó là giọng nói mà Jeremy đã nghe thấy trong sân nhà mình, khác với tiếng thì thầm đã đánh thức nó và bảo nó trốn đi mà giờ đây nó biết đó là giọng nói tốt. Tiếng thì thầm này làm tóc gáy nó dựng lên.

“Lại đây nào.”

Bóng đen di chuyển, và Jeremy thấy ánh sáng của thứ gì đó lóe lên giống như một tấm khiên. Nhìn chăm chăm vào đó, thằng bé nhận ra đó là một con dao, dài và sắc lẹm.

Con dao đã giết mẹ nó, có lẽ vậy. Con dao mà cái hình người kia định dùng với nó.

Jeremy cảm thấy một làn nước ẩm giữa hai chân và nhận ra nó đang tê dầm như một đứa trẻ. Sự nhục nhã trộn lẫn với cảm giác hoảng loạn. Thằng bé cố hết sức để không gào toáng lên.

Ở cửa ra vào, cái hình người khịt mũi một lần, hai lần, nghe rất rõ, như thể nó đánh hơi thấy thằng bé. Sau đó, từ đâu đó ngoài kia lóe lên một luồng ánh sáng. Ánh sáng đôi. Ánh đèn pha ô tô. Jeremy định mở miệng lên hét.

“Yên nào,” giọng nói tốt cảnh báo nó. Thằng bé ngậm miệng lại.

Hình như người kia có vẻ lưỡng lự, sau đó nhanh như chớp biến mất. Cửa đóng lại, Jeremy lại thấy mình trong bóng tối.

Chỉ duy nhất lần này, Jeremy mới chào đón bóng tối như một người bạn.

47. Chương 47

Mấy ngày tiếp theo trôi qua không rõ ràng với Rachel, cô dành gần như mọi giây phút không ngủ bên giường bệnh của bố, nắm tay ông, nói chuyện với ông và cầu nguyện cho ông khỏe lại, mặc dù cô biết là mình sai khi cố ngăn sự giải thoát mà cái chết mang lại cho ông. Nhưng cô không thể không làm thế. Cô không thể để mất ông được. Chưa phải lúc này, không phải như thế này.

Elisabeth ngủ trên sàn nhà cạnh giường của Stan, và cảm thấy tội tệ không kém. Mặt bà trắng bệch, trông như quất lại khi nhìn chồng, thậm chí bà còn khó có thể nói chuyện mạch lạc với bác sĩ. Thế là Rachel phải nói chuyện với họ và cố hiểu những điều họ đang nói với mình. Sau đó, cô phải thuật lại tình hình theo ý hiểu của mình cho Elisabeth và Becky.

Như bị xé làm hai giữa các con ở nhà và bố ở bệnh viện, Becky trông chừng cùng với mẹ khi Rachel mệt lử và để Johnny kéo cô đi ngủ mấy tiếng. Ý định làm hộ vệ ở sân sau nhà Rachel vào ban đêm bị lãng quên, vì cô không còn ngủ qua đêm ở nhà nữa. Giờ đây, Rachel đến căn hộ của hần tự nhiên như thể về Walnut Grove, vì nơi đó gần bệnh viện hơn, và vì Johnny ở đó. Hần ôm cô khi cô ngủ, lau nước mắt cho cô khi cô khóc, và hần bắt cô ăn khi cô không muốn ăn. Chính Johnny là người quan tâm đến những điều nhỏ nhất nhất để giúp cho một người thức đêm mệt mỏi có thể trụ được. Hần chở mấy mẹ con đi đi về về khi họ quá mệt đến nỗi không suy nghĩ rõ ràng được, càng không thể lái xe được. Hần mang thức ăn và đồ ăn nhanh cho họ khi không thuyết phục được họ ra quán ăn. Hần mua những vật dụng cá nhân như sữa rửa mặt, bàn chải, kem đánh răng cho họ khi họ tỉnh dậy và cảm thấy lờ lững sau đêm đầu tiên ở đó với Stan. Quan trọng nhất là, hần mang đến một bờ vai đàn ông mạnh mẽ để dựa vào mỗi khi người nào đó cảm thấy buồn bã. Ngay cả Elisabeth cũng dựa vào hần trong những ngày khủng khiếp đó. Đã hơn một lần bà nói rằng không biết mẹ con bà sẽ phải xoay sở thế nào nếu không có hần.

Trong cơn choáng váng trước việc Stan phải nằm viện, bà thậm chí còn chấp nhận việc đính hôn của Rachel mà không phản nản lấy một lời. Không phải là Rachel chọn thời điểm đó để nói với bà, mà với chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay – tấm thiệp vẫn còn đính cùng với nó – khi cô đến bệnh viện, dù sự thật trước mắt có phũ phàng đến đâu, và dù Elisabeth có đau khổ đến đâu, bà cũng không thể không chú ý.

Cuộc sống bên ngoài bệnh viện vẫn tiếp diễn trong lúc Stan nằm yên, được nối với cả tá máy móc để giúp ông sống được (theo một cách tối thiểu nhất). Bạn bè đổ đến phòng đợi, nhưng chỉ có người nhà mới được phép vào thăm Stan. Kay là một vị khách thường xuyên, cũng như Susan Henley và tất cả các bạn bè cùng đi nhà thờ của Elisabeth. Ngay cả Rob cũng gửi hoa đến, và điều này làm Rachel cảm động. Vào thời điểm khó khăn đó, Rachel nhận thấy cô, Elisabeth và Becky cần mọi người biết bao. Những vị khách đến thăm cũng đã tỏ ra lịch sự với Johnny, lúc này vai trò là một thành viên trong gia đình của hân đã là chủ đề bàn tán khắp thị trấn. Lần đầu tiên Rachel thấy biết ơn hiệu quả của mạng lưới buôn chuyện vì đã loan tin chuyện đính hôn của họ. Lúc này, bệnh tình của Stan là tất cả những gì cô có thể đối mặt. Cô không nghĩ là mình có đủ sức để giải thích sự hiện diện của Johnny với bạn bè và hàng xóm.

Một giáo viên dạy thay đã đảm nhận giúp công việc của Rachel ở trường trong thời gian cô ở bệnh viện. Michael cũng từ Louisville đến thăm Stan một lần, nhưng hân nhận được sự đón tiếp lạnh lùng từ Elisabeth và Rachel đến mức không ở lại quá mười phút. Becky, một lúc sau xuất hiện với đôi mắt sưng vù, đã kể lại rằng hân ghé qua Walnut Grove để thăm mấy đứa bé, và rằng sau khi hân đi, Loren đã hỏi cô vụ lý dị kéo dài bao lâu, vì nó đã bắt đầu thấy chán rồi. Câu hỏi đó làm Becky phát khóc.

Cửa hàng đồ dân dụng lại được Ben quản lý, ông ta đã đồng ý ở lại theo một thỏa thuận vội vàng cho phép ông ta được hưởng phần trăm lợi nhuận, nâng lương và kèm theo cả điều khoản nói rằng Johnny sẽ không được làm việc trong cửa hàng nữa. Johnny chẳng hề bận tâm đến chuyện mất việc làm, vì hân chỉ cần chờ sức khỏe của Stan khá lên là sẽ cùng Rachel rời khỏi Tylerville mãi mãi.

Cảnh sát trưởng Wheatley là một trong số rất nhiều người bạn của Stan đến bệnh viện thăm ông. Không giống những người khác, với địa vị của mình, ông được vào phòng bệnh. Ông nói vẫn chưa có tiến triển gì trong việc điều tra vụ giết người, nhưng lại thông báo một cái tin rất đáng lo ngại: Jeremy Watkins hình như đã bỏ nhà ra đi. Dù sao thì thằng bé cũng đã biến mất, và bố nó cùng ông bà nó đang rất buồn phiền. Không, cảnh sát trưởng không nghi ngờ đó là hành động tội phạm – các cậu bé không phải là nạn nhân của những vụ giết người xảy ra gần đây ở Tylerville – nhưng chuyện đó vẫn rất đáng lo ngại. Sau khi Rachel và Johnny khẳng định với ông rằng từ đám ma của mẹ nó, họ không gặp thằng bé lần nào, cảnh sát trưởng Wheatley bậm môi gật đầu. Đứa trẻ vẫn còn đang tập thích nghi với gia đình mới của nó, và gia đình đó không lý tưởng lắm nên cảnh sát trưởng nghĩ đó là lý do khiến thằng bé bỏ đi, tuy nhiên họ vẫn phải kiểm tra tất cả các khả năng.

Điều duy nhất làm ông ta lo lắng là Jeremy cứ khẳng khẳng nói rằng vào cái đêm mẹ nó bị giết, nó đã nhìn thấy thứ gì đó trong bóng tối. Nếu kẻ sát nhân nghe được điều đó thì rất có thể hân cảm thấy cần phải xử lý thằng bé. Đó là lý do tại sao ông ta phải thăm vấn Johnny và Rachel, cũng như tất cả những người nghe thấy lời khẳng định đó của Jeremy.

Tất nhiên, theo như những gì thường xảy ra ở Tylerville thì thật khó mà xác định được có người nào không biết về điều thằng bé nói, vậy nên danh sách những kẻ tình nghi không thể giới hạn vào những người đã nghe trực tiếp điều đó từ Jeremy.

Rachel thở gấp vì sợ hãi trước nhận định đó, nhưng cảnh sát trưởng đã nói rằng đó chỉ là một trong số rất nhiều khả năng, và không phải là một giả thuyết phù hợp cho lắm, vì nếu thằng bé bị giết thì đến bây giờ xác nó phải được tìm thấy rồi. Kẻ giết Marybeth và Glenda Watkins đâu có thêm giấu xác nạn nhân của mình.

Không, khả năng lớn nhất là thằng bé vì đau buồn trước cái chết của mẹ và không vui trước gia đình của bố và bạn gái nên đơn giản là đã bỏ đi. Người ta thông báo nó đã mất tích trên khắp cả nước, và cảnh sát trưởng Wheatley mong là sẽ sớm nhận được điện thoại báo rằng đã tìm thấy thằng bé.

Rachel cũng mong là thế, nhưng cái tin Jeremy mất tích làm cô khó chịu. Liếc nhìn Johnny khi cảnh sát trưởng đã đi, cô thấy hân cũng có cảm giác đó.

Nhưng họ không thể làm gì để tìm ra thằng bé, và Rachel quá bận rộn với bệnh tình của bố nên đành phải

để chuyện Jeremy lù vào sâu trong tâm trí. Như cảnh sát trưởng Wheatley đã nói, cậu bé tội nghiệp đó rất có thể đã bỏ nhà ra đi.

Mấy phút sau khi cảnh sát trưởng đi, Johnny cáo lỗi rồi rời khỏi phòng. Rachel không thấy Wheatley đã gật đầu gọi hẳn nên khi hẳn nói sẽ sớm quay lại, cô chỉ lơ đãng vẫy tay chào hẳn.

Khi Johnny bước ra khỏi phòng bệnh của Stan, Wheatley không còn đứng ở hành lang nữa. Johnny hy vọng ông ta không dừng lại ở phòng chờ - nơi thường có bạn bè của nhà Grant - đó là việc hẳn tránh bất cứ khi nào có thể. Một cô y tá mặc đồ trắng đang đẩy một chiếc xe kêu ken két chở bữa trưa cho các bệnh nhân đã trả lời Johnny rằng cảnh sát trưởng vừa mới bước vào thang máy. Chạy hai bậc cầu thang một lúc, Johnny đuổi kịp Wheatley ở tiền sảnh.

“Cảnh sát trưởng”. Hẳn cất tiếng gọi ngăn ông ta lại ngay trước mấy cánh cửa quay ở giữa bức tường thủy tinh lớn nằm ngay lối vào bệnh viện.

Wheatley ngoái lại, thấy Johnny, liền ra hiệu bảo hẳn đi theo ông ta. Johnny làm theo đầy sốt ruột. Bên ngoài bệnh viện, trong bầu không khí vẫn còn ẩm của tháng Chín, hai người đàn ông đứng cạnh nhau trên lối đi dang trước một tòa nhà gạch lớn. Cảnh sát trưởng, dáng người lực lưỡng trong bộ quân phục màu xanh, khoanh tay lại trước ngực. Johnny gầy hơn trong chiếc quần bò và áo phông trắng, mái tóc ngắn mới cắt không thu hút nhiều sự chú ý với người Tylerville bảo thủ, đứng xỏ hai tay vào túi quần.

“Ông muốn gặp tôi?”

Wheatley gật đầu cộc lốc. “Tôi không biết cậu đã nhận được thông điệp chưa.”

“Thông điệp nào?” Johnny hỏi gọn lỏn.

“Không phải tin tốt đâu”.

“Có bao giờ tốt.”

“Được. Người dân thị trấn rất ác cảm với cậu”.

Johnny hơi nhẹ nhõm. Hẳn đã sợ là Wheatley sẽ nói với hẳn về việc xảy ra với Jeremy mà ông ta không dám nói trước mặt những người phụ nữ khi mà họ đã buồn khổ đến thế.

Nghe thêm những điều vớ vẩn mà hẳn từng nghe suốt cả đời mình là một điều nhẹ nhõm.

“Vậy thì có gì mới?”.

Cảnh sát trưởng lắc đầu. “Lần này khác. Người ta nói những điều kinh khủng, kinh khủng hơn rất nhiều so với những gì tôi từng nghe. Người ta cho rằng cậu có tội rõ ràng rành, và việc cậu tự do lảng vảng làm họ điên lên.”

“Có phải ông đang cố nói với tôi rằng tôi nên dè chừng một nhóm hành hình không?”

Cảnh sát trưởng cắn môi. “Không, tôi không nói thế. Những người ở Tylerville đều là người tốt, đa phần là vậy. Nhưng việc cô Watkins bị giết và con trai cô ta mất tích đã làm cho mọi người thực sự lo lắng. Người ta băn khoăn không biết thằng bé có bị giết để bịt miệng không, và Tom Watkins thì chắc như đinh đóng cột cậu là kẻ làm việc đó. Những người khác thì quả quyết rằng Rachel là mục tiêu tiếp theo của kẻ sát nhân, nếu kẻ đó tồn tại. Đa phần những người ở đây đều có con cái, nên vụ thằng bé làm họ lo sợ. Và mọi người đều rất tôn trọng Rachel, nên họ không muốn cô ấy phải chịu hậu quả như hai người kia.”

Johnny nhìn cảnh sát trưởng Wheatley chằm chằm. “Ông vẫn nghĩ là tôi làm việc đó, đúng không?”

“Cậu lại đổ oan cho tôi rồi. Tôi không nói là cậu đã làm thế. Nếu Rachel nói thật - và tôi chưa bao giờ thấy cô ấy nói dối - thì cậu không thể làm thế. Tất cả những gì tôi đang nói là, nếu có chuyện gì xảy ra với Rachel, hay thằng bé chết, đời cậu ở đây coi như xuống dốc.”

Johnny định nói, nhưng cảnh sát trưởng đã giơ tay ngăn lại.

“Cậu cứ để tôi nói nốt. Tôi nhìn nhận chuyện này theo hai cách. Một, Rachel nói thật, và cậu không thể giết cô Watkins. Tuy nhiên, lúc đó cậu đang hẹn hò với cô ta, cũng giống như cậu từng hẹn hò với Marybeth Edwards. Cả hai người họ đều đã chết. Có vẻ như Rachel sẽ là nạn nhân tiếp theo vì điều hợp lý duy nhất

với giả thuyết đó là có một kẻ đang giết những người phụ nữ xung quanh cậu. Hai là, cậu là một tên điên đã giết Marybeth Edwards và Watkins, và vì lý do nào đó, Rachel đã nói dối để bảo vệ cậu. Đó là điều mà cả thị trấn này đang bàn tán. Dù là cách nào thì Rachel cũng đang gặp rất nhiều rắc rối vì cậu.”

Môi Johnny mím lại. “Ông cần phải cử cảnh sát bảo vệ cô ấy. Tôi đã định nói với ông về việc đó”.

Cảnh sát trưởng gật đầu. “Tôi đã cân nhắc chuyện đó. Nhưng chúng tôi chỉ có sáu người, và tất cả các tội phạm khác ở Tylerville sẽ không ngừng hoạt động chỉ vì cảnh sát đang bận điều tra một vụ giết người. Hai vụ án mạng vừa rồi cách nhau mười một năm. Tôi không thể cử một người bảo vệ Rachel trong suốt mười một năm tới được.”

“Vậy ông gọi tôi ra đây để nói rằng tôi vẫn là kẻ bị tình nghi, và rằng dù chuyện có như thế nào thì Rachel cũng đang gặp nguy hiểm. Đúng không?”

Cảnh sát trưởng chậm chạp lắc đầu. “Cậu hiểu sai rồi. Tôi gọi cậu ra đây để bảo cậu rời thị trấn. Chúng tôi sẽ ngủ ngon hơn nếu cậu ra đi.”

“Thế còn Rachel thì sao?” Sự tức giận hằn lên trong giọng Johnny.

Wheatley nhún vai. “Cậu ở đây, cô ấy sẽ càng khổ hơn thôi, nếu không có cậu, có thể cô ấy sẽ được an toàn hơn nhiều. Và tôi không thích viễn cảnh một ngày nào đó tôi phải hạ cậu từ một cái cây cao xuống đâu.”

Miệng Johnny xoắn lại. “Được rồi, ông đã nói thẳng thì tôi cũng nói để ông rõ. Dù có muốn đến mấy, tôi cũng sẽ không bỏ cái thị trấn buồn tẻ này trừ khi Rachel đi cùng tôi, và Rachel không thể đi lúc này được vì còn bố cô ấy. Vậy nên Tylerville chó chết phải chịu đựng tôi thôi.”

Cảnh sát trưởng không hề chớp mắt trước ngôn từ tục tĩu đó. “Không thể ép cậu đi được phải không?”

“Không,” Johnny nói, nhìn thẳng vào mắt ông ta. “Ông không thể”.

“Cứ cho là vậy. Coi như tôi đã nói ra những gì mình nghĩ thôi”. Wheatley dậm bước đi, sau đó ngoái lại nhìn Johnny. “Về hồ sơ, cá nhân tôi không nghĩ là cậu có tội. Nhưng trước đây, tôi đã từng nhầm.”

Johnny không nói gì. Cảnh sát trưởng nhún vai rồi đi ra chỗ chiếc Taurus đỗ trên vỉa hè cách đó không xa. Ông ta mở cửa rồi nhìn Johnny qua nóc xe.

“Nhân tiện, cậu có bạn gái cũ nào lảng vảng quanh đây không?” Ông ta hỏi.

“Chẳng ai còn sống cả,” Johnny đáp cụt lủn. Cảnh sát trưởng có vẻ cân nhắc chuyện đó, gật đầu một cái, rồi chui vào xe.

Johnny đứng đó một lúc lâu rồi mới đi vào trong.

48. Chương 48

Phải mất rất nhiều thời gian mới chết được, Jeremy phát hiện ra điều đó sau nhiều giờ đồng hồ trôi qua trợn lẩn với nỗi kinh hãi bất tận. Không thức ăn, không nước uống, không ánh sáng, không có hơi kết cho cơn đau như búa bổ xuyên qua đầu mỗi lần nó cử động, nhưng nó vẫn sống. Bao nhiêu giờ, bao nhiêu ngày, bao nhiêu tuần đã trôi qua, nó không biết, nhưng dường như kể từ lúc nó bị nhốt trong cái bóng tối lạnh lẽo bốc mùi này đến giờ đã hơn một năm rồi, một mình, chỉ có giọng nói của mẹ nó bên cạnh.

Giờ đây Jeremy đã biết giọng nói đó là của mẹ, và điều đó an ủi thằng bé. Những ngón tay của nó bị trầy da và chảy máu vì nó đã cố tìm cách lách qua bức tường đá hay qua cánh cửa sắt mà lúc trước bóng ma đã đứng ở đó. Giờ đây, nó biết là không có lối thoát, và sự tuyệt vọng làm nỗi khổ sở của nó tăng lên. Nó nằm cuộn tròn người trên sàn đá, đầu nặng trĩu, những chấm tròn nhiều màu lóe lên trên hai mí mắt nhắm nghiền, cả cơ thể run lên vì lạnh. Nó lúc tỉnh lúc mê, và khi cơn đau hay nỗi sợ hãi tăng lên, mẹ nó lại nói chuyện với nó. Jeremy giả vờ là nó đang được an toàn trên chiếc giường của mình với Jake nằm cuộn người bên cạnh, còn mẹ ngồi trên chiếc bập bênh ở góc phòng như mọi khi.

“Jeremy, con có nhớ lần mẹ cho con trốn học rồi mẹ con mình đi câu cá ở sông không?”

Có, mẹ ạ.

“Có nhớ Giáng sinh cách đây hai năm, khi ông già Noel tặng con chiếc xe mới không?”

Có, mẹ ạ.

“Có nhớ Halloween... Lễ Tạ ơn... sinh nhật con không?”

Có, mẹ ạ.

Đôi khi mẹ đọc những bài thơ mà nó nhớ từ hồi còn bé tí, đôi khi mẹ hát cho nó nghe, những bài hát vô nghĩa mà nó thích, cả những bài hát ru cho Jake ngủ nữa, đôi khi mẹ chỉ bảo nó là mẹ đang có mặt ở đây. Khi cơn khát làm họng nó khô cháy, mẹ là người bảo nó ngồi dậy dù đầu có đau đến mấy và mò mẫm quanh bức tường để tìm những giọt nước rỉ ra. Khi tìm thấy một giọt, nó thèm khát liếm vào tảng đá nhơn nhớt, và khi nước làm dịu đi cái lưỡi khô cong và cổ họng cháy bỏng, nó cảm nhận được niềm sung sướng của mẹ. Mặc dù rất muốn được đến chỗ mẹ, nhưng nó cảm thấy mẹ không muốn nó đến chỗ đó. Mẹ muốn nó còn sống.

Cơn đói lúc đầu là một nỗi đau cồn cào, những dần dịu lại thành một sự trống rỗng mờ nhạt, không còn đau nữa. Nó nằm cuộn người bên cạnh chỗ nước nhỏ xuống tảng đá, liếm nước khi cần, và nghe mẹ nói. Đó là cách duy nhất để đẩy nỗi sợ hãi đi xa.

Vì nó biết chẳng sớm thì muộn, bóng ma kia cũng sẽ quay lại tìm mình. Và lần này nó sợ rằng thứ đó sẽ không bỏ đi nữa.

Nghĩ đến con dao sáng loáng đó, nó nức nở. Và nó cứ thế nức nở, mặc dù mẹ đã nói chuyện với nó qua bóng tối để xoa đi nỗi sợ.

“Dừng cảm lên, con trai. Dừng cảm lên.”

49. Chương 49

Đến thứ Sáu, Stan đã phục hồi một chút, đủ để Elisabeth và Rachel cảm thấy họ có thể để ông lại đó trong chốc lát. Becky ở bệnh viện – không ai nghĩ đến việc để Stan lại một mình – trong lúc Johnny lái xe đưa Rachel và mẹ cô về Walnut Grove. Elisabeth ngồi ở ghế trước với Johnny, chỉ còn là một cái bóng so với người phụ nữ của Chủ nhật tuần trước. Bà dựa đầu vào ghế, mắt nhắm nghiền, tay đặt trong lòng. Đây là một trong số những lần rất ít ỏi trong đời, Rachel nhận ra mình đang thấy mẹ thiếu chải chuốt.

Không ai ngồi trong xe nói chuyện. Rachel và Elisabeth mệt lử, còn Johnny yên lặng vì hấn cảm thấy họ cần như vậy. Nhưng sự yên lặng rất dễ chịu. Đến lúc này, Rachel mới có thể kiểm lại tất cả những chuyện xảy ra từ lúc Stan bị ốm. Cô nhận ra rằng một điều tốt mà cơn ác mộng mang lại là: những ngày xáo trộn gây đây trong viện đã giúp Elisabeth và Johnny trở nên hòa thuận. Cơn khủng hoảng đã bắt bà phải dựa vào Johnny, và hấn đã phản ứng tốt hơn cả những gì Rachel trông đợi. Hấn ở đó khi họ cần, và đã làm rất nhiều việc khiến họ không thể không yêu mến hấn. Sau chuyện không may này, Johnny đã được coi như người trong nhà.

Khi họ đi qua cổng Walnut Grove, lần đầu tiên kể từ lúc Stan bị ốm, Rachel cảm thấy lòng nhẹ nhõm. Mặt trời đang tỏa sáng, không khí ấm áp, tán lá đang chuyển sang màu của mùa thu thật đẹp. Thậm chí ngôi nhà cũng có vẻ nồng nhiệt chào đón khi họ bước vào.

Katie đang hát một bài hát ngốc nghếch với Tilda trong bếp, và sự hồn nhiên của đứa trẻ chạm đến nơi sâu kín nhất trong trái tim Rachel. Một nỗi lớn tỏa mùi xúp rau đang nổi bong bóng trong bếp.

“Đúng giờ ăn trưa nhé,” Tilda nói và ngẩng lên cười thật tươi khi họ bước vào, Katie chạy tới dang hai tay về phía Rachel. Cô bế đứa bé lên, hôn nó và chẳng hề ngại hai bàn tay dính dính đầy kẹo mà nó vừa vứt trên sàn nhà để ra đón bác.

“Mọi người đâu rồi, Tilda?” Elisabeth hỏi. Rõ ràng là bà phải cố lắm mới cất tiếng nói. Bà mệt đến mức câu hỏi ấy nghe như tiếng thều thào.

“J.D. đến đón Loren ở nhà trẻ, Lisa đi học đến ba giờ, còn Katie và tôi ở trong bếp, đúng không, Katie?”

“Ồ trong bếp,” Katie gật đầu xác nhận.

“Sao mẹ không lên lầu nằm nghỉ một lát đi mẹ?” Rachel lo lắng hỏi.

“Ừ. Mẹ mệt rũ ra rồi.” Elisabeth hôn Katie rồi ra khỏi bếp, đi như một bà cụ. Chưa bao giờ Rachel nghĩ là mẹ đã già, và ý nghĩ đó làm cô hoảng sợ.

“Con đi giúp mẹ đây ạ,” cô nói rồi trao Katie cho Tilda. Đứa bé không nghe, nhưng Tilda làm nó phân tán bằng cách đưa cho nó một cái chảo và một cái thìa để đập. Âm thanh đó theo Rachel lên lầu.

Khoảng mười lăm phút sau, cô quay lại bếp sau khi đã mở vòi nước tắm cho mẹ và xếp áo choàng cùng đồ ngủ cho bà. Rachel thấy Katie đang đứng trên một chiếc ghế và nô đùa rất vui trong chậu rửa, Johnny đang dựa vào bàn nói chuyện với Tilda, bà đối xử với hắn như thể hắn là một đứa con của mình và đang cắt thịt giăm bông cho món bánh sandwich. Làm xong, bà múc ra hai tô xúp, đặt chúng cùng mấy đĩa đồ ăn, bao gồm salad khoai tây, dưa chua và những cốc sữa lớn cùng với bánh sandwich, lên chiếc bàn tròn bằng gỗ sồi sáng bóng, sau đó bé bé Katie đang giẫy giụa phản đối ra khỏi bếp để Rachel và Johnny ăn trong yên bình.

Johnny thích thú ăn suất của mình, nhưng sau vài thìa xúp, Rachel đẩy đĩa ra.

“Đồ ăn bị sao à?” Ánh mắt Johnny gườm gườm mách bảo Rachel rằng hắn biết rất rõ là thức ăn chẳng làm sao cả. Hắn rất để ý đến lượng và loại thức ăn mà cô ăn mấy ngày gần đây, và bảo cô rằng chẳng có gì là lạ khi cô gầy đến thế, vì một con chuột cỡ bự còn ăn nhiều hơn cô. Rachel vì không muốn bị ép ăn nên nhăn mặt với hắn. Nhưng cô đành thỏa hiệp với ánh mắt chăm chăm nghiêm khắc của hắn mà ăn nốt phần xúp của mình. Cô không thể ăn hơn thế được.

“Nếu em ốm vì lười ăn thì cũng chẳng giúp gì được cho bố em đâu,” Johnny vừa nói vừa nuốt miếng cuối cùng trên đĩa. Rachel âu yếm nhìn hắn uống nốt chỗ sữa còn lại. Trong lúc sự căng thẳng làm dạ dày cô cồn lên mỗi lần cố gắng ăn, thì theo như cô thấy, Johnny lại chưa bao giờ không thích đồ ăn của mình, và nhu cầu ăn uống của hắn thật khổng lồ.

“Em bị đau đầu,” Rachel nghiêm nghị đáp.

“Có thật thế không?” Johnny nhìn cô suy đoán. Sau đó hắn cười toe toét. “Em ngoan, lên lầu mặc quần bò và đi giày thể thao vào đi. Em cần không khí trong lành đấy”.

“Có lẽ anh nói đúng”.

Đi dạo nghe có vẻ hay, và Rachel làm theo lời hắn. Khi cô quay lại bếp, hắn đang ăn nhanh một chiếc bánh hạnh nhân. “Nếu cứ ăn như thế thì anh sẽ sớm thành một ông già béo ị đấy”. Cô cười tươi trêu chọc hắn.

“Không thể nào. Hệ tiêu hóa của anh tốt lắm.” Hắn lau ngón tay vào quần bò rồi đi về phía cô.

“Ai béo mà chẳng nói vậy.”

“Ồ thế à?”

“Vâng.”

“Đi nào. Hôm nay là một ngày đẹp trời đấy.”

Johnny cầm lấy tay cô, và Rachel vui vẻ đi với hắn ra cửa, xuôi theo lối đi ra chỗ gara. Xe máy của hắn đỗ ở đó cùng với ô tô của mẹ cô và chiếc xe Tilda dùng để chạy việc vặt. Hít thở thật sâu, Rachel muốn uống mùi thơm thanh khiết của bầu trời chớm thu. Có ai đó ở đâu chẳng biết đang đốt lá. Mùi khói hăng hăng dịu nhẹ nhưng vẫn có thể phát hiện ra.

Trời vẫn âm nên không cần áo khoác hay áo len, nhưng rõ ràng là mát hơn tháng Tám.

Một cơn gió thổi tung tóc Rachel, lùa vào những cành cây thâm sì đang khoác những chiếc áo màu đỏ và vàng lộng lẫy, làm cho chúng vươn lên trên những cánh tay đang đu đưa.

Rachel tận hưởng cảnh tượng và mùi hương mà thấy mình như được tái sinh. Chớm thu là khoảng thời gian cô yêu thích trong năm.

“Đây,” Johnny nói và đưa cho cô cái mũ bảo hiểm. Rachel mãi mê suy tư đến mức không để ý là họ đã đến cạnh chiếc mô tô và hắn đã bỏ tay cô ra.

“Ồ, em không nghĩa là...” Rachel lắc đầu trước điều mà hắn rõ ràng đang định làm và lùi lại. Tặc lưỡi quở trách, Johnny đi theo cô. Hắn lấy mũ bảo hiểm từ tay cô và đặt lên đầu cô, rồi nhìn xuống với nụ cười cố nén.

“Em không tin anh ư?”

“Có, nhưng...”

“Tốt.” Hắn ấn cái mũ bảo hiểm xuống đầu Rachel và cài khóa, sau đó ngăn chặn sự phản đối của cô bằng một nụ hôn nhanh và mạnh.

“Em sẽ thích cho mà xem. Anh hứa.” Hắn kéo cô lại gần bằng cách móc ngón tay vào thắt lưng quần bò của cô. Đầu Rachel ngửa ra sau khi cô ngẩng lên nhìn hắn, và hắn lại hôn cô.

“Thử một lần nhé?”

“Em còn làm gì được nữa?” Cô thở dài đầu hàng. Cường lại Johnny khi hắn quyết định quyến rũ cô theo kiểu dễ dàng như thế là điều không thể, cô thầm nghĩ. Thêm vào đó, cô tin tưởng hắn, tuyệt đối tin. Cô có thể không thích đi xe máy, nhưng cô không sợ vì biết mình không thể bị nguy hiểm gì.

“Nhảy lên nào.” Johnny cười toe toét, đội mũ bảo hiểm rồi tung một chân qua yên xe, gạt chân chống lên, đạp nổ máy, tất cả diễn ra nhanh đến mức Rachel còn chưa kịp chỉnh lại mũ bảo hiểm để nó vừa vặn và an toàn với mình.

“Nhảy thế nào?” Rachel phải hét lên mới át được tiếng động cơ đang gầm lên. Yên xe khá cao so với mặt đất, và việc ngồi giạng chân ra có vẻ không được đứng đắn cho lắm.

Chuyện đó rất ổn với hắn, nhưng là vì hắn cao trên mét tám.

“Giả vờ chiếc xe là con ngựa thôi !” Hắn hét đáp lại.

Hắn phanh xe lại bằng cách đặt cả hai chân lên mặt đất, để Rachel tung một chân qua yên như hắn hướng dẫn. Ngay lập tức cô thấy mình ngồi sau lưng hắn, bị kẹp giữa tấm lưng rộng và cao của hắn với phần tựa bằng da đằng sau, đùi cô kẹp lấy đùi hắn.

“Bám chặt nhé!” Hắn ngoái lại và hét lên.

Rachel cắn chặt răng và vòng tay ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của hắn. Hắn kéo ga, nhấc chân lên, rồi họ lao đi. Khi họ bay xuống con đường dẫn vào nhà làm tung những viên sỏi bé tí lên, Rachel nghĩ rằng chắc là một quả tên lửa cũng tương tự như vậy.

Nhưng rõ ràng là Johnny thích thế. Cô có thể cảm thấy sự hồ hởi ở hắn khi cô ép chặt người vào lưng hắn. Cô có thể nhìn thấy điều đó qua khuôn mặt ngoảnh đi của hắn. Cô có thể nghe thấy nó trong giọng hắn khi hắn hét lên đáp lại cô. Vậy nên cô bám chặt lấy hắn mà không phản đối khi họ bay qua những ổ gà và nghiêng xe qua những đoạn cua, mặc dù cô cảm thấy như thể mình đang ngồi trên tàu trượt siêu tốc. Vì Johnny, cô sẽ tập thích kiểu đi lại như thế này dù nó có giết cô chẳng nữa. Hắn đã cố gắng bao nhiêu để phù hợp với thể giới của cô, vậy nên cô sẽ làm điều này vì hắn.

Cho đến khi hắn quay lại gara sau khoảng một tiếng rưỡi, cuối cùng Rachel cũng mở được mắt ra.

“Thật thú vị đúng không?” Hắn cười toe toét khi dừng xe lại. Cảm kích vì vẫn còn sống, Rachel mỉm cười gạt đầu với hắn. Cô bỏ mũ bảo hiểm ra, đưa cho hắn rồi trượt xuống đất.

Sau đó xảy ra một chuyện rất buồn cười, đầu gối cô, kết hợp với hai bắp đùi nổi loạn, đột nhiên run lấy bầy. Mông cô đau ê ẩm. Cô xoa mông, nhìn mặt trong lúc Johnny tắt máy và dựng chân chống chiếc xe yêu quý của hắn, rồi treo hai cái mũ bảo hiểm lên gương chiếu hậu.

“Có chuyện gì thế?” Hắn quay người và thấy cô đang xoa mông. Cau mày, hắn nhìn khắp người cô. Rachel cố mỉm cười với hắn và buông tay xuống.

“Em bị ê mông,” cô nói, quyết tâm làm giảm nhẹ cơn đau mà mình phải chịu đựng giống như khi đi cưỡi ngựa.

“Lần đầu tiên đi mà anh để em ngồi lâu quá.” Hắn có vẻ ăn năn.

“Lần đầu tiên ư?” Cô nghĩ và khẽ rùng mình, nhưng vẫn cố mỉm cười khi quay về phía ngôi nhà. Tuy nhiên, cô vẫn không thể ngăn mình khỏi cau có theo bản năng khi bước một bước về phía trước.

“Em yêu, anh xin lỗi,” Johnny tiến đến đằng sau và bế cô lên trước khi cô kịp nghĩ hắn định làm thế. Trong một giây, Rachel cứng người lại, ngạc nhiên, nhưng rồi lại thả lỏng người khi hắn bước đi, bế cô lên cao ngang ngực hắn. Đây là người đàn ông cô yêu, và hắn có thể bế cô lên nếu muốn. Cô mỉm cười trước niềm vui sướng xa xỉ đó và vòng tay ôm cổ hắn.

“Tha lỗi cho anh nhé?” Hắn thực sự có vẻ hối lỗi. Rachel kéo một lọn tóc ở gáy hắn.

“Vâng, ngốc ạ.”

“Dần dần em sẽ quen với nó thôi.”

“Chắc chắn là thế rồi.”

“Nếu không thích thì em không phải đi đâu.”

“Em biết rồi.”

Johnny đứng lại để hôn cô. Cuối cùng, khi hắn đã ngẩng đầu lên và đi tiếp, Rachel ngạc nhiên thấy hắn hướng về phía khu rừng.

“Chúng ta đang đi đâu thế?”

“Đến một nơi mà anh có thể làm những cơn đau dịu lại.”

“Nghe hay đấy.” Cô mỉm cười với hắn.

“Thật thế mà, đúng không?”

Họ đang ở bìa rừng. Johnny bế cô đi dọc con đường đến gốc cây có ngôi nhà treo, sau đó đặt Rachel xuống. Mông cô vẫn còn đau và đùi vẫn còn run rẩy, nhưng cô có thể trèo lên, thỉnh thoảng mới cau mày đôi chút. Khi Johnny nhô đầu qua lỗ cửa, cô đã nằm duỗi người trên sàn gỗ, tay gối sau đầu, mắt nhắm nhìn tán lá màu vàng cam phía trên. Mặc quần bò bạc màu và áo phông hồng đậm, tóc rối tung, mắt sáng, má hồng, trông cô như mười tám tuổi. Khi Johnny hiện ra trước mắt, Rachel tặng hắn nụ cười thật tươi và đắm đuối đầy hạnh phúc. Hắn đứng nhìn cô một lúc, vén tóc ra khỏi trán cô, rồi quỳ xuống bên cạnh cô.

“Em nằm sấp xuống đi.”

“Sao lại thế?”

“Anh đã nói là anh sẽ làm cho những cơn đau biến mất mà. Liều thuốc chữa trị cho cái thứ đang làm em đau đớn là một bài mát xa tốt.”

“Thế á?”

“Ừ.”

Rachel xoay người, gấp hai tay xuống cầm làm gối. Cô cảm thấy sự mạnh mẽ trong đôi tay của Johnny khi hắn bắt đầu xoa bóp cặp mông bị ngược đãi của cô qua lớp vải bò và để cho mình tận hưởng cảm giác đó. Hắn nói đúng – việc hắn đang làm đúng là có thể xoa dịu cơn đau trong các cơ bắp của cô. Hoặc ít nhất thì cũng chuyển nó sang chỗ khác.

Thật buồn cười, làm thế nào mà hắn có thể đánh thức được sự thèm khát nóng bỏng ở cô nhanh chóng đến thế? Chưa có người đàn ông nào từng khiến cô trở nên như thế. Nhưng khi Johnny chạm vào cô, cô muốn được làm tình.

Cô đã lấy lại sức lực, định nằm xoay lại để bảo hắn điều đó. Bỗng nhiên tay hắn trượt xuống dưới người cô để tìm cúc quần bò.

“Anh đang làm gì thế?” Cô lười nhác hỏi khi hắn cởi khóa quần cô ra và bắt đầu kéo qua hông.

“Anh nghĩ việc mát xa sẽ có hiệu quả hơn nếu giữa tay anh và da em không có quá nhiều rào cản.”

“Ồ thế à?”

“Phải.”

Hắn tụt đuôi giày ra khỏi chân cô, sau đó kéo quần ra. Rachel vẫn nằm úp bụng, đầu gối lên tay, mặc áo phông hồng, quần lót nylon màu đào và tất màu hồng dài đến mắt cá với đường diềm tinh tế. Không khí hơi lạnh bao quanh đôi bàn chân trần của cô. Sự ớn lạnh nhanh chóng được thay thế bằng hơi ấm từ đôi bàn tay hắn lướt trên đùi cô để thực hiện tiếp nhiệm vụ.

Rachel phải thừa nhận rằng các động tác của hắn có hiệu quả hơn khi cô không có quần bò. Cô cong lưng lên như một con mèo bị cù khi tay hắn luồn vào trong quần lót, và trong một thoáng, cô tận hưởng những đầu ngón tay thô ráp của hắn trên làn da của mình. Sau đó, thu hết quyết tâm còn lại, cô cuộn người ngồi dậy.

“Thấy tốt hơn chưa?” Hắn hỏi, ngồi lên gót chân, tay lướt vòng ra phía trước cặp đùi trần của cô.

“Rất nhiều rồi.” Rachel mỉm cười, vòng tay quanh cổ hắn rồi trao cho hắn một nụ hôn say đắm và quyến rũ mà Johnny cũng nhiệt tình đáp lại.

“Em nợ anh một lần,” cuối cùng cô nói, đẩy hắn ra và lắc đầu phản đối khi hắn đang định đẩy cô nằm xuống sàn.

“Ồ thế à?” Johnny có vẻ thích thú khi cô với tay xuống khóa quần của hắn và kéo xuống. Dựa vào tường, hắn quan sát nỗ lực của cô với nụ cười kỳ quặc.

“Phải,” cô đáp, thò tay vào lỗ hồng mà mình vừa mới tạo ra. Nụ cười của hắn biến mất và hơi thở trở nên gấp gáp hơn. Rachel thử siết nhẹ và phần thưởng là ánh mắt sáng bừng và đôi má ửng đỏ từ hắn. Khi cô cúi đầu xuống, hắn nhắm mắt lại, nắm chặt hai bàn tay rên rỉ.

Rachel thích âm thanh đó đến mức cô lặp lại động tác đó lần nữa.

50. Chương 50

Buổi chiều hôm đó, còn có một người khác trong khu rừng đằng sau Walnut Grove mà hai người trên ngôi nhà cây không hề hay biết. Đó là kẻ theo dõi.

Nhân cách hàng ngày của kẻ theo dõi đang lái xe dọc đường Main để giải quyết một số việc thì chiếc mô tô của Johnny Harris lướt qua. Cảnh tượng người phụ nữ đằng sau ôm lấy hắn, tay khóa chặt quanh eo hắn, đã làm kẻ theo dõi điên tiết đến mức vừa mới nhận ra điều đó, hắn đã chiếm được sự kiểm soát cơ thể. Đi cách chiếc mô tô một khoảng an toàn, kẻ theo dõi phải gắng gượng cưỡng lại thôi thúc được tăng tốc và đâm thẳng vào cặp đôi bội bạc đó, và hắn đã làm được. Giết Johnny Harris không phải là một phần của kế hoạch.

Nhưng kẻ theo dõi không thể cưỡng lại mong muốn theo họ vào rừng. Đứng bên dưới ngôi nhà cây, hắn nghe âm thanh làm tình đang diễn ra trên đầu. Mỗi nghi ngờ lớn nhất của hắn đã được làm sáng tỏ. Họ là người tình của nhau. Mặc dù kẻ theo dõi không ho he một tiếng nhưng bên trong hắn điên lên vì tức giận,

chuyển từ cơn ghen tức sang một cơn quái vật gầm rú điên cuồng vì khát máu. Hắn đã giết người hai lần, nhưng chưa bao giờ mong muốn trả nợ máu lại mạnh mẽ như lần này. Người đàn bà đó phải chết. Người đàn bà đó sẽ chết. Và chết sớm. Sớm thôi.

Nhưng không phải là ngay bây giờ. Kẻ theo dõi quá thông minh để chưa làm điều đó lúc này. Hắn có thể chờ cho đến khi bắt được người đàn bà đó ở một mình.

Cô ta đáng để chờ lắm.

Vì lần này, cô ta đúng là người phù hợp. Hai vụ giết người lần trước chưa hoàn thành được mục đích của kẻ theo dõi, và giờ đây hắn biết tại sao. Người phụ nữ này, Rachel Grant, chính là Người Đó. Hiểu rất rõ thân phận của mình là một linh hồn được tái sinh, kẻ theo dõi đang tìm một linh hồn được tái sinh khác. Thật hân hoan, hắn nhận ra rằng cuối cùng mình cũng đã tìm được con mồi, con mồi đích thực của mình, con mồi từng là kẻ thù vĩnh viễn của hắn. Kẻ theo dõi biết rằng những ký ức và cảm xúc, những suy nghĩ làm nên nhân cách hàng ngày của Rachel Grant cũng hời hợt như những thứ làm nên nhân cách hàng ngày của chính kẻ theo dõi. Bên dưới những bề mặt tầm thường đó ẩn giấu nhiều điều hơn rất nhiều : những linh hồn phi giới tính được kết nối với nhau bằng số phận, và số phận chúng phải được tái sinh cùng nhau để tham gia vào một vòng tròn bất tận của sự phản bội, giết chóc và cứu rỗi. Cùng với bản thân kẻ theo dõi và linh hồn của Johnny Harris, linh hồn của người đàn bà kia hình thành nên đỉnh thứ ba của một tam giác vĩnh cửu.

Kẻ theo dõi biết số phận của hắn là phải phá hủy cái tam giác đó. Chỉ khi nào việc đó hoàn thành, kẻ theo dõi mới được yên ổn.

Điều khiến việc đó dễ dàng hơn, theo quan điểm của kẻ theo dõi, là Rachel, cũng như Johnny Harris và thực chất là hầu hết những người khác, không biết về sự tồn tại của một phần khác trong bản thân mình bên cạnh nét nhân cách bề mặt. Ý niệm về việc tái sinh, về số phận và sự cứu rỗi, điều mà kẻ theo dõi biết được và hiểu rằng nó là sự thật cơ bản và phổ biến, lại không được phần đông biết đến. Chỉ có một vài linh hồn được khai sáng mà kẻ theo dõi biết mình là một trong số đó, được phép biết về tri thức thiêng liêng này. Đa số mọi người đều không biết gì khác bên dưới nhân cách hàng ngày của họ, và đó chỉ là những cạnh nhỏ của một viên đá quý khổng lồ hình thành nên toàn bộ linh hồn.

Kẻ theo dõi nhìn nhận vấn đề theo cách như sau: Nhìn từ bên trên, những hòn đảo trên đại dương dường như tự bản thân chúng đã trọn vẹn. Chỉ khi đào sâu hơn xuống bề mặt đại dương người ta mới phát hiện ra rằng những hòn đảo đó không khác nào đỉnh của những ngọn núi khổng lồ bị mặt nước che khuất khỏi tầm mắt.

Kẻ theo dõi cho rằng nhân cách hàng ngày giống như những hòn đảo. Nhưng chỉ có những kẻ sâu sắc nhất mới được phép nhìn xuống những gì nằm bên dưới.

Âm thanh làm tình ở trên cao đột ngột dừng lại làm cho dòng suy tưởng của kẻ theo dõi bị cắt ngang. Hắn liếc nhìn lên trên thật nhanh, sục sôi muốn thực hiện cho sứ mệnh giết người được định sẵn của mình ngay lúc đó. Sự căm ghét, sự căm ghét đang điên cuồng dâng lên trước linh hồn phản bội sống trong Rachel Grant, chiến đấu với sự xảo quyệt bản năng.

Sự xảo quyệt đã thắng. Một lúc sau, kẻ theo dõi quay người và bước đi thật nhanh.

Sẽ có một ngày khác, một ngày tốt hơn để báo thù.

51. Chương 51

Khoảng bốn giờ, Johnny lái xe đưa Rachel và mẹ cô quay lại bệnh viện, và hắn mệt mỏi.

Rachel đã làm hắn kiệt sức. Hắn cười thầm khi nghĩ đến việc mình chưa bao giờ tưởng tượng đến điều đó. Lần này cô đã chỉ huy, và hắn thích từng khoảng khắc của chuyện đó.

Nhưng lúc này cô dường như đã khỏe lại hoàn toàn, trong khi hấn cảm thấy như mình bị nện cho một trận bằng gậy bóng chày. Hấn đã không nhận ra là cơ bắp mỗi nhừ. Hấn cần tắm nước nóng, thay quần áo và ăn gì đó. Hấn sẽ tiễn Rachel an toàn lên phòng bệnh của bố rồi nhanh chóng quay lại căn hộ của mình. Hấn sẽ quay lại trong vòng một giờ, mà phải đến sáu giờ trời mới bắt đầu tối. Cô sẽ được an toàn trong bệnh viện với mẹ, em gái và cả tá y tá bác sĩ xung quanh. Dù sao thì vẫn đang là ban ngày. Hấn đã ở bên cô mỗi phút giây cả lúc thức lẫn ngủ suốt tuần vừa rồi. Hấn có thể để cô lại một tiếng mà không cần lo lắng.

Rachel hoàn toàn đồng ý. Cô thò đầu qua cửa xe để hôn hấn trong lúc mẹ cô đi vào cửa bệnh viện.

“Không nói chuyện với người lạ, được chứ?” Hấn chỉ đùa một nửa, nhưng cô cười toe toét và đứng thẳng người lên.

“Em biết rồi.” Cô lấy một ngón tay gõ nhẹ lên mũi hấn rồi quay người theo mẹ vào bệnh viện. Johnny dừng trái luật ở làn đường đón bệnh nhân để nhìn cô bước đi. Rachel mặc một chiếc váy giản dị và áo khoác lụa màu ngọc lam sáng với thắt lưng da nạm bạc và khuyên tai bạc. Mông cô lắc lư sang hai bên theo từng bước chân trên đôi giày cao gót giản dị. Johnny nhìn theo đầy tình tứ và ngưỡng mộ. Tất cả những gì hấn phải làm là nhìn cô đi xa khỏi hấn, rồi lại cảm thấy thêm muốn cô.

Trên đường quay trở về căn hộ, vài giọt mưa lớn rơi trên kính chắn gió. Johnny bật cần gạt nước rồi liếc nhìn lên bầu trời. Nhiều tuần nay trời không mưa, nhưng từ những đám mây đang bay ở phía Đông thì chuyện đó sắp thay đổi. Tốt, họ cần mưa.

Hấn đỗ xe đằng sau cửa hàng đồ dân dụng, trèo lên cầu thang dẫn lên căn hộ của hấn để không phải đối diện với những chuyện vợ vẫn mà người trong cửa hàng muốn tuôn ra, lấy thư từ trong hòm thư gần cửa rồi bước vào. Wolf đón hấn nồng nhiệt đến nỗi hấn suýt nữa thì ngã bổ chửng ra cầu thang.

“Tao cũng nhớ mày mà,” hấn bảo con vật hạnh phúc và âu yếm xoa sau tai nó. Liếc mắt nhìn lên trời đầy lo ngại, hấn quyết định đưa Wolf đi dạo nhanh trước khi trời mưa rào. Vì vậy, hấn buộc xích vào cổ con chó rồi dẫn nó xuống cầu thang. Thêm nhiều hạt mưa rơi xuống mặt đường khi hấn kéo con Wolf ra khỏi bãi cỏ.

Cho đến khi Johnny đưa con Wolf quay về căn hộ, áo phông và quần bò của hấn đã đầy vệt nước. Kịch cỡ của chúng báo trước rằng cơn bão sắp đến sẽ rất khủng khiếp.

Vào nhà, hấn cởi quần áo rồi nhảy vào bồn tắm, sau đó ra ngoài để lau khô người và mặc quần áo sạch vào. Nhiệt độ đã hạ đáng kể so với buổi chiều lãng mạn của hấn và Rachel, nên hấn khoác vào người một chiếc áo bò dài tay rồi đóng cửa. Trong lúc đó, hấn liếc mắt nhìn đồng thư nằm trên bàn. Đa phần là thư rác, với một số hóa đơn lẫn vào. Một phong bì lớn màu vàng được chuyển tiếp từ nhà tù. Nhìn thấy tên nơi gửi ở góc bên trái của phong bì cũng đủ làm hấn sợ hãi.

Nhưng tất cả những chuyện đó đã lùi lại đằng sau rồi, và hấn định không bao giờ nhìn lại.

Vết nhơ đó sẽ được xóa trong hồ sơ của hấn, cũng như hấn sẽ xóa ký ức đó ra khỏi tâm trí. Những năm đó thuộc về một Johnny Harris khác. Rachel và tình yêu của cô, cùng sự hứa hẹn về một cuộc sống mới bên nhau đã khiến hấn trở thành một người đàn ông khác.

Chỉ cần nghĩ đến Rachel là lòng hấn dịu trở lại. Thở phào một cái, hấn thổi những căng thẳng kia đi và tập trung vào những điều tốt mà cuộc đời hấn đang có. Đầu tiên và quan trọng nhất là Rachel. Hấn sẽ mang chiếc áo khoác da vào bệnh viện để cô mặc khi đêm xuống. Chiếc áo lụa màu ngọc lam của cô rất đẹp, nhưng hấn không nghĩ là nó đủ ấm.

Dù rất muốn được ném cái phong thư khó chịu đó đi nhưng Johnny vẫn xé nó ra. Bụng hấn thắt lại khi làm việc đó – hấn trông chờ điều gì, một lá thư gọi quay lại ư? Johnny mĩa mai hỏi mình – nhưng chỉ có thư chuyển tiếp. Những người hâm mộ không biết là hấn sẽ được thả. Hấn bản khoán không biết họ sẽ tiếp tục viết đến bao giờ.

Người viết thư trung thành nhất của hấn lại viết một bức thư khác, Johnny thấy nó khi đổ ra khoảng sáu bảy lá lên mặt bàn. Cô ta luôn dùng mực tím trên giấy tím, và luôn luôn xịt nước hoa lên các bức thư của mình. Mùi hương cô ta dùng là một mùi thảo mộc nồng, và Johnny nhăn mũi lại trước sự nồng nặc của nó.

Hắn không nhớ là hồi đọc thư của cô ta ở trong tù mùi hương này lại mạnh đến thế. Có lẽ vì bị đặt vào phong thư màu vàng đó nên mùi của nó tăng lên.

Mùi hương tiếp tục treu trọc hắn khi Johnny lấy ngón tay cái xé phong thư và liếc nhìn qua xem cô ta nói gì. Vì lịch sự, lúc đầu hắn định gửi cho cô ta một thông báo nói rằng gửi thư tình đến hắn là một việc làm mất thời gian, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn biết là mình sẽ không làm thế. Hắn cũng sẽ không bao giờ liếc nhìn vào đồng thư của nhà tù một lần nào nữa. Nó mang đến những kỷ niệm cũ, những kỷ niệm xấu xa khiến hắn nổi giận. Hắn sẽ ném nó đi mà không thêm mớ, như những thư rác khác, và tiếp tục cuộc sống của mình.

Trong lúc xem xét bức thư theo thói quen hơn là vì quan tâm thực sự, hắn băn khoăn không biết loại phụ nữ nào lại trở nên mê đắm một người lạ, một kẻ giết người bị vào tù – một người chưa bao giờ hồi âm lấy một lần. Người này đã viết cho hắn đều đặn mỗi tuần trong suốt mười năm hắn ngồi tù, và ngay từ lá thư đầu tiên cô ta đã làm ra vẻ thân mật khiến hắn cảm thấy thật lố bịch. Khi thật, hắn thậm chí còn không biết tên cô ta vì cô ta chẳng bao giờ ký tên dưới bức thư tình cảm lãng mạn dạt dào mà chỉ một dòng “Người yêu mãi mãi của anh”. Cô ta còn không bao giờ gọi tên hắn. Những bức thư của cô ta luôn luôn bắt đầu bằng “Người yêu đầu nhất đời của em.” Từ giọng điệu của cô ta, hắn đoán cô ta coi họ là vợ chồng.

Kỳ lạ. Johnny nhăn mặt và ném bức thư lên đồng giấy tờ. Sau đó hắn vào bếp để rửa đi thứ mùi nồng nặc bám trên tay, lấy áo khoác, rồi đi ra cửa.

Đang nửa đường xuống cầu thang, rảo bước thật nhanh vì những hạt mưa to đang rơi xuống, hắn chợt nhận ra một điều và dừng lại. Hắn đã ngửi thấy mùi nước hoa này ở đâu đó, không phải chỉ trên những bức thư kia. Mới gần đây thôi. Từ khi hắn quay lại Tylerville. Trên một người phụ nữ nào đó. Hắn biết điều đó rõ như việc những giọt mưa đang rơi trên mặt hắn. Nhưng ngay lúc đó hắn không thể liên tưởng đến khuôn mặt người nào đó gắn với mùi hương ấy được.

Wheatley đã hỏi hắn xem hắn có bạn gái cũ nào sống quanh đây không, và câu trả lời của hắn, ít nhất là theo như những gì hắn biết, là không. Những bây giờ, trong lúc đầu óc làm việc nhanh như vũ bão, hắn đột nhiên nhận thấy mình phải đối mặt với một khả năng đau đớn.

Người viết cho hắn những bức thư trong tù chắc chắn phải ở Tylerville này. Có lẽ cô ta vẫn luôn ở đây. Có lẽ cô ta – không phải anh ta, mà là cô ta – đã giết Glenda và Marybeth. Bởi vì cô ta đã tưởng tượng là mình yêu hắn.

Dù cô ta là ai thì hắn cũng đã gặp cô ta hơn một lần từ lúc ở tù về. Ký ức về mùi hương đó như treu người Johnny khi hắn cố gắng nhớ xem đích xác là khi nào. Nhưng điều đáng sợ là, hắn không thể nhớ được. Đó có thể là bất cứ người nào, gần như là bất cứ người phụ nữ nào trong thị trấn. Bất cứ một nhân viên thu ngân nào. Bất cứ người khách nào trong cửa hàng đồ dân dụng mà hắn đã chờ phục vụ. Bất cứ người bạn nào của nhà Grant.

Biết đâu những bức thư đó có thể giúp hắn lần ra dấu vết. Johnny quay người, chạy ngược lại cầu thang, hấp tấp tra chìa khóa vào ổ. Vặn để cửa mở, hắn lao đến chiếc bàn, nhặt lá thư và phong bì lên.

Địa chỉ để trả lại là một hòm thư bưu điện ở Louisville. Không khó kiểm tra lắm.

Cầm bức thư trong tay, hắn lại chỗ điện thoại. Nhắc máy lên, hắn quay số, và khi một giọng nữ tẻ nhạt vang lên ở đầu dây bên kia, hắn nói, “Cho tôi gặp cảnh sát trưởng Wheatley.”

52. Chương 52

“Rachel!”

Rachel đang trên đường đến thang máy thì nghe thấy có người gọi tên mình. Nhìn quanh, cô thấy Kay xuất hiện từ những cánh cửa kính phía sau. Nở nụ cười thân mật và khẽ vẫy tay gọi, cô dừng lại, chờ bạn đi cùng.

Kay không mỉm cười đáp lại. Khi cô ấy đến gần hơn, Rachel có thể thấy được vẻ mặt của cô bạn, và bắt đầu cảm thấy cảnh giác.

“Có chuyện gì à ?” Cô nghiêm giọng hỏi.

“Ôi, Rachel, em không thích phải nói điều này với chị.” Kay có vẻ không vui. “Có rắc rối rồi. Johnny... Johnny đã bị bắt.”

“Bị bắt ư? Vì sao chứ?”

“Em rất tiếc, Rachel. Hình như người ta đã tìm được một sổ bằng chứng chứng minh anh ta đã giết những người phụ nữ đó.”

“Nhưng... anh ấy vừa thả chị xuống đây để về nhà mà.”

“Họ ngăn anh ta lại ở ngay góc phố, tra còng vào tay anh ta, rồi đưa vào sở. Em tình cờ lái xe ngang qua và thấy tất cả.”

“Không thể nào!”

“Em rất tiếc, Rachel. Nhưng chị biết đấy, có lẽ họ nhầm rồi. Em biết chị nghĩ Johnny vô tội. Cũng có thể anh ta vô tội thật.”

“Chị phải đến chỗ anh ấy. Ồ không, chị không có ô tô. Johnny lái xe chị rồi. Kay, chị không muốn làm phiền em, nhưng...”

Kay mỉm cười khoác lấy tay Rachel. “Đừng ngốc nghếch thế! Bạn bè để làm gì cơ chứ? Em rất sẵn lòng lái xe đưa chị đi. Đi nào.”

Rachel lao nhanh ra khỏi cửa với Kay, không để ý thấy những giọt mưa suốt một tháng ròng Tylerville mới có đang rơi trên mặt.

Rachel thắt dây an toàn trong lúc Kay đưa chiếc xe Ford Escort màu nâu vàng ra khỏi bãi đỗ. Trong một tiếng vừa rồi, gió đã nổi lên và bầu trời đã tối lại, báo trước một cơn bão to sắp đến. Tiếng rít của cần gạt nước vất vả đẩy những giọt nước to bự ra khỏi kính chắn gió tạo thành âm thanh nền cho cuộc nói chuyện trong xe. Từ ghế sau, mùi hương của một bó cẩm chướng hồng lan tỏa trong không khí. Rachel đoán là Kay phải đi giao hàng sau khi thả cô xuống.

“Họ đã nhầm rồi,” Rachel sốt ruột nói. “Johnny không giết ai trong số hai người phụ nữ đó cả! Chị đã bảo cảnh sát trưởng bao nhiêu lần là anh ấy ở cùng chị lúc Glenda Watkins bị giết mà.”

“Em tin chị,” Kay liếc nhìn Rachel.

“Chị nghĩ cảnh sát trưởng cũng cho là vậy. Chị không tin là ông ấy nghĩ chị nói dối về chuyện như thế - dù là để bảo vệ Johnny ! Chị không làm thế. Chị không bao giờ làm thế.”

“Em không bao giờ nghĩ là Johnny giết cô gái đầu tiên. Và em cũng không tin là anh ta giết người thứ hai.”

“Vậy thì em là một trong số rất ít...” Rachel ngừng lại khi đến lúc này cô mới để ý đến hướng đi của họ.

“Kay, em đang đi đâu thế ? Em đang ra khỏi thị trấn rồi.”

“Em biết.”

“Nhưng sở cảnh sát chỉ ở cách bệnh viện mấy dãy nhà thôi mà ! Em phải quay lại đi.”

“Em không thể làm thế,” Kay nói bằng giọng hối lỗi rất lạ khiến Rachel phải nhìn cô ta, thực sự nhìn cô ta, lần đầu tiên kể từ lúc gặp cô ta ở sảnh bệnh viện. Kay trông vẫn hấp dẫn với quần kaki và chiếc áo len hợp màu khoác bên ngoài một chiếc áo dài trắng. Tóc cô ta buộc lên thành một búi, và đồ trang điểm duy nhất cô ta dùng là một chút son môi và mascara.

Nhưng trông cô ta rất lạ. Lạ một cách huyền bí, gần như là một người khác vậy.

Một cơn rung mình khó chịu khuấy đảo bên trong Rachel.

“Em ổn chứ ?” Trong giọng Rachel có chút lo lắng.

“Nó phụ thuộc vào việc chị định nghĩa ỏn là gì.” Giọng Kay có vẻ buồn bã khi liếc nhìn Rachel. “Chị có tin vào chuyện đầu thai không?”

“Sao cơ?” Câu hỏi của Kay bắt ngờ đến mức làm Rachel choáng váng mất một phút.

“Chị có tin vào chuyện đầu thai không?”

“Không. Sao thế?”

“Em lại tin. Chị biết đấy, em quan tâm đến lĩnh vực đó từ cách đây nhiều năm rồi. Từ hồi em vẫn còn học cấp ba ấy.”

“Em có quyền tin vào bất cứ điều gì em muốn, giống như những người khác. Đó là lý do tại sao người ta lại gọi Mỹ là đất nước của tự do.” Rachel sốt ruột khi cuộc nói chuyện đột ngột trở nên vô nghĩa. “Kay, em có thể quay đầu xe và chở chị về sở cảnh sát được không? Nếu không thì để lại để chị đi bộ về cũng được.”

Kay mỉm cười hồi lỏ. “Chị vẫn không hiểu đúng không, Rachel?”

“Hiểu gì cơ?”

“Johnny không bị bắt, đồ ngốc.”

“Vậy tại sao em lại nói thế?” Chuyện này càng lúc càng khó hiểu, Rachel có cảm giác như Alice khi thấy mình ở xứ sở thần tiên. Cô thận trọng nhìn Kay một lần nữa. Cô ta có uống rượu không nhỉ? Cô ta dùng thuốc kích thích ư? Bất kể là có vấn đề gì với cô ta thì Rachel cũng thực sự lo lắng.

“Để bắt chị đi cùng em.”

“Tại sao em lại bắt chị đi cùng em?”

“Chị có biết là ông em làm việc trong Hội đồng ủy ban thành phố vào những năm ba mươi không? Khi họ tìm thấy xác của người phụ nữ trong hầm mộ nhà thờ ấy? Cuốn nhật ký cũng ở đó – cuốn nhật ký của kẻ đã giết người phụ nữ ấy. Ông em giữ nó – đó là lý do tại sao nó biến mất – và em đã đọc nó lần đầu tiên hồi em khoảng mười tuổi. Nó hấp dẫn em, và em cứ đọc, đọc đi đọc lại. Sau đó em bắt đầu mơ về những điều mình đã đọc – những giấc mơ sống động, sống động đến mức như thể em là cô ta, sống cuộc đời của cô ta vậy.

Em thực sự sợ hãi – cho đến khi em bắt đầu học về sự đầu thai. Sau đó em nhận ra rằng chúng ta đều được tái sinh, cứ thế lặp đi lặp lại. Những giấc mơ của em rất thật vì trước đây em từng là người phụ nữ đó. Em trải qua tất cả những điều đó mà cô ta từng trải qua.”

“Kay, thứ lỗi cho chị, nhưng tất cả những chuyện này thì có liên quan gì đến Johnny?”

Trong lúc sốt ruột, Rachel cố gắng không hét những từ đó vào mặt bạn mình.

“Ồi, Rachel. Em thực sự xin lỗi.” Kay nói bằng giọng yếu ớt và nhỏ dần. Tay cô ta nắm chặt lấy vô lăng, người cô ta cứng lại, và Rachel đột nhiên có cảm giác đáng sợ rằng người phụ nữ mà lúc này cô đang nhìn không còn là người phụ nữ từng ở đó cách đây một giây nữa.

“Cô có biết cô là ai không?” Kay hỏi, liếc mắt nhìn Rachel. Giọng cô ta thấp và nhỏ hơn bình thường. Đồng tử của cô ta mở rộng đến nỗi choán gần hết tròng mắt, chỉ để lại một vành nhỏ quanh lòng đen.

“Kay...”

“Không,” Kay nói, và mỉm cười. “Tôi không phải là Kay. Tên tôi là Sylvia. Sylvia Baumgardner.”

Trong nụ cười và đôi mắt đó toát ra vẻ quỷ quái và hăm dọa khi cô ta liếc nhìn Rachel một lần nữa khiến cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô. Kay đã bị điên rồi ư ?

“Dừng lại đi. Chị muốn ra ngoài.”

Phải mất một lúc Rachel mới lấy lại được cái giọng quyền uy mà cô đã dùng để ỏn định biết bao nhiêu lớp học của mình, nhưng Rachel đã làm được. Dù có điều gì làm Kay đau khổ thì cô ta cũng đột nhiên trở nên rất đáng sợ. Rachel không định ngồi đó và đóng vai khán giả trong lúc bạn cô đang hoàn toàn mất kiểm soát về thực tại. Cô muốn ra khỏi chiếc xe đó.

Kay cười to. “Cô không hiểu gì, đúng không, sinh vật khốn khổ và ngu ngốc kia? Cô là Ann Smythe, nữ nhạc công chơi đàn organ. Ann bé nhỏ ngọt ngào. Lúc nào cũng thật đáng yêu, thật nghiêm nghị, ra vẻ đoan trang. Không ai có thể đoán được cô là một con diêm, đúng không? Không ai khác ngoài tôi. Tôi biết, cô thấy đấy. Tôi biết anh ấy rất rõ. Tôi biết cái giây phút cô bắt đầu quyến rũ anh ấy, cái giây phút anh ấy đáp lại. Tôi biết cái giây phút anh ấy phá hủy lời thề hôn ước. Trước kia anh ấy là của tôi. Bây giờ anh ấy vẫn là của tôi.”

Mắt Rachel mở to khi cô nghe những lời này. Kay gần như là ma quỷ. Trông cô ta rất khác, nghe giọng cô ta cũng khác. Có lẽ nào cô ta là người đa nhân cách? Rachel cảm thấy nhói lên vì lo sợ trước khả năng đó. Cô tháo dây an toàn và giữ mình ngồi vững bằng hai tay, những ngón tay kín đáo dò dẫm tìm chốt cửa. Cô sẽ nhảy ra nếu cần, sẽ làm bất cứ điều gì để thoát khỏi chiếc xe này.

“Á à. Nó bị khóa rồi,” Kay nói và lúc lắc một ngón tay với Rachel khi cô kéo chốt cửa mà không được. Mắt Kay mở to, nhưng Rachel có cảm giác là chúng không thực sự nhìn. Cô cảm thấy cái thứ này – không phải là Kay, mà là thứ gì đó – đang nhìn cô qua đôi mắt kia như một con vật đang nhìn qua một cái hố.

“Kay. Em nói lung tung rồi đấy.” Rachel giữ cho giọng mình nhỏ và bình tĩnh. Nhận thức thông thường mách bảo cô rằng Kay sẽ không giữ cô làm tù binh trong chiếc xe này mãi.

Rachel phải bình tĩnh, và cô sẽ ổn. Điều cô đang chứng kiến rất đáng sợ, đúng vậy, nhưng chắc chắn đây là một chứng suy nhược tinh thần. Có lẽ gần đây Kay đã bị quá nhiều áp lực. Rachel xấu hổ thừa nhận là cô đã quá mải mê về việc của mình đến mức không biết điều đó.

“Cô muốn những chuyện có nghĩa hử?” Kay mỉm cười đầy xấu xa. “Cô muốn hiểu điều gì đang diễn ra, đúng không Rachel? Cô có thể hỏi Ann – nhưng cô thậm chí còn chẳng biết Ann, đúng không? Chỉ ít là ở mặt ý thức. Vậy nên tôi sẽ nói cho cô biết. Cô – là Ann – đã đánh cắp chồng tôi. Cám dỗ anh ấy ngoại tình. Thông dâm với anh ấy. Cô và anh ấy đều nghĩ là tôi không biết. Nhưng tôi biết. Tôi biết, và tôi ngăn chuyện đó lại. Ngay lúc đó.”

Nhưng anh ấy yếu đuối, cô biết đấy, rất yếu đuối. Anh ấy thèm khát phụ nữ. Khi phát hiện ra điều tôi làm với cô, anh ấy đã tỉnh táo lại, đã nhớ rằng mình phải biết sợ Chúa và không bao giờ dám lãng nhãng nữa. Suốt kiếp đó. Nhưng khi tôi tìm thấy anh ấy lần nữa, anh ấy lại giữ những mảnh khoe cũ của mình. Ngủ với những con diêm bé nhỏ rẻ tiền và phớt lờ người phụ nữ tốt mà số phận bắt dành tình yêu cho anh ấy. Vì tôi giản dị, cô biết đấy. Còn cô thì xinh đẹp. Tất cả những người đàn bà của anh ấy đều xinh đẹp.”

“Em rất hấp dẫn, Kay ạ,” Rachel nói với vẻ bất an.

Kay liếc nhìn Rachel với ánh mắt căm thù đến mức khiến cô phải dội ngược. “Tôi tưởng bọn họ là cô, cô biết đấy. Nhưng không phải. Cô đã trốn, đúng không? Trong lúc cô lập kế hoạch để giành lấy anh ấy cho mình. Nhưng cuối cùng tôi đã tìm được cô.”

Rachel nhìn vào đôi mắt gần như đen kịt đó và thấy sự đe dọa rất thật và khủng khiếp.

Kay, vì lý do nào đó, đã hoàn toàn tin vào những điều cô ta nói. Rachel cố kìm nén nỗi sợ hãi đang dâng lên. Bằng bất cứ giá nào, cô cũng phải bình tĩnh.

“Kay, em không được khỏe. Sao em không quay lại và chúng ta sẽ vào bệnh viện nhờ giúp đỡ? Làm ơn đi mà, Kay.” Dù có cố, giọng Rachel vẫn run rẩy. Bản năng của cô hét lên là mình đang gặp nguy hiểm, nhưng tâm trí cô vẫn không chịu chấp nhận thực tế là người phụ nữ từng là bạn mình bao năm nay lại gây nguy hiểm cho mình. Cái suy nghĩ cứ hiện lên trong đầu cô là, “Chuyện này không thể xảy ra. Không thể xảy ra với mình.”

“Tôi không phải là Kay. Tôi là Sylvia Baumgardner, vợ của Đức cha Thomas Baumgarden, cha xứ của nhà thờ này. Cô biết đến Thomas qua cái gã Johnny quý báu của cô.” Đến mấy từ cuối cùng, giọng Kay đầy chế nhạo. Chiếc xe chậm lại khi đã ra khỏi đường cái, và Kay vừa nói vừa chỉ tay ra cửa sổ. Rachel không dám nhìn thứ gì khác ngoài Kay, thấy rằng họ không cách xa Walnut Grove cho lắm và đang đi vào con đường rất hẹp dẫn đến nhà thờ Tin Lành đầu tiên. Khi Rachel nhìn chằm chằm vào toà nhà bé nhỏ đó, dự định của Kay đột nhiên trở nên sáng rõ với cô.

Như bất cứ người nào ở Tylerville, Kay lớn lên cùng với câu chuyện về một cha xứ đã lừa dối vợ mình để

dan díu với cô nàng nhạc công chơi đàn organ, và sự báo thù khủng khiếp của bà vợ. Bằng cách nào đó, Kay đã tưởng tượng ra mình là người vợ tội lỗi kia và nghĩ rằng Rachel chính là nữ nhạc công đó.

Rachel lạnh toát người khi nghĩ đến quan hệ mật thiết giữa câu chuyện xa xưa và thực tế này.

53. Chương 53

Lúc đó là hơn năm giờ, và Johnny có thể thấy trời đang sẫm dần khi ngồi trong văn phòng của Wheatley. Hắn nhìn bầu trời và mỗi lúc một thấy bồn chồn. Hắn không muốn để Rachel ngoài tầm mắt khi màn đêm ập xuống.

“Tôi cần gọi điện,” cuối cùng hắn nói với cảnh sát trưởng.

Wheatley càu nhàu. Ông đã gọi điện đến giám đốc sở bưu điện ở Louisville để tìm ra ai là người sở hữu hòm thư đó. Ông đã hỏi Johnny rất kỹ về tất cả những ký ức mà hắn có thể nhớ được về những phong thư đó - khoảng năm trăm cái - từ “người mãi mãi thuộc về anh”. Cho đến lúc này, ông vẫn chưa có được những câu trả lời mình muốn.

“Cậu chắc chắn là đã vứt đi tất cả những lá thư đó chứ?” Wheatley có vẻ bực bội khi liếc mắt nhìn Johnny dưới hàng lông mày nhíu lại.

Johnny gật đầu. “Tôi chắc. Giữ chúng chẳng có tác dụng gì. Ông có nghe thấy tôi nói gì không? Tôi cần gọi điện.”

Cảnh sát trưởng mím môi, và mắt ông ta nheo lại. “Gọi ai?”

“Rachel. Trời đang tối dần. Tôi muốn bảo cô ấy ở nguyên đó cho đến khi tôi đến. Tôi có cần ông ký giấy cho phép trước khi dùng điện thoại không?”

Nghe thấy thế, cảnh sát trưởng mỉm cười chua chát và đẩy chiếc điện thoại qua bàn. “Gọi đi.”

“Cảm ơn.” Johnny cầm ống nghe lên và gọi đến bệnh viện. Hồi chuông thứ ba vang lên thì Elisabeth nhấc máy.

“Chào bác Grant. Cháu là Johnny đây ạ. Cháu có thể nói chuyện với Rachel một phút không?”

Hắn lắng nghe một lát và lạnh toát người. Mắt hắn nhướng lên nhìn cảnh sát trưởng, và một bàn tay đột nhiên ướt đầm mồ hôi che lên ống nói.

“Cô ấy không ở đó,” giọng hắn khàn đi, “Tôi đã thả cô ấy ở bệnh viện cách đây hơn một tiếng, và cô ấy không ở đó. Cô ấy còn chưa lên đến phòng bệnh.”

“Cô nghĩ Johnny là kiếp đầu thai của Cha xứ Baumgardner á?” Điều đó có vẻ vô cùng lố lăng nếu tình hình không nguy kịch đến thế.

“Tôi không nghĩ thế. Tôi biết thế. Linh hồn của anh ấy ở trong đôi mắt đó. Cũng như linh hồn cô. Tôi không hiểu tại sao mình lại không nhận ra cô sớm hơn.”

Chiếc xe dừng khựng lại đằng sau nhà thờ. Họ đã đi qua mấy chục mét trên lớp cỏ dày và lúc này đỗ lại ở cạnh hàng rào sắt bao quanh khu nghĩa trang nhỏ của nhà thờ. Gần như tất cả những ngôi mộ ở đó đều có từ những năm giữa thế kỷ mười chín, và ba hầm mộ cạnh nhau ở phía sau còn cũ hơn thế. Nghĩa trang đã được hội Bảo tồn duy trì cẩn thận.

Rachel cố kìm lại tiếng cười gần như là kích động khi nhớ lại rằng Kay đã tốn công đến thế nào để phục hồi lại vườn hoa mà người vợ sát nhân của vị cha xứ từng trồng. Chẳng lẽ cô ta thật sự tưởng tượng mình là người vợ đã chết của cha xứ hồi nào hồi đó ư?

“Hai người kia là sai lầm.” Kay trừng trừng nhìn Rachel sau khi đã không phải chú ý đến đường đi nữa. Rachel đột nhiên thấy Kay to lớn hơn mình rất nhiều. Cô ta cao ít nhất là một mét bảy, với những đường

nét như một bà hoàng. Nếu phải đấu tay đôi thì Rachel nhận ra mình sẽ không kịp cầu nguyện. Sau đó lời nói của Kay và ẩn ý đằng sau đó xâm chiếm bộ não đang bị phân tán của cô. Ngay lập tức, với cảm giác như một cú thuy vào bụng, cô nhận ra một cách chính xác người mà mình đang phải đối mặt.

“Cô... cô đã giết Marybeth Edwards và Glenda Watkins phải không?” Rachel lùi lại gần cửa xe hết sức có thể để chờ cho nó mở ra. Lúc ấy, cô sẽ thoát ra khỏi cánh cửa đó và chạy thực mạng. Walnut Grove, nơi gần nhất, chỉ cách đó khoảng một cây rưỡi. Cô sẽ phải chạy qua cánh đồng và khu rừng, rồi cô sẽ được an toàn.

“Như tôi đã nói, bọn chúng là sai lầm.” Kay nhún vai. “Thỉnh thoảng rất khó để nhìn cho chính xác. Nhưng giờ tôi đã tìm được cô, và tôi biết rõ. Hai người kia chỉ là đồ giả. Cô mới là người thật. Khi cô ra đi, anh ấy sẽ là của tôi.”

Rachel cảm thấy suýt ngất xỉu vì kinh hoàng. “Nhưng Kay này, cô và Johnny... cô chưa bao giờ tỏ ra quan tâm đến anh ấy, hoặc anh ấy quan tâm đến cô. Điều gì khiến cô nghĩ là giết tôi rồi thì anh ấy sẽ quay lại với cô?” Cô không thực sự mong là Kay tỉnh táo. Rõ ràng cô ta đã đi quá xa rồi. Nhưng cô sẵn lòng thử bất cứ điều gì, bất cứ điều gì để tăng cơ hội sống sót cho mình. Bởi vì cô vừa mới hiểu ra rằng Kay đưa cô đến nghĩa địa hoang vắng này để giết.

“Khi cô đi, anh ấy sẽ không còn lý do nào để chiến đấu với số phận của mình nữa. Chúng ta là một tam giác vĩnh cửu, anh ấy, tôi và cô. Đôi khi tôi và cô là đàn ông, và anh ấy là phụ nữ. Nhưng cô luôn là bạn tôi, kẻ phản bội tôi. Cô phải bị hủy hoại thì chúng tôi mới hạnh phúc bên nhau được, luôn luôn là vậy. Anh ấy đã về bên tôi trước lúc này nếu không phải vì cô. Tôi biết điều đó. Anh ấy đã cảm thấy sự có mặt của cô nhiều năm rồi. Cũng như tôi. Chỉ có điều cô và anh ấy không biết hai người đang tìm gì, và tôi thì không biết là ai.”

“Kay, chuyện này thật điên rồ.” Ngay khi nói ra điều đó, Rachel biết mình đã phạm sai lầm.

Nụ cười Kay dành cho cô thật đáng sợ.

“Ra khỏi xe đi,” cô ta nói và sờ soạng giữa ghế ngồi của mình với cửa xe để tìm thứ gì đó.

Rachel định tận dụng lợi thế ngay khi cửa mở, rồi run bắn người khi thấy Kay đột ngột cầm một khẩu súng. Khẩu súng to, đen, có vẻ hoạt động tốt, và chìa thẳng vào ngực Rachel.

“Kay...” Đó là lời thì thầm cầu khẩn đối với người bạn từ thời thơ ấu của mình, vì Rachel đang thực sự đối mặt với thực tế là cô sắp chết. Lời cầu xin của cô không có tác dụng. Mắt Kay tối đi vì thỏa mãn trước sự yếu đuối của kẻ thù.

“Cẩn thận đấy,” Kay cảnh báo cô, giọng đầy thù địch. “Tôi không muốn bắn cô. Nhưng tôi sẽ làm thế nếu buộc phải làm. Giờ thì ra khỏi xe.”

“Cô ta đang đến đây.”

Những lời đó làm Jeremy tỉnh lại.

Ai cơ mẹ? Nhưng rồi nó biết. Không phải là “nó” mà là “cô ta.” Vậy cái thứ đó là một người phụ nữ. Nó run lên vì sợ.

“Con dậy đi. Đứng nấp sau cánh cửa.”

Jeremy thút thít. Cái thứ đó đang đến, đến để giết nó. Giá mà nó được chết bây giờ, ngay bây giờ, và vượt qua chuyện đó. Nó sợ lắm. Nó muốn chết. Mẹ, mẹ ơi! Đưa con đến chỗ mẹ đi!

“Nấp sau cánh cửa đi! Nhanh lên!”

Khi nói bằng giọng đó nghĩa là mẹ nó muốn được phục tùng. Thở hổn hển và run rẩy, Jeremy cố gắng chống tay và đầu gối. Nó choáng váng, mệt mỏi và choáng váng, đầu nó nặng như chì, nó nghĩ đầu mình sắp nổ mất. Nhưng mẹ nó rất nghiêm khắc. Nó phải đứng lên. Nó đẩy chân vào tường, vai ghé sát vào đá lạnh. Khi đứng thẳng lên, người nó vã mồ hôi. Nhưng nó cắn chặt răng và di chuyển về gần cánh cửa.

“Cô ta sẽ mở cửa. Khi cô ta mở thì chạy! Chạy càng nhanh càng tốt! Có nhớ là con luôn luôn thắng trong cuộc chạy cự ly một trăm mét ở trường không? Hãy chạy như thế. Con có thể làm được, Jeremy.”

Con mệt lắm, mẹ ạ. Con sợ nữa.

“Mẹ sẽ ở bên con, con yêu. Con chỉ cần chạy thôi.”

“Chờ một chút.”

Rachel ra khỏi xe như Kay yêu cầu. Lúc này trời đang mưa tầm tã. Rachel hầu như không cảm thấy mưa đang quất vào mình. Mắt cô dán chặt vào Kay. Khẩu súng không hề dao động khi Kay vòng ra sau cốp xe - vẫn chìa thẳng vào giữa ngực cô.

Kay nhét chìa khóa vào cốp, mở ra một chút để không chắn tầm nhìn Rachel, rồi sờ soạng xung quanh. Cô ta lôi ra một bọc vải màu đen trông cũ kỹ. Rachel bắt lực nhìn cô ta, tim đập như trống, cảm thấy muốn bệnh khi Kay mở tấm vải bằng một tay, xòe nó ra, rồi tung lên vai.

Đó là một cái áo choàng, một cái áo choàng có mũ trùm đầu màu đen trông như có từ thế kỷ mười chín. Mặc nó vào, trông Kay như thể đã bước từ hiện tại vào một thời điểm khác.

Nhìn cô ta từ đầu đến chân đầy kinh ngạc, Rachel cuống cuống nghĩ đến cách nào đó để trốn thoát. Nhưng cô không nghĩ được gì.

“Những bông hoa là dành cho cô, cô biết đấy. Để... lát nữa. Hoa cẩm chướng hồng. Hồng là màu cô yêu thích, đúng vậy không?” Câu hỏi bình thản, lạnh lùng nghe thật đáng sợ. Rachel á khẩu.

Kay lại sờ soạng trong cốp xe một lần nữa rồi rút ra một con dao. Đó là một con dao cắt thịt, loại thường thấy trong bếp, kể cả bếp ở Walnut Grove. Nhưng trong tay Kay, nó thực sự là mối đe dọa gớm ghiếc. Rachel biết rằng mình đang nhìn thấy hung khí đã giết Glenda, có thể là cả Marybeth nữa, và cô thấy buồn nôn.

Cô sẽ là người thứ ba ư? Khả năng đó thật phi lý, phi lý đến mức khi nghĩ đến nó, Rachel gần như không còn sợ hãi. Chắc chắn là cô sẽ không chết theo cách đó. Cuộc đời cô đang rất ngọt ngào! Cô vẫn chưa sẵn sàng. Cô không thể bỏ Johnny lại, hay mẹ cô, hay Becky, hay...

Nhưng những suy nghĩ đó dẫn đến cảm giác hoảng loạn, và hoảng loạn là cảm giác Rachel không thể chịu được. Cô phải sáng suốt vì đó là điều duy nhất mà Kay không có lúc này.

Kay không thể cùng lúc vừa đâm vừa chìa súng vào cô. Đó là điểm có lợi với Rachel, và cô túm lấy nó như người chết đuối vớ được cọc.

Nhưng rồi một giọng nói nhỏ đáng ghét vang lên trong đầu cô, bổ sung thêm một lời cảnh báo. Có lẽ lần này, Kay định dùng súng, và con dao là để đâm cái xác của cô.

Kay đang mất trí. Những tiếng nức nở cuống loạn dâng lên trong cổ họng Rachel khi cô đối diện với sự thật. Rachel nuốt tất cả xuống. Nếu muốn có cơ hội, cô phải bình tĩnh.

Kay đóng cốp xe lại, sau đó vẫy khẩu súng vào Rachel.

“Được rồi. Đi.”

“Đi đâu?”

Rachel nghĩ đến việc chạy, chạy ngay lúc đó, càng nhanh càng tốt và đánh liều với khả năng Kay sẽ không bắn hoặc bắn trượt.

“Về phía sau nghĩa trang! Nhanh!”

Vào lúc đó, Rachel thấy mình không thể mạo hiểm bỏ chạy được. Nghĩ đến việc bị bắn vào lưng, đầu gối cô muốn khụy xuống. Cô quay người và bước đi. Liếc nhìn quanh, cô tuyệt vọng tìm thứ gì đó có thể giúp mình. Giá mà có ai đó, bất kỳ ai, đến đây! Nhưng giờ đây nhà thờ chỉ là một di tích, người ta chỉ đến đây vào ngày Tưởng niệm [1] và khi hội Bảo tồn đến để trông hoa, nhổ cỏ hay làm bất kỳ công việc nào của họ. Bản thân tòa nhà cũng che nghĩa trang khuất tầm nhìn từ đường vào. Cách đó nửa cây về phía tay phải, dọc theo một vùng cỏ cao màu vàng là mé rừng mà Rachel phải chạy qua để về nhà. Bên tay trái cô là một đám cây dẫn đến một mỏ đá bỏ hoang. Không có sự giúp đỡ nào ở đó. Trước mặt cô là nghĩa trang, xa hơn nữa là những cánh đồng.

[1] Ngày tưởng niệm những người đã hy sinh trong cuộc nội chiến ở Hoa Kỳ, thường rơi vào ngày thứ Hai cuối cùng của tháng Năm.

Nếu định làm điều gì đó để cứu mình, cô phải thực hiện trong vài phút nữa. Kay đang đi sau cô khoảng sáu bước. Rachel có thể cảm nhận được sự căng thẳng mỗi lúc một tăng ở cô ta, và cô sợ là nó sẽ bùng nổ thành cơn giận dữ giết người vào bất cứ lúc nào. Đến lúc chuyện đó xảy ra, cuộc đời cô sẽ chấm dứt, trừ khi có một phép màu.

“Đi vào mấy cái hầm mộ ở đằng kia. Đúng rồi, cái cuối cùng ấy.”

Khi chậm chạp làm theo mệnh lệnh của Kay, cô nhìn thấy một cành cây to trên mặt đất cạnh hầm mộ đã bị vùi lấp một phần - điểm dừng của cô. Nếu dùng nó làm vũ khí chắc chắn nó sẽ thua thảm bại trước khẩu súng và con dao, nhưng đó là tất cả những gì cô có, biết đâu đấy, nếu cô túm lấy nó vào phút cuối và xoay người lại, tung nó đi...

Cô sẽ bị bắn, hoặc bị đâm. Nhưng thà chiến đấu mà bị giết còn hơn là bó tay chịu chết.

Những tiếng nức nở đầy sợ hãi lại dâng lên trong cổ họng. Cô nuốt xuống, siết chặt tay, và cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo. Nếu muốn có cơ hội thì cô phải có khả năng suy nghĩ.

Vào lúc đó cô bắt đầu cầu nguyện.

54. Chương 54

“Sẵn sàng chưa, Jeremy?”

Con sẵn sàng rồi mẹ ạ.

Nhưng nó sợ quá. Ít nhất thì nỗi sợ cũng làm nó mạnh mẽ hơn. Trước ý nghĩ là cái thứ đó sẽ sớm xuất hiện ở cửa ra vào với con dao, tim cậu bé đập loạn lên và hơi thở gấp gấp hơn, cơn đau khủng khiếp trên đầu nó dường như biến mất.

“Con trai, ngay khi cửa mở, con phải chạy.”

Nghe thấy âm thanh sột soạt lần thứ hai, Jeremy ép chặt người vào bức tường đá ẩm ướt bốc mùi. Bây giờ thì nó biết âm thanh đó là gì: tiếng chìa khóa lần mò tìm ổ.

Nó ôm chặt lấy mình và lao về phía trước như một con dơi lao ra khỏi địa ngục.

Cơ hội duy nhất của nó nằm ở yếu tố bất ngờ, nó phải lao qua cô ta trước khi cô ta kịp ngồi dậy. Nếu không làm được điều đó, nó sẽ chết.

Cái khóa kêu lên cọt két.

“Mẹ ở bên con, Jeremy. Sẵn sàng...”

Khi Rachel dừng lại theo lệnh của Kay, cành cây đó cách chân cô khoảng năm mươi phân.

Lúc này nụ cười thường trực hiện trên môi Kay, có điều đó là một nụ cười méo mó. Khu hầm mộ bằng đá cổ mà Kay bắt cô vào đã bị vùi lấp một phần, cây leo và rêu mọc phủ bên trên, cái tên Chasen [1] khắc trên cánh cửa kim loại han gỉ.

[1] Tiếng Anh cổ, nghĩa là sẵn đuổi.

Chasen. Rachel cảm thấy một cơn rùng mình sợ hãi nữa khi nhận ra đó là hầm mộ mà người ta đồn là nơi để hài cốt của nữ nhạc công. Kay, trong trí tưởng tượng điên cuồng của mình, định giết cô trong cái hầm mộ này.

“Đừng cử động.” Kay cẩn thận bước vòng quanh cô để mở khóa bằng chiếc chìa dài có hoa văn mà cô ta lôi ra từ túi của chiếc áo choàng. Đó là một công việc chậm chạp, vì ổ khóa đã cũ và Kay không thể rời mắt

khỏi Rachel. Trong lúc chống lại nỗi sợ hãi, Rachel biết rằng khi ổ khóa mở, cuộc chiến đấu vì sự sống của mình sẽ bắt đầu.

“Cô không đưa những người kia đến đây.” Rachel cố gắng để giữ giọng bình tĩnh. Cô mong sẽ làm Kay phân tán đủ lâu để có thể nhích lại gần cánh cửa hơn.

“Đã có quá nhiều tiếng kêu la phản đối rồi. Nếu cô bị tìm thấy giống như những người kia, tôi sẽ tự đặt mình vào vòng nguy hiểm. Chắc chắn là tôi sẽ đẩy nguy hiểm về phía Thomas. Mà tôi không muốn anh ấy quay trở lại nhà tù.”

“Người ta sẽ lo cho tôi, Kay ạ. Gia đình tôi sẽ đi tìm tôi khắp nơi.”

“Nhưng họ sẽ không tìm thấy cô đâu.” Ổ khóa kêu tách một tiếng rất to, và Kay mỉm cười thỏa mãn. “Cảnh sát sẽ tìm, nhưng người ta sẽ kết luận là cô bỏ đi thôi. Cũng như họ nói hồi tôi giết cô ngày trước. Cũng như họ nói về thằng bé đó.”

“Thằng bé đó...” Rachel cứng người lại vì sợ hãi. “Ý cô là Jeremy Watkins ư? Cô cũng làm gì với nó ư?”

“Nó nhìn thấy tôi.” Kay lôi chìa khóa từ trong ổ ra rồi nhét vào túi. “Nó ở trong đây. Giờ thì chết rồi. Hoặc gần chết, cũng chẳng có gì khác.”

“Cô giết nó rồi ư?” Rachel cảm thấy choáng váng khi nghĩ đến việc cậu bé Jeremy tội nghiệp cũng phải chịu những nhát đâm như mẹ nó. Những nhát tương tự cũng sẽ sớm trút xuống người cô thôi.

“Không như những người kia.” Trong một thoáng trông Kay gần như bối rối. “Tôi không ghét nó. Nó chỉ xen vào việc của tôi thôi. Nên tôi đánh nó và đưa nó vào đây. Tôi định giết nó, nhưng lại bị gián đoạn. Có một thằng điên không phải người ở đây thấy xe tôi đỗ gần nhà thờ nên dừng lại hỏi đường.” Cô ta cười khanh khách, và âm thanh đó thật khủng khiếp. “Cứ như là Chúa không muốn tôi giết nó vào đêm hôm đó vậy. Thế nên tôi quyết định để Chúa đưa nó đi theo ý Ngài. Đến giờ, có lẽ Ngài đã làm việc đó rồi.”

“Làm sao mà cô có thể nói về Chúa bình thản đến thế?” Đó là tiếng kêu từ đáy tim, và ngay khi lời nói rời khỏi môi, Rachel đã muốn thu hồi lại. Sự bối rối biến mất trong ánh mắt Kay và thay vào đó là vẻ quyết tâm lạnh lẽo đã có từ lúc họ ngồi trong xe.

“Đây là một phần của một kế hoạch thiêng liêng,” Kay nói nghiêm túc và cầm lấy cái móc uốn cong. Bản lề chắc hẳn là mới được tra dầu, vì cánh cửa mở toang ra dễ dàng mà không hề gây ra tiếng động.

Jeremy lao ra từ trong cái hang động khủng khiếp đó, hét inh ỏi. Tay nó giơ ra phía trước để xô cái hình người với toàn bộ sức mạnh mà nó có. Cô ta đứng ở đó, to lớn và ghớm ghiếc, với khuôn mặt tối om và chiếc áo choàng đen phấp phất bay trong gió, nhưng tiếng hét của Jeremy khiến cô ta ngạc nhiên đến mức ngã về phía sau. Jeremy, với tiếng mẹ nó hét lên động viên bên tai, lao qua cô ta đến luồng ánh sáng chói mắt của thế giới mà nó chưa gặp từ lâu lắm rồi. Mùi hương tinh khiết của đất, sinh lực của gió, sự sống mang đến từ cơn mưa rơi trên mặt nó – tất cả như ứa vào nó cùng lúc với ánh sáng. Nó không nhìn thấy gì, nhưng nó không cần nhìn. Nó chỉ cần bay, bay, bay vào ánh sáng.

Rachel cũng hét lên khi Jeremy hiện ra từ trong hang động. Tim cô rộn lên vì biết thằng bé vẫn còn sống, vẫn có thể trốn thoát, nhưng sau đó cô không còn thời gian mà nghĩ nữa.

Kay ngã ra khi Jeremy lao qua cô ta và suýt nữa làm rơi khẩu súng. Rachel chỉ hành động dựa theo bản năng, lao về phía cánh cửa và tung nó lên như Ted William [1] đang cố hết sức mình. Cánh cửa đập thẳng vào ngực Kay và hạ cô ta ngã xuống rơi vào hầm mộ.

[1] Ted William (1918 – 2002) là một cầu thủ chơi bóng chày chuyên nghiệp ở Mỹ.

Nhanh như chớp, Rachel đóng sầm cửa lại. Kay giữ chìa khóa. Cô ta đang gầm lên, và Rachel biết cô không thể giữ cửa đóng đủ lâu trước người phụ nữ khỏe hơn kia. Vẫn hành động theo bản năng, cô chống một đầu của cánh cửa vào cửa và đầu còn lại vào đất mềm.

Nó sẽ không giữ được lâu, nhưng nó sẽ cho Rachel và Jeremy thời gian để chạy trốn.

Kay đã đứng lên. Rachel có thể nghe thấy tiếng cô ta đẩy mạnh người vào cửa để mở nó ra. Rachel đá giày đi, cảm giác như chân mình mọc thêm cánh, cô lao ra chỗ chiếc xe. Nếu cô không nhầm thì Kay đã để chìa

khóa chỗ cốp xe.

“Jeremy!” Cô cố gọi thằng bé, nhưng nó đã chạy đi xa trước cô, bay xuống con đường đất dẫn đến đường lát đá, tay nó vẫn giữ về phía trước, hét lên thất thanh như thể đang xé rách cổ họng mình.

Rachel chỉ còn đủ thời gian để liếc nhìn theo nó trước khi cô đến chỗ cái xe. Cô lôi chùy chìa khóa từ ổ khóa cốp – tạ ơn Chúa chúng vẫn ở đó! – rồi nhảy vào ghế lái và nhét mạnh nó vào ổ. Ngay khi máy khởi động, cánh cửa dẫn vào hầm mộ bật tung và Kay lao ra ngoài.

Rachel thấy cô ta và hoảng sợ vào sổ. Nhấn chân ga xuống sàn, cô làm tung bùn và cỏ lên khi điên cuồng cua một nửa vòng và lao xuống con đường đất để đi ra quốc lộ.

Nhìn vào gương chiếu hậu, cô thấy Kay đang đuổi theo mình. Mặt cô ta nhăn nhúm, chiếc áo choàng đen phàn phật bay đằng sau trong gió khiến cô ta trông chẳng khác nào Zorrov[2] hay một con quạ khổng lồ.

[2] Một nhân vật hư cấu trong tác phẩm Lời nguyện của Capistrano do nhà văn Johnston McCulley viết năm 1919, luôn xuất hiện với bộ đồ đen, cưỡi ngựa đen và bịt mặt bằng khăn choàng đen.

Jeremy đã chạy gần đến đường quốc lộ. Rachel vòng xe trước mặt chặn đường nó, và vươn người ra để mở cửa xe.

“Vào đi!” Cô hét lên. Trong một thoáng cô nghĩ cậu bé định vòng ra và chạy tiếp, nhưng nó chạy bổ đến cửa xe đang mở và lộn nhào vào ghế.

Rachel liếc nhìn ra đằng sau qua gương chiếu hậu, không thấy bóng dáng Kay đâu, và đập mạnh vào chân ga. Cánh cửa hành khách đung đưa trong gió.

“Jeremy. Jeremy, đóng cửa lại!”

Lúc đầu cô nghĩ nó bối rối quá nên không hiểu. Nhưng chưa đầy một giây sau nó đã vớ tay ra và đóng sầm cửa lại. Rachel nhấn nút khóa tự động, và những chiếc khóa đóng lại.

Họ ra đến chỗ giao nhau chỗ đường đất và đường quốc lộ thì Kay hiện ra từ hàng cây bên trái. Rachel hét lên, Jeremy cũng hét lên, và chiếc xe trượt đi khi Rachel luống cuống.

Trước sự kinh hoàng của cô, nó xoay 360 độ trên con đường trơn trượt – và đột nhiên Kay chỉ còn cách họ không đầy mét rưỡi, đứng giữa chiếc xe và đường quốc lộ. Cô ta đang nở một nụ cười gớm ghiếc. Mắt cô ta đang sáng lên như hai hố địa ngục. Hai tay giơ ra, cô ta chìa khẩu súng thẳng vào mặt Rachel.

Jeremy hét lên, co rúm lại. Rachel cũng hét lên - và đập mạnh vào chân ga.

Kay bay thẳng lên không trung như một con quạ khổng lồ khi chiếc Escort lao vào cô ta.

Rồi cô ta ngã xuống mui xe, mặt đập vào kính chắn gió. Hoảng loạn, Rachel liếc nhìn đôi mắt đờ đẫn và dòng máu chảy từ mũi và mồm Kay trước khi bản năng lại vào cuộc. Cô xoay vô lăng thật mạnh, làm chiếc xe lao sang bên trái, và cơ thể đổ rơi từ mui xe úp xuống đường.

Hồi hộp và di chuyển nhanh nhất có thể, Rachel suýt nữa thì trượt trên vỉa hè trơn láng.

Chiếc Escort lao vào một cái rãnh, cô và Jeremy bị tung mạnh về phía trước. Thằng bé ngã vào chỗ để chân, trong khi Rachel bị đập mạnh vào vô lăng, gần như tức thở. Mắt một lúc cô chỉ có thể nhắm bất động, ôm lấy vô lăng như một con búp bê bằng vải vụn. Sau đó, từ từ, đau đớn, cô bỏ vô lăng ra sợ hãi nhìn vào gương chiếu hậu. Cô biết con đường đằng sau họ không có ai. Nhưng cô vẫn phải nhìn để chắc chắn. Không có người. Rồi cô nhìn xuống Jeremy.

Chiếc xe nghiêng sang một bên, kẹt vào cái rãnh theo một góc rất điên rồ. Rõ ràng là nó bị kẹt rồi.

“Jeremy, cháu ổn chứ?”

“Mẹ!”

“Không. Là cô Rachel. Rachel Grant.”

“Ồ.” Nó yên lặng một thoáng, rồi ngẩng đầu lên nhìn cô. “Cô ta chết chưa ạ?”

“Rồi. Rồi, cô nghĩ vậy.”

Nó bắt đầu khóc lạng lẽ. “Đầu cháu đau lắm. Cháu muốn mẹ cháu cơ.”

Rachel muốn khóc với thằng bé, vì nó và vì cả chính mình, nhưng trước tiên cô muốn được ở một nơi mà cô biết chắc chắn là an toàn, có nhiều người xung quanh.

“Jeremy, chúng ta bị kẹt rồi, và cô nghĩ chúng ta phải đi khỏi đây. Chỉ là... đề phòng thôi.”

Nhà cô cách đây không xa. Cháu có nghĩ là mình đi được đến đó không?”

Nó ngừng khóc và lấy cánh tay lau nước mắt. “Có ạ. Nếu phải làm như thế.”

Rachel khó nhọc đẩy cửa rồi bò ra ngoài. Trời đang mưa rất to, đủ to để khiến tóc cô bết chặt vào da đầu trong vài giây. Jeremy trượt theo sau cô, run lên khi cơn mưa tấn công nó. Nó chỉ mặc chiếc quần soóc bẩn thỉu và áo phông, máu đông lại quanh một vết thương hở có lẽ dài khoảng bảy phân ngay phía trên thái dương bên trái của nó. Thảo nào mà đầu nó đau!

“Đi thôi,” Rachel nói và quay lại nhìn đầy sợ hãi về phía con đường họ vừa đi qua. Cơn mưa rào hạn chế tầm nhìn, nhưng cô không thấy gì đáng sợ. Tuy vậy, cô vẫn nắm chặt tay Jeremy khi họ bắt đầu đi men theo con đường.

Chỗ đó cách đường vào Walnut Grove khoảng hơn hai trăm mét. Khi họ đến đó, Jeremy ướt sũng như Rachel, khuôn mặt xanh xao ngập nước mưa ngược lên nhìn cô.

“Đây là nhà cô ạ?”

“Phải.”

“Chạy thôi.”

Họ chạy đến cửa chính đúng lúc một tiếng sét làm rung chuyển bầu trời và cơn mưa ập xuống như trút.

Cửa bị khóa. Rachel đập thành thành, nhấn chuông cửa nhưng không ai trả lời.

Không có ai ở nhà.

Điều đó thật lạ, nhưng Rachel không định đứng bên ngoài hành lang và cố tìm hiểu tại sao. Cô sẽ vào trong, khóa cửa và gọi điện nhờ cứu trợ.

May mắn thay, họ để một chìa khóa dự trữ bên dưới chậu hoa cạnh cầu thang.

“Có chuyện gì ạ?” Jeremy nhìn quanh lo lắng khi Rachel mở cửa. Trước đó nó là một cậu bé gầy còm, nhưng lúc này nó như một bóng ma, chỉ có da bọc xương và đôi mắt to lồm xồm. Nó đã phải chịu khổ hơn cô rất nhiều. Rachel vòng tay quanh vai nó.

“Không, không có gì đâu,” cô nói dối, và đưa nó vào nhà. Rất cẩn thận, cô khóa cửa lại, sau đó với tay bật công tắc đèn ở sảnh trước.

Đèn vẫn hoạt động. Rachel thở ra một hơi nhẹ nhõm. Cô không nhận ra mình đã sợ bóng tối thế nào hay vẫn còn đang hoảng loạn ra sao.

“Đi nào, Jeremy. Vào bếp và gọi cảnh sát thôi. Sau đó chúng ta có thể sưởi ấm và ăn thứ gì đó, rồi...”

“Cô có xúc xích không?” Nó hỏi mà không mấy quan tâm.

Rachel cười to, ôm lấy cậu bé và đặt nó ngồi vào một chiếc ghế trong bếp. “Chắc chắn là có rồi,” cô nói. “Cháu tự tìm lấy nhé, để cô đi gọi điện.”

Nó tự phục vụ mình theo lời cô, mở cửa tủ lạnh và lục lọi trong lúc cô cầm điện thoại lên gọi cảnh sát. Những ngón tay Rachel vẫn đang run rẩy. Khi người phụ nữ trả lời, cô nói, “Tôi là Rachel Grant. Tôi cần nói chuyện ngay với cảnh sát trưởng Wheatley.”

“Ông ấy có lệnh triệu tập và ... cô nói cô là Grant ư?”

“Phải.”

“Ôi, Chúa ơi, cả sở cảnh sát đang đi tìm cô. Chúng tôi cứ nghĩ cô bị bắt cóc! Cô đang ở đâu?”

“Tôi đang ở nhà tôi. Đúng là tôi đã bị bắt cóc, Jeremy Watkins cũng ở đây, chúng tôi vừa đâm Kay Nelson bằng ô tô, và...”

Rachel ngừng lại khi thấy một bóng người hiện ra trên ô kính ở cửa sau. Mắt mở to vì sợ hãi, cô nhận ra khuôn mặt với đôi mắt hoang dại đầy máu cùng nụ cười toe toét gớm ghiếc đang nhòm vào bên trong. Dưới ánh điện thế này, họ không thể nào thoát khỏi đôi mắt của Kay.

“Cho người đến đây càng nhanh càng tốt! Cô ta đang ở ngoài cửa!” Rachel rút vào điện thoại. Cô buông rơi ống nghe xuống, không kịp cúp máy.

Kay xoay nắm đấm. Tạ ơn Chúa là cửa đã khóa! Nếu nó giữ được chân cô ta cho đến khi cảnh sát đến...

Jeremy nhìn quanh, thấy Kay ở cửa liền hét lên. Kay bắt đầu cười, lắc lư ngón tay trước mặt thằng bé. Rachel lao lại chỗ nó.

“Đi nào,” cô nói nhanh, dừng lại để lấy con dao thái thịt từ cái thớt đặt trên bàn trước khi lao lên lầu cùng với Jeremy. “Cảnh sát đang đến. Cô ta không thể vào được. Chúng ta an toàn. Chúng ta an toàn.”

“Làm ơn đừng để cô ta bắt được cháu lần nữa! Mẹ! Mẹ, mẹ ở đâu? Cháu cần mẹ!”

“Đi nào, Jeremy!”

Khi họ lên đến tầng hai, Rachel hoảng loạn vì nghe thấy tiếng cửa kính vỡ.

“Cô ta đang đến!” Jeremy gần như phát cuồng, Rachel cũng cảm thấy như vậy. Nhưng lần này cứu trợ đang đến, và cô biết chỗ cất một khẩu súng.

Nó là của bố cô, và theo Rachel biết, nó chỉ được sử dụng một lần trong suốt mười năm nay, chỉ để chắc chắn là nó vẫn còn dùng được. Nó ở trên nóc tủ đựng tài liệu ở tầng ba. Đạn đã được nạp sẵn.

Có tiếng kính vỡ nữa, rồi một tràng cười ngạo nghễ rú lên khiến máu Rachel như đông cứng lại.

“Cô Grant...”

“Suyt!” Rachel mạnh mẽ nói với thằng bé. Trong một giây, đúng một giây, cô đã nghĩ đến việc chạy lên tầng ba và khóa cửa lại. Nhưng ổ khóa rất mỏng manh, và nếu Kay phá được nó, cô và Jeremy sẽ bị nhốt. Không, tốt hơn là lên thẳng gác mái và lấy khẩu súng, Kay sẽ phải tìm họ.

Kay đã vào đến bên trong. Rachel nghe tiếng cô ta khịt mũi, thấy tiếng bước chân trên kính vỡ, và thấy muốn bệnh. Jeremy rên rỉ vì sợ hãi. Rachel bịt tay vào miệng nó và đưa nó lên cầu thang hẹp dẫn đến tầng ba.

Cô nghe thấy tiếng gọi của Kay phía dưới. “Rachel!” Có điều giọng nói đó không còn là của Kay nữa. Nó kỳ quái, the thé và hiểm độc.

Jeremy đang run. Rachel kéo nó sát vào mình, lao lên phòng khiêu vũ, cầu nguyện cho cảnh sát đến kịp lúc.

“Rachel!”

Kay đang lên lầu! Họ đã để lại dấu chân ướt và đầy bùn đất nên cô ta có thể đi theo. Chắc là cô ta bị thương, nếu không thì đã đuổi kịp họ rồi.

Bám vào suy nghĩ đó, Rachel mạnh mẽ bảo mình chạy vào góc tường dẫn đến phòng khiêu vũ với Jeremy. Căn phòng chìm trong bóng tối dày đặc vì những ô cửa sổ to đều hướng ra bầu trời đen kịt mưa gió bên ngoài. Tuy nó tối om nhưng Rachel không có thời gian mà sợ. Cô đẩy Jeremy xuống dưới chiếc ghế cũ và lặng lẽ nhảy qua chiếc bàn đến chỗ tủ tài liệu.

Lần tay trên nóc, hoảng hốt vì sợ nghe thấy tiếng Kay đằng sau bất cứ lúc nào, cô phát hiện ra khẩu súng đã biến mất.

“Rachel!” Tiếng gọi độc địa đó đã đến rất gần, và Rachel tuyệt vọng nhận ra Kay đang ở tầng ba và đang đến phòng khiêu vũ rất nhanh.

“Trốn đi!” Cô rít lên với Jeremy. Nó rúc xuống đằng sau chiếc ghế, cuộn người lại, lấy tay che đầu.

Dưới tầng, cô có thể lảng máng nghe thấy tiếng đồng hồ điểm sáu giờ.

Rachel vừa kịp trốn đằng sau tủ tài liệu thì Kay hiện ra ở cửa. Cô ta gặp người và dường như nghiêng về một bên. Chiếc áo choàng của cô ta kéo lê trên sàn nhà, để lại một vệt bùn đằng sau. Với mái tóc bết chặt vào da đầu và điệu cười rùng rợn trên môi, cô ta trông không giống con người. Tim Rachel ngừng đập khi mắt Kay phát hiện ra bóng cô. Tay cô nắm chặt cán con dao vừa mang theo. Nếu cô có thể ngăn Kay lại, cảnh sát sẽ đến...

Rồi Kay giơ tay lên, và Rachel hoảng hốt khi thấy cô ta vẫn còn khẩu súng.

Từ đằng sau chiếc ghế, Jeremy bắt đầu nức nở.

Mắt Kay đảo qua tìm nó, rồi bước một bước về phía thằng bé đang trốn.

Tiếng bước chân chạy trên cầu thang và dọc sảnh chính làm Kay dừng lại. Rachel cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Chắc đó là cảnh sát. Tạ ơn Chúa, tạ ơn Chúa! Kay chuyển sự chú ý từ thằng bé đang hoảng sợ sang phía cửa, chìa súng về ô cửa để mở và lùi lại mấy bước để nhìn được cả Rachel, Jeremy và những kẻ đến giải cứu.

Yên lặng như một con chuột, Jeremy tận dụng thời cơ để trườn vào gầm ghế. Trong phòng chẳng còn chỗ nào khác để trốn.

Rachel cầu cho thằng bé không cần đến nơi lần trốn.

Johnny lao qua ô cửa, túm lấy khung cửa để giữ thăng bằng khi đôi giày thể thao của hắn trượt trên sàn gỗ sáng bóng. Hắn ướt như chuột lột, ướt đến nỗi nước chảy từ người hắn tạo thành vũng quanh chân. Hắn mở to mắt và thở hồng hộc trong lúc nhìn quanh phòng.

“Johnny.” Môi Rachel mấp máy tên hắn, nhưng không thành lời. Sự hoảng sợ làm cổ họng của cô tắt ngấm ngay khi hắn thấy cô và nỗi sợ hãi đã dịu đi một chút trên gương mặt hắn. Trừ tiếng thở hổn hển của Johnny và tiếng bão đang gầm rú bên ngoài, cả ngôi nhà lớn hoàn toàn yên lặng. Rõ ràng là hắn đến một mình.

Điều đó nghĩa là cả ba người họ đều phó mặc số phận vào tay Kay – và Kay có súng.

“Thomas.” Kay chớp mắt và bước một bước về phía hắn. Khẩu súng ngấp ngừng rồi hạ xuống một chút. Một nụ cười xuất hiện trên môi cô ta. Mắt cô ta sáng lên. Hình ảnh đó như một cơn ác mộng.

“Chúa ơi,” Johnny nói, mắt hắn mở to nhìn Kay, cố hiểu trạng thái của cô ta – và khẩu súng.

“Ý em là Johnny. Anh không biết mình là Thomas, đúng không? Nhưng đúng là thế đấy. Và anh là của em. Cũng như em là của anh. Tình yêu mãi mãi của anh.”

Johnny liếc nhìn Rachel thật nhanh, cô không dám ho he nửa lời để thu hút sự chú ý của Kay. Cô ta mê đắm Johnny, biết đâu hắn sẽ khiến cô ta nói mãi cho đến khi cảnh sát đến, và chắc chắn là họ sẽ đến sớm.

“Tôi nhận được những bức thư của cô hồi còn ở trong tù” Johnny nói. Hắn hoàn toàn tập trung vào Kay, mặc dù không thể giấu được sự đề phòng trong mắt. “Chúng là của cô, đúng không? Chúng rất đẹp.”

“Anh thật thông minh.” Kay cười khanh khách, âm thanh the thé làm Rachel nổi da gà.

“Anh luôn luôn thông minh như thế, Thomas ạ.”

“Tên tôi là Johnny, cô biết đấy.” Hắn mỉm cười, nhét tay vào túi quần bò, và dựa một vai vào ô cửa. Nước chảy ra từ đuôi tóc của hắn, và chiếc áo phông ướt sũng dính chặt lấy những cơ bắp trên ngực hắn.

“Đừng cử động!” Khẩu súng lại giơ lên, và lời cảnh báo của Kay sắc như dao. Khi Johnny không phản đối, Kay lại hạ khẩu súng xuống một chút và hơi nhún vai. “Anh gọi mình thế nào cũng được. Em biết anh là ai.”

“Làm sao cô biết?” Phong thái thoải mái, lười nhác của Johnny không lộ ra một chút căng thẳng nào trong lòng hắn. Rachel vẫn đang núp đằng sau tủ tài liệu, nhô người sang một bên, vẫn nắm chặt cán dao thái thịt đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch.

“Em nhận ra anh khi anh hôn em lần đầu tiên.”

“Lần đầu tiên tôi hôn cô ư?” Sự ngạc nhiên hiển hiện trong giọng Johnny. Hắn đứng thẳng người lên.

“Em nói đừng cử động!” Bàn tay cầm súng dao động đầy cảnh báo. Rồi giọng Kay lại thay đổi, mềm mỏng hơn. “Đó là nụ hôn đầu đời của em. Anh nhớ không? Đó là bữa tiệc Giáng sinh, khi chúng ta ở trường cấp ba ấy. Em đi với một bạn gái – em không có ai để hẹn hò – và anh đi với nhóm bạn của anh. Anh thật đáng yêu. Em không thể không nhìn theo anh, nhưng em không nghĩ là anh thèm để ý đến em. Em đi qua một ô cửa – dây tầm gửi phủ lên đầu em – và anh đang đứng ở đó. Anh chớp lấy em và hôn em. Rồi lại hôn em lần nữa.

Em biết anh nghĩ về em mỗi đêm cũng như em vẫn luôn nghĩ về anh – và em cũng biết anh là ai từ nụ hôn đầu đó. Người đàn ông của em. Cửa em.”

“Khỉ thật, bữa tiệc Giáng sinh duy nhất tôi từng đến, tôi say đến mức gần như không đứng lên nổi. Tôi không nhớ gì về chuyện đó.” Đó là một lời nói khinh suất, lỗ thốt ra vì ngạc nhiên, và đó là một sai lầm.

“Anh không nhớ ư?” Sự đau đớn hiển hiện trong giọng Kay. Mắt cô ta nheo lại. “Phải, em đoán là anh không nhớ mà. Em vẫn luôn chung thủy với anh, nhưng anh... anh qua lại với biết bao người con gái từ hồi đó đến nỗi có lẽ anh không nhớ nổi một nửa trong số họ.”

“Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi...” Nhưng nỗ lực của Johnny để cứu vãn tình huống đã bị gạt đi.

Kay đứng thẳng hơn, mặt nhẵn lại vì căm giận khi cô ta liếc mắt hiềm độc nhìn Rachel trước khi lại tập trung vào Johnny.

“Anh luôn luôn là một kẻ hay tán tỉnh, đúng không? Chắc anh tự hào về bản thân mình lắm nhỉ. Anh có thấy anh đã khiến em trở nên thế nào không? Ann Smythe, Marybeth Edwards, Glenda Watkins, tất cả đều chết vì anh. Và còn nữa, bao nhiêu người khác nữa qua những thế kỷ mà chúng ta ở bên nhau. Anh nghĩ là em muốn giết họ lắm à? Anh nghĩ là em muốn giết Rachel lúc này à? Người đó phải là anh, anh, chính anh.”

Tiếng còi xe cảnh sát rú lên trong cơn bão. Kay ngừng lại, nghe ngóng, Rachel cũng lắng nghe, đứng nguyên tại chỗ. Cả cô và Johnny đều không dám rời mắt khỏi Kay.

“Cảnh sát đang đến. Họ sẽ đưa em vào tù. Và cô ta sẽ có anh.” Giờ thì Kay đang lảm nhảm, giọng cô ta mỗi lúc một the thé. “Em phải giết cô ta... Không. Em sẽ giết chúng ta. Anh và em. Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi và cô ta sẽ không bao giờ có anh. Trong kiếp này thì không!”

Kay thốt ra một tràng cười điên loạn khiến tóc gáy Rachel dựng đứng. Bàn tay cầm súng giơ lên, nhắm thẳng vào đầu Johnny. Theo bản năng, Johnny bước lùi lại một bước, giơ một bàn tay lên để chặn viên đạn sắp bay đến.

“Hãy chết đi, tình yêu của em,” Kay nói và cười rộ lên.

“Không!” Rachel hét lên và nhảy bật dậy. Bên ngoài, sấm rền vang. Mưa quật vào cửa sổ.

Tiếng còi cảnh sát hú mỗi lúc một to hơn...

Kay liếc nhìn Rachel chưa đến một giây. Trong thời gian đó, Johnny lao vào cô ta nhanh như một quả bóng.

Kay hét lên và nhảy lùi lại. Khẩu súng nhắm đạn với âm thanh nghe như tiếng nổ.

Johnny hét lên và ngã xuống sàn nhà ngay gần mục tiêu của mình, lăn dần, lăn dần đến hướng của Rachel, tay hắn ôm chặt lấy một bên cổ. Rachel hoảng sợ khi thấy máu đỏ trào ra giữa các ngón tay của hắn.

“Đừng sợ, Thomas. Cái chết không đau đâu,” Kay thì thầm bước tới chỗ hắn, chìa khẩu súng vào đáng người đang nằm sắp của Johnny, rõ ràng là định hoàn thành nốt công việc.

“Không!” Rachel hét lên, lao vào Kay cùng với con dao giơ lên.

“Con điếm!” Kay đưa mắt lên, và khẩu súng nhắm đạn một lần nữa. Tác động của nó như một cú đá của ngựa vào vai vậy. Rachel bị đẩy về phía sau trong lúc con dao rơi từ tay cô xuống, văng đi gần hai mét.

Kay lại chuyển sự chú ý sang Johnny. Hắn đang nằm bất động, máu tuôn ra từ vết thương lõm ở một bên cổ. Kay nhắm khẩu súng vào đầu hắn.

Không biết từ đâu xuất hiện một tia chớp khổng lồ và một âm thanh xé tai. Một cành cây đập vào ô cửa sổ chạy từ sàn đến trần ở đầu bên kia căn phòng, làm tắt cả choáng váng.

Kay, người đứng gần nhất, bị thủy tinh vỡ bắn vào người. Cô ta gào lên và quay người lại để nhìn những ô cửa sổ. Bỏ quên Johnny nằm đằng sau, cô ta bước một bước về phía đó, rồi một bước nữa, như thể bị thu hút bởi một thứ gì đó mà cô ta thấy trong bóng tối đầy mưa gió.

Trong giây phút đó, chiếc xe lăn của Stan, vốn đang ở gần Rachel, chắc hẳn đã bị cuốn vào luồng gió mạnh và ướn át đang tràn vào căn phòng, đột nhiên di chuyển.

Với sự chắc chắn không cần phải giải thích, Rachel biết mình phải làm gì.

Phớt lờ cơn đau trên vai, cô chạy ra chỗ chiếc xe, túm lấy tay cầm, và lấy hết sức lao về phía Kay. Chiếc xe đâm thẳng vào đằng sau đầu gối của người đàn bà điên loạn. Kay ngã mạnh xuống chiếc ghế, nhưng trọng lượng của cô ta dường như chỉ làm nó lao nhanh hơn. Rachel chỉ kịp bỏ tay cầm ra trước khi chiếc xe đâm vào phần còn lại của ô cửa sổ rồi lao mạnh ra ngoài. Kay hét lên một tiếng khi cô ta bị bắn ra khỏi ô cửa sổ vỡ, và biến mất trong bóng tối.

Rachel quay người, cố đi về phía Johnny, rồi sụp xuống. Cô vẫn quỳ trên đầu gối, run rẩy, tuyệt vọng lấy mép váy cuộn lại rồi nhét vào vết thương đang rỉ máu trên cổ hắn, trong lúc cả sáu viên cảnh sát của Tylerville lao vào phòng.

Ngày hôm sau, ở một bệnh viện của Tylerville, một nhóm người túm tụm lại trên hành lang bên ngoài một cánh cửa đóng kín. Tom Watkins, các con và bạn gái Heather của anh ta, cùng với cảnh sát trưởng Wheatley đang nói chuyện với một bác sĩ mặc áo trắng.

“Sẵn sàng chưa?” Bác sĩ cắt ngang cuộc chuyện trò để nhìn xuống Jeremy khi thằng bé giậm chân đầy sốt ruột.

Jeremy gật đầu.

“Vậy thì đi thôi.” Bác sĩ đi đến cánh cửa đang đóng, mở ra, rồi đứng lại. Tom và Jeremy cầm tay nhau bước qua cửa. Sau đó Tom lùi lại.

“Con đi tiếp đi,” anh ta nói với con trai, rồi bỏ tay nó ra.

“Bố chắc chứ?”

“Ừ. Con vào đi.”

Jeremy bước qua bác sĩ và lưỡng lự. Căn phòng rất tối và yên lặng so với sảnh bên ngoài.

Nó không thể nhìn rõ hình người nằm trên giường. Biết đâu người ta đã mắc phải sai lầm khủng khiếp thì sao? Nó không nghĩ là mình chịu được điều đó.

“Cháu là Jeremy à?” Một cô y tá đang ngồi bên giường đứng lên và mỉm cười với nó.

Jeremy gật đầu.

“Cô ấy cứ muốn gặp cháu.” Cô y tá vẫy tay gọi nó lại.

Jeremy gần như không dám cử động, nhưng nó bắt mình bước thêm mấy bước. Cô y tá nhìn cơ thể bất động trên giường.

“Con trai cô đây, Watkins,” người phụ nữ khẽ nói.

Jeremy thấy tim mình đập rộn lên khi người đó cử động.

“Jeremy?” Đó là một tiếng thì thầm yếu ớt, yếu đến nỗi Jeremy gần như không nghe được. Nhưng nó biết giọng nói đó.

“Mẹ?” Nó bước thêm một bước nữa, rồi lao đến. Nếu cô y tá không túm lấy eo nó bằng cả hai tay và bảo nó, “Yên nào, yên nào. Chúng ta không muốn làm mẹ cháu bị đau, đúng không?” thì nó đã nhảy lên giường mẹ rồi.

“Mẹ!” Đúng là mẹ rồi. Người bệnh quay đầu, và ánh sáng màu xanh từ bảng điều khiển bên giường chiếu sáng khuôn mặt người ấy.

“Jeremy.” Glenda mỉm cười âu yếm với con, và tay cô thò ra khỏi cái chăn để tìm tay nó. Cô y tá bỏ thằng bé ra sau một cái siết tay cảnh báo. Jeremy cầm lấy tay mẹ bằng cả hai tay và cúi xuống thân hình yếu ớt của mẹ. Nước mắt – những giọt nước mắt hạnh phúc, nhẹ nhõm, biết ơn – dâng đầy trong mắt, rồi tràn xuống hai má nó.

“Con tưởng là mẹ chết rồi.” Nó nức nở.

“Chưa đâu.” Glenda cố mỉm cười yếu ớt. “Mẹ không dễ bị giết như vậy đâu. Họ nói mẹ sẽ ổn thôi. Con đừng lo.”

Jeremy cúi xuống gần hơn để áp má vào má mẹ.

“Đó là cơn ác mộng khủng khiếp nhất đời con.” Giọng nó vỡ ra, nức nở, nó úp mặt vào bờ vai gầy của mẹ.

“Mẹ cũng gặp ác mộng,” cô thì thầm. “Những cơn ác mộng khủng khiếp. Mẹ thấy con bị nhốt trong một hang động tối tăm và gọi mẹ. Mẹ đã cố, cố để đến với con.”

“Con thực sự đã bị nhốt trong hang, và con đã gọi mẹ.” Jeremy ngẩng đầu lên nhìn mẹ chăm chăm.

“Thế ư? Mẹ cứ mơ là con gặp nguy hiểm.”

“Đúng vậy mẹ ạ. Mẹ đã cứu con. Người phụ nữ xấu xa đó định giết con...”

“Thế là đủ rồi,” cô y tá nói. “Chúng ta không muốn làm mẹ cháu buồn, đúng không nào?”

Cháu có thể kể cho mẹ về cuộc phiêu lưu của cháu sau. Vì bây giờ, mẹ cháu cần được yên tĩnh và nghỉ ngơi.” Cô y tá đặt một bàn tay lên vai nó.

Jeremy cắn môi. Glenda với tay lên kéo nó lại gần. Mẹ con ôm chặt lấy nhau khi cơn ác mộng đã dần trôi đi.

Ngoài hành lang, Tom Watkins cau có với cảnh sát trưởng Wheatley.

“Ông không có quyền bắt những đứa trẻ này tin rằng mẹ chúng đã chết. Chúng nó đã sống trong địa ngục đấy.”

Wheatley thở dài. “Tôi đã nói với anh rồi, Tom ạ. Mục đích quan trọng nhất của tôi là giữ cho Glenda sống. Chúng tôi không thể bảo vệ cô ấy khỏi tất cả mọi người ở Tylerville 24/24 trong suốt một tuần. Khi chúng tôi tìm thấy Glenda thì cô ấy đã bất tỉnh rồi, và đến ngày hôm qua cô ấy mới tỉnh lại. Nghe nói cô ấy cứ la hét tên của Jeremy rồi tỉnh lại. Nếu chúng tôi nói với người nào đó, đặc biệt là lũ trẻ, rằng cô ấy còn sống, thì cả thị trấn sẽ biết. Anh biết mọi người ở đây thế nào mà. Và không có ai, kể cả anh, làm tôi tin chắc một trăm phần trăm là vô tội. Chúng tôi cử người canh gác ngoài phòng cô ấy, nhưng chỉ cần một sơ suất cô ấy có thể sẽ chết thật. Đừng quên là cô ấy đã thấy kẻ giết người.”

“Phải, phải.”

“Có vẻ như điều tốt nhất có thể làm là để cho kẻ giết người tin rằng cô ấy đã chết cho đến khi Glenda tỉnh dậy và nói cho chúng ta biết ai đã đâm cô ấy.”

“Cô ấy nói chưa? Ý tôi là nói cho tôi biết với.”

“Ồ, rồi. Khoảng giờ này ngày hôm qua. Đến khi cô ấy cho chúng tôi cái tên của Kay Nelson thì cô ta đã đang tấn công cô Grant, Harris và con trai ông rồi.”

“Tạ ơn Chúa là họ đều còn sống.”

“Tạ ơn Chúa.”

Cánh cửa phòng bệnh của Glenda mở ra, và Jeremy bước tới. Cô y tá vẫn chờ ở cửa.

“Mẹ muốn gặp mấy em gái và Jake.” Jeremy hớn hở mặc dù nước mắt vẫn còn trên má nó.

“Mẹ! Mẹ!” Ba đứa trẻ lao vào cánh cửa đang mở.

“Mỗi lần một cháu thôi,” cô y tá vui vẻ nói.

Ashley lao vào trước, và cánh cửa đóng lại sau lưng cô bé.

“Mẹ,” giọng Jake đầy tiếc nuối. Môi dưới của nó run lên.

“Rồi sẽ đến lượt các cháu mà,” bác sĩ nói và đặt tay an ủi lên vai hai đứa trẻ.

“Mẹ còn sống, Jake ạ,” Jeremy bảo em, rồi nhìn Lindsay. “Mẹ còn sống, Lin ạ!”

“Chuyện đó thật tuyệt, đúng không?” Tom Watkins mỉm cười.

“Đúng vậy, bố ạ. Thật tuyệt,” Jeremy đáp và cười toe toét.

55. Chương 55

“Kay bị mất trí, đúng không anh?”

“Tất nhiên rồi.” Johnny cầm tay cô và siết nhẹ trấn an. Từ lúc phóng xe máy đến để cứu cô, lao qua cơn bão với tốc độ trên một trăm cây số một giờ và để cảnh sát đằng sau, hắn đã cảm thấy cần được chạm vào cô. Thậm chí trong bệnh viện, với liều thuốc giảm đau loại nặng, đêm đầu tiên hắn vẫn trần trọc không yên, cứ đòi gặp cô, cho đến khi Rachel đến ngồi cùng hắn. Vết thương nhẹ ở phần mềm của cô chỉ cần điều trị ngoại trú. Hắn nằm yên ngay khi cô cầm tay hắn.

Hai tháng sau, Rachel đứng cạnh Johnny bên mộ bố cô. Stan Grant đã chết vào cái đêm kinh hoàng ấy, và bệnh viện đã khẩn cấp gọi người nhà đến bên giường ông. Đó là lý do tại sao cô không thấy ai ở nhà. Ông ra đi vào lúc sáu giờ năm phút.

Rachel, lúc đầu bị ám ảnh vì không được ở bên bố khi bố mất, dần dần tin vào một điều làm cô thấy dễ chịu.

Mấy phút sau khi đồng hồ điểm sáu giờ, cành cây đã lao vào cửa sổ, chiếc xe lăn di chuyển. Nếu chuyện đó không xảy ra, rất có thể Kay đã giết Johnny, và cả Rachel cùng Jeremy nữa, trước khi cảnh sát đến. Rachel chắc chắn rằng họ đã được linh hồn bố cô cứu, người đã lìa khỏi cuộc sống này đúng vào lúc con gái ông nguy ngập nhất. Có phải ông đã dừng lại trên cuộc hành trình cuối cùng của mình để cứu mạng con gái?

Rachel cảm thấy chắc chắn rằng linh hồn ông đã ở trong căn phòng đó với mình.

Đó là một suy nghĩ rất thú vị, và Rachel giữ lấy nó. Nó giúp cô nhẹ nhàng để cha mình ra đi với tình yêu thương hơn là sự hối hận, và tập trung vào những còn lại của cuộc đời mình.

“Chúng ta có thể ở lại Tylerville lâu hơn một chút nếu em muốn,” Johnny nhẹ nhàng nói.

Lúc đó là tháng Mười một, và những cơn gió lạnh cóng đã thổi trong không trung. Johnny mặc chiếc áo khoác da kéo khóa đến tận cằm, còn áo khoác của Rachel làm bằng len dày, che kín đến tận gót chân. Dấu vết còn lại của vết thương – một vết sẹo lõm ở bên cổ nơi viên đạn của Kay găm vào – được giấu dưới cổ áo da của hắn. Vết thương của Rachel cũng chỉ là một vết mờ trên vai, nằm dưới dây áo lót. Trong gió lạnh nó hơi đau, và cô băn khoăn không biết cơn đau đó có đi cùng cô hết cuộc đời như một lời nhắc nhở về thứ mà gần như cô sắp mất hay không.

“Không, em sẵn sàng đi rồi. Em chỉ muốn chào tạm biệt bố trước thôi.”

“Anh ước là mình được biết ông nhiều hơn.”

“Ước gì bố được biết anh. Ước gì bố có mặt ở đám cưới của chúng mình.”

Họ cưới lặng lẽ, trong phòng khách ở Walnut Grove trước đó một ngày. Jeremy là phù rể và những người còn lại của gia đình Watkins, với Glenda ngồi trên xe lăn, đã đến dự. Khi rời khỏi nghĩa trang, họ sẽ đến thẳng Colorado, nơi mà Johnny vẫn luôn muốn đến, kết hợp với tuần trăng mật. Yêu cầu duy nhất của Rachel là phải đi đến đó bằng ô tô, không phải xe máy. Yêu cầu duy nhất của Johnny là hấn sẽ lái.

“Johnny, anh có nghĩ là linh hồn của bố đã cứu chúng ta không?”

Johnny giơ bàn tay hấn đang cầm lên môi. Trước kia họ đã nói về chuyện này, và hấn biết điều đó an ủi cô.

“Có thể lắm,” hấn nói. “Sao lại không cơ chứ? Chắc chắn là có điều gì đó trong chúng ta vượt qua cái chết, và bố em rất mực yêu em.” Hấn mỉm cười nhìn xuống khuôn mặt đang ngẩng lên của cô, rồi nhẹ nhàng đọc:

Biết bao thế hệ như lá mùa thu qua đi: Chỉ có tình yêu là vĩnh cửu, chỉ có tình yêu là không chết. “Nghe hay quá,” Rachel thở ra và rúc vào vòng tay hấn. Đột nhiên cô nhớ lại nỗi ám ảnh của Kay, và cô rùng mình.

“Henry Kemp.” Johnny nói tên tác giả với vẻ tự mãn. “Như Robert Burn, ông ta cũng có cả tá người yêu.”

“Ôi, cái anh này!” Rachel đẩy hấn ra xa, nhưng cô đang cười. Lời hấn nói đã xua đi cơn ớn lạnh đột ngột kia.

“Anh yêu em,” hấn nói, đột ngột và mạnh mẽ.

“Em cũng yêu anh,” Rachel đáp lại.

Johnny cúi đầu xuống hôn cô. Sau đó, tay đan vào nhau, họ đi ra khỏi gốc cây che trên mộ và bước ra ánh sáng rực rỡ của một cuộc đời mới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-he-dinh-menh>